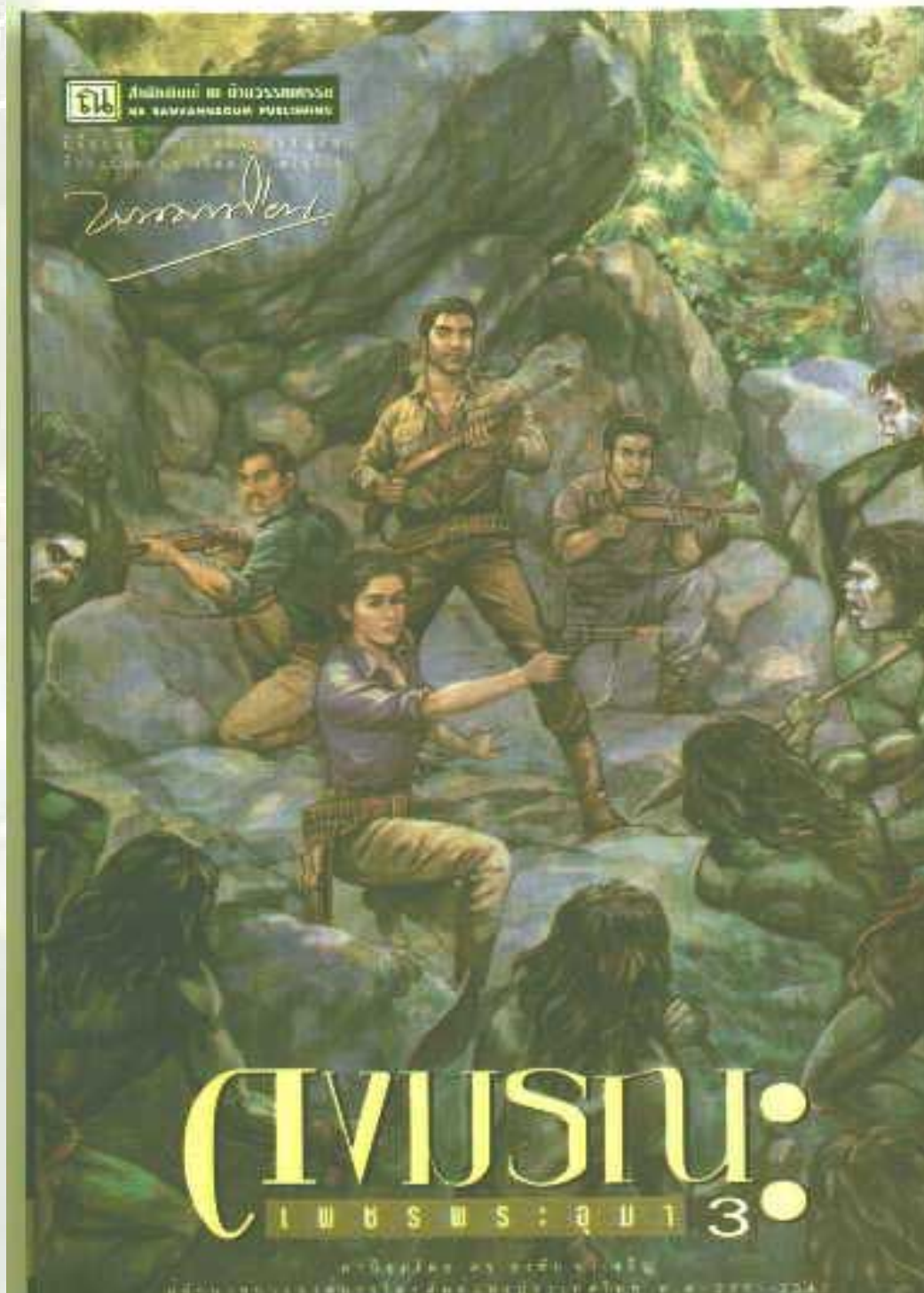

รพินทร์กวาดสายตาสำรวจภูมิประเทศลักษณะขอบกลั่นอีกครั้ง แล้วก็ตัดสินใจในทันที
นั้น

“ผมกับกะหยิ่นจะข้ามปลักใบไม้ที่ต้นยางต้นนั้นก่อน บางทีอาจได้ร่องรอยอะไรเพิ่มขึ้น”

“ตกลง”

ไชยยันต์พยักหน้าอย่างง่าย ๆ ด้วยความเชื่อมือ

พรานใหญ่หันไปส่งภาษากับกะหยิ่น พร้อมทั้งล้วงเชือกในลอนที่ติดอยู่ประจำในย่าม
หลังโยนไปให้ชาย จัน และบุญคำ ก็ปลดเชือกประจำตัวสมทบไปให้ด้วยทันที

หัวหน้าบ้านหล่มช้าง จัดการต่อเชือกเหล่านั้นเข้าเป็นเส้นเดียวกัน ซึ่งได้ความยาว
ประมาณ 40 เมตร ไต่เนินชันขึ้นไปยันโคนต้นรัง อันจะใช้เป็นต้นเชือกสำหรับยึด จัดการผูกติดกับ
รากกิ่งอกโผล่ขึ้นมาตอนหนึ่ง แต่แล้วทันทีที่ตนเอง กะหยิ่นผู้กำลังง่วนอยู่กับการผูกเชือก ก็ร้อง
อุทานออกมาคำหนึ่ง มีอาการชะงักนิ่งไป ตาจ้องนิ่งลงไปตรงพื้นบริเวณโคนต้นรัง

รพินทร์กับทุกคนในคณะ ไต่ตามขึ้นไปในทันทีด้วยความสงสัยในอาการของกะหยิ่น
พอขึ้นมาถึงบริเวณนั้น ไชยยันต์ก็ครางเบาๆ

บนพื้นที่ซึ่งกลาดเกลื่อนไปด้วยใบไม้โคนต้นรัง มีเลือดสดสีคล้ำกองอยู่ ราวกับใครมา
เชือดวัวทั้งตัวทิ้งไว้ที่นั่น ฝูงแมลงวันตอมหึ่ง หยดไขขังแลเห็นเป็นแนวขาวไปหมด กลิ่นมันคาว
หื่นๆ ผิดกับเลือดสัตว์ทุกชนิด กองเลือดเหล่านี้ไม่ได้ปรากฏอยู่กับพื้นเท่านั้น ยังคิดเปรอะเป็นคราบ
อยู่กับลำต้นในระดับสูงเกินช่วงศีรษะคนสูงขนาดเงาขยับขึ้นไปเกือบช่วงแขน เหมือนควักสีจากถัง
มาป้ายไว้ ตำแหน่งที่ค้นพบใหม่นี้มีจำนวนมากมายที่สุด นับตั้งแต่ออกมาตามรอย ยกเว้นที่ทิ้งไว้ให้
เห็นในเขตหมู่บ้าน อันเป็นแดนประจัญบานระหว่างมันกับคณะของเขษฐา

“ทำไมเลือดมันถึงมากองเอาเป็นปลักอยู่ตรงนี้”

ไชยยันต์พึมพำขึ้นอย่างแปลกใจ

จอมพรานพิจารณาครู่ร่องรอยเหล่านั้นอย่างถี่ถ้วนระมัดระวังตาเป็นประกาย

“มันมาหยุดเอาหัวเช็ดกับโคนต้นรังนี้พักใหญ่ทีเดียว ก่อนที่จะเลื้อยหายลงไปใต้ทะเล
ใบไม้ นั่นเป็นรอยเลือดจากส่วนหัวของมัน แสดงว่าบาดเจ็บการจรรจ์มาก เลือดจึงยังออกอยู่เรื่อยๆ
โดยไม่มีการหยุด เบาใจได้แล้วครับ ไอ้ตัวนี้เห็นจะไม่รอดแน่ ฝีมือของคุณชายเขษฐากับพวกนั้น
ทีเดียวแหละ”

แล้วเขาก็เอาลำกล้องไรเฟิล ชี้ให้ไชยยันต์กับคารินสังเกตไปยังตำแหน่งรอยเลือดตอน
หนึ่ง ซึ่งติดอยู่กับต้นรัง มันไม่เพียงแต่สีของเลือดเท่านั้นที่ปรากฏ แต่มีของเหลวใสสีขาวเป็นเมือก
เหนียว ติดปะปนอยู่ด้วยมองเห็นชัด ของเหลวใสชนิดนี้หยดเป็นก้อนกองอยู่กับพื้นด้วย

“ดูให้ดีๆ ครับ ไอ้เจ้าสิ่งเหนียวใสลักษณะเป็นเมือกที่ติดปนอยู่กับเลือดนั้นด้วยคืออะไร?”
ทั้งสองจึงพิจารณาดูสิ่งนั้นอย่างประหลาดใจ คารินทรุดตัวลงกับพื้น หยิบกึ่งไม้เล็กๆ
เขี่ยดูด้วยอาการงงๆ แล้วเม้มริมฝีปากงงหน้าขึ้น

“มันเป็นอะไร น้อย พอดีจะเอาลูกไหม?”

ไชยยันต์ถามโดยเร็ว

แพทย์สาวลุกขึ้นยืนช้าๆ ถอดถุงมือหนังข้างหนึ่งออก ลงทุนใช้นิ้วเปล่าแตะวัตถุเหลวใสนั้น ขี้สั้มผัสดู หัวก็ขมวดข่น

“เอ แปลก! บอกไม่ถูกเหมือนกันว่ามันเป็นอะไรกันแน่ แต่ลักษณะมันคล้ายๆ น้ำเมือกอยู่ในเยื่อลูกนัยน์ตาประเภทมิวคัส”

“ถ้าฉันไม่มีปัญหาอะไรเลย...”

รพินทร์พูดโดยเร็ว แยกเขี้ยวยิ้ม

“คุณชายเอาลูกปืน .458 ยัดเข้าไปในลูกตาข้างซ้ายของมัน น้ำเมือกขาวๆ นี่ จะต้องเป็นน้ำจากเยื่อลูกตาแน่ แปลว่าตามันบอดไปข้างหนึ่งแล้ว”

“จริงด้วย! มันจะต้องเป็นน้ำจากเยื่อลูกตาของมันที่ทะลักออกมา!!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ ร้องออกมาอย่างยินดี

“ใช่แล้วครับ บุญคำเห็นกับตา ลูกตาซ้ายของมันเลือดพุ่งไปที่เดียว แต่ตามันแต่ละข้างใหญ่เท่ากระบุงเห็นจะได้”

บุญคำยืนยิ้มมาอีกคนหนึ่ง

ทั้งหมด ตำรวจดูรอยเลือดตรงตำแหน่งที่ค้นพบเป็นครั้งล่าสุดนั้นอีกครั้งเดียว รพินทร์ก็ตบไหล่กะหยิ่นเป็นสัญญาณเตือน เจ้าหน้าที่เลงชาวคอยก็ผูกเอาตนเองไว้ด้วยเชือกอีกข้างหนึ่ง โดยมีบุญคำทำหน้าที่เป็นคนคอยโรยสายเชือกพ่อนให้ จากนั้นก็ทิ้งตัวลงนอนพัวพันกับพื้นของโบไม้ค่อยๆ กระดืบตัวส่ายไปมาในลักษณะไม่ผิดอะไรกับอาการเลื้อยของงูหางออกไปตามลำดับ มุ่งหน้าไปยังต้นยูงใหญ่ ที่ยืนตระหง่านในระดับตลาด 45 องศาต่ำลงไป

ทุกคนสงบนิ่ง จ้องมองดูการเคลื่อนไหวไปของกะหยิ่นด้วยใจอันตื่นระทึก และแทบจะไม่เชื่อสายตา ร่างของกะหยิ่นเคลื่อนห่างออกไปเป็นลำดับ กลางทะเลของโบไม้อันมีลักษณะประหลาด ซึ่งจะดูสิ่งมีชีวิต ที่มีน้ำหนักตัวทุกชนิดให้จมหายลงไปภายใต้ถ้ำลึกลับต่างๆ ที่มองด้วยสายตาผาดๆ ว่า น่าจะเหยียบย่างผ่านไปได้ ไชยของอะไรชนิดหนึ่งระเหยกรุ่นเป็นกลุ่มหมอกควันบางๆ ขึ้นมาจากผิวพื้นเหล่านั้น ปกคลุมไปทั่ว มองดูลึกลับชวนขนพองสยองเกล้าอย่างไรบอกไม่ถูก

ยี่งห่างออกไป ส่วนล่างของลำตัวคะหยิ่นที่กระดืบไปนั้น ก็ถูกกลุ่มใบไม้มฤตยูกลืนไว้หมดสิ้น คงเห็นแต่ส่วนศีรษะเท่านั้นที่โผล่กระดืบๆ อยู่ แลดูไม่ผิดอะไรกับลอยคอไปในน้ำ ทุกคนเฝ้าจับมองดูด้วยอาการหายใจไม่ทั่วท้อง ประสาทเขม็งเกลียวตึงเครียด

บุญคำยัดปลายเชือกไว้แน่นอย่างเตรียมพร้อมที่จะหลุดลาก นายบ้านหล่มช้างขึ้นมาอย่างทันการ หากพลาดพลั้งจมหายลงไปเช่นไร แงซายและจันก็คอยเตรียมให้ความร่วมมืออยู่คนละด้าน

ในที่สุด คะหยิ่นก็ไปถึงต้นยูงต้นที่หมายตาไว้โดยสวัสดิภาพ ตะกายขลุกลักอยู่ที่นั่นครู่หนึ่ง ก็ลุกขึ้นยืนท่ามกลางการถอนใจโล่งอกของคณะทุกคน นักเลงชาวคอยแก้ปลายเชือกที่รัดเอาไว้อยู่ออกมัดติดกับต้นยูง จึงจนถึงเป็นสะพานแล้ว โบกมือยิ้มร่ามา

พรานใหญ่เหวี่ยงไรเฟิลขึ้นสะพายไหล่ รัดผ้าขาวม้าเคียนเอาไว้แน่นกระชับ แล้วหันมาทางไชยยันต์

“ทุกคนรอผมอยู่ฝั่งนี้ก่อน ถ้าผมโบกมือเป็นสัญญาณ แปลว่าให้ทยอยข้ามตามกันไป ผมกับคะหยิ่นอาจข้ามกลับมาที่นี้ก็ได้ ถ้าไม่ได้รอรออะไรจากทางด้านนั้น”

ไชยยันต์บไหล่เขาแทนคำตอบ พรานใหญ่หันไปสั่งความกับแงซายและคนของเขาสองสามคำ ก็ใช้มือทั้งสองยึดสายเชือกที่โยงตึงเป็นสะพานนั้นไว้เป็นหลัก ค่อยๆ ข่างเท้าตามปกติลงไปยังพื้นที่เห็นปกคลุมอยู่ด้วยใบไม้

ก้าวแรก มันลื่นเพียงหน้าแข้ง และรู้สึกว่าจะลึกลงไปอีกหากยังยืนอยู่กับที่ พอก้าวที่สอง มันก็จมลงไปถึงหัวเข่า สัมผัสเตือนให้ทราบทันทีว่า พื้นเบื้องล่างมันถ้าจะไม่ใช่ใบไม้แห้งเสียแล้ว หากแต่เป็นโคลนเหลวเย็นเฉียบ เขาทดลองยืนนิ่งอยู่กับที่อีกใจหนึ่ง ก็รู้สึกว่ามันถูกดูดลึกลงไปจนเกือบถึงขาอ่อน ขณะนั้นเอง คะหยิ่นก็ตะโกนโบกไม้โบกมือลันมา เตือนให้เขาทิ้งกายลงนอนราบกับพื้นใบไม้ และให้ใช้สายเชือกนั้นเหนี่ยวรั้งกายคืบหน้าไป จอมพรานเหนี่ยวสายเชือกดึงตัวกลับคืนขึ้นฝั่งเดิม เพื่อถอนตัวขึ้นจากปลักดูดก่อน แล้วแหงนมองไปยังนายจ้างทั้งสอง ซึ่งยืนมองดูเขาด้วยความสงสัย บอกเรียบๆ ว่า

“ใบไม้มันปกคลุมให้เห็นอยู่ 2-3 ฟุตเท่านั้นเองครับ ข้างล่างเป็นโคลนทั้งนั้น โคลนดูดด้วย ผมสงสัยมาแต่แรกแล้วว่า ลำพังกองใบไม้มันจะดูดให้จมลงไปได้อย่างไร ถ้าจำเป็นต้องตามผมไปละก็ ระวังนะครับ อย่าพยายามทิ้งน้ำหนักตัวในทำขึ้นเป็นอันขาด นอนไปเหมือนคะหยิ่น แล้วก็ยึดสายเชือกนี้ไว้ให้มั่น แลวนี่คงเป็นหุบโคลนดูดทั้งนั้น”

ระหว่างที่ไชยยันต์ และคารินยังงงัน ประหลาดใจในคำพูดของเขา รพินทร์ก็ทิ้งกายคว่ำหน้า คร่อมสายเชือกไว้ค่อยๆ ใช้ข้อเท้าสายเชือกตัดผ่านทะเลใบไม้ อันแท้ที่จริงมีปลักโคลนดูดซ่อนอยู่ภายใต้ออกไปอย่างระมัดระวัง

พักใหญ่จึงไปถึงตำแหน่งที่คะหยิ่นยืนคอยอยู่ก่อนแล้ว พรรคพวกทั้งหมดทางฝั่งนี้ เห็นเขาจับมือคะหยิ่นที่ส่งลงมาให้เหนี่ยวกายขึ้นไป ทั้งสองดูเหมือนจะสำรวจไปรอบๆ และ

ปริกษาหารือกันอยู่ครู่ใหญ่ ท่ามกลางความกระสับกระส่ายของไชยยันต์และคาริน ต่อมาจึงเห็นทั้งรพินทร์และกะหยิ่น ช่วยกันโบกมือเป็นสัญญาณให้ข้ามตามไป

บุญคำได้รับคำสั่งจากพรานใหญ่ไว้ก่อนแล้ว เกี่ยวกับการควบคุมจัดขบวนเคลื่อนย้าย ก็ตอบหลังแฉะขยี้ปากให้ข้ามเป็นคนแรกสำหรับชุดหลัง คารินถูกเตือนให้เป็นคนถัดไป และไชยยันต์ก็ขนาบหลังปิดท้ายมา รวมเป็นชุดสามคน โดยมีหญิงสาวอยู่ตรงกลาง เพื่อดูแลให้ความปลอดภัยในกรณีที่มีอาการพลัดพลั้งเกิดอุบัติเหตุ

จับกับบุญคำลงยืนรอคอยอยู่บนฝั่งที่เดิม จนกระทั่งทั้งสามคนที่ได้เป็นแถวเรียงเดียวตามกันไป เว้นระยะห่างกันเพียงช่วงแขนเดียวบรรลุถึงฝั่งตรงข้าม อันมีรพินทร์กับกะหยิ่นคอยจูลับอยู่จากนั้น จึงข้ามไปเป็นคนรองสุดท้าย เหลือบุญคำล้าหลังอยู่คนเดียว

เมื่อจันได้เชือกลากตัวไปถึงขึ้นฝั่งเรียบร้อย ตาพรานเผ่ากระตุกเหลือก็แก้ปลายเชือกที่ผูกกับคันรังออกมัดติดเอาไว้ลงนอนพัวพันกับพื้นใบไม้ อันเป็นอาการเดียวกับทุกคน แล้วโบกมือเป็นสัญญาณกับกะหยิ่นให้สาวปลายเชือกอีกข้างหนึ่งจูลากตัวไป แฉะกับจันก็ช่วยกันออกแรงชักเพิ่มขึ้นอีกสองแรง

ครั้นแล้ว ทั้ง 7 คนในคณะ ก็ข้ามมารวมกันอยู่อีกด้านหนึ่งได้ครบจำนวนเรียบร้อย ทันทีที่ขึ้นมาถึงโคนต้นยูงใหญ่ 5 คนที่ตามมาทีหลัง ก็มองเห็นรอยของงูยักษ์ตัวนั้นอย่างถนัดชัดเจน มีรอยโคลนสดๆ เปรอะเลอะเป็นทางกว้างใหญ่ ผ่านตรงบริเวณดินแข็งโคนต้นยูงด้านหนึ่ง เป็นช่วงระยะสิบกว่าเมตร แล้วก็หายลับไปได้พื้นใบไม้ อีกด้าน บอกให้ทราบว่ามันโผล่ขึ้นที่โคนต้นยูงนี้ แล้วเลื้อยผ่านบริเวณดินแข็งช่วงสั้นๆ จากนั้นก็มุดหายลงไปได้ผิวใบไม้ตามเดิม อันหมายถึงว่าบริเวณที่หายไบนั่นจะต้องเป็นหล่มโคลนเหมือนที่ไต่ผ่านกันมาแล้ว

ต่างพุงสาขตาไปยังฝั่งตรงรอยที่มันอันตรายกันไปอีกครั้งอย่างค้นหา

“มันมุดจากตรงโน้น มาโผล่ขึ้นหน่อยหนึ่งตรงนี้ แล้วก็ดำดินหายไปอีก ให้ตายเถอะ! บริเวณนี้เห็นจะเป็นปลักโคลนทั้งนั้น แวดล้อมรอบด้านทีเดียว”

ไชยยันต์กล่าวออกมาแผ่วต่ำในลำคอ ขณะที่กวาดตาไปรอบๆ ด้วยความเสียวสยองระคนพรันใจอย่างไรบอกไม่ถูก ภูมิประเทศที่เห็นมันชวนให้ขนหัวลุก

พรานใหญ่คงอยู่ในอาการขมขื่นสับสนบ่คดีของเขา จนอ่านไม่ออก ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบเป็นครั้งแรก ภายในของเขาเริ่มอึดอัดกังวลใจ ชำเลียงแวบหนึ่งไปทางหญิงสาวอย่างเป็นห่วง ราชสกุลสาวนักผจญภัยผู้พิศมัย บัดนี้ริมฝีปากแห้งผาก เหงื่อออกโชกเต็มตัว จนเสื่อล่าสัตว์เปียกชุ่มราวกับอาบน้ำร้อนแบบเนื้อเข้ามาเห็นทรวงตรงเด่น ใบหน้าขาวซีดด้วยความเหนื่อยจัด การลงนอนราบกับพื้นนำตัวเคลื่อนที่ไปด้วยกำลังข้อ โดยอาศัยเหนี่ยวสายเชือกลากตัวเอง

มันเป็นการออกแรงหนักที่สุดสำหรับผู้หญิง

เขาอดที่จะพิศวงเสียไม่ได้ว่า...หล่อ่นสามารถข้ามมาได้อย่างไร และก็ไม่ได้ประกาศคำใด แม้แต่คำเดียว นอกจากอากัปกริยาและสีหน้าเท่านั้น ซึ่งหล่อ่นหลบซ่อนไม่ได้ถึงความรู้สึกภายใน ขณะนี้

“ถูกอย่างคุณไชยยันต์ว่าแล้วครับ”

เขาหันไปตอบไชยยันต์เบาๆ

“แถวนี้เป็นปลักโคลนทั้งนั้น มีบริเวณติดต่อกันไปอย่างกว้างขวางชนิดยังเดาไม่ถูก ว่ามันมีขอบเขตกินแดนไปถึงไหนบ้าง คะหยื่นเองก็ยังบอกไม่ได้เหมือนกัน ที่เราเห็นต้นไม้ใหญ่ยืนต้นอยู่เป็นบริเวณดินแข็งสูงขึ้นมา ลักษณะเหมือนเกาะกลางบึงโคลนนั่นเอง เราเห็นจะต้องเสียเวลาตรวจสอบหารอยของมัน และสำรวจพื้นที่ไปพร้อมกันด้วย”

“ก็ไหนว่ากะหยื่นชำนาญภูมิประเทศแถวนี้ดีไม่ใช่หรือ?”

รพินทร์หัวเราะเบาๆ

“เชื่อมั่นมากนักรับไม่ได้หรอกครับ ไอ้ฉันมันจืดๆ แต่ถึงอย่างไรมันก็รู้ดีกว่าพวกเราทุกคน สำหรับฉันนี้ และมีความสามารถเป็นพิเศษในการเลื้อยข้ามปลักไปได้อย่างงู ถึงอย่างไรมันก็นำทางเราได้ แต่หมายถึงว่า เราจะต้องระมัดระวังตัวเอง และใช้การวินิจฉัยใคร่ครวญของเราเองด้วย”

“ลงปลักโคลนมันลื้อมรอบไปหมดอย่างนี้ มิแปลว่าเราต้องไปกันโดยไต่เชือกเป็นระยะๆ ไปหรือ ก็กะหยื่นบอกไว้ยังงี้ว่า พอมาถึงที่นี่แล้ว พอจะมีทางเดิน”

คารินเอ่ยขึ้นอย่างกังวล สีหน้าชักไม่ดีนัก จะเข้มแข็งทรหดอดทนสักปานใดก็ตาม หล่อนเริ่มรู้สึกท้อแท้ทอดอาลัยขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อคิดว่า การเคลื่อนที่ในระยะต่อไป ต้องใช้วิธีอย่างเมื่อครูนี โคนเข้าช่วงระยะแรกหล่อนก็เต็มกลืนแทบจะหมดกำลังลงกลางระยะทางอยู่หลายครั้ง แต่สู้กัดฟันทนจนสุดฤทธิ์ความมานะ

“นั่นซิ ไอ้ลิงทโมนนี่ดัมเราเสียแล้วกระมัง หลอกให้พวกเราเลื้อยไปอย่างมัน”

ไชยยันต์เสริมขึ้นเบาๆ ขำเลียงไปทางกะหยื่นผู้กำลังป้อนหน้ากวาดตาสังเกตไปรอบๆ ทิศ พราณใหญ่ชี้มือไปทางด้านใต้ อันเป็นสันดินแข็งระดับเดียวกันกับโคนดินยุบ บอกว่า

“กะหยื่นบอกว่าทางที่พอจะเดินไปได้ ต้องตัดไปทางนี้ครับ มันจะอ้อมลงไปสู่หุบดินเขา ลูกนี้ ผมคิดว่าเราเดินไปตามสันดินนี้ก่อนดีกว่า บางทีไปถึงหุบข้างล่าง อาจจะเนได้ว่าขอบของบริเวณปลักโคลนมันมีแนวอยู่ตรงไหนบ้าง พอช่วยให้คำนวณได้ถูกว่า มันจมตัวซ่อนอยู่ในปลักแห่งนี้ตามที่คุณหญิงว่าแต่แรก หรือว่าขึ้นจากปลักหายหน้าไปไหนอีก”

ระหว่างนายจ้างทั้งสอง... ไม่มีใครแสดงความเห็นอย่างใดอีกทั้งสิ้น หมายถึงปล่อยหน้าที่ตัดสินใจขาดแก่พราณใหญ่ผู้เดียว รูปการมันส่อให้ทุกคนเห็นชัดว่า การตามรอยเจ้างูยักษ์แทบไม่ผิดอะไรกันเลยกับการตามรอยไอ้แหวง ครึ่งสุดท้ายในถ้ำได้น้ำตก เพราะภูมิประเทศวิบากกันดารเต็มไปด้วยถ้ำถ้ำย่นตรายจากธรรมชาติรอบด้านไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย ครั้งนั้นทุกคนฝากความหวังไว้กับเงาชายผู้ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ แต่ครั้งนี้กะหยื่นอุปมาประหนึ่งเรือนำร่อง...

และในระหว่างแวงชายกับคะหยิ่นแล้ว คนแรกยอมให้ความเชื่อมั่นมอบให้แก่ผู้ถูกนำได้มากกว่าคนหลัง ทว่าก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น

ตลอดทั้งดงทึบอันแวดล้อมไปด้วยปลักโคลนมรณะ ยังคงปกคลุมไปด้วยความเงียบสงัด...มันเงียบเสียจนกระทั่งแทบได้ยินเสียงหัวใจของแต่ละคนเต้นไปในลักษณะต่างๆ จันกับบุญคำ ชุบซิบหารื้อกันเบาๆ แล้วสอบถามพุดจากับคะหยิ่น มีแวงชายคนเดียวเท่านั้น ที่ไม่เอ่ยคำใดกับใครทั้งสิ้น เจ้าหน้าที่สงบเย็นเขียนคุณภาพป็นอยู่เช่นนั้น

ทุกคนเริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้ง ภายใต้การนำของคะหยิ่น ผู้จรดฝีเท้าลักษณะย่องไปเบื้องหน้า การเดินเป็นลักษณะเรียงเดี่ยวและซ้ารอยของมัลกุเทศก์ ตามวิธีเดินในบริเวณอันเต็มไปด้วยอันตรายสองฟาก ซึ่งทุกคนเข้าใจดีอยู่แล้วโดยไม่ต้องเตือน

หนทางนั้น บ่ายลงสู่เบื้องต่ำทางทิศใต้เป็นลำดับ สูงๆ ต่ำๆ เป็นตอนคลื่น ผ่านไปในระหว่างต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นเรียงรายอยู่เป็นระยะ ไม่มีใครเคยถูกว่าระดับของหนทางที่พอจะอาศัยเหยียบเดินไปได้ดี มันมีขนาดกว้างสักเพียงใด แต่สังเกตเห็นคะหยิ่นใช้ความระมัดระวังอย่างถี่ถ้วนที่สุด

บางขณะก็หยุดลงแล คิดและทดลองแห่เท้าถ่วงน้ำหนักลงไปก่อน เหมือนจะหยั่งดูว่ามันพอจะรับน้ำหนักไว้ได้หรือไม่ ทำให้ไชยยันต์และคาริน อดไม่ได้ที่จะหวนคิดไปถึงสภาพของบึงมรณะในหุบหมาหอนที่ผ่านมาแล้ว ซึ่งต้องอาศัยเดินไปตามขอบสันดินที่โผล่เป็นเกาะลักษณะเดียวกัน จะผิดกันแต่เพียง...ครั้งนั้นสามารถจะมองเห็นน้ำที่ล้อมรอบอยู่ได้ชัด แต่ในครั้งนี้...ใบไม้มันเป็นเครื่องอำพรางตาปกคลุมไปหมด

ไม่มีใครพูดคำใด นอกจากเสียงสบถ...พึมพำคะหยิ่นไปตลอดทางของบุญคำ เพราะเห็นลักษณะการนำอย่างเก้งก้าง เหมือนตัวคนนำเองไม่สู้จะแม่นยำนัก ซึ่งคะหยิ่นก็ไม่ได้ตอบอะไร นอกจากยิงฟันขาวแห้ง

เกือบครึ่งชั่วโมงของทางเดิน อันเต็มไปด้วยความลำบากยากเย็นนั้น ก็บรรลุถึงป่ารกทึบที่ต้นไม้ขึ้นกันเบียดเสียดหนาแน่นเช่นเดิม อันแสดงว่าคงจะสุดขอบของบริเวณที่เป็นปลักโคลนด้านหนึ่งแล้ว ทั้งหมดแยกตัวออกจากการเดินเรียงแถวตามกัน ส้ารวจไปรอบๆ คะหยิ่นบ่นอะไรพำอยู่ในลำคอ สั้นห้วนทำหน้าขึง นำเดินบุกป่าฝ่ารก ประเดี้ยวโผล่ออกทางด่านสัตว์ที่เริ่มจะเห็นประปราย ประเดี้ยวก็แหวกพงเถาว์วัลย์นำมุดลอดไป สลับกันอยู่เช่นนั้น แต่ทิศทางสังเกตได้ว่าพยายามจะตัดสู่เบื้องต่ำลงไปอีก

รพินทร์หันมากระซิบบอกนายจ้างทั้งสองให้ทราบว่า...ในขณะนี้ กำลังมุ่งลงสู่หุบลึกเบื้องล่าง โดยพยายามเลาะขอบของบริเวณปลักโคลนดู เพื่อจะหาร่องรอยโผล่ขึ้นตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งของมันให้ได้

ในที่สุดก็ลงมาถึงบริเวณก้นหุบ อันเป็นที่บรรจบของดินเขาสองลูก รอบด้านเต็มไปด้วย
โตรกเขาและซุ้มเถาวัลย์ สลับไปกับกล้วยป่าและเฟิร์นเห็นเขียวชอุ่มไปหมด อุดมไปด้วยโขดหิน
ใหญ่ย่อย เรียงรายอยู่ระกระกระ ด้านหนึ่งเป็นเชิงเขาของอีกลูกหนึ่ง และเห็นทางน้ำไหลเล็กๆ ซึ่ง
เขาเดินว่าแหวกลงมาจนดูเหมือนขั้นบันไดที่ใครมาทำไว้ ไต่ขึ้นไปยังก้อนหินใหญ่สามลูกที่เรียง
ซ้อนกันอยู่ภายใต้เงาไม้ ลักษณะเหมือนถ้ำอันไม่สูงขึ้นไปนัก ดอกว่านบางชนิดส่งกลิ่นมารุนๆ

กะหย่นนำเดินเลาะลัดไปในระหว่างซอกโขดหิน ที่ปกคลุมไปด้วยตะไคร่และเถาวัลย์
เหล่านั้น มันเป็นทางเดินที่แทบจะไม่คิดอะไรกับอุโมงค์ เพราะพันธุ์ไม้เลื้อยที่ปกคลุมทึบแทน
หลังคา พอโผล่พ้นซอกก้อนหินใหญ่สองลูก อันมีลักษณะเหมือนปากประตูใหญ่ ก็หยุดซบซิบ
อะไรกับพรานใหญ่อีกครั้ง

จังหวะนี้เอง คารินผู้แทบจะหมดแรงเดินอีกต่อไป เพราะความเหนื่อยอ่อนก็ทรุดตัวลงนั่ง
กับพื้น เอาหลังพิงก้อนหิน หลับตาพักนั่งไปเอากำลังในระหว่างการหารือ พอเปลือกตาปิด สิริระ
เอนอยู่กับก้อนหิน หล่อนก็มีความรู้สึกเหมือนอยากจะนอนหลับไปในทันทีด้วยความอดิโรย ไม่
มีใครทันหันมาสังเกตเห็นหล่อน แม้แต่ไชยยันต์...ผู้บัดนี้ไปยืนรวมกลุ่มปรึกษากับพรานใหญ่
นอกจากเงาเขาเท่านั้นที่จับตาดูแพทย์หญิง นักมานุษยวิทยาสาวผู้เป็นนายอยู่เงียบๆ

พอทุกคนซบกายจะเคลื่อนที่ต่อไป อุ้งมืออันกำยำของเจ้าหนุ่มชาวคงผู้ลึกลับ ก็ลอยมา
จับแขนพรานใหญ่ไว้ รพินทร์หันขวับมาด้วยความสงสัย เห็นเงาเขามองตาอยู่เงียบๆ ก็ขมวดคิ้ว
จ้องเหมือนจะถาม แต่แล้วเขาก็ชะงัก เมื่อเหลือบไปเห็นลักษณะของนายจ้างสาว ซึ่งหลับตาน้ำซัด
อยู่ คนอื่นๆ ก็เหลียวมาพบพร้อมกันในบัดนั้น

ทั้งหมดพากันเคลื่อนเข้ามาใกล้หล่อน แต่ถึงเช่นนั้นคารินก็ยังไม่รู้สึกตัว คงนั่งหลับตานิ่ง
เหมือนจะตกอยู่ในภวังค์เช่นนั้น รพินทร์ยืมออกมาเล็กน้อย ดวงตาอันเคร่งเครียดทั้งคู่เปลี่ยนมาเป็น
อ่อนโยน มองดูหล่อนด้วยความสงสาร แล้วเหลือบไปที่ไชยยันต์ กระซิบเบาๆ

“เราพักกันที่นี้สักครู่เถิดครับ คุณหญิงคงจะเหนื่อยมากทีเดียว”

ไชยยันต์ถอนใจยาว มองดูเพื่อนสาวอย่างเอ็นดูและเห็นใจ ไม่กล่าวคำใด ทรุดตัวลง
ใกล้ๆ ทั้งคณะก็เลยลงนั่งพักกันอยู่ที่นั่นชั่วขณะ อดิตนายทหารปืนใหญ่เอื้อมมือมาจับที่ท่อนขาอัน
เหยียดยาวของหล่อนเข่า พร้อมกับกระซิบเรียกเบาๆ

ราชสกุลสาวสะดุ้ง ลืมตาโผล่ขึ้นอย่างตกใจ พอมองเห็นไชยยันต์ หล่อนก็ขยับตัวพรวด
พรวดทำท่าจะลุกขึ้นโดยเร็ว แต่เพื่อนหนุ่มจับไหล่กดไว้ ยืมให้ กระซิบ

“เธอเหนื่อยมาก น้อย นิ่งพักเอาแรงสักประเดี๋ยวก็ได้”

คารินกวาดตาก็มองเห็นพรรคพวกทุกคน พากันนั่งเรียงรายกันอยู่เป็นระยะ กำลังมองมา
ที่หล่อนอย่างเอื้อนน้ำใจ หญิงสาวผินยิ้มเล็กน้อย ปาดแขนขึ้นเช็ดเหงื่อที่เกาะพราวอยู่บนขนตา พุด
แหบๆ ออกมาจากลำคออันแห้งผาก

“ขอโทษที ฉันเห็นกำลังปรึกษาหารือกันอยู่ ก็เลยถือโอกาสนั่งพักขา มันเลยเคลิ้มๆ หมดความรู้สึกไปได้ยังไงก็ไม่รู้ พอจะหายเหนื่อยแล้วละ อย่าเสียเวลาเลย ไปต่อกันเถอะ”

รพินทร์ปลดกระดิกน้ำส่งมาให้หล่อน กล่าวมาน้ำเสียงอ่อนโยน

“ไม่เป็นไรหรอกครับ คุณหญิง พวกเราก็เหนื่อยกันแทบแย่ทุกคน ไม่ใช่คุณหญิงเหนื่อยคนเดียว เราพักกันสักครู่ดีกว่า ไม่จำเป็นจะต้องรีบร้อน”

หล่อนหลบตาเขา พึมพำขบใจ แล้วรับกระดิกน้ำมาเปิดจุกออกดื่มกลั้วคอ ถอนใจยาว สีนํ้าค่อยดีขึ้นเล็กน้อย พุดไม่เต็มปากนัก

“มัวชักช้า เราอาจตามมันไม่ทันก็ได้ อย่าลืมคดีของเราเสีย นั่นก็คือ...อย่าให้ฉันต้องเป็นอุปสรรควางแผนการใดๆ ของเราทั้งสิ้น”

พรานใหญ่สั่นศีรษะช้าๆ ริมฝีปากนั้นปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ทำให้บังเกิดความเข้มข้นในความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่งที่เมินๆ หลบๆ

“ไม่ต้องกังวลว่าเราจะตามไม่ทันมันหรอกครับ ผมรับรองว่าก่อนตะวันตกดินวันนี้ เราจะต้องพบตัวมันแน่ ถ้าไม่หลบอยู่ในกันหุบเขาแน่ ก็เห็นจะนอนกบดานอยู่ได้ปลักโคลนอย่างที่คุณหญิงสงสัยนั่นแหละ คุณหญิงจะจับสักขณะหนึ่งก็ได้นี่ครับ ผมให้เวลาถึงหัวโมงเต็มๆ เราตกลงใจกันแล้วว่าจะพักหุงหาอาหารกลางวันกันที่นี่แหละ คุณหญิงตื่นมาก็ได้ทานอาหารเลย จากนั้นค่อยคั้นหารอยของมันต่อไป”

หญิงสาวมองตอบเขาด้วยสายตาแสดงความขอบคุณ รีวเลื้อยชนิดหนึ่ง แล่นขึ้นมาชานผิวแก้มอันซีดเซียว ทำให้แลดูสดชื่นขึ้น แล้วหล่อนก็เอนศีรษะพิงผนังหินลับตาลตามเดิม ไชยยันต์เองก็เหยียดยาว ครึ่งนั่งครึ่งนอนพิงอยู่กับก้อนหิน ควักนุหรือออกมาจูดสูบ คุยกับพรานใหญ่เบาๆ

“สมมติว่ามันกบดานอยู่ได้ปลักโคลนจริงๆ โดยไม่ยอมโผล่เราจะทำยังไง?”

“สบายเลยครับ ขอให้รู้แน่เท่านั้น ว่ามันหมกตัวอยู่ตรงตำแหน่งไหน ระเบิดในโตรยัดตูมลงไปสักลูก แบบเดียวกับระเบิดปลา ขี้คร้านจะทะลึ่งพรวดขึ้นมาไม่ทัน”

“เออ จริงซิคะ โคลนมันมีความแน่นเสียยิ่งกว่าน้ำอีก เป็นพาหนะนำความสั่นสะเทือนของแรงระเบิดไปได้ดีนัก ผมชักแน่ใจเสียแล้วว่า มันจมตัวหลบนิ่งอยู่ได้โคลนนั่นเอง มองไม่เห็นร่องรอยสักนิดว่ามันจะโผล่ขึ้นมาทางไหน”

“ก็ยังไม่แน่เหมือนกันครับ เพราะเรายังไม่ได้เดินสำรวจให้รอบบริเวณปลักโคลนหมดทุกด้าน ถ้าสำรวจทั่วก็รู้ได้ทันที เพราะถ้าไม่ปรากฏว่ามันขึ้นที่ใด ก็แปลว่ามันอยู่ได้ปลักนั่นเอง”

กะหยิ่นสังเกตเห็นอาการของคารินที่นั่งพักหลับตาอย่างหมดแรงอยู่ ก็ขึงคูดด้วยความสงสัย ถามรพินทร์ขึ้นว่า

“นายหญิงของกะหยิ่นเป็นอะไรไป นายหญิงเหนื่อยหมดกำลังหรือ?”

จอมพรานทำหน้าตาย บอกเรียบๆ ว่า

“แม่มีอคติแถมแกล้งอย่างนายหญิง ไม่มีวันเหนื่อยหอรอกะหยื่น ต่อให้เราทุกคนหมดแรงแทบจะสิ้นใจ นายหญิงก็ยังมีการอยู่เสมอ”

เจ้านักเลงชาวดอย นายบ้านหล่มช้างทำหน้างะพริบตาถี่ๆ มองดูหน้าเขา และหันไปจับดู ‘แม่คนสวย’ สลับกันอยู่เช่นนั้น ถ้ามต่อมา

“แล้วทำไมนายหญิงนั่งหลับตาอยู่อย่างนั้น?”

“นายหญิงกำลังใช้ดาบพิชิตค้นหาที่ซ่อนของงูยักษ์ เพื่อไม่ให้พวกเราเดินทางกันให้เหนื่อยแรง ประเดี๋ยวพอล้มตาคืนมา ก็บอกได้ว่างูยักษ์ตัวนั้นอยู่ที่ไหน เจ้าจงเฉยๆ ไว้เถอะ”

กะหยื่นล้มดาบพลาง ครางอะไรอยู่ในลำคออย่างตื่นเต้นอัศจรรย์ใจ

บุญคำ จัน และเงาชายหันหน้าไปกลั้นหัวเราะ ไชยยันต์สะกิดถามเงาชายถึงการได้ตอบของทั้งสอง พอทราบความก็แทบจะปล่อยก้าก

ตัวแม่ตนเองไม่รู้เรื่อง เพราะดูเหมือนจะเข้าวังค์ไปเสียแล้ว ด้วยความอ่อนเพลีย

คารินจะผล็อยหลับไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ มาตรฐานตัวสะดุ้งตื่นขึ้น เมื่อรู้สึกว่ามีอะไรสักอย่างหนึ่ง หยดแหล่ลงมาที่หลังมือซึ่งประสานกันวางไว้บนटक สิ่งนั้นเป็นลักษณะของเหลวสัมผัสเย็นๆ อย่งไรพิกล

ทันทีที่ประสาทสัมผัสตัว หูล่องนยังได้ยินเสียงสนทนากันพึมพำจากรอบๆ ตัว อันเป็นเสียงของพรรคพวกที่ร่วมคณะนั่นเอง

หูล่องนลืมตาขึ้นมองไปที่หลังมือตนเอง อันได้รับการสัมผัสนั้น แล้วยังเกิดความพิศวงครามครัน ถูกแล้ว มันเป็นอย่างเหลวชนิดหนึ่ง สีคล้ำเหมือนโคลนเหลว หยดสักขนาดหัวแม่มือปรากฏติดอยู่ที่หลังฝ่ามือขวา อันไม่ได้สวมถุงหนังของหูล่องน เพราะถอดออกชั่วคราวขณะที่ลงนั่งพัก

นักมานุษยวิทยาสาวกะพริบตาถี่ๆ กวาดตาไปยังผู้ร่วมคณะทั้งหลาย เห็นนั่งแวดล้อมเรียงรายอยู่เป็นระยรอบตัวหูล่องนเหมือนเดิม กำลังสูบบุหรี่คุยกันอยู่เบาๆ โดยไม่มีใครหันมาสังเกตเห็นการล้มตาคของหูล่องน จึงยกหลังมือข้างนั้นขึ้นพิจารณาโดยใกล้ชิด ถอดถุงมืออีกข้างหนึ่งออก เอานิ้วแตะเชยี้ดู

มันเป็นโคลนเหลวจริงๆ นั่นแหละ มีสีแดงชนิดหนึ่งปะปนอยู่ในหยดโคลนนั่นอยู่ด้วยจางๆ หญิงสาวขมวดคิ้วขึ้น แต่แล้วก่อนที่สมองจะทันคิดเช่นไรในปรากฏการณ์ประหลาดนั้นเอง อีกหยดหนึ่งก็หยดแปะลงมากระทบหลังมืออีกครั้ง คราวนี้มันไม่ใช่โคลนเสียแล้ว แต่เป็นหยดเลือดสดๆ!!

ไม่มีปัญหา มันหยดลงมาจากเบ้องบนศีรษะของหูล่องนขณะนี้นั่นเอง!...

คารินกลั่นใจค่อยๆ แหงนหน้าขึ้นไปมองเบ้องบน อันเป็นซุ้มกะทกรกและเถาเครือเล็กๆ ที่ขึ้นพันแน่นทึบอยู่ในระหว่างยอดก้อนหินใหญ่สองลูก ซึ่งสูงจากระดับที่นั่งพักกันอยู่ขึ้นไป

ประมาณ 7 เมตร ราวกับจะเป็นหลังคาที่มุงไว้ ครั้งแรกที่สุดหล่อนเห็นแต่กิ่งใบเถาวัลย์ อันพันกันยุ่งเหยิงเป็นกระเชง กรันพินิจอยู่ดีใจเดียว ก็มองเห็นแถบโคลนสีคล้ำเหมือนจะมีลำต้นของไม้ใหญ่ๆ พาดทอดขวางอยู่ในระหว่างก้อนหินสองลูกนั้น ต่อมาก็เห็นปล้องสีขาวเทาๆ ลักษณะเป็นเกล็ดอยู่ในตำแหน่งช่องว่างของเถาวัลย์อีกตอนหนึ่ง

เลือดอีกหยดหนึ่งปนไปกับโคลน ที่ค้างอยู่ตามกิ่งใบของเถาวัลย์ก็หยดลงมาเป็นคำรบสาม คราวนี้กระทบแก้มของหล่อนพอดี!

คาริน วราฤทธิ์ จ้องตะลึงค้าง ช็อกนิ่งไปชั่วขณะ ต่อมาความรู้สึกบอกกับตนเองว่า ได้พยายามขยับเขยื้อนกาย เพื่อให้เสียงบอกทุกคนที่รวมกลุ่มกันอยู่ใกล้ๆ ในขณะนี้ทราบถึงสิ่งที่หล่อนค้นพบอย่างบังเอิญนี้ แต่มันไม่มีเสียงใดๆ หลุดลอดผ่านลำคออันติดตันออกมาได้ หูของหล่อนยังคงสำเนียงเสียงคุยกันพึมพำระหว่างรพินทร์กับไชยยันต์เช่นนั้น แขนงาที่พยายามจะกระดิก มันชาไปหมด เหมือนถูกผีอำ หรือมิฉะนั้นก็มีอำนาจอันทรงมหิทธิฤทธิ์ชนิดหนึ่งเข้ามายึดไว้

นานเท่านั้น ที่หญิงสาวตกอยู่ในภาวะเช่นนี้...

กรันแล้ว บนความพยายามต่อสู้อย่างสุดขีด กับประสาททุกส่วนที่กลายเป็นอัมพาตไปนี้ แขนของหล่อนค่อยๆ ขยับควานเปะปะออกไปอย่างหนักแน่น ราวกับมีอะไรมาถ่วง ในที่สุดก็เอื้อมไปถึงแผ่นหลังของใครคนหนึ่ง ซึ่งหล่อนก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าใคร รู้แต่เพียงเป็นคนใกล้ที่สุด แล้วก็สะกิด เสียงคงไม่มีผ่านลำคอเช่นเดิม

ใครคนหนึ่งก็คือไชยยันต์ ซึ่งขณะนี้นั่งหันสีข้างให้หล่อน เขาหันกลับไปช้าๆ อย่างไม่สนใจอะไรนัก ขยับจะอ้าปากถามแต่แล้วก็ชะงักเพราะเห็นอาการของหญิงสาว...หน้าของหล่อนไม่มีสีเลือด ตาเหลือกโพลง กำลังแขนงย้งจ้องค้างขึ้นไปเบื้องบน

ไชยยันต์เอะใจ แหงนขึ้นมองตาม บัดคลกนิ่งตัวแข็ง หัวใจดูเหมือนจะหยุดเดินไปชั่วขณะอีกคนหนึ่ง แล้วสะกิดต่อเบาๆ ที่รพินทร์ผู้นั่งใช้หมวกปิดหน้า เหมือนจะอาศัยจับเอาแรงอยู่เหมือนกัน

พรานใหญ่ขยับตัว เสยปีกหมวกขึ้น มองมาทางนายทหารปืนใหญ่เหมือนจะถาม ไชยยันต์กำลังตาเหลือกจ้องมาที่เขา ริมฝีปากขยับหุบหิมิบเหมือนจะเอ่ยเป็นคำพูดอะไรออกมา แต่รพินทร์ฟังไม่ได้ยิน เขาจนงเล็กน้อย เอียงหน้าเข้ามาใกล้ จึงได้ยินเสียงที่แทบฟังไม่รู้เรื่องนั้นว่า

“ข้างบน”

จอมพรานแหงนขึ้นไปโดยเร็ว พริบตาที่จักษุรับภาพได้ถนัด หัวใจของเขาก็วูบตกลงไปอยู่ที่ปลายเท้า เย็นเฉียบตลอดไขสันหลัง ให้ธรณีแยกไป ณ บัดนี้เกิด ใรรำหุมาหยกษที่กำลังติดตามล่า ทอดลำตัวส่วนหนึ่งของมัน พาดอยู่ในระหว่างโขดหินเหนือศีรษะที่ทุกคนกำลังหยุดนั่งพักอยู่ใต้ลำตัวของมันที่นอนสงบนิ่งอยู่โดยไม่รู้ตัว!!

คงไม่มีเรื่องของการจุดได้คำต่อเรื่องใดในโลก ที่ทำให้ชนหัวลูกเท่ากับเหตุการณ์ที่ทั้งเจ็ดชีวิตเผชิญอยู่ในขณะนี้...เจ้าอสูรตีกดบรพคงจะนอนสงบนิ่งขวางลำอยู่บนโขดหินตำแหน่งนี้มาก่อนเป็นเวลานานแล้ว ฝ่ายมนุษย์ก็ตามล่า...มะงุมมะงาหราองค์อันตรายของมันเข้ามา และแล้วก็มาหยุดพักปรึกษาหารือกันอยู่ใต้ท้องของมันนั่นเอง!

คนที่ไหวตัวสำเนียงทันต่อเหตุการณ์ต่อมา ไล่เลียบกับพรินท์ก็คือเงาชายหนุ่มชาวคงพเนจร ลอบสะกดโดยอาการบอกจัน ในขณะที่พรินท์สะกดเดือนบุญคำ คงมีกะหยื่นคนเดียวเท่านั้น ที่ประสาทสัมผัสซ้ากว่าทุกคน ยังเชื่อซ้าอยู่ เหลือบมาเห็นทุกคนพากันเงิบกริบไป แล้วเห็น ‘แม่มดคนสวย’ ดิ้นลืมตาโพล่งขึ้นแล้วก็ถามมาว่า

“นายหญิงลืมตาแล้ว นายหญิงบอกได้หรือยังว่าอยู่กันอยู่ที่ไหน?”

“นายหญิงบอกได้แล้ว ค่ะหยื่น”

รพินท์กระซิบเบาๆ ยิ้มหรือแหย่เขี้ยวก็บอกไม่ถูก

“มันอยู่ที่ไหน?”

“เงยขึ้นไปบนกบาลของเจ้า ค่ะหยื่น...”

กะหยื่นเงยขึ้นไปซ้าๆ อย่างไม่เชื่อถือ นอกจากจะเห็นเป็นเรื่องขบขัน นึกว่าพราณใหญ่เข้า แต่แล้วพริบตานัน ก็หงายแผละจากทำที่นั้งของๆ อยู่ กันกระแทกลงกับพื้นด้วยความตกใจขวัญหนีดีฝ่อแทบชักคั่น

บุญคำผู้รวดเร็วต่อเหตุการณ์ ก็กระโดดเข้าตะครุบปากนายบ้านหล่มซ้างไว้ ก่อนที่สิ่งใดๆ จะหลุดลอดออกมาได้ กระซิบลอดไรฟันออกมา

“เงิบ! ไอ้กะหยื่น!...เอ็งขึ้นแหกปาก พวกเราตายหมดทุกคน!!”

จิตใจนั่นเอง กะหยื่นก็ได้สติกลับคืนมา และสามารถเข้าใจอะไรๆ ได้ดีเท่าๆ กับทุกคน ตาเหลือกกลอกกลิ้งอยู่ไปมา เห็นแต่ตาขาว เห่งอากพุดเต็มหน้า บุญคำสังเกตเห็นนายบ้านหล่มซ้าง พอจะรู้อะไรเป็นอะไรแล้ว ก็ค่อยๆ คลายมือที่อุคปากออก

บัดนี้ ทุกคนหันมาจ้องตากันเอง ด้วยความรู้สึกอันสุดที่จะบรรยายได้ถูก คารินสร้างจากตะลึงแล้ว ภายของหล่อนสั่นเทาและโดยอาการบ๊วยบี้ หล่อนชี้ไปที่หลังมือของตนเองที่มีหยดเลือดปนโคลนลงมากะทบ แล้วชี้ไปเบื้องบน เป็นความหมายแทนคำบอกว่า หล่อนรู้สึกตัวลืมตาขึ้นมาเห็น ก็เพราะหยดโคลนและเลือดนั้น

รพินท์ก็ดริมฝีปากแน่น ค่อยๆ ยันกายขึ้นยืนซ้าๆ แหงนหน้าจ้อง ทุกคนก็พลอยลุกขึ้นตามอย่างระมัดระวัง มันเป็นปัญหาคับขันฉุกเฉินที่สุด ซึ่งจะต้องอาศัยการตัดสินใจอันเฉียบพลันแข่งกับเวลา และต้องไม่ผิดพลาดด้วย ทั้งเจ็ดชีวิตยืนอยู่ใต้จุมอกของมฤตยูโดยไม่ทันรู้ตัวล่วงหน้ามาก่อน

ส่วนที่วางพาดอยู่นั้น เป็นบริเวณใต้ท้องกลางลำตัวตอนหนึ่ง และโดยตำแหน่งอันเป็นเป้าหมายให้เห็นถนัดชัดเจน ระยะใกล้ผาชนที่สุดนี้ ธนุดิระเบิดของงาช้างสามารถจะทำหน้าที่ของมันได้เต็มสภาพทีเดียว ปัญหามันมีอยู่แต่ว่า...ถ้าในไตระเบิดขึ้นได้ท่อนี่ของมัน อีกเจ็ดชีวิตที่อยู่ภายใต้ ก็ย่อมهلكเป็นจุมพิตหายไปด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย

ทุกสายตาทุงมารวมจุดอยู่ที่เขาค้นเดียว อย่างยิดเป็นที่พึง...

รพินทร์ก็ตัดสินใจในวินาทีนั้น ทำให้เป็นสัญญาณให้ทุกคนค่อยๆ ย่องออกมายังปากทางอันมีลักษณะเหมือนซุ้มประตู แล้วชี้ไปยังเชิงเขาที่มีลักษณะเป็นขั้นบันได นำขึ้นไปยังหมู่โขดหินหน้าปากถ้ำเล็กๆ ที่ผ่านกันมาแล้วเมื่อก่อนหยุดพัก ซึ่งขณะนี้ระยะห่างออกไปประมาณ 100 เมตร กระชับเร็วปรือ

“ทุกคน นอกจากผมกับงาช้าง รีบวิ่งไปที่กลุ่มโขดหินหน้าปากถ้ำบนเชิงเขาที่เห็นอยู่นั้นเร็วที่สุด แล้วหลบซ่อนอยู่ที่นั่น มันเป็นซอกหินแคบ ทางอับพอจะใช้เป็นกำบังไม่ให้หัวมันลอดเข้าไปได้ เอาละ รีบไปเดี๋ยวนี้ พยายามให้เบาและเงียบที่สุด ถ้ามันไหวตัวเสียก่อนจะลำบาก”

“แล้วคุณล่ะ?”

ไชยยันต์ละล้าละลัก

“ไม่ต้องเป็นห่วง ผมกับงาช้างจะซ่อนเข้าไปทางด้านหัวของมัน...”

“ไปด้วยกันดีกว่า เข้าที่กำบังปลอดภัยไว้ก่อน แล้วให้งาช้างยังออกมาจากที่กำบังนั้น”

คารินท้วงเร็วปรือมาอีกคน พรานใหญ่สั่นหน้า

“ระยะนั้นมันไกลเกินไป งาช้างยังธนูไม่ถึงเป้าหมายที่ต้องการแน่...”

ไม่ทันจะขาดเสียงของเขา ก็ปรากฏเสียงปาลันธูมาราวกับเกิดพายุ ทั้งๆ ที่ลมสงบนิ่งไปแล้ว ไม่มีเค้าของพายุเลยจนนิดเดียว เป็นเสียงดังมาจากดงทึบในตอนลึกเข้าไปของหุบ พร้อมกับเสียงขู่ฟูมาราวกับเสียงหัวรถจักรปล่อยไอน้ำ ทุกคนแทบผงะหลัง

“คู่ของมันตัวหนึ่ง กำลังตรงเข้ามาที่นี่!...”

เสียงจันร้องออกมาแทบไม่เป็นภาษาคน

ก่อนที่ฝ่ายมนุษย์จะเคลื่อนไหวอย่างไรต่อนั่นเอง ก็มีเสียงฟู่ตอออกมาจากเจ้าตัวที่ถูกยิงเจ็บ และนอนพาดก้นหินเหนือศีรษะอยู่ในขณะนี้ ประหนึ่งจะเป็นการส่งเสียงเรียกจับคู่ของมันที่กำลังตรงดิ่งเข้ามาป่านพายุสลาตัน แล้วลำตัวส่วนที่พาดอยู่บนชะง่อนหินทั้งสองด้าน ก็เริ่มเคลื่อนไหวแซมซ้า ปรากฏเสียงหินถล่มครึกๆ และกิ่งใบเถาวัลย์ร่วงพรวดลงมา ก้อนหินย่อมๆ ที่กองอยู่บนยอดโขดถล่มร่วงกรูเกลียว อันเกิดจากการไหวตัวนั้น กลิ้งลงมายังกลุ่มของมนุษย์ทั้งเจ็ด ที่ยืนกระสับกระส่ายกันอยู่ภายใต้ จนถึงกับต้องกระโดดหลบกันเป็นพัลวัน

คารินเกือบถูกหินลูกขนาดมะพร้าว หล่นทับลงกลางหลัง ดีแต่เงาชายพลัดเซหลบ ออกไปได้อย่างหวุดหวิด ขณะเดียวกับที่รพินทร์และไชยยันต์ ก็ก้มหัวหลงก้อนเท่าครก ที่กระดอน หลุดๆ ลงมาในระดับศีรษะ

เสียงการเลื้อยมาของอีกตัวหนึ่ง... ไกลเข้ามาทุกขณะอย่างรวดเร็ว ปะทะไม้ไผ่หักวินาศ ครืนโครมอื้ออึงไปทั้งป่า ส่วนเจ้าตัวเหนือศีรษะก็ส่งเสียงตอบเป็นระยะอยู่เช่นนั้น พลาจขยับเคลื่อน ลำตัวไปๆ หยุตๆ ที่ละน้อย ยังไม่พ้นจากโศหินใหญ่คู่่นั้น

“ทำตามที่ผมสั่ง เร็วเข้า! มันใกล้เข้ามาเต็มที่แล้ว!”

เสียงเตือนดังมาจากรพินทร์เป็นครั้งสุดท้าย และนั่นคือการปลุกสติของทุกคนให้กลับคืน มา...เพื่อการตัดสินใจอย่างหนึ่งในวินาทีคับขันที่สุดนี้

ไชยยันต์กระซอกแขนคารินออกวิ่งในทันทีนั้น บ่ายหน้าตรงไปยังที่หมายอันอยู่ห่าง ออกไป คะหยั่นก็โผนตามติดโดยมีบุญคำกับจันวิ่งตามไปเบื้องหลัง ทั้งห้าคนตัดทางด้านเล็กๆ สอง ฟังทางเป็นพุ่มเถาวัลย์ และหมู่หินเพื่อมุ่งขึ้นสู่ปากถ้ำเชิงเขาอย่างแข่งกับความเป็นความตาย

พอฝ่ายของไชยยันต์เคลื่อนออกจากที่ รพินทร์กับเงาชายก็หันมามองหน้ากัน

“คอยตามฉันไว้ทุกก้าว อย่าให้ห่างหรือแยกจากกันได้”

เขาตั้งเป็นรถไฟด่วน แล้วแผ่นเข้าซุ่มเถาวัลย์รุดด้านซ้ายมือ มุ่งเข้ายึดต้นสักใหญ่ 6 คน โอบต้นหนึ่ง เงาชายเป็นเงาตามตัวอย่างไม่มีอะไรจะต้องห่วง คล่องแคล่วฉับไว ทันเขาทุกฝีก้าวย่าง จอมพรานควักบุหรีขึ้นมาจุด มือไม่วายสั่น เขาไม่ได้มีเจตนาที่จะสูบนั่น แต่เตรียมไว้เพื่อสูดใหญ่ใน อีกไม่กี่อึดใจเบื้องหน้า ศึกที่เขาไม่สามารถบอกได้ว่ามันจะลงเอยเอาในลักษณะใดแน่ ระหว่างอสูร ดึกดำบรรพ์ผู้ปราศจากดินสองตัว กับมนุษย์ซึ่งเปรียบแล้วเท่ากับลูกเขียดตัวกระจิดริดเจ็ดชีวิต

ตำแหน่งที่เคลื่อนมายึดใหม่นี้ ทั้งสองยังไม่สามารถกำหนดลำตัวของอู้งายักษ์ตัวที่นอนนิ่ง อยู่เมื่อครู่นี้ได้ถนัดนัก คงเห็นแต่เพียงส่วนหนึ่งตามเดิมเท่านั้น ที่พาดอยู่บนโศหินบดบังอยู่ในเงา ทิบบของเถาวัลย์ ปลายสองด้านของมันไม่ทราบอยู่ที่ไหนแน่ เพราะความรกทึบของหมู่ไม้ที่บังอยู่ อย่างไรก็ดีตามโดยระยะที่ถอยห่างออกมาที่ต้นสัก และเป้าหมายแม้จะสังเกตเห็นได้ในวงจำกัดเพียงแค่นั้น มันก็เป็นเป้าหมายสำคัญพอเพียงที่จะเลือกเป็นตำแหน่งยิงได้ เงาชายเอาลูกธนูขึ้นพาดสายใน พริบตานี้พร้อมทั้งร้องเร่งมา

“จุดชนวนเถอะ ผู้กอง”

รพินทร์กดไพล่อดีตร้อยโทกองโจรกระเหยิงไว้ เหลียวไปมาอย่างรวดเร็ว เต็มไปด้วย อากากระสับกระส่าย

“อย่าเพิ่ง เงาชาย ไอ้ตัวนี้ไม่สำคัญหรอก มันไปไหนไม่รอดแล้ว เตรียมรับมือกับอีกตัวที่กำลังพุ่งเข้ามาก่อนดีกว่า มันยังแข็งแรงมีกำลังเต็มที เพราะไม่ได้ถูกเจ็บอะไรเลย อันตรายที่สุด!”

สิ้นเสียงของรพินทร์ ป่าในละแวกรอบตัวก็มองเห็นชัดว่าปั่นป่วนขึ้น บรรดาซุ้มเถาวัลย์ และยอดไม้เตี้ย ลู่ระเนน ไหวครืนครันอยู่ไปมา ไอ้ยักษ์เลื้อยมาเร็วยิ่งกว่าน้ำป่าในอัตราเคลื่อนไหว อย่างเต็มที่ของมัน

และพริบตานั่นเอง...เงาของศิระษะอันมหึมาเหมือนภาพฝันร้าย ก็โผล่วูบขึ้นมาจากหลัง พุ่มไม้ห่างออกไปทางพงรกดด้านขวาประมาณ 30 เมตร จากตำแหน่งที่ทั้งสองหลบซ่อนอยู่โดยมีลำ ห้วยขวางหน้ากั้นไว้ ระดับที่มันชูหัวพ้นยอดไม้ขึ้นมาราวๆ 3 วา มองเห็นอย่างถนัดนี่เกินความ คาดฝันที่จะคำนวณได้ว่า...มันสูงจากระดับพื้นดินขึ้นมาสักเท่าใด ราวกับส่วนสูงของเสาโทรเลข ฉะนั้น เฉพาะที่มันตั้งคอชะเง้อขึ้นมาโดยไม่รวมถึงลำตัวส่วนใหญ่ อย่างน้อยก็ไม่ต่ำกว่าอีก 4 ใน 5 ส่วน ที่ราบอยู่กับพื้น

ณ บัดนี้ ส่วนหัวอันน่าเกลียดน่ากลัวนั้น หันซ้ายไปรอบๆ โอนเอนไปมาเล็กน้อย มันคง มาพบคู่ของมันแล้ว และชะเง้อตั้งหัวค้นหาศัตรูซึ่งคงจะกระสากลืนอยู่ใกล้ๆ

เห็นชัดถนัดตาเช่นนี้ ทั้งรพินทร์และเงาชายก็เหมือนจะถูกสะกดให้เป็นหินไปชั่วขณะ มันจะเป็นสัตว์ประเภทงูหรืออะไรก็สุดที่จะลงความเห็นได้เสียแล้ว สำหรับส่วนศิระษะที่เห็นอยู่นี้ เพราะลักษณะลักษณะ ไม่เหมือนกับงูชนิดใดในโลกที่เคยพบเห็นมา มันเป็นรูปละม้ายสี่เหลี่ยมข้าว หลามตัด ขอบบนของศิระษะ มีอะไรชนิดหนึ่งตั้งแนวอยู่เป็นสัน คล้ายๆ หงอนไก่ชน ดวงตาทั้งคู่ ใหญ่โปนทะลึ่งเด่นออกมานอกเบ้า ที่มีขอบสีออกแดงจัด ล้อมเป็นวงกลมเหมือนตาปลาทอง กระดิกถี่เหลือบไปมาได้ อย่างน่าสยง เจี้ยวแหลมโค้งทั้งคู่โผล่พ้นออกมาจากปากเหมือนงาของ ตัววอลรัส ได้คงเป็นแผ่นหนังห้อยยานประคองเหนียงอยู่สองแถบ

สิ่งที่พอจะบอกชัดได้ถึงสัญชาติดั้งเดิม ก็คือลึนอันมีปลายสองแฉกที่พุ่งพ้นปากออกมา แพลบปลาบเป็นจิ้งหะ ลักษณะท่าทางของการเลื้อยไปได้อย่างรวดเร็ว และคล่องแคล่วประเปรียว ก็น่าดี รวมทั้งการตั้งหัวชูคอขึ้นไปได้สูงมากจากระดับพื้นราบก็ดี มันเป็นคุณลักษณะของงูอาจ มากกว่าประเภทงูเหลือมซึ่งอึดอาดเชื่องช้ากว่า

ความตกตะลึงที่มองเห็นหน้าตาของเจ้าสุรร้ายคนนั้นกระจะตา ทำให้รพินทร์ลืมไป ชั่วขณะว่าเขามีหน้าที่จุดชนวนระเบิดให้เงาชาย สัญชาติญาณพราน ทำให้ตัวใดเฟิลประจํามือขึ้นสู่ ใหญ่ แต่ก่อนที่นิ้วจะกระดิกนั่นเอง สติก็คืนมาอีกครั้ง เพราะเสียงสำคัญของเงาชาย

“ผู้กอง! จุดชนวนให้ผมเร็ว!!”

จึงยื่นปลายนูหรีติดไฟเข้าที่สายชนวนระเบิด อันติดอยู่กับลูกธนูของเงาชายทันที แต่เข้าไปเสียแล้ว ก่อนที่ปลายนูหรีจะทันสัมผัสกับสายชนวน เจ้าสัตว์ประหลาดคนนั้นก็พุ่งพรวดจากที่ เดิมอย่างรวดเร็ว เสียงพุ่มไม้หักวินาศอันเกิดจากลำตัวของมันฟาดทับและเลื้อยผ่านเป็นพายุ ไม่ได้ มุ่งเข้าหารพินทร์กับเงาชายผู้ความจริงก็ห่างจากปลายงูของมันเทียบแล้วเพียงแค่วินาที หากแต่เลื้อย บ่ายหน้าไปทางเชิงเขาด้านที่คณะของไชยยันต์กำลังวิ่งหลบเข้าหาที่กำบัง

“มันเห็นพวกเราทางด้านโน้นแล้ว มันกำลังไล่!”

เงาขำร้องฟังแทบไม่เป็นภาษา

“เร็ว! กวดตามมันไป!”

รพินทร์ตะโกนลั่นอย่างลึมตัว

แล้วทั้งสองก็เผ่นออกจากที่ วังตัดทางการกวดไล่การเลื้อยไปดังลมสลาตันของมันอย่างไม่คิดชีวิต โดยมีลำห้วยเป็นแนวขนานอยู่คนละฝั่ง เจ้าอุยกษ์ไม่ได้สำเหนียกคิดถึงว่า มีมนุษย์สองคนไล่หลังมันมา เป้าหมายของมันคือมนุษย์ห้าคน...ที่มันมองเห็นวังรวมกลุ่มกันอยู่ที่ดินเขาใกล้ๆ

แล้วมันก็เลี้ยวตัดข้ามห้วย เหมือนงูเขียวที่ข้ามร่องกระดานเล็กๆ มายังฝั่งเนินเขา ก่อนหน้าที่พรานใหญ่กับเงาขำจะทันมองเห็นได้ถนัด นอกจากส่วนปลายหางที่วัดวาดสายอยู่ไปมา เบื้องหน้าในมุมตรง

ทั้งห้าคนบัดนี้ได้ขึ้นไปถึงดินเนินแล้ว กลุ่มโจดหินปากถ้ำที่ยึดเป็นแหล่งหลบซ่อนกำบัง อยู่สูงขึ้นไปเพียงไม่เกิน 30 เมตรข้างหน้านั้นเอง ท่ามกลางดงกล้วยป่าและก้อนหินที่แหลมสลับอยู่ทั่วไป ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงอุโห่ไล่หลังมาอย่างกระชั้นชิด เสียงเหมือนน้ำป่า พอเหลียวกลับมามองทุกคนก็แทบจะก้าวขาไม่ออก

“หลบก่อน เร็ว!!”

ไชยยันตร์ร้องออกมาสุดเสียง พลัดคารินคะมาน้ำลงไปหมอบอยู่ที่ก้อนหินลูกใกล้ที่สุด ตนเองก็เผ่นตามเข้ามาด้วย บุญคำกับจัน ผู้ปิดท้ายล้าอยู่เบื้องหลัง ก็ไถทลายสำหรับวินาทีที่มัจจุราษ เช่นที่เผชิญอยู่นี้ ทั้งสองพรานโจนวบเข้าไปในดงกล้วยอันหนาทึบ เป็นที่อำพรางตาได้อย่างดี คงมีแต่กระหย็นผู้อยู่ตรงกลางคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนตัวแข็งตะลึงอยู่

พริบตานั่นเอง โดยไม่จำเป็นต้องเลื้อยไล่ตามหลังขึ้นมาให้เสียเวลา ไอ้มหาอุยกษ์ผกส่วนหัวช่วงหนึ่งของมันขึ้นเพียงชั่ววูบ ก็ซู่ร่อนมีระดับเดียวกับชายเนินที่มนุษย์ทั้งห้าชีวิตกำลังตะเกียกตะกายจ้ำละหวั่นอยู่ในขณะนี้ อีกเพียงชั่วอึดใจต่อมา...เป็นจังหวะที่มันลากลำตัวส่วนที่เหลือติดดิน เบื้องล่างให้เข้ามารวมกลุ่มเพื่อจะก๊อบระยะทางด้านศีรษะ ตาโปนถลนทั้งคู่จ้องนิ่งมายังเจ้าลูกหนูกระหย็น ผู้ยืนตัวสั่นเหมือนชีวิตปลิดปลิวออกไปจากร่างแล้วขณะนี้

เสียงไชยยันตร์แผดตะโกนก้องฟังไม่ได้ศัพท์มาอีกครั้ง เสียงนั่นเองปลุกกระหย็นให้ได้สติขึ้น หัวหน้าบ้านหล่มข้างผิงหลังล้ม แล้วตะกายด้วยดินทั้งสี่ พยายามจะหนีขึ้นไปบนส่วนสูงของเนินเขาไม่รู้ทิศทางอย่างน่าสงสาร

เสียงฟู่พานไอน้ำรถจักรดังขึ้นอีกครั้ง แล้วคันร้งมहिमानัน ก็ฟาดวบลงมาพร้อมกับปากที่แผะอะอ้ากว้าง เป้าหมายคือร่างอันคลานกระเด่วๆ อยู่กลางทางเดินของกระหย็น

มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่ .600 ในโตรเอกซ์เพรส ในชอกแซนหนีบของไชยยันต์คำรามขึ้น ประจูดสายอสูรนิบาต หัวกระสุนขนาด 900 เกรส พุ่งผ่านลำกล้องซ้ายออกไป เสียงกระทบเป้าหมายดังได้ยินถนัด แต่คนยังก็บอกไม่ได้เช่นกันว่ามันถูกตรงไหน

ทรงเขี้ยวที่จับลงมา เจียดส้นหลังนายบ้านหล่มช้างไปอย่างหวุดหวิด แต่จับติดตรงบริเวณ
ผ้าเตียนเอว มันผงกขลุขึ้น ร่างของคะหยิ่นก็ลอยกว้างติดปากอยู่กลางอากาศ คั่นตะกายร้องเสียงหลง

คารินสติกลับมา ก็ต่อเมื่อเสียงปืนจากไชยยันต์ระเบิดขึ้นเป็นปฐมฤกษ์ หล่อนเอนหลังพิง
พื้นดินที่เทลาดในจังหวะสะบัดตัวหันกลับ .470 ในมือก็ก้องออกไปโดยไม่ได้เล็งเช่นกัน หล่อน
เหนียวไคสองลำกล้องในเวลาห่างกันชั่วเสี้ยววินาที โดยไม่คำนึงถึงว่าไหล่อาจหัก คาบิกโพลงเห็น
ภาพอันน่าหวาดเสียวของคะหยิ่น ซึ่งแน่ใจว่า นั่นคือวาระสุดท้ายของนายบ้านหล่มช้าง เวลา
เดียวกัน ไรเฟิลจากบุญคำและจันก็สนั่นมาสองดิ่งจากดงกล้วยระดับที่ต่ำลงไปเล็กน้อย ติดตามมา
ด้วย .600 จากลำกล้องขวาของไชยยันต์

ภาพที่เห็นจากสายตาอันเหลือกลานของทุกคน...คะหยิ่นหล่นวูบจากปากของมันลงมาใน
พริบตานัน เสียงตุบลงไปในกองกล้วยป่า ศีรษะและลำตัวอันใหญ่โตที่ซุราร้อนอยู่นั้น หดกลับอย่าง
ฉับพลัน ลงไปรวมอยู่กับลำตัวส่วนใหญ่ที่กองคดเคี้ยวอยู่ตรงดินเนิน เสียงบุญคำกับจันซึ่งยังมอง
ไม่เห็นตัวอยู่ในขณะนี้ชักกระหน่ำกันลงไปอีกถี่ยิบ

คารินก็หักลำกล้องไรเฟิลแฝดของหล่อน จะบรรจุชุดใหม่ แต่ไชยยันต์ไม่ฟังเสียง...พรวด
ลุกขึ้น กระชากแขนเพื่อนสาว ลุควิ่งกระเจิดกระเจิงขึ้นไปจนถึงกลุ่มหินปากถ้ำ โดยฉวยโอกาส
ขณะที่ไอ้ยักษ์หดหัวลงไป ทั้งสองเซลดเข้าเฝ้าพบกำบังอยู่ได้ชอกโหดหิน อันเป็นตำแหน่งที่
เรียกได้ว่าปลอดภัยที่สุด เพราะเป็นหลืบหินกำบังแคบๆ จนเกินกว่าที่ศีรษะอันใหญ่โตของมันจะ
ผ่านเข้ามาได้

ยามนี้ไม่สามารถจะเดาเหตุการณ์อย่างไรที่จะเกิดกับใครได้ทั้งสิ้น มันเป็นความตื่น
ตระหนกอลันที่เหนือกว่าครั้งใดในชีวิต อันแทบจะเชื่อสาวยตาเสียมิได้ว่า...สิ่งที่ต่างเผชิญอยู่นี้เป็น
เหตุการณ์จริงไม่ใช่ฝันไป ขณะที่พากันตะกายหนีขึ้นมา ไรเฟิลประจำมือของทั้งสองพลัดหลุดไป
เสียแล้ว โดยไม่มีเวลาที่จะเก็บขึ้นมาได้ เพราะต้องเอาชีวิตรอดไว้ก่อน คงมีแต่ปืนสั้นติดเอวกันอยู่
คนละกระบอกเท่านั้น

ไม่ทันจะอ้าปากหายใจได้ถนัด ทั้งไชยยันต์และคารินก็แทบช็อคขาดใจไปอีกครั้ง จาก
ช่องโหว่ของก้อนหินสองลูกที่บังซ้อนกันเป็นหลืบ ส่วนหัวอันน่าสะพรึงกลัวของเจ้าสุรศักดิ์คำ
บรรพ์ ลอยวูบขึ้นมาอีกครั้ง และในครั้งนี้นั้น ตรงระดับกับโหดหินที่หลบซ่อนอยู่พอดี ราวกับจะ
โผล่หน้าต่างมอง ห่างออกไปเพียงไม่กี่วาเท่านั้น ที่เหนียงได้คาง ไทรมไปด้วยเลือดสดแดงฉาน ตา
โปนถลนทั้งคู่ลุกโรจน์ราวกับดวงไฟจ้องมองมา ตวัดลั่นอยู่ปละปาย

“พญานาค!...”

เสียงไชยยันต์สาลักออกมาอย่างลึมดัว

สำหรับคาริน ขวัญไม่อยู่กับตัวเสียแล้ว สำหรับภาพอันน่าสยของกลัวที่สุดในชีวิตที่
มองเห็นซึ่งๆ หน้า ห่างเพียงไม่กี่วา เลือดในกายจับเป็นก้อนแข็งไปหมด ถ้าชอกหินที่ซุกกายเบียด

ตัวลีบหลบอยู่นั้น กว้างกว่านั้นอีกนิดเดียว หัวของมันก็จะจกเข้ามาได้ หล่อนยกมือทั้งสองขึ้นปิดหน้า ซ่อนดวงตาเสียไม่ให้เห็นสิ่งอันแสนจะน่ากลัวนั้น กายสั่นระรัว

ส่วนหัวอันน่ากลัวนั้น โยโกโหวสายไปมาเล็กน้อย เหมือนจะหาทางลี้วงเข้ามาเอาสองมนุษย์ที่ซ่อนอยู่ในซอกหินออกไปให้ได้ มนุษย์ผู้สามารถเรียกเลือดในกายของมันให้หลั่งออกมาได้เท่าๆ กับที่คู่ของมันอีกตัวหนึ่ง ต้องนอนแช่รอวาระสุดท้ายอยู่ในขณะนี้

เสียงปิ่นจากเบื้องล่าง ยังคงดังสนั่นหวั่นไหว คงจะเป็นบุญคำกับจันนั่นเองที่ช่วยกันซัดโหว แต่ในครั้งนี้ ดูมันไม่สะทกสะเทือนอะไรเลย คงชุดอตรระดับช่องหินจ้องเหยื่ออยู่เช่นนั้น เหมือนจะจงใจเอาให้ได้เฉพาะไชยยันต์และคาริน โดยไม่สนใจกับใครอื่นทั้งสิ้น!

รพินทร์กับนางชาย ก็หือแนบตามมาถึงชายเนินในบัดนั้น และประจันกับเหตุการณ์ภายหลังจากที่นายจ้างทั้งสอง ตะเกียกตะกายขึ้นไปหลบกำบังอยู่ในซอกหินหน้าปากถ้ำได้แล้ว ขณะนั้นบุญคำกับจัน ผู้หลบอยู่ในคงกล้วยช่วยกันระดมยิงอย่างไม่ยั้ง แต่มันก็ไม่สนใจด้วย ยึดคอชูหัวร้อนขึ้นไปยังกลุ่มโหนดหินหน้าปากถ้ำ ที่ไชยยันต์กับคารินเข้าไปเบียดหลบอยู่

ทั้งสองก็เล่นเข้าหาหินก้อนใหญ่ยึดเป็นที่กำบัง และทำระยะใกล้เข้าไปอีกกับลำตัวส่วนใหญ่ของมัน ที่กวาดคดเคี้ยวอยู่บนชายเนิน ส่วนเบื้องบนในที่กำบัง ไชยยันต์โอบกอดร่างอันสั่นเทาของเพื่อนสาวไว้แน่น ค่อยๆ ดึงปิ่นสั้นออกจากช่องข้างเอว ขบกรามนูนเป็นสัน แล้วยกขึ้นเล็งลอดช่องกำบังหินออกไปที่ระดับจมูก และริมฝีปากด้านตรงของมัน ลั่นโกเปรียง กระสุน .44 แม็กนัม วิ่งเข้าหาเป้าหมายตรงตามที่ตั้งไว้อย่างแม่นยำ มันก็ผงะหน้าวูบ หลบหายไประยะหนึ่งนั้นในพริบตา แต่แล้วชั่ววูบใจก็ค่อยๆ โผล่ขึ้นมาอีกอย่างอยู่ขงกระพ้น ลูกปิ่นสั้นขนาดหนักเจาะจมูกของมันเข้าไปได้แน่ แต่ดูมันไม่สะเทือนอะไรเลย พ่นลมขู่ฟุ้งออกมาจนผงคลีรอบด้านที่หลบซ่อนอยู่ปลิวฟุ้งขึ้น

ก่อนที่เขาจะปล่อยนัดที่สองออกไป โดยที่หมายไปที่ดวงตาข้างหนึ่งของมันนั่นเอง ด้านล่างก็ได้มาถึงซึ่งวินาทีสำคัญที่สุด

ปลายบุหรีของรพินทร์ ยื่นเข้ามาใกล้สายขนวนระเบิดที่ลูกธนูของนางชายอย่างฉับพลัน แทะจะควบคุมไว้ไม่ได้ ทั้งสองจึงไปที่เจ้าอุกฤษดาไม่กะพริบ

“กะกลางลำตัวก่อน อย่าเพิ่งหมายไปที่หัว เพราะมันชูหัวใกล้ที่ซ่อนตัวของเจ้านาย ระวัง...ยิง!!”

นางชายนำสายธนูสุดล้ำ วินาทีเดียวก็ปล่อยออกไป เสียงดังพริบ มีเสียงชนนกรางตัดอากาศควีวก้องห่างออกไป แล้วธนูดอกนั้นก็ปักสวบเข้าไปติดเค่ อยู่ทีบริเวณด้านข้างตอนหนึ่งระดับกลางของลำตัวอย่างพอดีพอดี ยิ่งแล้วกว่าลูกปิ่นเสียอีก ดูมันจะไม่รู้สึกเอาสักนิด แม้ว่าหัวอันแหลมคมจะเสียบทะลุเกล็ด ปักเนื้อเข้าไปจมเงียง อย่างน้อยก็ลึกไม่ต่ำกว่า 6 นิ้ว

แล้วทั้งคนยิง และคนจุดชนวนก็ทรุดตัวลงนั่งกลั้นหายใจ

จิตใจต่อมา อันเป็นจิตใจอันยาวนานที่สุด อากาศตรงบริเวณที่รพินทร์กับเงาชายทรุดกาย อยู่เคียงกัน ก็บังเกิดพลังกดดันวูบขึ้นจนพระเจ้าบ่า มีเสียงเหมือนลูกปืนใหญ่ตกอยู่ใกล้ๆ ด้วยอำนาจ ศรพรหมมาศของพระรามเงาชาย

แรงระเบิดปานว่าจะถล่มขุนเขาภูพานันเสียทั้งคู่!

พร้อมกับเปลวไฟอันแดงวาบ และผงคลีที่ลอยตลบเป็นม่านควันพุ่งสูงขึ้นไปในอากาศ ส่วนของลำตัวประมาณ 1 ใน 4 ที่กำลังหุ่ร่อนร่วงอยู่ใกล้กับโศคหินหน้าถ้ำอันเป็นที่หลบกำบังของ ไชยยันต์กับดารินขณะนี้ ก็พาดล้มลงมากองรวมอยู่กับลำตัวส่วนใหญ่เหมือนต้นไม้ที่ถูกฟ้าผ่า หัก กลางลำจะนั้น แล้วพลิกกลิ้งหงายท้องขาว...เกือบตลอดทั้งลำตัวอันขาวเหยียดสงบนิ่งแข็งทื่อ คงมี แต่ส่วนปลายหาง และคอนคอเท่านั้นที่ส่ายกระดิกอยู่เข้มน้ำ ลั่นริกๆ ครั้นแล้วปากอันกว้างใหญ่ก็ อ้าออกแลเห็นแดงฉาน

มันเคลื่อนไหวไม่ได้เสียแล้ว นอกจากนอนอ้าปากอย่างดูร้ายอยู่กับที่เช่นนั้น

“เข้าไปที่ปาก เร็ว!”

พรานใหญ่ตะโกนสุดเสียง และปลาขนหรีเข้าไปกับสายชนวนของลูกใหม่ ที่เงาชายเอา พาดสายอย่างไม่ยอมเสียเวลา พอเขาให้สัญญาณยิง ชาวคงร้างยักษ์ก็ปล่อยธนูสายฟ้าออกไปอีกครั้ง เสียงเข้าเพดานของปากที่กำลังอ้าอยู่นั้นอย่างแม่นยำ พอรธนูปัก มันก็จับสวบลงมาเต็มแรง

เสียงระเบิดเหมือนลูกบอมบ์ที่ทิ้งจากเครื่องบิน สะเทือนกรืนขึ้นอีกครั้ง บริเวณหัวอัน ใหญ่โตของมันลงมาถึงคอแยกออกเป็นชิ้นส่วน ชิ้นเล็กชิ้นน้อยกระจายปลิวว่อนออกไปทุกทิศ ในพริบตานันแหลกละเอียดขาดหายไปทันที คงเหลือแต่คอที่ด้วนอยู่ในลักษณะเหวอะเหวน่า สยอ เลือดกระเซ็นว่อนไปทั่ว ประหนึ่งจะข้อมก้อนหินและใบกล้วยป่ารอบบริเวณให้เป็นสีแดง คล้ำไปหมด สังกลิ้นคาบตลบอบอวล

ทันทีที่ในโตรลูกที่สองสำแดงเดชขึ้น เด็ดหัวเจ้ายักษ์ใหญ่ตัวนั้น ปากก็แตกอูมมาทาง เบื้องหลังของทั้งสอง เสียงจันกับบุญคำร้องเอ็ดอึงเตือนลงมาจากเนินปากกล้วยเบื้องบนพร้อมกัน ไร เฟิลจากด้านนั้นก็แผ่ระเบิดขึ้นอีกสองนัดซ้อน โดยไม่จำเป็นต้องเหลียวกลับไป ทั้งรพินทร์และเงา ชายก็บอกได้ในทันทีว่า นางตัวเมียที่พิการด้วยการระดมยิงไว้ก่อนของคณะเซซฐา กำลังวกตลบเข้า มาอย่างเกรี้ยวกราดโกรธแค้น โดยไม่คำนึงถึงชีวิตด้วยสัญชาตญาณคู่ของมัน ซึ่งบัดนี้ดับดับไปแล้ว

มันลากตัวมาอย่างเข้มน้ำด้วยกำลังอาฆาตแค้นช่วงสุดท้ายของมัน ปราศจากการพรั่น พริ้งขามเกรงต่อสิ่งใดทั้งสิ้น แต่ถึงแม้จะซ้าสักขนาดไหนก็ตาม เมื่อเทียบกับมนุษย์ตัวเล็ก อัตราส่วนการเคลื่อนที่มันเปรียบกันไม่ได้

การซ้าแม้แต่วินาทีเดียว ย่อมหมายถึงชีวิต!

รพินทร์และเงาชาย เผล่ออกจากที่โดยไม่จำเป็นต้องเตือนบอกกัน วิ่งเต็มฝีเท้า ไต่เนินบุก เข้าไปในดงกล้วยป่าที่จันกับบุญคำแอบซ่อนอยู่ก่อนแล้ว ระหว่างที่ต่างตะเกียกตะกายขึ้นไปตาม

พรานใหญ่ยื่นกายลุกขึ้นก่อน ส่งมือไปให้อึดศินายทหารกองโจรกะเหรี่ยงจับ แล้วจุดให้ยืนขึ้น ก็พอดีกับที่ได้ยินเสียงโห่ร้องอย่างยินดีของบุญคำกับจัน ผู้วิ่งตรงลงมาสมทบ ซี่มือให้ดูลงไปข้างล่าง พร้อมกับเสียงเอ็ดอึงฟังแทบจะไม่ได้ศัพท์

เมื่อเหลียวลงไปดู รพินทร์ก็มีความรู้สึกเหมือนตายแล้วเกิดใหม่

ยักษ์ใหญ่ตัวที่สอง พบกับกาลอวสานของมันลงแล้ว ประมาณ 1 ใน 4 ของทางด้านหัวมัน บัดนี้พลิกหงาย พาดกองอยู่บนส่วนลำตัวของมันเอง สงบนิ่งเป็นคุษณีแม้แต่ปลายหางก็ไม่กระดิกให้เห็น อำนาจระเบิดของไนโตรทำลายกระดูกก้านคอ และระบบประสาททุกส่วนของมัน ให้พินาศลงอย่างเฉียบขาดคาที่

พรานใหญ่ยกหลังมือขึ้นป้ายเหงื่อบนหน้าผากสลับ หันไปมองดูหน้าเงาชาย ผู้ยืนเงียบอยู่ข้างๆ ตาต่อตาประสานกันนิ่ง ต่างฝ่ายต่างไม่ได้พูดอะไรออกมาอีกจนคำเดียว

ไชยยันต์กับคาริน ไต่ออกมาจากที่กำบังหน้าปากถ้ำ ลงมารวมกลุ่มสมทบในอึดใจต่อมา เต็มไปด้วยความตื่นเต้นต่อเหตุการณ์เหมือนอยู่ในครึ่งจริงครึ่งฝัน ทั้งหมดยังไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้ในขณะนั้น นอกจากจะพากันยืนเบิกตาโพลง จ้องลงไปยังซากงูยักษ์ทั้งสองตัวเบื้องล่าง... ไม่ห่างลงไปนัก ลำตัวอันยาวเหยียดของมัน ทอดขวางทางลงชายเนินไว้หมดสิ้น ราวกับมีกำแพงย่อมๆ มากั้นไว้

ทันใดนั้น รพินทร์ก็เป็นคนแรกที่เหลียวคิดในสิ่งผิดปกติ ร้องออกมาโดยเร็ว พร้อมกับกวาดสายตาค้นหาไปรอบๆ

“กะหยิ่นอยู่ไหน?”

ทุกคนจึงเพ่งนึกขึ้นมาได้ และก่อนที่ใครจะเอ่ยเช่นไรต่อไปนั่นเอง ต่างก็ได้ยินเสียงครางแว่วออกมาจากดงกล้วยอันหนาที่บียดด้านหนึ่งไม่ห่างออกไปนัก ทั้งหมดพากันพรวดเข้าไปค้นหาอย่างรวดเร็วด้วยความร้อนใจ แล้วก็พบนักเลงชาวดอย นายบ้านหล่มช้างนอนแอ้งแม้ง หน้านิ้วก๊วขมวด ครางอ้อยอยู่โคนกอกล้วยตอนหนึ่ง

ทั้งหมดตรงเข้าไปร่ายล้อมซักถาม และตรวจดูอาการของกะหยิ่นแล้วก็โล่งใจไปถนัด เมื่อพบว่าเจ้านักเลงจี๋ไม้ไม้ได้เป็นอะไรมากนัก นอกจากหล่นลงมาตะโพกครากไปข้างหนึ่ง

ภายหลังจากช่วยกันแก้ไขอยู่ครู่ใหญ่ กะหยิ่นก็พอจะลุกขึ้นเดินเขยไต่ได้ ไชยยันต์เล่าถึงนาทิวฤๅษีที่เผชิญมาให้พรานใหญ่ทราบ

“ไอ้ลิงทโมนนี่รอดตายมาได้ครั้งนี้ เป็นปาฏิหาริย์แท้ๆ ตอนที่มันคาบติดปากงูขึ้น ผมนึกว่ากะหยิ่นต้องตายแน่แล้ว”

ไชยยันต์กล่าวในตอนท้าย เสียงยังไม่วายสิ้น

“ถ้าคุณไชยยันต์ไม่ยิงนัดแรกออกไป กะหยิ่นก็ต้องตายแน่ครับ มันถูกเข้านัดนั้นทำให้มันเสียจังหวะไป ผมกับเงาชายก็กวาดไล่หลังมันมาติดๆ ตอนที่มันไล่มาทางนี้”

ตัวนายบ้านเองหน้าเหลือสองนิ้ว ปากซีดตัวสั้น เห็นแต่ตาขาวที่กลอกกลิ้งอยู่ไปมา จนกระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่สามารถจะเอื่อยอะไรออกมาได้ คะหยื่นพบกับความขวัญหนีดีฝ่อยิ่งกว่าทุกคน ไชยยันต์ต้องจับบัดนี้ที่ติดตัวอยู่ในยามหลังออกมารอกปากให้ พักใหญ่จึงหน้าตาเป็นผู้เป็นคน จื่นมาบ้าง

ทั้งหมดพากันนั่งพักสงบสติอารมณ์อยู่บนเชิงเนิน บริเวณปากถ้ำแห่งนั้นอยู่เป็นเวลานาน ยังไม่มีใครคิดที่จะไต่กลับลงไปยังดินเนินเบื้องล่าง อันมีซากมโหฬารของงูยักษ์ทั้งสองกองอยู่ จันไปเก็บไรเฟิลของไชยยันต์กับคารินที่ตกอยู่ ขณะที่ตะลึงตะลันหนีมฤตยูเข้าหาที่กำลังมาคืบให้เจ้าของ

ทุกคนตกอยู่ในภาวะของความรู้สึกอันยากที่จะอธิบายถูก ในเหตุการณ์หูดหวิดจวนเจียนต่อชีวิต ซึ่งเผชิญโดยมุมต่างๆ กัน แต่ละคนล้วนคิดว่าวาระสุดท้ายแห่งชีวิตตนได้มาถึงแล้ว ทั้งนั้น แม้แต่รพีพัทธ์หรือเงาเขาเอง

การรอดตายและปราบเจ้าอสูรร้ายทั้งสองตัวราบคาบลงได้ จึงเป็นเรื่องคล้ายคลึงคลาคลา เหมือนอยู่ในความฝัน

คารินก็ตกอยู่ในภาวะเดียวกันกับกะหยื่น หล่อนพูดอะไรไม่ออกอีกเลย นับตั้งแต่งูยักษ์ทั้งสองถูกปราบหมดฤทธิ์ลง นั่งกายสั่นเทิ้มกอดเข้าซุกหน้าอยู่ในท่อนแขน จ้องตาไม่กะพริบจับนั่งลงไปยังซากงูเขาเลาขาวของมัน เหมือนจะไม่เชื่อว่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่หล่อนพบเห็นอยู่นี้มันเป็นความจริง ไม่สามารถจะลำดับภาพใดๆ ได้ทั้งสิ้น

มันสับสนไปหมดเหมือนฝันร้าย

สิ่งที่หล่อนจำติดตาอยู่จนกระทั่งบัดนี้ และไม่มีวันที่จะเลื่อนหายไปจากมโนภาพได้ก็คือ ภาพของศิระอันแสนจะน่าเกลียดน่ากลัวซุกร่อนโผล่ขึ้นมาจ้องมองดูหล่อน ขณะที่ซุกตัวแอบอยู่ในซอกกำบังของก้อนหิน พร้อมกับลิ้นที่แลบแปลบปลาบเข้ามาใกล้ ราวกับจะตวัดฟันร้าวของหล่อน แล้วดึงเข้าเข้าไปในปากอันแลดูราวกับถ้ำมรณะนั้น

ไม่เคยมีการผจญภัยครั้งไหน ที่ทำให้นักมานุษยวิทยาสาวสวยของฟองชนเท่าครั้งนี้ หล่อนกับไชยยันต์เผชิญหน้ากับมันอย่างใกล้ชิดที่สุด โดยมีซอกหินก้อนเป็นเครื่องช่วยชีวิตไว้ได้เพียงนิดเดียวเท่านั้น

และถ้าไม่ได้ไชยยันต์ผู้มีสติดีคอยหนุนหล่อนพาหนี ป่านนี้หล่อนก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าจะเกิดอะไรขึ้น เพราะในขณะนั้น ประสาททุกส่วนเป็นอัมพาตไปหมด ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เลย

“กะหยื่นตายไปแล้ว แต่กะหยื่นเกิดใหม่...”

นายบ้านหล่มช้างบ่นพึมพำออกมาได้ประโยคแรก ความตระหนกตกสั่นค้อยางไป กลายเป็นความปิติโสมนัสเหลือที่จะกล่าว จ้องตาเบิกโพลงลงไปยังซากงูทั้งสอง และขี้อายอยู่หลายครั้ง หัวเราะร่าออกมาได้ บุญคำจากถุคังสนั่น

“ผ่าวะ! คะหยิ่น เอ็งไม่น่ารอดมาได้เลย นำทางคืนัก นำไปนำมาเลือกนำเข้าไปอยู่ใต้ท้องของมันเข้าให้ มันน่ากระต๊อบ นี่ดีว่านายหญิงรู้ตัวเห็นเข้าเสียก่อน ไม่งั้นเอ็งก็คงนำเข้าไปากมันไปเลย”

คำพูดของตาพรานเผ่า ทำให้บรรยากาศอันเครียดหนักของทุกคนผ่อนคลายลง ไชยยันต์ หัวเราะออกมาได้เป็นคนแรก ตามนิสัยอันปรี่บารมณัได้ออย่างรวดเร็วของเขา

“อย่าไปคำมันเลย บุญคำ คะหยิ่นพยายามทำหน้าที่ของมันอย่างดีที่สุดแล้ว อย่าว่าแต่ คะหยิ่นเลย ขนาดบุญคำหรือพรานใหญ่เองก็ไม่วู้ตัว ว่าเข้าไปอยู่ใต้ท้องของมัน คะหยิ่นมันจะรู้ได้ยังไง มันเป็นเรื่องของการบังเอิญที่อาจเกิดขึ้นได้ เพราะป่ารกทึบมาก และตัวมันก็ใหญ่เสียจนเราสังเกตอะไรไม่ได้ ดีแล้วละ...ที่เพียงแต่เข้าไปนั่งพักอยู่ใต้ท้องมัน โดยมันไม่วู้ตัว ถ้าเกิดไปพุ่งเข้าอยู่บนหัวของมันจะยิ่งแล้วใหญ่ ถึงอย่างไรกะหยิ่นก็อดสำห้หน้าเราตามจนพบนั่นแหละ มีหน้าซ้ำตัวมันเองยังเกือบตายมากกว่าทุกคน”

“สมละครับ นายทหาร...”

บุญคำว่า หันไปมองดูกะหยิ่นแล้วหัวเราะหึๆ

“มันยกหัวร่า โล้ขึ้นมาอย่างนั้นแล้ว ไอ้กะหยิ่นยังเลือกยืนเช่อซ่าอยู่กลางทางดอกเดียว คนอื่นเขาหลบหมด นายทหารสติดีแท้ อดสำห้ยังช่วยไว้ มันเลยฉกลงมาจับพลาด ดิดแต่ผ้าเคียนเอว ถ้างับถูกตัวไอ้กะหยิ่นตายไปแล้ว”

แล้วตาพรานเผ่าแห่งเขอิมคริมก็สบถพึม คะหยิ่นไม่ได้ตอบอะไรทั้งสิ้น นอกจากขี้มแฮๆ รพินทร์ปลดกระต๊อบน้ำออกดื่มแล้วคออันแห้งผากเป็นครั้งแรก พร้อมกับระบายลมหายใจเอือกออกมา จำเลื่องไปทางหญิงสาว เห็นยังนั่งงดยอยู่เช่นนั้น เหมือนจะตกอยู่ในภวังค์ แต่แล้วหล่อนก็สะดุ้งรู้สึกตัวขึ้นเมื่อไชยยันต์เอื้อมมือไปลูบหลัง ทักขี้มๆ ว่า

“เป็นยังไงน้อ ยนั่งปลงอะไรอยู่หรือ เฌยบไปเลย”

คารินยึดตัวตรงขึ้น หลับตาสะบัดหน้าแรงๆ สองสามครั้งแล้วลืมตาขึ้นใหม่ หันมามองหน้าผู้ร่วมคณะทุกคน เสียงแหบพร่า

“ฉันกำลังคิดอยู่ว่า ฉันฝันไปหรือเปล่า ว่าแต่...มันตายแน่หรือ?”

“ตัวหนึ่งหัวขาดไปเลย เห็นทนต์ไต่อยู่บนนั้น อีกตัวหนึ่งคอหักหงายท้องหรา ถ้าไม่ตายก็ไม่รู้จะทำยังไงแล้ว”

ไชยยันต์ตอบ ตบไหล่เพื่อนสาวมาอย่างปลอบใจ คารินจ้องภาพนั้นอย่างยังไม่แนใจเชื่อ สายตาตนเองนัก แล้วพนมมือไว้เหนือทรวงอก แหงนหน้าขึ้นไปบนท้องฟ้า เหมือนจะขอบคุณต่อสวรรค์

“โชคดีเหลือเกิน ที่คุณหญิงหยุดพักอยู่ที่ใต้ซุ้มหินตรงนั้น แล้วเลื้อยไปเห็นมันโดยบังเอิญ ไม่งั้นพวกเราอาจเดินเช่ซ้เข้าไปใกล้ส่วนหัวมันโดยไม่รู้ตัว และมันเห็นเราก่อนก็ได้”

พรานใหญ่พูดขึ้นเบาๆ อย่างอดที่จะหวาดเสียวต่อเหตุการณ์ไม่ได้ หญิงสาวกล้ำกลืนอะไรชนิดหนึ่งลงคอ บังเกิดอาการหนาวสั่นขึ้นมาอีกครั้ง

“ถ้าไม่ใช่เพราะโคลนจากตัวของมัน หยดลงมากระทบมือฉันเข้า ก็คงไม่รู้เหมือนกัน”

หล่อนพูดเสียงแห้ง ยังอยู่ในอาการสยอง พรันใจ

“ที่แรกสงสัยว่าอะไรเหลวๆ เย็นๆ มันหล่นลงมาถูกมือ พอเงยขึ้นไปมองเห็นยังไม่ทันชัด มันก็หยดซ้ลงมาอีก คราวนี้เป็นเลือดเลย แล้วก็เห็นปล้องใต้ท้องมัน ตอนนั้นแทบช็อค ตัวแข็งไปหมด จะบอกให้พวกเรารู้ก็ไม่มีเสียง เหมือนมีอะไรมาสะกดไว้จ้้นแหละ ยังคิดเลยว่าเพลอหลับแล้วฝันไป คุณพระช่วยไว้แต่ๆ ทีเดียว สำหรับเหตุการณ์ครั้งนี้”

“จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ผมก็ยังลำดับภาพไม่ถูกเลยว่า อะไรมันเป็นอะไร พวกผมวิ่งไล่เนินขึ้นมา ยังไม่ทันจะถึงปากถ้ำที่หลบซ่อนนั้น มันก็ไล่หลังกระชั้นชิดเข้ามาเสียแล้ว ไอ้ตัวไหนกันแน่ ที่กวาดตามพวกผมมา ตัวที่เราเข้าไปนั่งพักอยู่ใต้ท้องมัน หรือว่าตัวที่เราได้ยินเสียงเลื้อยมา?”

ไชยยันต์หันมาถามรพินทร์

“ตัวใหม่ที่ได้ยินเสียงเลื้อยมานั้นแหละครับ มันมาเร็วยิ่งกว่าพายุเสียอีก พอคุณไชยยันต์กับพวกเราทางนี้วิ่งมาที่นี้ ผมกับแ่งชายก็ออกสกดักดัก ไม่ก็อดใจเท่านั้นเห็นมันชูหัวโผล่ขึ้นมาพันป่า จะยิงตอนนั้นก็ยังไม่ทัน เพราะมันหดหัวลงเลื้อยไล่พวกคุณไชยยันต์เสียก่อน ผมกับแ่งชายก็เลยวิ่งตามหลังมันมา พอจัดการกับเจ้าตัวนั้นเสร็จไป ตัวที่นอนนิ่งอยู่ก็เลื้อยตรงเข้ามาตามถู่ของมัน ผมกับแ่งชายต้องแผ่นขึ้นมาบนเนินนี้ และยิงลงไปจากบนนี้ ทีแรกนึกว่าเสียงระเบิดที่เรายิงตัวแรกจะทำให้มันหนีเสียอีก ทีไหนได้ มันกลับพยายามตรงเข้ามา ก็เลยได้จังหวะซัดอยู่ทั้งสองตัวพร้อมกันเลย”

ไชยยันต์กับคาริน ไม่มีโอกาสจะได้เห็นเหตุการณ์ตอนที่รพินทร์กับแ่งชายยิงธนูติดระเบิด เพราะมัวหลบซ่อนอยู่ในซอกหินหน้าปากถ้ำ

ทั้งสองโผล่ออกมาภายหลังจากได้ยินเสียงระเบิดกัมปนาทขึ้นแล้วสามครั้ง และได้ยินเสียงโห่ร้องแสดงความดีใจจากบุญคำและจันนั้นแหละ แล้วก็ออกมาเห็นซากงูยักษ์ทั้งสองกองอยู่ดินเนิน ในลักษณะหมดฤทธิ์เฉยหายปราณลงด้วยอำนาจของไนโตรกลีเซอริน สมดังที่คาดหวังไว้

มันพิศูจน์ให้เห็นชัดได้ว่า พรานนำทางและเจ้าคนใช้ชาวคง สามารถทำงานประสานกันได้อย่างกลมกลืนไม่มีอะไรขัด เมื่อความจำเป็นขีดสุดได้มาถึง ส่วนบุญคำกับจันก็เป็นมือที่ไว้วางใจได้ที่เดียว เพราะตลอดเวลา ได้ยินเสียงปืนจากทั้งสองแผ่นดินนั้นอยู่ไม่ขาดระยะ แสดงว่าไม่ได้เสียสติเลย คงสาครกระสุนเข้าไปไอ้ยักษ์อย่างพรานเลือดขันจนวินาทีสุดท้าย

คงมีแต่จะหยิ่งกับคารินเท่านั้น ที่ตกอยู่ในภาวะเสียขวัญทำอะไรไม่ถูก

อดีตนายทหารปืนใหญ่ เอื้อมมือไปจับแขนพินทรกับเงชาไขว้คนละข้างบีบแน่น แล้วถอนใจออกมาอีกครั้ง เขาไม่จำเป็นอะไรจะต้องกล่าวสรรเสริญในฝีมือและน้ำใจของบุคคลทั้งสอง เพราะชิมชาบดีมานานแล้ว เพียงแต่พิมพ์ออกมาว่า

“นี่ถ้าไม่ได้ธนูติดระเบิด พวกเราเห็นจะไม่มีทางปราบมันลงได้เลย นอกจากกลายเป็นเหยื่อไปหมด ตอนที่มันชูหัวขึ้นไป หมายจะเล่นงานผมกับน้อยตรงปากถ้ำนั่น ผมบอกไม่ถูกว่าความรู้สึกตอนนั้นเป็นอย่างไร เห็นหน้าเห็นตามันฉุนเฉียว ห่างไม่กล้าเท่านั้น ความใหญ่โตมโหฬารของมันนี่ซิ ทำให้หัวใจแทบหยุดเต้น มันมีหงอนบนหัวด้วย น่ากลัวเหลือเกิน ผมเอาปืนสั้นยิงเผาจนเข้าใส่หน้ามันนัดหนึ่ง เห็นมันหดเวทหายไปแล้วอีกใจเดียวก็โผล่หัวขึ้นมาอีก น้อยนะหมดสติไปแล้วตอนนั้น”

พราณใหญ่ผีนหัวเราะเบาๆ หันลงไปมองข้างล่าง

“อย่าว่าแต่คุณไชยยันต์เลยครับ ผมเองเห็นมันโผล่หัวขึ้นมาครั้งแรก ก็แทบช็อคไปเหมือนกัน เพราะคิดว่าภาพหน้าตามันไปอีกอย่างหนึ่ง เข้าใจว่าคงเป็นหน้าภูธรรมา คาคไม่ถึงว่ามันจะแปลกประหลาด เหมือนสัตว์ในเทพนิยายอย่างนี้ ไอ้ตัวที่หัวขาดไปนั่นแหละครับ คือตัวที่มีหงอน ผมอยากจะเข้าใจว่ามันเป็นตัวยักษ์ ส่วนอีกตัวหนึ่งหัวมันคล้ายๆ งูเหลือมธรรมดา คงจะเป็นตัวเมีย และเข้าตัวเมียนั่นแหละที่ปะทะกับคุณเชษฐาที่หมู่บ้าน เป็นตัวที่เราตามรอยมันมา”

“ไอ้ตัวมีหงอนนี่ ก็เป็นตัวเดียวกับที่เราส่งกล้องเห็นเมื่อเที่ยงนี่นะซิ”

“ครับ ต้องเป็นตัวนี้แหละ ที่เราไปดักมัน พอติดกับที่ทางฝ่ายคุณชายปะทะกับอีกตัวหนึ่งทางหมู่บ้านเสียก่อน มันเลยเบนหัวหลบ แล้วก็วกอ้อมมากอยพบคู่ของมันที่นี่ ประจวบกับที่เราตามมาถึง เลยเจอเข้าทั้งสองตัวพร้อมกัน”

“น่าจะเรียกมันว่า พญานาค หรือมังกร มากกว่างู พอเดาถูกไหม ไอ้ตัวไหนกันแน่ที่เอาควายของเราไปกินกินนั้น?”

จอมพราณสันติริยะ

“ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันครับ คินนั้นเราเห็นมันไม่ฉุนเฉียว รู้แต่เพียงว่ามันเป็นงูใหญ่เท่านั้น แต่ไม่ตัวใดก็ตัวหนึ่งในสองนี้แหละ”

แล้วก็หันไปส่งภาษายักถามอะไรกะหย่อนอยู่ครู่หนึ่ง จึงหันมาบอกต่อว่า

“กะหย่อนบอกว่า เตาที่เห็นมันอาละวาดอยู่ที่หมู่บ้านหล่มช้างเป็นตัวยักษ์ที่ไม่มีหงอน คงเป็นตัวเมียนั่นแหละ กะหย่อนก็ไม่เคยรู้มาก่อนเหมือนกันว่ามันมีอยู่สองตัว เพิ่งจะมาเห็นเอาเดี๋ยวนี้แหละ ถ้าจะให้สันนิษฐานก็อยากจะเดาว่าไอ้ตัวผู้นั่นแหละ ที่คอดเข้าไปโจมตีขบวนเกวียนของเรากลางดึก เอาควายไปกิน ในขณะที่นั่งตัวเมียมากอยอาละวาดอยู่ทางหมู่บ้าน แล้ววันนี้มันก็มาพร้อมกันสองตัวตัวเมียเลย ถ้าไม่มีพวกเราเตรียมรับมืออยู่ ดีไม่ดี วันนี้ทั้งสัตว์ทั้งคน เกือบหมดทั้งหมู่บ้าน”

“จริงอย่างที่กะหย่อนว่าไว้ไม่มีผิด ไม่มีปิ่นกระบอกไหนที่จะปราบมันลงได้”

ไชยยันต์ครางเบาๆ ก้มลงมองดู .600 ในมือพร้อมกับสั่นหน้าซ้ำๆ อย่างหมดความไว้นื้อ
เชื้อใจ รพินทร์แย้งมาว่า

“ก็ไม่เชิงครับ ผมเรียนแล้วว่า ปัญหามันอยู่ที่เราจะส่งกระสุนเข้าจุดสำคัญของมันได้เพียง
ไหนเท่านั้น ก่อนที่เงาจะยิงระเบิดไปที่ตัวหลัง ผมกดด้วย .458 ลงไปกลางหัวของนั่งตัวเมีย
เพราะเห็นเป้าหมายชัด...เป็นการยิงจากด้านบนนัดแรกเท่านั้น เห็นมันม้วนกลิ้งไปทันทีเหมือนกัน
เพราะถูกปืนตัดเป็นเส้นตรงผ่านกลางสมอง เพียงแต่มันไม่ตายคาที่อย่างฉับพลันทันใดเหมือนสัตว์
อื่นเท่านั้น แต่ไม่มีทางจะแสดงฤทธิ์อะไรได้ นอกจากคืนชีพแล้วเป็นเกลียว ความจริงอยากจะลองดู
เหมือนกันว่าลำพังกระสุนปืนเข้าสมอง จะใช้เวลาสักเท่าไรมันถึงจะตายสนิท แต่ต้องการให้มันตาย
เสียโดยเร็วที่สุด เลยให้เงาช่วยซ้ำด้วยในไตรมาสเรื่องหมดราวไป ส่วนมากที่พวกเราอิงเป็นเวลา
ที่มันชูหัวขึ้นได้ ไหนจะพะวงถึงการหนี ไหนจะเป้าหมายที่ไม่ถนัด ก็เลยพลาดจุดสำคัญไปเสีย ทำให้
ดูเหมือนกับว่า ลูกปืนทำอะไรมันไม่ได้ ส่วนมากกระสุนไปถูกที่ไม่สำคัญเสียหมดนั่นเอง การใช้
ปืนจึงเป็นการเสี่ยงมากสำหรับงูใหญ่ขนาดนี้”

“แล้วไอ้ตัวนั้นโดนเข้าอีกเท่าไหน หัวถึงหลุดไปเลย?”

“ลูกแรก ตอนที่มันชูหัวว่าจะเล่นงานคุณไชยยันต์กับคุณหญิงอยู่ เงาขยับไปที่กลาง
ลำตัว มันเล็ดล่อลงมาองอ้าปากกว้าง ลูกที่สองเข้าไปในปากพอดี พอหนูเสียบปากมันก็จับสวบลง
มา...”

ไชยยันต์แยกเงี้ยว พร้อมกับหลับตาอย่างพลอยสยดสยอง ในวาระสุดท้ายของเจ้างูยักษ์
ตัวนั้น เพราะวาดภาพถูกตามคำบอกเล่าว่ามันจะเป็นไปในลักษณะไหน อย่างไรก็ตามหัวของเจ้า
อสูรศึกดำบรรพ์นั้นเลย ที่จะไม่กลายเป็นจันมหายาจนไปด้วยอำนาจระเบิด ซึ่งอัดตัวอยู่ในที่บังกับ
อันเป็นปากที่จับลงมาจากมันเอง ค่อยให้หินเป็นลิบๆ ดันยังหลุดออกมาทั้งกระบิ

“พระรามเงาของเรายังสรรพพรหมมาศได้เด็ดแท้ ให้มันได้ยังงี้ซิหน้า พ่อคุณเอ๊ย! แล้ว...
ไอ้ตัวหลังล่ะ?”

“ถูกคอครับ ตูมเดียวเท่านั้น คอหัก พลิกท้องนึ่งไปเลย ไม่กระดิกแม้แต่นิดเดียว”

“ไม่ใช่ซ็อกไปชั่วคราแล้วก็ฟื้นขึ้นมาอีกนะ ฉันไม่มีแรงวิ่งอีกแล้ว”

คารินพูดมาด้วยเสียงกระซิบ ดูหล่อนจะยังไม่ไว้อีกนัก ไชยยันต์หัวเราะลั่นออกมาอย่าง
ขบขัน ในคำพูดและอาการของหญิงสาว แต่รพินทร์มองดูหล่อนอย่างเห็นใจ

“ลองดูเพื่อความแน่ใจอีกครั้งก็ได้ครับ ยิงเข้าไปที่หัวของมันสักนัดสองนัด ถ้ามันยัง
ตายไม่สนิท มันก็กระดิกตัวให้เราเห็นเอง”

หญิงสาวคงนั่งนิ่งเฉยอยู่เช่นนั้นอย่างหมดเรี่ยวแรง ไชยยันต์จึงขยับตัวลุกขึ้นยืน คว่ำไร
เฟิลประจำตัวขึ้นประทับ บอกกับเงาว่า

“เตรียมธนูกายสิทธิ์ของนายไว้พร้อมด้วยนะเงา เพื่อมันเกิดจกจีเพราะลูกปืนของฉัน
ชักเอวชักไหล่หัวเราะก๊ากออกมาเมื่อไหร่ละก็ ช่วยซ้ำให้ทันการด้วย”

นางชวยมยิ้ม ค้าวชูขึ้นมาเตรียมอย่างปฏิบัติตามคำสั่งของเขา มากกว่าที่จะระแวงสงสัยใดๆ ไชยยันต์ก็กระดิกนิ้วลั่นไกออกไปอย่างบรรจง โดยเล็งไปยังบริเวณใต้ทางที่พลิกหงายอยู่ เสียง .600 ดังสนั่นลั่นชุนเขา ได้ยินเสียงหัวกระสุนแล่นเข้าเจาะเป้าหมายตามเสียงระเบิดมาอย่างถนัด เขายังออกไปทั้งสองลำกล้อง แลเห็นเศษเกล็ดปลิวว่อนขึ้นมาด้วยแรงตีคว้านของหัวกระสุน และฝุ่นจากพื้นดินด้านล่าง ที่ถูกปืนเจาะผ่านลงไปกระทบฟุ้งขึ้น แต่เจ้าภูษณ์ที่นอนหงายคอขาวอยู่จะสะดุ้ง สะเทือน หรือเคลื่อนไหวแม้แต่เนื้อก็หาไม่

“สบายใจหรือยังละ น้อย”

เพื่อนชายหันมาถาม คารินยิ้มออกมาจืดๆ

ครูใหญ่หลังจากนั้น ทั้งหมดก็ค่อยๆ ไต่เนินลงมายังซากภูษณ์ทั้งสอง เพื่อสำรวจโดยใกล้ชิด มีคารินคนเดียวเท่านั้นที่ยืนรออยู่ห่างๆ ไม่กล้าที่จะเข้าไปใกล้ซัดซากของมันนัก หลบหลังเกลียดทั้งกลัว และยังอดที่จะระแวงอยู่ไม่หาย

รอบด้านบริเวณใกล้เคียง นอนไปด้วยเลือดเหนียวเหนอะ แทบว่าจะอาบไปทุกโศดหิน และหญ้าไม้ ชิ้นส่วนของบริเวณศีรษะเจ้าตัวผู้กระเด็นกระจัดกระจายไปหล่นอยู่ทั่วไป กำหนดตื้นฐานไม่ได้ว่ามันเป็นส่วนไหนบ้างเพราะความรุ่งริ่งของมัน บางชิ้นกระเด็นห่างจากลำตัวถึงสี่ห้าสิบเมตร คาวเลือด และกลิ่นระเบิดผสมคลุ้งไปหมด

พอเข้ามาเห็นโดยใกล้ชิดเช่นนี้ ความใหญ่โตมโหฬารของมัน แทบทำให้ไม่สามารถบอกได้ว่า มันเป็นสัตว์อะไร ซากที่กองอยู่ ดูราวกับกำแพงโศดหินขวางกั้นอยู่ เฉพาะเท่าที่เห็นเพียงรอยเลื่อนไปในทุ่งหญ้า คำนวณกันไว้ก่อนว่าจะต้องมึนยิ่ง แล้วมาเห็นตัวมันใกล้ๆ เช่นขณะนี้ ปรากฏว่ามันใหญ่กว่าที่กะกันไว้เสียอีก ตรงบริเวณสันหลังกลางลำตัว อันเป็นบริเวณที่อวบใหญ่ที่สุด คนร่างสูงใหญ่ขนาดนางชวยเข้าไปยืนเทียบแล้ว ศีรษะอยู่เพียงระดับครึ่งเดียวเท่านั้น ไชยยันต์หรีดถลางอย่างสยงใจ พิมพ์ออกมาแหบๆ

“นี่มันคงมองเห็นเรา ตัวเท่าตึกเตตนเท่านั้น”

ตัวเมีย มีขนาดย่อมกว่าตัวผู้เล็กน้อย รอยบาดแผลจากลูกปืนมีอยู่ทั่วตัว แต่ละแผลเหล่านั้น เมื่อเทียบกับขนาดลำตัวของมันแล้วแทบจะสังเกตไม่เห็น นอกจากจะใช้ความพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ยกเว้นที่ปรากฏอยู่บนศีรษะ อันเป็นบริเวณที่เป็นกระดูกแข็งเท่านั้น กระสุนที่ยิงเข้าลำตัวจึงเรียกได้ว่า แทบจะไม่เกิดผลอะไรขึ้นมาเลย เมื่อมาพิจารณาใกล้ๆ เช่นนี้

บุญคำทดลองใช้มีดคาบเดินป่า กระหน้าฟันเข้าไปในที่มันงัดตัวนั้น ปรากฏว่ามีกระดูกอ่อนกลับออกมา ไม่สามารถจะผ่านเกล็ดหนาเข้าไปได้ ราวกับฟันยางรถแทรกเตอร์ เมื่อใช้มีดสัมผัสดูบลคำรู้สึกไม่ผิอะไรกับคลำลำตัวของมันใหญ่ ไม่มีทางจะรู้เลยว่ามันเป็นลำตัวของสัตว์

ไชยยันต์กล่าวต่อมาว่า

“ก็สมควรแล้ว ที่เราจะคลานเช่ซ่าเข้าไปนั่งพักอยู่ใต้ท้องของมันโดยไม่รู้ตัว อย่าว่าแต่เข้าไปนั่งพักอยู่ใต้ท้องมันเลย สมมติว่ากำลังเดินเข้าไปในพงทึบ เจอลำตัวมันทอดขวางหน้าอยู่แบบนี้ ก็คงนึกว่ามดดินหรือซากต้นไม้ใหญ่ล้มขวางอยู่ดี ดีไม่ดีไต่ขึ้นไปหุงข้าวอยู่บนหลังของมันส่งไป น่าเสียดายกล้องถ่ายรูปของน้อยเหลือเกิน ถ้าไม่พังไปเสียคราวไอ้แหง่บูก และมีคิดตัวกันมาด้วย เราคงได้หลักฐานสิ่งมหัศจรรย์นี้กลับออกไปให้โลกภายนอกเห็น หรือยังไง ผู้กอง?”

พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ

“สิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์ เกินความคาดฝันเช่นนี้ มันมักจะกล้วกล้องถ่ายรูปเสมอแหละครับ คุณไชยยันต์...”

น้ำเสียงของเขาแผ่อารมณ์ขัน ที่เล่นทีจริง

“ถ้าเรามีกล้องถ่ายรูปมาด้วย เราอาจไม่พบมันก็ได้ เพราะฉะนั้นความพิสดารทั้งหลายในป่านี้ จึงหาหลักฐานออกไปยืนยันให้โลกภายนอกเขาอมเชื่อไม่ได้ เป็นได้ก็แต่เพียงเรื่องนิยายที่เล่าสู่กันฟังเท่านั้น จนกว่าจะได้มีโอกาสมาเผชิญพบเห็นด้วยตาตนเองแบบนี้แหละ นี่คือเรื่องของป่าดงพงพีที่ยังเต็มไปด้วยความลึกลับ ชนิดที่คนเมืองคาดคิดไปไม่ถึงและไม่ยอมเชื่อ พวกชาวป่าไม้ไช้รักสำรวจค้นคว้า ไม้ไช้รักศึกษาที่ต้องการสถิติ และหลักฐานไปแสดงต่อโลกเพื่อหวังชื่อเสียงอะไร สิ่งใดก็ตามที่เขาเผชิญพบเห็น ก็เป็นการพบเห็นด้วยตาของเขาเองเท่านั้น อย่างมากก็แค่เก็บเอามาเล่าให้ญาติมิตรพวกพ้องฟัง”

คารินคนเดียวเท่านั้นที่นั่งซึมไป ไม่เข้าใกล้หรือแสดงความคิดเห็นใดๆ ทั้งสิ้น หล่อนอยากจรีบไปให้พ้นจากที่นี่โดยเร็วที่สุด ขณะที่นั่งเฝ้ามือเท้ากางอยู่บนก้อนหินก้อนหนึ่ง ระหว่างที่ไชยยันต์กำลังเดินสำรวจอย่างสนใจยิ่ง เพื่อบันทึกขนาดอันแน่นอนของมันรวมทั้งรายละเอียดอื่นๆ รพินทร์ก็หันมาพบหล่อนเข้า เดินตรงเข้ามาใกล้

“คุณหญิงจะไม่เข้าไปดูมันให้เต็มตาใกล้ๆ หน่อยหรือครับ ตัวมันโตกว่างูดินเป็นกอง”

หล่อนเหลือบตาขึ้นมอง พูดยาวเหมือนกระซิบ

“เกือบตายกันหมดทุกคนเมื่อหยกๆ นี่เอง ยังอุตส่าห์มีอารมณ์ขันอยู่อีก?”

“อารมณ์ขัน มันช่วยคลายอารมณ์เครียดได้ไม่ใช่หรือครับ คุณหญิงหมอ”

คารินหน้าจ้ำ ความซัดเซียวหายไปทันที

“นี่! เลิกเรียกฉันด้วยภาษาบ้าๆ อย่างนี้เสียที จะเรียกชื่อก็เรียก จะเรียกหมอก็เรียก เอาให้มันแน่สักอย่างหนึ่ง เรียกคุณหญิงหมอ ได้ยินแล้วอยากจะสะบัดหลังมือให้สักนิด”

“เอ...ผมเรียกผิดที่ตรงไหนหรือ คุณหญิงเป็นคุณหญิงอยู่แล้ว มิหนำซ้ำเป็นหมออีกด้วย ผมก็เรียกคุณหญิงหมอล้วนยังไม่ถูกอีกหรือ ที่คุณหญิงหมอยังเรียกผมว่า ‘นายพรานไพร’ เปลี่ยนนามสกุลให้เสียใหม่ว่า ‘โจทกกา’ ผมยังไม่ว่าอะไรคุณหญิงหมอสักนิด”

“เดี๋ยวนะ!...เดี๋ยวนะ!...”

“เอาละครับ ได้ออกเทนแรงสูง คือ ‘น้ำโห’ เข้ามาเป็นพลังแล้ว ทีนี้พอจะมีแรงเดินกลับหรือยัง?”

นักมานุษยวิทยาคนสวย ครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง แล้วหัวเราะออกมาอย่างกระพืดกระพืด

“อ้อ! นี่มาแกลังยั่วให้ฉันมีแรงขึ้นมานั่นหรือ”

“ก็เห็นน้ำมันหมด ลงนั่งทอดอาลัยแล้วก็เลยเอาออกเทนมาช่วยเติมให้”

“ดี! หมั่นเติมเข้าไว้เถอะ ออกเทนมันคงจะลุดคลอกคนเติมเข้าให้สักวันหนึ่งหรือ”

รพินทร์ยกไหล่

“ไม่เป็นไรมิได้ บังเอิญผมเป็นตำรวจดับเพลิงเก่า มีเลือกันไฟร้อยเปอร์เซ็นต์รู้ฟ!”

ว่าแล้ว เขาก็เดินผละไป

“โชคดีเหลือเกิน ที่ไอ้สองตัวนี้มาตายอยู่กลางดง ห่างไกลจากหมู่บ้านออกมามาก ถ้าไปตายอยู่ใกล้หมู่บ้านละก็ยุ่งใหญ่ทีเดียว พวกหล่มซ้าง รวมทั้งเราด้วย เห็นจะต้องอพยพหนีกันหมดเวลาไม่นาน”

ไชยยันต์บอกกับเขา เมื่อหันมาเห็นพรานใหญ่เข้ามาหยุดยืนอยู่ข้างๆ ตะโกนให้สัญญาณคนของเขา เตรียมตัวผละจากซากงูยักษ์เพื่อเดินทางกลับ ขณะนั้นมันเป็นเวลาบ่ายสี่โมงเศษ แสงในดงเริ่มโรยลงอย่างรวดเร็ว

ทุกคนที่แยกย้ายกันออกสำรวจซากงู กลับเข้ามารวมกลุ่มกันอีกครั้ง บุญคำกับคะหยิ่นช่วยกันถากเกล็ดของเจ้าสัตว์ดึกดำบรรพ์แผ่นขนาดกระดังฝัดข้าวใหญ่ๆ ทั้งสองตัว ออกมาตัวละเกล็ด เจาะร้อยเชือกสะพายหลัง เพื่อนำติดตัวกลับไปด้วยเมื่อพร้อม พรานใหญ่ก็มีคำสั่งให้ออกเดินทาง

คะหยิ่นทำหน้าที่เป็นมัลลเทศก์อีกตามเคย เดินขาเขยก แต่ก็ได้พลีพริ้วหน้าตาเบิกบานแจ่มใสลงไป ในการบ่ายหน้ากลับหมู่บ้านครั้งนี้ คะหยิ่นไม่ได้นำผ่านบริเวณเหวใบไม้ ที่ตามรอยงูผ่านกันมาแล้ว หากแต่อ้อมไหล่เขาอ้อมๆ ลูกนั้นตัดเข้าดงไปอีกด้านหนึ่ง หนทางอ้อมวกลงเล็กน้อย แต่ก็ดีกว่าที่จะย้อนกลับทางเก่า อันเต็มไปด้วยอันตราย

ทั้งหมดมาถึงหมู่บ้าน เวลาเข้าได้เข้าไฟพอดี ยังไม่ทันจะถึงเขตหมู่บ้านดี คะหยิ่นก็ออกวิ่งส่งเสียงร้องบอกพวกฟองเฝ้าตระโรเข้าก่อนอย่างสิงโลดปรีดา พวกชาวบ้านรอคอยรับอยู่ก่อนแล้ว คะหยิ่นเล่นแหกปากตะโกนบอกถึงโชคชัยความสำเร็จโวยวายเข้าไป เสียงโห่ร้องก็ดังกึกก้องขึ้นทั้งหมู่บ้านอื้ออึงไปหมด ทุกคนในหมู่บ้านไม่ว่าเป็นลูกเด็กเล็กแดง มาชุมนุมกันแน่นขนัด อยู่ที่กลางลานบ้าน ท่ามกลางแสงคบเพลิงที่สว่างไสวไปทั่ว

เชษฐา วราฤทธิ์ ยืนรอรับอยู่แล้ว ที่นอกชานกว้างบนเรือน ด้วยสีหน้าอันแดงก่ำไปด้วยความตื่นเต้นปีติใจเหลือที่จะกล่าว เสียงโห่ร้องอึงคะนึงของพวกชาวบ้านก็ดี เกิดกับเสียผู้ได้ยินเสียง

แต่แรก กระโดดลงจากรถออกไปฟังข่าวแล้วหือกลับมารายงานเขาละล้าละลัก ถึงการกลับมาพร้อมกับโชคชัยของคนเหล่านั้นก็ดี แทบจะทำให้เขาลืมเรื่องขาเจ็บเสียสนิท

ครั้นแล้ว ทั้งเจ็ดคนก็โผล่ขึ้นมาบนเรือน ไชยยันต์เดินหน้าบานหัวเราะร่าหน้าขึ้นมาเป็นคนแรก ตามติดมาด้วยกะหยิ่นกับบุญคำผู้แบกเกี๋ยมาด้วยคนละเกี๋ย รพินทร์เป็นคนสุดท้ายที่ก้าวตามหลังขึ้นมา ไชยยันต์ยังไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น บงการให้กะหยิ่นกับบุญคำวางเกี๋ยลงอันใหญ่ขนาดกระดิ่งทั้งสองลงตรงหน้า แทบเท้าของเซษฐา แล้วจึงทำหน้าที่ขึงขังพูดขึ้นดังๆ เหมือนจะรายงานว่า

“รพินทร์ แงชาย และอีกห้าคนที่ไปด้วยกัน ขอมอบสิ่งนี้ให้เป็นอภิฉันทนาการแก่หม่อมราชวงศ์เซษฐา วราฤทธิ์ ผู้เป็นหัวหน้าคณะของพวกเราทุกคน!”

อดีตท่านทูตทหารบกผู้พิการชั่วขณะ จ้องมองดูสิ่งที่วางอยู่ตรงหน้าอย่างตะลึง แล้วเงยหน้าขึ้นโดยเร็ว มองดูหน้าทุกคนที่ยืนเรียงรายอยู่ตรงหน้า เอ่ยขึ้นเสียงสั้นเครือไปด้วยความปิติ

“แปลว่า...สำเร็จหรือ ไชยยันต์ น้อย?”

ความเงียบปกคลุมไปชั่วอึดใจ ไม่มีใครตอบคำถามเขา และทันทีนั้น น้องสาวก็โผล่เข้ากอดพี่ชายไว้แน่น ไชยยันต์ตรงเข้าไปกอดไว้อีกคน หัวเราะดังสนั่นออกมา

“ไชโยชิ เซษฐา! ไชโยให้ดังที่สุด ให้แก่โชคชัยของเรา และให้แก่วีรบุรุษสองคน พรานใหญ่กับคนใช้พิเศษของเรา ทางขวานั้นเป็นเกี๋ยของเจ้าตัวผู้ ส่วนทางซ้ายนี้เป็นเกี๋ยของน้องตัวเมียอยู่หมดทั้งสองตัวแล้ว เราเอาหลักฐานกลับมาให้คุณได้เพียงเกี๋ยสองเกี๋ยนี้เท่านั้นแหละ”

เซษฐาไม่ได้ไชโย เขาคงยืนตะลึงงันไปด้วยความปลาบปลื้มตื้นเต้นเช่นนั้น แต่พวกลูกหาบและพรานพื้นเมือง พวกกันโห้ขึ้นก็ก้อง พวกชาวบ้านที่แห่ตามกันมาล้อมเรือนใหญ่ไว้แน่น ชนิด ก็ให้ร้องรับขึ้นด้วยสนั่นหวั่นไหว บรรยากาศเต็มไปด้วยความยินดีโสมนัส

เมื่อสว่างจากตะลึง หัวหน้าคณะก็เคลื่อนเข้าไปหยุดอยู่ตรงหน้ารพินทร์กับแงชาย ทางแขนโอบกอดไว้คนละด้าน

“รพินทร์...”

เสียงของเขาเครืออยู่เช่นนั้น ด้วยความตื้นตันใจ

“คุณคงรู้ว่าผมพูดอะไรไม่ออกในขณะนี้ นอกจากขอบอกสั้นๆ ว่า ผมภูมิใจและสุขใจเหลือเกิน ที่ได้มีอย่างคุณและแงชายไว้เป็นแขนซ้ายแขนขวา แบบนี้ถึงไหนก็ถึงกันไม่หวั่นเลย”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาด้วยน้ำเสียงกังวาน สิ้นหัวเราะหันไปทางกะหยิ่น

“กะหยิ่น! เราได้ทำตามสัญญาที่ให้แกเจ้าไว้แล้ว ต่อไปนี้หมู่บ้านของเจ้าจะไม่มีภัยใดๆ มารบกวนอีก”

นายบ้านหล่มช้างทรุดตัวลงราบกับพื้นตรงหน้า นั่นเป็นอาการการระงับที่สุด เท่าที่เจ้าคนคงจะสำแดงได้ แล้วก้มศีรษะลงไปจนจรดพื้น แทบเท้าของเซษฐาและคณะทุกคน

“คะหยิ่นเห็นแล้ว...เห็นมากับตนเอง พวกเจ้านายทั้งหลาย เปรียบเหมือนเหวดมาช่วยคะหยิ่น และพวกของคะหยิ่นไว้ทั้งหมู่บ้าน คะหยิ่นจะไม่ลืมเลยจนลมสุดท้ายของชีวิต”

ใครจะชุมนุมซักถามเล่าความกันอย่างไรรู้ก็ตามที่ คารินถอดเสื้อตัวของเธอออก เหลือแต่เช็ดเบาบาง แล้วตรงเข้าไปดูเจ้ามุนไซ้ของหล่อน ซึ่งบัดนี้กำลังนอนหลับตาโพล่ง สดับฟังเสียงพูดกันแซดเอิกเกริก อันบ่งความหมายโชคชัย แล้วซุบซิบถามความกับนางอ้าวรักที่นั่นเฝ้าอยู่ข้างๆ พอเห็นนายหญิงเคลื่อนตรงเข้ามาด้วยสีหน้าแจ่มใสเบิกบาน นางก็ถลาเข้ามาทอดขาไว้ ส่งภาษากามละล้าละลักออกมา

คารินเรียกเกิดผู้ยืนอยู่ใกล้ที่สุดให้เข้ามาเป็นล่ำ

“ถูกแล้ว ที่เจ้ากับมุนไซ้ยืนอยู่ในขณะนี้ไม่คิดไปหรอก ญักย์ตายแล้วทั้งสองตัว จะไม่มีญักย์ที่ไหนมาอาละวาดที่นี่อีก เจ้าทั้งสองพ้นเคราะห์แล้ว”

นางอ้าวร้องไห้โศกออกมาด้วยความดีใจเหลือที่จะกล่าว เกือบโอบหน้าลงบนหลังเท้าของหล่อน และหันไปทอดชายคนรักไว้ เจ้ามุนไซ้หน้าสดใสเข้มขึ้นขึ้นในบัดนี้ น้ำตาคลอเบ้า

“นายหญิงยิ่งกว่าแม่ของมูเอง ลูกของมู ลูกของลูกของลูกต่อไปทุกชั้น มูจะสอนให้ระลึกถึงนายหญิง”

เกิดเปลเสียงพึมพำของเจ้ามุนให้หล่อนทราบ

“ไม่จำเป็น...”

หล่อนใช้ให้เกิดเป็นลั่น

“ถ้าเจ้ายังระลึกถึงเราอยู่ จงจำแต่เฉพาะเมตตาธรรม และความปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์ที่เราได้มีไว้แก่เจ้านั้นเถิด ต่อไปเจ้าจะได้เป็นหัวหน้าบ้านแห่งนี้ ปกครองบริวารสืบแทนต่อจากพ่อของเจ้า จงให้ความปรานีและความยุติธรรมของเจ้าเหมือนเช่นที่ได้รับจากเรา อย่าลืมเรื่องราวที่เคยเกิดขึ้นกับตัวเจ้าเองเสีย อย่าให้เรื่องราวของตัวเจ้านี้เกิดขึ้นกับคนในปกครองของเจ้า มีลูกมีหลานถึงสอนกันสืบไป และนั่นก็คือการที่เจ้ายังระลึกถึงเราอยู่”

“มุสาบานว่าจะปฏิบัติตามคำสั่งของนายหญิง”

ลูกชายนายบ้านรับคำหนักแน่น

คารินใช้ให้เกิดไปตามคะหยิ่นเข้ามาในทันทีนั้น ยิ้มให้อย่างอ่อนโยนเป็นครั้งแรกแล้วว่า

“คะหยิ่น ถึงเวลาแล้วหรือยัง ที่เจ้าจะให้ภัยแก่เจ้ามุนและนังอ้าว ขอมรับทั้งสองมาเป็นลูกชายและลูกสะใภ้ของเจ้าให้กลับคืนมาอยู่ในหมู่บ้าน”

“คะหยิ่นเป็นคนผิเอง นายหญิง!...”

คะหยิ่นพึมพำแทบเครือ ก้มหน้าไม่อาจที่จะสบตาหล่อน แล้วเอื้อมมือไปจับแขนลูกชายผู้นอนเฝ้าอยู่ อีกมือหนึ่งจับแขนนังอ้าว

“ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เจ้าทั้งสองจะได้แต่งงานอยู่กินด้วยกัน และเป็นหัวหน้าปกครองที่นี่แทนพ่อ”

“แล้วพ่อล่ะ?”

มูถาม บิดายิ้ม เงยหน้าขึ้นมองคารินด้วยประกายตาแจ่มใส

“วันใดก็ตามที่คณะของนายหญิงออกจากหล่มช้าง วันนั้นพ่อตามไปปรับใช้นายหญิงด้วย
ไม่ว่าหนทางภาคหน้า จะยากแค่ไหนเพียงใด ไม่ว่าเป็นหรือตาย!”

CIVILIS: 3

[E-book] เพชรพระอุมา by SonyaLee

คำคั้นนั้น ตลอดทั้งบริเวณหมู่บ้านสว่างไสวไปด้วยแสงคบไฟ และเสียงร้องรำทำเพลง ทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นหญิงชาย ลูกเด็กเล็กแดง หรือผู้เฒ่า ต่างออกจากเรือนตน มาชุมนุมกันอยู่ที่ลานกว้างอันมีไฟกองสุมอยู่โชติช่วง ทุกคนเต็มไปด้วยความสุข มหาพิบัติภัยจากภูไทใหญ่ที่คุกคามทุกชีวิตในหมู่บ้าน ได้ถูกคณะผู้แปลถิ่นที่มาเยือน ช่วยขจัดปัดเป่าให้สุดสิ้นราบคาบลงแล้ว สมดังที่ได้ให้คำมั่นสัญญาไว้ ความสงบสุขกลับคืนมาเหมือนเดิม สภาพอันเจิบเหิงหึ่งซึ่มเซาพวาทวาด กลายมาเป็นความคึกคักรื่นเริงทั่วหน้า

คนเหล่านี้จะมีชีวิตอยู่อย่างปกติสุขเหมือนเคย จนกว่าแน่ละ จนกว่าจะมีภัยธรรมชาติใดๆ กล้ำกรายเข้ามาบีบอีก อันเป็นเรื่องที่มักจะเกิดขึ้นอยู่เสมอ ในชนมรชาวป่าเขาเขาห่างไกลกันดาร ซึ่งฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับธรรมชาติแวดล้อมที่ทรงอิทธิพลอยู่เหนือ

บนเรือนใหญ่ของคณะผจญภัยชาวกรุง ก็มีการเลี้ยงฉลองใหญ่เช่นเดียวกัน ทุกคนในคณะดื่มกินเฮฮากันอยู่ที่ชานกว้าง เชษฐาสั่งให้ชนเหล่าออกมาเลี้ยงอย่างไม้อั่น

“นอกจากจะเป็นการฉลองโชคชัยของเรา ค็นี่จะเป็นการเลี้ยงอำลาครั้งสุดท้ายก่อนที่เราจะแยกจากกัน ทุกคนขอให้สนุกกันให้เต็มที่”

หัวหน้าคณะประกาศก้องด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้ม ท่ามกลางวงล้อมของพรานพื้นเมือง และลูกหาบทั้งหลาย คนเหล่านั้นโห่ร้องรับคำเขาสั่นหัวนไหว

มันเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย ที่คณะนายจ้างทั้งสาม ลงมาร่วมวงกับคนทั้งหมดของเขา อยู่กลางชานบ้านโดยไม่ถือตัว โดยมีคะหยิ่นและคนชั้นรองหัวหน้าบ้านอีกสองสามคนขึ้นมาสมทบด้วย บรรยาการเต็มไปด้วยความอบอุ่นแจ่มใส

ประมาณสามทุ่มเศษ พวกนั้นก็เฝ้าหลับกันไปเกือบหมด เพราะต่างกินเหล้ากันเข้าไปเต็มคราบ ด้วยความสบายใจเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่ออกเดินทางมา คณะนายจ้างย้ายกลับเข้าไปสนทนากันในห้อง ทั้งสามอาบน้ำชำระร่างกาย และเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่เรียบร้อยเต็มไปด้วยความสดใส่ปลอดโปร่ง และมีความรู้สึกเหมือนกับอยู่ในบ้านของตนเองเป็นครั้งแรก

เชษฐาได้รับการถ่ายทอดเหตุการณ์ ขณะที่ทั้งคณะเผชิญหน้ากับบุษย์สองตัวอย่างละเอียดที่สุด จากเพื่อนและน้องสาว จนเหมือนกับเขาได้ไปร่วมเหตุการณ์นั้นอยู่ด้วยตนเอง ราชสกุลหนุ่มใหญ่ฟัง และซักถามด้วยความตื่นเต็นระทึกใจ

แล้วเขาก็ใช้ให้เงาชาย ผู้เป็นคนเดียวในคณะซึ่งไม่ได้จะต้องเหล้ายา หรือมีอาการลิงโลดคึกคักเหมือนเช่นคนอื่นๆ นอกจากความขมขื่นส่ำราวมอยู่เป็นปกติวิสัย และในขณะที่กำลังนั่งล้างปิ่นอยู่เงียบๆ กับพื้นไม้ห่างออกไปนัก ให้ออกไปตามพรานใหญ่เข้าร่วมด้วย

คนใช้ชาวคงหาออกไปพักใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็โผล่เข้ามาในห้อง ลักษณะของจอมพรานเพิ่งจะอาบน้ำโกนหนวดเคราเกลี้ยง แต่ก็ยังอยู่ในชุดเดินป่าเป็นลักษณะเดิมของเขา แต่ดูสะอาดเรียบร้อยขึ้นเพราะเป็นชุดใหม่ ในมือหิ้วถุงผ้าดิบสีมอๆ มาด้วยใบหนึ่ง

ทันทีที่ก้าวเข้ามาในห้อง เขาก็หยุดชะงักเล็กน้อย เพราะจู่ๆสัมผัสกับกลิ่นเครื่องประทินผิวชั้นสูง จรุงรี้นไปหมดทั้งห้อง ราวกับจะโผล่เข้าไปในห้องโถงของสุภาพสตรีสำออง โฉม มั่นกลบสาบพงไพรที่แฉกล้อมอยู่ในขณะนี้เสียหมดสิ้น จนทำให้ต้องหวนคิดไปถึงบรรยากาศที่แฉกล้อมไปด้วยกลิ่นไออารยธรรมเมืองหลวง ซึ่งห่างไกลออกไป แล้วก็เห็นที่มาของกลิ่นอันทรงศักดิ์นั้นด้วยอาการงงๆ

เจ้าของกลิ่นอยู่ในไนท์กาวน์สีขาวเป็นมันระยับ ท่ามกลางแสงตะเกียงเจ้าพายุ ปล่อยเรือนผมดำสนิทเป็นคลื่นงามสยายเกลียวไหล ตัดกับสีของอาภรณ์และใบหน้าที่ปรีเพราะผุดผาดงดงามบาดใจ สะเทือนลึกไปในอารมณ์ผิดไปว่าทุกครั้งที่เคยเห็น จนแทบจะทำให้เป็นคนแปลกหน้าไป

รพินทร์ยอมรับกับตนเองว่า เขาเกือบจำคู่ศรีสาวไม่ได้ในคืนนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะหล่อนเป็นผู้หญิงคนเดียวที่อยู่ในห้องนั้น กำลังใช้ครีมรักษาผิวชโลมลูบไล้ฝ่ามืออยู่ไปมา

รพินทร์ตื่นจากตะลึงมองค้าง ถอนสายตาจากหล่อนในทันที เมื่อเชษฐาร้องทักมายิ้มๆ ว่า “นั่งซิ รพินทร์ นึกว่านอนแล้วเสียอีก สั่งเงชาออกไปแล้ว ว่าถ้าคุณนอนก็ไม่ต้องปลุกหรอก”

“ผมยังไม่ได้นอนหรอกครับ เพิ่งอาบน้ำเสร็จ”

เขาตอบเบาๆ ยังคงยื่นหิ้วถุงเร่ร่ำอยู่เช่นนั้น ไชยยันต์ก็ร้องถามปนหัวเราะว่า

“นั่นหิ้วถุงอะไรเข้ามาด้วยนะ?”

“ของขวัญจากกะหยิ่นฝากมาให้คุณหญิงครับ”

รพินทร์ตอบอ้อมแอ้ม เชษฐากับไชยยันต์เลิกคิ้วด้วยความสงสัย นักมานุษยวิทยาคนสวยซึ่งนั่งทอดอารมณ์นวดฝ่ามือตนเองเฉย ตั้งแต่เขาก้าวเข้ามา เงยหน้าขึ้นโดยเร็ว

“ของขวัญจากกะหยิ่น? ฝากมาให้ฉัน?”

หล่อนทวนคำ ขมวดคิ้ว จ้องมองถุงผ้าดิบในมือของเขา

“ครับ”

“อะไร?”

แทนคำตอบพรานใหญ่วางถุงลงกับพื้นห้อง สิ่งที่ถ่วงหนักอยู่กันถุงเคลื่อนไหวดูบดบังเล็กน้อย อึดใจเดียวมันก็ค่อยๆ กลานเตาะเตาะโผล่หัวออกมาทางปากถุง ปรากฏกับสายตาของทุกคน ที่จ้องจับด้วยความประหลาดใจ

พอมองเห็นได้ถนัด ทั้งเชษฐากับไชยยันต์ก็อุทานออกมาเบาๆ

“ลูกเสือ!”

ตัวมันขนาดแมวเชื่องๆ แต่อวบกลมกว่า โดยเฉพาะที่หน้าสั้น หูมน และอุ้งตีนใหญ่กว่าแมวหลายเท่า ยังป้อแป้เชื่องช้าและเดินไม่ถนัดมาก กลานไปได้สองสามก้าวขาหลังก็พันกันล้มแผละ แสดงว่ายังอ่อนมาก ขนฟูปุกปุยน่ารัก

คารินร้องอะไรออกมาคำหนึ่ง อย่างตื่นเต้นยินดีที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ตาเป็นประกาย ผลลุกขึ้นโดยเร็ว ปราดตรงเข้ามาขยับจะก้มลงอุ้มแต่แล้วก็ชะงัก เพราะรพินทร์ขวางไว้

“เดี๋ยวครับ อย่าเพิ่ง...”

เขาท้วงตำๆ

“ทำไม? มันดุเหรอ?”

“มันยังไม่ดุ หรือเคยสาอะไรหอรกครับ แต่มันคงไม่ถูกกับกลิ่นแฮนด์โลชั่นของคุณหญิงแน่ กลิ่นไออารยธรรมกับสบาไฟรมันไปกันไม่ได้ พรวดพราดไปอุ้มมันเข้ามันจะชวนเอา”

ห่อถนอยนซอชเปลือกตา มองดูเจ้าพยัคฆ์น้อยที่กลานตัวมด้อมอยู่กับพื้นตรงหน้าอย่างรักใคร่เอ็นดู ดีใจจนออกหน้าเห็นได้ชัด เต็มไปด้วยความรู้สึกอยากที่จะจับต้อง

“ฉันอยากอุ้มมันเหลือเกิน มันคงไม่กัดคนที่รักเอ็นดูมันอย่างฉันหรอก ถึงจะกัดบ้างก็คงไม่เจ็บนัก ตัวเล็กแค่นี้เอง ต่าย! น่ารักจัง”

“เพื่อความปลอดภัย สวมถุงมือหนังของคุณหญิงเสียก่อนดีกว่าครับ เพื่อมันชวนหรือกัดจะได้ไม่เป็นบาดแผล”

พรานใหญ่บอกขณะที่ห่อถนอยวิ่งไปหยิบถุงมือหนังมาสวม ไชยยันต์ก็ก้มลงหิ้วคอลูกลายพาดกลอนขึ้นมาวางไว้บนโต๊ะ แล้วเอานิ้วแหย่เล่น มันอ้าปากขู่เสียงดังเฟี้ยว เหมือนแมวขู่ แล้วใช้อุ้งเท้าตบนิ้วเขาด้วยสัญชาตญาณดุร้ายตามเผ่าพันธุ์ แต่ไม่เจ็บปวดอะไรนัก เพราะยังเป็นลูกอ่อนอยู่มาก อดีตนายทหารปืนใหญ่หัวเราะหึๆ

“เดินยังไม่แข็งแรงเอาเรื่องเสียแล้ว นี่แหละที่เขาเรียกลูกเสือลูกตะเข้เลี้ยงไม่ได้ ส่องสันดานอันธพาลตั้งแต่แรกเดิมทีเดียว ประเดี๋ยวทูปเปรี้ยวคอห้ก ก็าเป็นนี่!”

คารินกรากเข้ามาถึง ดีเจนไชยยันต์ดังแผ่ระดังเต็มแรง กระชากไหล่ให้ห่างออกมา ร้องเสียงแหว

“ลองซิ! ลองมาทูปมันคอห้ก ฉันก็เอาเธอคอห้กด้วยเหมือนกันแหละ ไป! อย่ามาขู่ นี่มันลูกเสือของฉัน มืออย่างรี เอนี้ไปทิ่มหน้ารังแกมัน มันก็โกรธขึ้นมาบ้างซิ”

แล้วห่อถนอยก็หันไปพุดเสียงอ่อนเสียงหวานกับไอ้ลายตัวน้อย ค่อยๆ เอื้อมมือไปลูบมันอย่างปราณีนอม เจ้าโคร่งเพิ่งเกิด อ้าปากแยกเขี้ยวต้งท่าตบสู้มือห่อถนอยอยู่ ก็ยอมให้ห่อถนอยจับต้องตัวมาโดยดี หญิงสาวอุ้มมันวางไว้บนตัก หัวเราะออกมาอย่างดีใจ

“เห็นไหม มันเชื่องแล้วน่ารักกว่าลูกแมวอีก”

ไชยยันต์เบ้าปากอย่างไม่ศรัทธา

“ถูกใจละซี ของกำนันจากกะหย่นชั้นนี้ มันก็ช่างให้มายังกะรู้ใจฉันแหละ แปลว่าเธอจะเลี้ยงฉันหรือ?”

“ใช่ ฉันจะเลี้ยงมันเอง อยากได้มาตั้งนานแล้ว คราวที่หลงป่าไปเจอลูกเสือเข้า พรานใหญ่เอามัดฟันมันตายหมด ฉันกับเขาเกือบจะฆ่ากันตายแล้วเพราะเรื่องนั้น”

หล่อนกล่าวปนหัวเราะเสียงใส มือลูบคลำอยู่ที่ลูกเสือ มองไปทางรพินทร์ จอมพรานบอกมาเบาๆ ว่า

“คราวนั้นมันจำเป็นอย่างไรคุณหญิงก็เห็นแล้ว คราวนี้ผมก็เลยแก้ตัวใหม่ พอกะหย่นมันถามว่าจะหาอะไรเป็นของกำนัลให้คุณหญิงดี ผมก็เลยบอกว่าลูกเสือที่มันเพิ่งได้มานั้นแหละ คุณหญิงชอบมาก มันเลยรีบให้มา กะหย่นยิงแม่มันตายเมื่ออาทิตย์ก่อนที่หุบหลังเขา เอาลูกมันมาเลี้ยงไว้ มันใช้ให้ผมเอามาให้คุณหญิงตั้งแต่วันนี้แล้ว มันยุ่งๆ เรื่องปลูกบ้าน ผมก็เลยลืมเสีย คินนี้นึกขึ้นมาได้ เลยหิ้วมาให้”

“เหอ ขอใจมากมมาก ทั้งคุณและกะหย่น บอกเขาด้วยว่าฉันดีใจที่สุด”

“ไม่เข้าเรื่องเลย น้อย!”

เพื่อนชายพูดต่ำๆ จัดคอมมาอีก

“เลี้ยงอะไรไม่เลี้ยง ฆ่าไปเลี้ยงเสือ ไอ้โคร่งเสียด้วย ลืมเสียแล้วหรือว่าไอ้ตัวพรรค์นี้แหละที่ทำให้พวกเราต้องนอนตาไม่หลับกันมาตลอดระยะเวลาเดินทาง หวิดตายกันมาทั้งตั้งหลายหน แล้วเราก็อำมันมาเลี้ยงจนเป็นเบือ ชนิดที่พบกันเมื่อไหร่ก็ซัดเมื่อนั้น ยังเอามันมากอดจูบอยู่ได้”

“นั่นมันเป็นเรื่องพ่อแม่ของมัน ลูกมันไม่เกี่ยว ลูกมันยังเป็นทารกไร้เดียงสาผู้บริสุทธิ์ เข้าใจ? เสือใหญ่ที่มันทำตัวเป็นศัตรูกับเรา เราก็อำ นี่ลูกเล็กๆ ของมัน ยังไม่ได้ก่อกรรมทำเข็ญอะไรให้กับใครทั้งสิ้น ตัวก็ออกน่ารัก น่าสงสารด้วย เพราะมันเป็นลูกกำพร้า ไม่มีพ่อแม่ มนุษย์ฆ่าตายหมด ไม่เลี้ยงมันมันก็ตาย ช่วยตัวเองได้เมื่อไหร่จริงไหม ไอ้หนู?”

ประโยคหลัง หล่อนหันไปถามเล่นกับเจ้าโคร่งน้อย จับมันชูขึ้นเหมือนอุ้มเด็ก แล้วกอดแนบไว้กับบออย่างแสนรัก มันก็ซบนิ่งอยู่กับหล่อน ทำตาปริบๆ ไม่ได้สำแดงฤทธิ์เดชอะไรขึ้นอีก

“แล้วเธอจะเลี้ยงมันไปได้นานสักเท่าไรเรากำลังจะเดินทางต่อ”

“ก็เลี้ยงมันไปจนกว่าจะไปจากที่นี้นั่นแหละ ฉันเชื่อว่า ระยะเวลาระหว่างนี้มันจะต้องเชื่องกับฉันที่สุด บอกกล่าวก่อนนะ ใครไม่ชอบไม่ปราณีมันก็แล้วไป แต่อย่ามารังแกมันเป็นอันขาด ฉันรักของฉัน ฉันจะเลี้ยงมันเอง”

“เอาเข้าเถอะ เข็ญเธอพุ่มพุกเจ้าลูกชายผู้น่ารักไปตามสบาย ความจริงควรจะเอามันไปจดทะเบียนเป็นลูกบุญธรรมเสียด้วย”

“ถ้าอยู่ในเมืองก็จะเอามันไปจดทะเบียนเป็นลูกเหมือนกันแหละ จะเอาไว้ให้คอยขบหัวคนบางคน เวลามันโตขึ้น ซึ่งเชื่อว่ามันคงจะทำตามคำสั่งอย่างเต็มที่...นะลูกนะ”

แม่ผู้เป็นมนุษย์สาวสวย ก็ลงพยักเพยิดพูดกับลูกผู้ถือเชื้อชาติลายพาดกลอน ทำเอามนุษย์ผู้ชายอีกคนหนึ่ง ที่ชอบขัดคอต้องกลืนน้ำลาย แล้วหุบปากเงียบไป

พี่ชายหัวเราะเบาๆ อย่างอารมณ์ดี แล้วบอกว่า

“อยู่ไม่อยู่ ก็หาภาระมาให้เป็นเรื่องยุ่งยากเปล่าๆ จะเลี้ยงมันไว้เล่นแก้เบื่อก็ได้หรอก แต่เวลาเราออกเดินทางจากที่นี่ไป น้อยจะจัดการยังงัยกับมัน”

“น้อยจะฝากให้มุกกับนางอ้วช่วยเลี้ยงมันไว้ต่อไปค่ะ”

“พูดง่าย แต่ทำคงยาก เสือไม่ใช่แมว หรือสัตว์บ้านที่จะเชื่องกับมนุษย์ได้ตลอดไป ถ้าจะเลี้ยงกันไว้จริงๆ ตามที่น้อยว่า พอเชื่องสักหน่อยก็ต้องหากรงใส่แล้ว ปล่อยให้มันเล่นผ่านเหมือนหมาแมวได้เมื่อไหร่ ขึ้นทำแบบนั้นก็เดือดร้อนชาวบ้าน อย่างดีเจ้ามุกก็มีหวังยิงทิ้ง”

คำพูดของพี่ชายทำให้หล่อนอึ้งไป สีหน้าสลดลง หันไปมองดูพรานใหญ่ ถามแผ่วเบาว่า

“ทำไม เราไม่มีทางเลี้ยงมันได้เชื่องเลยหรือนายพราน”

“มันเป็นสัตว์ป่าครับ ไม่ใช่สัตว์บ้าน...”

เขาตอบเรียบๆ พร้อมกับยิ้มให้

“...มีหน้าซำยังเป็นสัตว์ร้ายกระหายเลือด สัตว์กินเนื้อตอนมันยังเล็กๆ อยู่มันก็เชื่องคืออยู่หรอก คุณหญิงเลี้ยงมันทะนุถนอมเล่นหัวกับมันตั้งแต่ตัวเล็กๆ ขนาดนี้ มันก็เชื่องน่ารักสำหรับคุณหญิง แต่พอโตขึ้น สัญชาตญาณดั้งเดิมของมันก็จะกลับคืนมา ถึงแม้จะเห็นว่าเชื่องก็ไว้วางใจอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น เฉพาะอย่างยิ่งเวลาหนุ่มเต็มทีและตอนฤดูผสมพันธุ์ ระยะนี้เป็นระยะที่สัตว์เปลี่ยน มีอารมณ์ร้ายเต็มที่ อย่างว่าแต่เสือเลยครับ ขนาดหมาแท้ว หน้าผสมพันธุ์ขึ้นมา มันยังไม่ค่อยจะฟังเสียงเจ้าของ เราจะเอาลูกสัตว์ป่าดุร้ายมาเลี้ยงเล่นตั้งแต่ตอนมันยังเล็กๆ อยู่ก็ได้เหมือนกัน เป็นการเลี้ยงขณะที่มันยังเล็กอยู่เท่านั้น พอโตขึ้นก็ต้องออกห่าง จะไปหวังความผูกพันรักสนิทอะไรกับมันไม่ได้ ผมเองก็เคยเลี้ยงเจ้าพวกนี้มาก่อน พอโตขึ้นก็ต้องใส่กรงขายให้สวนสัตว์ไปหมด”

“แต่รายนี้เขารับเป็นลูกบุญธรรมแล้วนี่”

ไชยยันต์อดไม่ได้ที่จะสอดมาเบาๆ คารินหันไปทำตาเขียว

“เฉยเหอะ เราน่ะ...”

หล่อนหันไปตวาด นิ่งไปอีกครู่ก็ยกไหล่ถอนใจเบาๆ ยิ้มออกมาจืดๆ “...แต่ฉันมีความมั่นใจอะไรอยู่อย่างหนึ่งนะ เป็นทฤษฎีเดียวกับปรัชญาของพระพุทธองค์ มันอาจขัดกับทฤษฎีของสัตววิทยาก็ได้ นั่นก็คือ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ดุร้ายสักขนาดไหนก็ตาม ถ้าเรารักให้ความปรานีเมตตาแก่มันอย่างแท้จริงบริสุทธิ์ใจ มันก็ควรจะมีความรู้สึกที่ดีตอบต่อเรา นับประสาอะไรกับที่เราเลี้ยงดูฟูมฟักมันมากับมือ พระพุทธเจ้าเวลาพูดถึงไปในป่า ท่านเพียงแต่เป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่ได้เป็นพิษเป็นภัยใดๆ แก่สัตว์ทั้งหลาย มีแต่แผ่เมตตาให้มัน เจ้าสัตว์พวกนี้พบเข้ามันยังหลีกเลี่ยงไปเสียจากท่าน ไม่เข้ามาสร้างความรำย เพราะมันรู้ว่าท่านไม่เป็นภัยต่อมัน นี่เราเลี้ยงมันมาแท้ๆ แต่...เรื่องนี้ไม่มีปัญหาอะไร

ห rokok เพราะถึงอย่างไรฉันก็ไม่มีโอกาสที่จะเลี้ยงมันจนโตได้ เวลาจากที่นี้ไป ฉันก็จะส่งมันกลับบ้านแล้ว ไร่ ถ้าพอจะเลี้ยงมันได้ก็เลี้ยงไป เห็นว่าจะเลี้ยงไม่ได้ก็ให้เขาปล่อยมันเข้าป่าไป ห้ามไม่ให้ใครทำอะไรมัน ยกเว้นแต่ฉันจะทำอันตรายคนก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ว่าแต่ไอ้ตัวนี้อายุสักเท่าไรนี้ รู้สึกว่ายังเป็นเบบี้อยู่เหลือเกินนี้ เล็กกว่าลูกเสือที่ฉันไปพบกับคุณคราวนั้นเสียอีก”

“ประมาณอย่างมากไม่เกิน 3 อาทิตย์ครับ”

“แล้วฉันจะเลี้ยงมันยังไง ช่วยแนะนำฉันหน่อยซิ”

“ก็ลำบากอยู่หน่อยละครับ เพราะมันยังเป็นลูกอ่อน กินอะไรยังไม่ได้ นอกจากนม เห็นคะหยิ่นบอกว่าตั้งแต่ได้มานี้ เอนามัวให้มันกิน มันก็ไม่ค่อยจะกินนัก คุณหญิงต้องประคบประหงมมันหนักทีเดียว พยายามให้มันกินนมให้ได้ ไม่งั้นก็ไม่รอด คะหยิ่นเองมันก็สงสัยว่าจะไม่รอดแล้วเหมือนกัน มันกำลังจะปล่อยให้ตายอยู่ที่เดียว พอดิฉันขอมาให้คุณหญิงเสียก่อน”

“โอ!...”

หล่อนคราง มองดูลูกเสือตัวน้อยอย่างเวทนา

“โชคดีเหลือเกินนะ ที่เอามาให้ฉันเสีย เอาละ จะลองดู ลูกมนุษย์ที่เกิดก่อนกำหนดทำท่าจะไม่รอด ฉันก็เลี้ยงจนรอดมาหลายคนแล้ว คราวนี้จะลองเลี้ยงลูกอ่อนของเสือดูบ้าง”

แล้วหญิงสาวก็่วนอยู่กับสัตว์ร้ายที่ได้มาแทนของเล่นแก้เหงา โดยไม่สนใจอะไรกับใครอีก มันเริ่มส่งเสียงร้องเบาๆ และเลียอยู่ที่หลังมือของหล่อน

เบื้องนอกเสียงร้องรำทำเพลงของพวกชาวบ้านทั้งหลาย ค่อยสร้างชาลงแล้ว จนกระทั่งกลายเป็นความเงียบสงัด ทุกคนผละจากการร่วมกลุ่มชุมนุมเมื่อหัวค่ำ เข้าหลับนอนในเหย้าของตน

เชษฐาชวนพรานใหญ่ให้ร่วมดื่มกาแฟ และกินของหวาน ซึ่งเป็นเครื่องกระป๋องที่เปิดออกตั้งเรียงรายเต็มโต๊ะเตรียมคอยเขาอยู่แล้ว มีพวกลูกพราน ลิ่นจืดอง เม็ดแดงโมและของหวานขบเคี้ยวประเภทเครื่องจันอับ แงชายชงชาจีนแก่ๆ เข้ามาตั้งให้อีกกาหนึ่ง

“เสียดายเหลือเกินที่ผมไม่ได้ไปร่วมเหตุการณ์ตื่นเต้นกับพวกคุณด้วย...”

เชษฐากล่าวขึ้นในตอนหนึ่ง มองดูจอมพรานด้วยตาคนสนิท

“ฟังเฉพาะที่น้อยกับไชยยันต์มาเล่าให้ฟัง ยังใจหายใจว่าไปด้วย น่าแปลกมากที่อีกตัวหนึ่งมันมีหงอนเหมือนไก่อย่างที่ไชยยันต์บอก”

“เป็นความจริงครับคุณชาย เราเสียท่าจริงๆ ที่ไม่มีกล้องถ่ายรูป ทุกสิ่งทุกอย่างก็เลยรู้เห็นกันเฉพาะพวกเราเองเท่านั้น พุดให้ใครฟังไม่ได้ แต่ทั้งๆ ที่คุณชายไม่ได้ไปกับเราด้วย มันก็ยังอุตสาหุ่บุกมาเผชิญกับคุณชายที่หมู่บ้านนี้เอาจนได้ ก็อลหม่านกันไปไม่ใช่เล่นเหมือนกันไม่ใช่หรือครับ”

“โชคเข้าข้างเราเหลือเกิน ที่มีโอกาสฆ่ามันได้พร้อมกันเลยทีเดียวสองตัว ถ้าไม่จำเป็นนี้ ก็คงยังหายใจไม่ทั่วท้องกันอยู่ บอกตามตรง...ตอนที่พวกคุณออกตามมันไป ผมใจไม่เฉย

กระสับกระส่ายอยู่ตลอดเวลา เสียงระเบิดมันแว่วมาให้ได้ยินเหมือนกัน แต่ฟังดูเหมือนฟ้าร้องไกลๆ ทำให้ไม่แน่ใจ ส่วนเสียงปืนไม่ได้ยินเลย เป็นยังไงบ้างล่ะ เห็นน้อยกับไชยยันต์บอกว่า ไอ้ตัวที่มีหงอนใหญ่กว่าตัวที่เข้ามาเล่นงานผมที่หมู่บ้านนี้อีกหรือ”

พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ

“ครับ ใหญ่กว่าสักครึ่งเท่าเห็นจะได้ ผมสันนิษฐานว่ามันควรจะเป็นตัวผู้ หน้าตามันไม่น่าจะเป็นงูเลย ตอนที่ประจันหน้ากัน ก็คิดว่าพวกเราทั้งเจ็ดคนคงตายกันหมด ธนูติดระเบิดแท่งๆ ที่ช่วยเราไว้ได้ แต่ถึงยังงั้นก็เรียกได้ว่าหูดหิดจวนเจียนทีเดียว คุณไชยยันต์กับคุณหญิง ถ้าไม่ได้ก้อนหินปากถ้ำเล็กๆ ช่วยไว้ก็เสร็จ คงไปนั่งพักปรียากันอยู่ใต้ท้องของมันโดยไม่รู้ตัว คุณไชยยันต์คงเล่าให้ฟังแล้วไม่ใช่หรือครับ”

หัวหน้าคณะหันไปมองคุณน้องสาวและเพื่อนรัก แล้วหัวเราะอย่างพลอยนึกสนุกไปด้วย

“เล่าให้ฟังแล้ว เป็นเรื่องแปลกมากทีเดียว ผมอยากจะให้มีกล้องถ่ายภาพพวกเราทุกคนตอนนั้นเอาไว้เหลือเกิน คงน่าดูพิลึก”

“อ้อ น่าดูซิ เพราะแกนอนสบายอยู่นี่ ไม่ได้ไปโดนกับตัวเองเข้าด้วยนี่”

ไชยยันต์สอดมาห้าวๆ เป่าลมออกจากปาก กล่าวต่อมา

“แม่มดคารินของเรามีดาบทียี่ได้วิเศษมาก หลับตาท่องคาถาพักเดียว พอลืมตาขึ้นมาก็สามารถบอกได้ทันทีว่า ไอ้ยักษ์นั้นอยู่ที่ไหน...ที่แท้ก็โน่น...อยู่บนกระบาลของทุกคนนั่นเอง จะหลับตาดูเสียก่อนหน้านั้นหน่อยก็ไม่ได้ มิหนำซ้ำแทนที่จะบอกก็เปล่า...เอามือมาแตะเอวสะกิดແກ່ງๆ อยู่ยังงี้...”

ว่าแล้วไชยยันต์ก็ทำท่าของคารินที่สะกิดบอกเขาให้เขยฐานดู ทุกคนหัวเราะขึ้นในท่าทางชวนขันของไชยยันต์ แต่คนถูกล้อเลียนอาการครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

“ใครบอก! ฉันไม่ได้ทำท่าเป็นสันนิบาตอย่างนั้นสักหน่อย เอื้อมมือไปสะกิดบอกได้นะดีเท่าไหนแล้ว ดิที่ไม่หัวใจหยุดไปเสียเฉยๆ ก็แต่ละคนดีกันนักนี่ เช่ซอชากันทั้งนั้น ฉันเป็นผู้ตามอย่าไม่ใช่ผู้นำ แล้วก็เป็นคนอ่อนหัดที่สุดในคณะ ยังเห็นมันก่อนทุกคน”

“จริงของคุณหญิงครับ พวกเราเช่ซอชากันทุกคน รวมทั้งผมเองด้วย...”

พรานใหญ่ยอมรับ หัวเราะอยู่ในลำคอเช่นนั้น โคลงศิระชะม่มชำเมื่อหวนคิดไปถึงเหตุการณ์ตอนนั้น

“นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตพรานของผมทีเดียว...ที่ตามรอยสัตว์ แล้วไปจุดได้คำต่อเข้าจึงใหญ่ โชคดีอยู่หน่อยตรงที่มันก็รู้สึกตัวเหมือนกัน”

แล้วเขาก็อธิบายภูมิประเทศตอนนั้นให้เขยฐานฟังอย่างละเอียด ประกอบเหตุผลในข้อที่ว่าเหตุใดคณะทั้งเจ็ดคนจึงเข้าไปนั่งพักอยู่ภายใต้ลำตัวของมัน โดยไม่มีโอกาสเฉลียวคิด จนกระทั่งคารินเงยขึ้นไปพบเข้า เพราะโคลนกับหยดเลือดที่หยดลงมากระทบมือหล่อน หัวหน้าคณะฟังอย่าง

สนุกและตั้งใจยิ่ง ตั้งแต่คณะทุกคนกลับมา...เขายังไม่ได้รับทราบอะไรเรื่องนี้จากปากคำของพรานใหญ่เองเลย นอกจากจะฟังเฉพาะที่ไชยยันต์และคารินเล่าให้ฟังเท่านั้น

“เป็นยังไง แงชายร่วมทีมเวิร์กกับคุณได้ดีไม่ใช่หรือ?”

“ครับ ดีเกินคาดคิดเสียอีก ในด้านกำลังใจ สติและฝีมือ เจ้าคนคนนี้ใช้ได้ทีเดียว ผมเสียอีก วินาทีถูกฉกมาถึงเข้าจริงๆ ผมกลับลืมเรื่องที่จะต้องมีหน้าที่จุดชนวนให้หมด จนหมดต้องร้องเตือน ไม่งั้นเรามีโอกาสว่าไอ้ตัวผู้ได้ก่อนที่มันจะพุ่งหัวเข้าใส่ฝ่ายของคุณไชยยันต์แล้ว ผมมัวงุ่มง่ามช้าอยู่เอง”

“นี่เห็นจะเป็นภาระหนักชิ้นสุดท้ายของเราเสียที ก่อนที่จะเริ่มต้นออกเดินทาง ต่อไปนี้เราคงพักผ่อนกันที่นี่ได้อย่างหมดกังวล จนกว่าจะถึงเวลานั้น”

เชษฐาแปรขยับพร้อมกับถอนใจเบาๆ ในวงสนทนาพากันเงียบลงอย่างประหลาด ทั้งที่พากันนั่งฟังไปชั่วขณะเหมือนต่างกำลังคิดอะไรกันอยู่

ต่อมารพินทร์ก็ทำลายความเงียบขึ้นเบาๆ ว่า

“พอจะกะถูกไหมครับว่า อีกเมื่อไหร่หาคุณชายจะหายเป็นปกติ”

“ถ้าจะให้แน่ใจที่สุด ก็ควรเป็นอีกสักเดือนหนึ่ง เสียเวลาคุณมากไหม?”

“เมื่อผมตกลงใจเซ็นสัญญารับจ้างเดินทางมาในครั้งนี้ อย่าว่าแต่เสียเวลาสักขนาดไหนเลย ต่อให้เสียแม้แต่ชีวิตผมก็พร้อมแล้ว ทางผมไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้น”

“ดังนั้น เราก็เป็นชาวหล่มช้างกันไปอีกสักเดือน ความจริงก็ไม่ยุ่งยากอะไร ไม่ต้องขอวีซ่าต่อ พักพื้นเอากำลึงกันไปด้วย”

ไชยยันต์ว่า

“แล้ว...”

รพินทร์ชำเลืองไปทางลูกชายหัวหน้าน้ำบ้าน ที่นอนอยู่ตรงมุมหนึ่งของนอกชาน

“เจ้ามูละครับ มันจะพอรอดไหม”

คารินเงยหน้าสะบัดผมเบาๆ ยิ้มให้นิดหนึ่ง แววตาสุกใส

“สบายเลย ต่อร้อยเอาหนึ่ง”

“ตายหรือ?”

ไชยยันต์หันมากระซิบ ทำหน้าตื่น คารินมองคู่ปรับคนที่สองของหล่มอย่างขวางๆ

“รอดยะ เส้นตายมันอยู่ที่สองวันแรกเท่านั้น ลองพินมาแบบนี้แล้วก็รอดเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ ไม่เห็นหรือ...อาการเจ้ามูดีขึ้นเป็นลำดับ ฉันทามันจะหายก่อนพี่ใหญ่ปกติเสียอีก”

“โล่งอกไปที ไม่เสียแรงเป็นแม่ मदผู้วิเศษของคะหยิ่น ปราบงูได้สำเร็จ...ช่วยเจ้ามูให้รอดอีกคน เราก็อยู่หล่มช้างได้อย่างเบ็ดเสร็จแล้ว”

“คะหยิ่นบอกฉันเองว่า เราออกจากหล่มซ้างเมื่อไหร่ มันจะขอติดตามไปรับใช้ด้วย โดยยกตำแหน่งหัวหน้าบ้านให้เจ้ามูครองแทนต่อไป รวมทั้งยินดีให้นั่งอ้าวอยู่กับเจ้ามูด้วย”

ทั้งหมดหันขวับไปทางหล่อนเป็นตาเดียว

“จริงหรือน้อย?”

พี่ชายถามอย่างประหลาดใจ ขมวดคิ้ว

“จริงค่ะ พี่ใหญ่ ถ้าเกิดผู้เป็นล่ามแปลข้อความไม่ผิด”

“ไอ้ลิงทโมนคะหยิ่นนะรี จะขออาสาตามเราไปด้วย แปลกแท้ๆ”

ไชยยันตร์ร้องอย่างไม่แน่ใจ หัวเราะออกมาดังลั่น

“มันอาจพูดจริงครับ คุณไชยยันตร์”

พราณใหญ่กล่าวอย่างไตร่ตรอง มองจับอยู่ที่นักมานุษยวิทยาสาวด้วยสายตาดังนระคนทั้ง

“นี่ต้องแปลว่าคุณหญิงชนะใจคะหยิ่นอย่างเด็ดขาดแล้ว คะหยิ่นนั้น ลงมันได้ศรัทธา นับถือใครแล้ว มันก็ยอมได้ทุกอย่างเหมือนกัน ผมเองก็นึกไม่ถึงว่า มันจะบอกกับคุณหญิงขอสมัครอาสาร่วมไปด้วย ถ้าได้อย่างนั้นก็ดีทีเดียว เราจะได้มีกำลังเพิ่มขึ้นอีกคน รวมเป็นสิบพอดี คะหยิ่นเดิมป่าได้เท่าสัตว์ป่า แบกหามของป่าได้ทุกชนิด ฝีมือก็ไม่เลวจนเกินไปนัก อยู่ในชั้นพราณคนหนึ่งได้มันไปด้วยคนเดียว ก็ดีกว่าที่จะได้พวกหล่มซ้างอื่นๆ ไปด้วยสักห้าคน”

เชษฐากับไชยยันตร์ตาเป็นประกายด้วยความยินดี

“เหมาะเลยถ้างั้น ชั่วๆ ดีๆ ไอ้ทโมนนี่มันก็ให้ข่อยอยู่เมื่อไหร่ เห็นมันเลื้อยไปบนปลักไปไ้วันนี่ยังทิ้งไม่หาย ว่าแต่มันจะพูดเล่นหรือเปล่าเท่านั้น”

“ถ้ายังไม่แน่ใจ ลองถามให้แน่ดูอีกทีก็ได้”

คารินบอก

“ถ้าคะหยิ่นพูดกับคุณหญิงออกไปแล้ว ก็แปลว่ามันต้องไปกับเราด้วยจริง คนพวกนี้รักษาสัจจะได้ดีที่สุด ดีกว่าคนที่เจริญแล้วเสียอีก มีจุดบันดาลใจอะไรอยู่หลายอย่างในการที่มันขอตามพวกเราไปด้วยในครั้งนี้ เราช่วยเหลือมันมากในทุกด้าน ช่วยปราบงู ช่วยชีวิตตัวมันและลูกชายของมันให้รอด คะหยิ่นเป็นคนรู้คุณเหมือนกัน และที่เหนือกว่าอะไรก็คือแรงเลื่อมใสศรัทธา นั่นเอง”

“แต่ฉันมองเห็นเหตุผลมากกว่านั้น คะหยิ่นอาสาไปด้วย ครั้งนี้ลูกต้องที่สุดแล้ว ตัวมันเองจะต้องรู้สำนึกในความผิดพลาดของมันที่กระทำต่อลูกชาย ขณะเดียวกันก็มามีชีวิตผูกพันเป็นบุญคุณติดต่อกับพวกเรา ถึงเวลาแล้วที่มันจะทดแทนความผิดพลาดครั้งนี้ โดยการสละตำแหน่งของตัวเองให้ลูกชาย ส่วนตัวมันไปกับเราด้วย”

“ในที่สุด เราก็ได้เจ้าตัวเกะกะน่ากลัวที่สุด และน่าจะเป็นศัตรูแต่แรกมาเป็นคนของเราอีกคนหนึ่ง”

เชษฐาพึมพำออกมาอย่างปิติ

และทุกคนก็ตระหนักดีว่า นั่นเป็นความสามารถในทางจิตวิทยาของคาริน วราฤทธิ์
 นั่นเอง ที่ทำให้เสือโคร่งอย่างคะหยิ่น กลายมาเป็นลูกแมวเชื่องๆ ที่ยอมสวมมิกค์ได้อย่างราบคาบ
 ทั้งสี่สนทนากันอยู่ดึกเป็นพิเศษ เพราะไม่ต้องห่วงกังวลถึงภารกิจใดๆ ในวันรุ่งขึ้น พอ
 เทียงคินก็เข้านอนอย่างปลอดภัย

ต่อจากนั้นอีกสองวัน นายเมยก็พาคณะลูกหาบทั้งหมด เข้ามาบอกอำลาแก่คณะนายจ้าง
 เพื่อเดินทางกลับหนองน้ำแห้ง เชษฐาเตรียมจดหมายฝากไปถึงนายอำพล เสร็จเรียบร้อยแล้วตั้งแต่
 ตอนกลางคืน พอลูกหาบเหล่านั้นพร้อมจะออกเดินทาง และเข้ามาลาในตอนเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น เขาก็
 มอบให้พร้อมทั้งของฝากบางชนิด

“เอาจดหมายนี้ไปให้คุณอำพล เขาจะจ่ายเงินค่าทำขวัญให้แก่ลูกเมียของพวกที่ตายไป
 ตามที่ฉันได้เคยบอกไว้”

นายเมยทอดตัวลงนั่งของๆ ตรงหน้า ขกมือพนมท่วมหัว มองดูราชสกุลหนุ่มใหญ่อย่าง
 ซาบซึ้ง พุดเสียงเครือ

“พวกผมทุกคนอยากจะติดตามไปปรับใช้เจ้านายจนถึงที่สุด แต่ก็ติดมีห่วงข้างหลัง จนใจ
 จริงๆ”

เชษฐายิ้มละไม

“ไม่ต้องกังวลหรอกในข้อนั้น หมดภาระหน้าที่ตามสัญญาที่เราตกลงกันแล้ว จึงกลับไป
 หาลูกเมียข้างหลังเถิด ขอขอบใจอีกครั้งที่พวกนายเมยทุกคนทำงานให้แก่เราอย่างดี ถ้าไม่ตายเสีย
 เราคงได้พบกันใหม่ที่หนองน้ำแห้ง”

“เจ้านายจะมีอะไรส่งไปถึงคุณอำพลอีกไหมครับ?”

“บอกเขาว่าฉันสั่งบอกไปว่าไม่ต้องเป็นห่วง พวกเราทุกคนทางนี้ปลอดภัยเรียบร้อยดี จะ
 ออกเดินทางจากหล่มช้างราวต้นเดือนหน้า และจะต้องกลับไปพบเขาอีกให้ได้ แต่เมื่อไหร่ก็ยัง
 บอกไม่ได้”

แล้วเขาก็อวยพรให้คนเหล่านั้น เดินทางกลับไปถึงบ้านโดยปลอดภัย มอบควายให้คู่หนึ่ง
 พร้อมทั้งเกวียนหนึ่งเล่มเป็นรางวัลให้แก่นายเมย เพื่อใช้เป็นพาหนะบรรทุกของเดินทางกลับ นอก
 จากนั้นก็มิเสียบยกรัง ไชยยันต์แจกกระสุนลูกซองแก่พวกที่มีปืนลูกซองใช้แถมให้อีกคนละกล่อง
 ซึ่งไม่ต้องสงสัยว่าพวกนั้นจะซาบซึ้งปีติใจเพียงไร

จากนั้นพวกลูกหาบทั้งหมดจำนวน 9 คน ก็ผละจากหมู่บ้านหล่มช้างไปด้วยความอาลัย
 คณะนายจ้างทุกคนยืนส่งอยู่ที่ลานกว้างของหมู่บ้าน มองดูพวกนั้นเดินจากไปพร้อมทั้งโบกมือให้
 จนลับตา

“ใจหายอย่างไรพิกล...”

ไชยยันต์พิมพ์เศร้าๆ ตายังคงมองจับอยู่ที่ปากด้านบนไหล่เขา ที่ร่างของลูกหาบเหล่านั้น เลี้ยวโค้งลับหายไป

“ความจริงพวกนั้นไม่ได้เป็นอะไร นอกจากลูกจ้างแรงงานธรรมดาที่เราจ้างมา แต่การที่ได้มาคลุกคลีใกล้ชิดร่วมกันร่วนนอน ผจญภัยเสี่ยงตายมาด้วยกันอย่างโชคโชน ทำให้เรามีความรู้สึกเหมือนกับว่าพวกเขาเป็นเพื่อนอันสนิทที่สุด แล้วก็ต้องมาจากกันไปเช่นนี้มันทำให้ใจหาย”

ความเจ็บปวดคลุ้มไปชั่วขณะ ทุกคนยืนอึ้ง ต่างมีความรู้สึกเช่นเดียวกันกับไชยยันต์

“ปามีอาถรรพณ์ประหลาดอยู่ในตัวของมันเอง...”

เขยฐานเอ่ยขึ้นลอยๆ อย่างแผ่วเบา หรีดาลง

“กล่าวกันว่าชีวิตที่ร่วมกันในป่า ทำให้คนเราสามารถมองเห็นแก่นแท้ของกันและกันได้ อย่างกระจ่างชัดที่สุด ผิดกับชีวิตในเมือง คนที่เป็นมิตรกันอาจต้องมาแตกแยกเกลียดชังกันในขณะที่มาเดินป่า ในขณะเดียวกัน คู่กรณีหรือคนที่ไม่เคยสนใจเหลียวแลกันเลย ก็อาจจะมารักกันอย่างซึ่งใจ ป่ามันกระซอกหน้าากทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์เราอำพรางสวมใส่ไว้ ออกหมดสิ้น เหลือไว้แต่หัวใจ ให้มองเห็นชัด จริงไหมผู้กอง?”

ประโยคหลังหันไปตามพรานใหญ่ผู้ยืนอยู่ข้างๆ

รพินทร์หัวเราะแผ่วต่ำในลำคอ เบนสายตาลบไปทางหนึ่ง ตอบอย่างสุภาพสำรวมเต็มไปด้วยอาการระมัดระวังว่า

“ก็อาจจะจริงครับ”

แล้วต่างก็นิ่งกันไปอีกครั้ง

“นับประสาอะไรกับพวกลูกหาบเหล่านั้น ที่เรามีจิตผูกพันอาลัยถึงเขา...”

ไชยยันต์พูดขึ้นมาต่อ

“สมมติว่า อนาคตข้างหน้าเราเสร็จภารกิจ กลับไปถึงหนองน้ำแห่งอีกครั้งโดยสวัสดิภาพ แล้วต่างก็แยกกันไปตามวิถีทาง พวกเรากลับเข้าโลกแห่งอารยธรรม ส่วนคุณก็คงหมกอยู่กับอาชีพพรานของคุณตามเดิม เรานึกไม่ออกว่าจะคิดถึงคุณเพียงไหน”

ไชยยันต์กล่าวออกมาจากความรู้สึกตรงไปตรงมา แต่คนที่ไม่ยอมพูดหรือแสดงอะไรตรงๆ ที่ยืนอยู่ไม่ห่างออกไปนัก บัดนี้วูบลึกเข้าไปถึงกลางหัวใจ...จริงซี้ ถ้าไม่ตายจากกันไปเสียก่อน วันหนึ่งวันใดก็ตามในอนาคตข้างหน้า การอำลาจากกันไปตามวิถีทาง ก็จะต้องมาถึง และเมื่อถึงวันนั้น หล่อนทลายความรู้สึกของตนเองไม่ถูกว่า จะตกอยู่ในภาวะไหน คงใจหายไร้เล่นที่เดียวที่จะไม่มีโอกาสได้พบเห็น ‘พรานไพรใจฉกาจ’ คนนี้อีก

ชำเลื่องแวบหนึ่งอย่างไม่ตั้งใจไปทางด้านนั้น ก็เห็นลำหน้าตามแบบฉบับของชายนั้น ขริบสงบเยียบเย็นอยู่เหมือนเดิม จนไม่สามารถอ่านถึงหัวใจได้ น่ารักและน่าขง แยกกันไม่ออก

“ผมก็คงจะมีความรู้สึกเช่นเดียวกับคุณ ไชยยันต์นั่นแหละครับ”

คำตอบเป็นไปอย่างสำรวมอยู่เช่นเดิม

“อดคิดถึงพวกนั้นไม่ได้...”

หัวหน้าคณะว่า หันไปมองหน้าพรานใหญ่

“ไม่รู้พวกเขาจะเดินทางกลับถึงบ้านกันได้ตลอดรอดฝั่ง ปลอดภัยกันทุกคนหรือเปล่า”

“ถึงว่าซิ คิดถึงอันตรายสารพัดชนิด ที่เราผ่านกันมาแล้ว ทำให้เสียๆ อย่างไรพิกล”

ไชยยันต์เสริมมาโดยเร็วอย่างพลอยกังวล แต่แล้วทุกคนก็เห็นรพินทร์ยิ้มเล็กน้อย พลัง
สายสิริชะงักๆ

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรือครับในเรื่องนี้ พวกนั้นจะต้องกลับถึงบ้านได้โดยปลอดภัย ไม่มี
เสียอย่างไ้กุด ไม่มีฝิโฆมด ไม่มีข้างอย่างไ้เหว่ง ควายบ้าอย่างไ้เขาเกก และไม่มีงูยักษ์สองตัว
นั้น พวกนั้นก็เดินป่าไปได้เหมือนพวกคุณเดินไปตามถนนราชดำเนิน และเจ้าสัตว์ร้ายกาจพิศุขยที่
เราเผชิญมาแล้วเหล่านั้น ก็เชื่อว่าจะมีเกิดขึ้นอยู่เสมอ นานที่เท่านั้นที่มันจะเกิดขึ้น อย่างช้าไม่เกิน 7-8
วัน เขาก็ถึงหนองน้ำแห่งโดยสวัสดิภาพ”

“ภavanaเอาใจช่วย ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ”

แล้วไชยยันต์ก็หันไปทางสหายรักของเขา ถามว่า

“เรื่องควายกับเกวียนของเรานี้จะอย่างไร ให้พวกนั้นกลับไปคันเดียวเท่านั้น เหลืออีกตั้ง
5-6 คัน ควายก็อีกหลายตัว มันไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับการเดินทางข้างหน้าของเราแล้วไม่ใช่
หรือ”

“ไม่มีปัญหาอะไรเลยเรื่องนี้ ก่อนออกเดินทาง เครื่องใช้ที่พันความจำเป็นต่างๆ ก็กำหนด
กันไว้แล้วว่าจะฝากไว้ที่หล่มช้างนี้ทั้งหมด และก็ไม่น่าเป็นห่วงอะไร ในเมื่อหัวหน้าใหญ่ของมัน
กลายเป็นคนของเราไปแล้วเช่นนี้”

“อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับเรื่องปิ่น...”

คารินเอ่ยขึ้นเบาๆ เป็นประโยคแรก

“อย่างเก่งพวกเราก็เอาติดตัวกันไปได้คนละกระบอกเท่านั้น เหลืออีกสิบกว่ากระบอกที่
จะต้องให้อยู่ในความดูแลของพวกนี้ ต้องคิดให้รอบคอบนะกะพี่ใหญ่ มันเป็นอาวุธอาจเกิดอันตราย
อะไรที่เราคาดคิดไปไม่ถึงก็ได้”

ทุกคนดูเหมือนจะเพิ่งคิดขึ้นมาได้ ตามคำติงของหญิงสาว

ภายหลังจากใคร่ครวญอยู่ครู่ และยังไม่เห็นใครออกความเห็นเช่นไร
รพินทร์ก็บอกว่า

“ก็พอมีทางแก้ไขในเรื่องนี้”

“อย่างไร?”

“ถอดเข็มแทงขนวนออกให้หมดทุกกระบอก แล้วแพ็กลงหีบ มันก็หมดสภาพของความ เป็นอาวุธร้าย นอกจากกลายเป็นท่อนเหล็กชนิดหนึ่งเท่านั้น”

ไชยยันต์ตอบไหล่เขาโดยแรง

“ใส่มาก ผู้กอง เส้นผมบังภูเขายู่แค่เนื้อเอง มัวคิดกันอยู่ได้ตั้งนาน หมอคารินฉลาด รอบคอบพอที่จะเตือนเราได้ในเรื่องนี้ แต่ก็ไม่ยกฉลาดในเรื่องวิธีแก้ไข ส่วนผมกับเชษฐาก็มัวแต่ง ด้วยปัญหาหญาปากคอก เป็นอันทำอย่างที่คุณว่านั่นแหละ หมดเรื่องไป”

“เอาละ อะไรต่ออะไรก็ลุล่วงเรียบร้อยตามแผนไปได้หมดแล้ว เพียงแต่จะรอให้ถึง กำหนดเวลาออกเดินทางเท่านั้น ผมคิดว่าระยะเวลาระหว่างนี้ คุณเตรียมกำหนดได้แล้วว่า เราจะเอา อะไรไปบ้าง แล้วคอยมาร่วมพิจารณากันอีกที เตรียมไว้เสียก่อนเนิ่นๆ แหละดี เมื่อถึงเวลาเดินทาง จะได้ไม่ขลุกขลักและลืมน”

หัวหน้าคณะออกคำสั่งกับพรานนำทาง

“คืนนี้ผมจะส่งรายการบัญชีสิ่งของ ที่เราจะเตรียมไป มาให้คุณชายพิจารณาครับ”

หลังอาหารค่ำนั้น ขณะที่นายจ้างกำลังปรึกษาหารืออยู่กับพรานใหญ่ เกี่ยวกับสิ่งของ จำเป็นที่จะต้องติดตัวไป คะหยิ่นก็ขอขึ้นมายื่นคู่มือการเข้ามุลูกชาย ซึ่งดีขึ้นเป็นลำดับจนสามารถลุก ขึ้นนั่งได้ ยังความปลาบปลื้มยินดีให้แก่เจ้านักเลงชาวคอยผู้เป็นบิดาอย่างเหลือที่จะกล่าว

รพินทร์จึงเรียกให้กะหยิ่นมานั่งตรงพื้นเบื้องหน้าเชษฐา หัวหน้าคณะก็ถามว่า

“กะหยิ่น เราได้ข่าวว่าเจ้าจะไปกับเราด้วยไม่ใช่หรือ?”

“ใช่แล้ว นายใหญ่!”

กะหยิ่นตอบอย่างหนักแน่นห้าวหาญ ตาขุนกระด้างอยู่เป็นนิจ จับนิ่งไปยังเชษฐา แผงไว้ ด้วยประกายอ่อนโยน เคารพรัก

“เจ้าแน่ใจหรือ คะหยิ่น?”

ไชยยันต์ชักมามีอีกคนหนึ่ง จ้องหน้าเขม็งมา เหมือนจะคาดคั้นเอาความจริง ก็เห็นนาย บ้านหล่มซ้างสยายยิ้ม อวดฟันซี่เท่าจอบ

“กะหยิ่นแน่ใจ คะหยิ่นพูดจริง ไปกับนายจริง”

“เจ้าคัดค้านพวกเราไว้ก่อนแล้ว เจ้าเชื่อว่าหนทางข้างหน้าเป็นความตาย อย่างนี้แล้วเจ้ายัง จะคิดไปด้วยอีกหรือ?”

“เป็นหรือตายกะหยิ่นไม่กลัว เจ้านายไปเทือกเขาพระศิวะ คะหยิ่นจะขอติดตามไปปรับใช้ ด้วย”

เจ้านักเลงชาวคอยตอบซื่อๆ ตรงไปตรงมา ปราศจากกลีบลม ด้วยเสียงดังฟังชัดตามนิสัย ของมัน

“เช่นนั้น เราก็ขอต้อนรับเจ้าไว้ด้วยความยินดี และขอชมเชยในน้ำใจกตัญญูของเจ้า เอาละ เป็นอันว่า เราไปร่วมเป็นร่วมตายกันในหนทางข้างหน้า”

คารินอิมพราย กล่าวมาด้วยเสียงกังวานแจ่มใส

เชษฐาเดินตรงเข้าไปที่ราวปิ่น อันตั้งประดับไว้เป็นดับ แล้วหยิบปิ่นลูกของแบบปิ่นแอ็คชั่นกระบอกหนึ่งขึ้นมาเคาะอยู่ในมือ คาจิบนิ่งยื้มๆ อยู่ที่กะหย่น อึดใจต่อมาเขาก็เดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้านายบ้านหล่มช้าง

“เจ้าเป็นคนของเราแล้ว กะหย่น และเพื่อตอบแทนน้ำใจอันดีของเจ้านี้ เจ้าจงรับปิ่นกระบอกนี้ไป มันมีอำนาจเหนือกว่าปิ่นเพลิงของเจ้า เราขอมอบให้เป็นสมบัติแก่เจ้าตลอดไป”

กะหย่นตาลุกโพลงด้วยความตื่นเต้นยินดี จ้องมองคูที่ปิ่น แล้วเงยหน้ามองดูเชษฐา สลับกันเหมือนจะไม่แน่ใจเช่นนั้น พอสบตาพรานใหญ่รพินทร์เห็นพยักหน้า ก็รีบเอื้อมมือไปปรับอย่างกระวีกระวาด แทบจะระงับความดีใจไว้ไม่ได้ มือสั่นเทาลูกคำปิ่นกระบอกนั้นอยู่ไปมา เสียงสั่น

“นายใหญ่กรุณาต่อกะหย่นมาก กะหย่นจะจำไว้จนชั่วชีวิต แต่กะหย่นไม่รู้จักที่จะใช้มัน”

ราชสกุลหนุ่มหัวเราะเบาๆ ก็ลงคบบไหล่นายบ้าน

“พຽງนี้ ແຂ໋າຍຈະເປັຽຜູ້ສອນວິຽໄຮ້ແກ່ເຈົ້າ ຈຽຜູ້ຢືກມັນໃຫ້ຂ່ານາຍເມື່ອນປື້ນເຟືຽງກະບອກເກ່າຂອງເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຈະຮັກມັນເທົ່າກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າເອງທີ່ເຊີຍ ເຈົ້າຈະລ່າສັດໄດ້ທຸກຊະນິດ ນັບດັ່ງແຕ່ນົກເລັກເລັກເປັນຝູງຈື່ນໄປຈົນກະທັ່ງດຶງຂ້າງໂດຍວິຽໄຮ້ ແລະການເລືອກກະສຸນທີ່ຈຽລາດ ຈື່ງເຈົ້າຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ທີ່ຮັ່ງ”

กะหย่นพึมพำออกมาอย่างลึบโลด เมื่อพรานใหญ่แปลถ้อยคำของเชษฐาให้ฟัง ชนิดคำต่อคำ

แล้วเจ้านักเลงใหญ่ชาวคอย ก็แบกปิ่นลี้กลับไปที่เคหาของมัน ซึ่งไม่ต้องสงสัยว่ามันจะไม่นอนกอดเรมิงตันโมเดล 870 ปิ่นแอ็คชั่นกระบอกนั้นแทนเมียดตลอดทั้งคืน และเร่งเวลาให้รุ่งเช้าเสียโดยเร็วเพื่อจะได้ทดลอง โดยมีแຂ໋າຍเป็นผู้แนะสอนให้ตามคำสั่งของนายใหญ่

รพินทร์ ไพรวัลย์ นึกชมเชษฐาอยู่ในใจ เหมาะแล้วที่บุคคลผู้นี้จะเป็นหัวหน้าคน เขามีจิตวิทย์ลึกลับซึ่งที่ก็จะผูกใจคนได้อย่างฉลาดเยี่ยม และเลือกโอกาสได้เหมาะสมยิ่ง แม้แต่การเลือกให้ชนิดและแบบของปิ่น ก็เป็นการเลือกให้อย่างเข้าใจที่สุด ปิ่นลูกของเป็นปิ่นที่เหมาะสมอย่างยิ่ง สำหรับมือปิ่นแก้ปอย่างกะหย่น เพราะสะดวกง่ายดายต่อการใช้ในทุกระการณ

วันเวลาล่วงผ่านไป ด้วยความสงบสุขปลอดโปร่งของทุกคน มันเป็นระยะเวลาแห่งการพักผ่อนเตรียมกายเตรียมใจอย่างเต็มที่ของคณะเดินทาง ซึ่งยึดเอาหมู่บ้านหล่มช้างเป็นสถานพักพื่นแหล่งสุดท้าย ก่อนหน้าออกเดินทางมหาวิบากที่ไม่สามารถทำนายอนาคตได้ถูก

อาการบาดเจ็บที่ขาของ ม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์ ดีขึ้นทุกขณะเช่นเดียวกับเจ้ามู ซึ่งพอเข้าอาทิตย์ที่สองก็พอจะลุกขึ้นเดินได้บ้างแล้ว

ชาวหล่มช้างทุกชีวิต มีความรู้สึกต่อคณะเดินทางที่มาพำนักอยู่ด้วยเหมือนนายเหนือหัว เต็มไปด้วยความรักกันอย่างบริสุทธิ์ใจ ซึ่งหัวแรงสำคัญมาจากแพทย์สาวนักมานุษยวิทยาสาว นั่นเอง ที่ทำตัวประหนึ่งทูตสันถวไมตรีอย่างดีเลิศ หล่มไม่ได้เสแสร้งหรือหวังเพื่อนโยบายใดๆ ทั้งสิ้น หากแต่เกิดจากอุปนิสัยในด้านดีส่วนตัว

ดารินเป็น ‘แม่’ ของชาวหล่มช้างทุกคน

หล่มใช้เวลาว่างคลุกคลีเป็นกันเองกับคนเหล่านั้นทั่วทุกครัวเรือน พัฒนาอุปนิสัยใจคอ และความเป็นอยู่ให้พวกเขาค่อยๆ เกิดมาไม่เคยพบกับแสงสว่างแห่งอารยธรรม ด้วยน้ำใจที่มีความรัก ปราณีต่อมนุษยชาติร่วมโลกของหล่ม รักษาดูแลคนเจ็บป่วย ตลอดจนสอนการอนามัย ซึ่งตั้งแต่ครั้งปู่ย่าตายายพวกนั้นไม่เคยรู้จัก จนกระทั่งพวกนั้นเริ่มฉลาดและเข้าใจดีขึ้น ขณะเดียวกัน ตนเองก็หัดพูดภาษาชาวเขา ช่วงระยะเวลาเพียงสองอาทิตย์ หล่มก็พอจะส่งภาษากับพวกนั้นได้บ้าง ูๆ ปลายๆ ทำความพิสวงให้กับพรานใหญ่รพินทร์ไม่ใช่น้อย เขาชอบสังเกตหล่ม ขณะที่คลุกคลี ใกล้ชิดอยู่กับชาวบ้านด้วยสายตาต่างๆ แล้วก็นิยมนั่งอยู่ในใจเงียบๆ

ราชสกุลสาวสวยผู้นี้ เหมาะแล้วที่จะเป็นแพทย์ และนักมานุษยวิทยา รวมทั้งนักพญกัญ เลือดขึ้น ที่บังอาจบุกบันฝ่าฝืนมาท่ามกลางดินแดนแห่งอารยธรรม อันเต็มไปด้วยความทุรกันดาร หล่มไม่ใช่คนหยิบหยั่งกริดกราย หรือว่าผิวบางแบบสนิมสร้อย อันเป็นลักษณะทั่วๆ ไปของสาว สวยผู้สูงศักดิ์ทั้งหลาย เช่นที่เขาคาดไว้แต่แรกจนชนิดเดียว

มันค้านกับรูปโฉมลักษณะและชาติสกุล ชนิดหน้ามือเป็นหลังมือ

เดี๋ยวนี้หล่มไปไหนมาไหนได้ทุกแห่ง ภายในอาณาเขตหมู่บ้าน ราวกับจะเป็นอาณาจักร ของหล่มเอง ขึ้นเรือนได้ทุกหลัง และไม่ว่าจะเดินไปไหน จะมีเด็กๆ และพวกสาวรุ่นๆ ชาวหล่ม ช้าง เดินแห่ติดตามไปด้วยเป็นขบวน พวกเด็กๆ เหล่านั้น มาคอยรับใช้ปรนนิบัติหล่มเป็นประจำ อยู่ในเรือนพักด้วย ไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืน ราวกับหมูนางก้านัดและพวกหมาดเล็กที่คอย แวดล้อมนางพญา

พระคุณและเมตตาธรรมของหล่ม ครองใจชาวคอยเหล่านั้นไว้หมดสิ้น

คะหยิ่น บัดนี้ก็เปลี่ยนส้นดานและทำที่อันเคยโอหังลำพองของมันไปราวกับคนละคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคณะนายจ้างทั้งสามคน เจ้านักเลงชาวคอยรักปิ่นกระบอกใหม่ที่ได้เป็น ของกำนัล ยิ่งกว่าเจ้ามุลูกชายเสียอีก และกำลังเห่อจิตสุด เดี่ยวนี้มันพอจะทำความรู้จักคุ้นเคยกับเร มิงดินแบบปัมเอด์ขึ้นกระบอกนั้นแล้ว แต่ละวัน แหกตาตื่นมาแต่หัวรุ่งไม่ต้องทำอะไร ชวนบุญคำ หรือไม่กี่จันแบกปิ่นเข้าป่า พอสายก็แบกแก๊งวาง หรืออย่างน้อยก็นกหกไก่ป่า เข้ามาประเคนเป็น บรรณาการแก่คณะเจ้านายทุกวัน

“คะหยิ่นยังมันได้ด้วยปิ่นกระบอกนี้ มันดีกว่าปิ่นเพลิงของคะหยิ่นหลายเท่าอย่างนาย ใหญ่ว่า”

เจ้าคนคอยมักจะโอ้ด้วยความภาคภูมิใจ เช่นนี้อยู่เป็นประจำ

ครั้นแล้ว เรื่องที่ทุกคนต้องหัวเราะกันอย่างท้องกั๊กท้องแข็งก็ได้มาถึงเอววันหนึ่ง เจ้าคะหยิ่นแบกลูกของคู่ชีพไปด้อมไก่อ๊ะปะหน้าเข้ากับช่างพลายโชนเข้าให้อย่างจังที่ท้ายหุบ นายบ้านหล่มช้างเชื้ออำนาจของปิ่นในมือมันอย่างเต็มที่ เพราะไม่เคยเข้าใจว่าลูกชนิดไหนใช้กับสัตว์ขนาดใหญ่ ลูกที่บรรจุอยู่ทั้งห้าชนิด เป็นลูกปราชเบอร์หนึ่งที่มีมันใช้ยิงนกหรือยิงไก่อู่เป็นประจำ พอเห็นช้างแปร้นเข้ามา คะหยิ่นก็ยัดดอกเต็มภาคภูมิ ชัดลูกปราชดังเข้าไปให้เต็มหน้าเง โดยคิดว่าพญาक्षสารจะล้มคว่ำม้วนมุดไปคาตา ผลปรากฏว่าเจ้าพลายโชนแผดเสียงก็ก้องด้วยความโกรธแค้น พุ่งสวนควันเข้ามา หมายถึงจะป่นกระดูกเสีย

คะหยิ่นหันหลังได้ก็วิ่งตามปลิ้น มันกวาดตามมาติดๆ เอาจวงคว่ำเฉียดหลังไปเท่าเส้นยาแดง โชคดีเหลือเกินที่บุญคำตามมาทัน และเห็นเหตุการณ์เข้าพอดี สกิดเจ้าพลายร้ายตัวนั้นไว้ได้ด้วย .375 ม้วนคว่ำลง คะหยิ่นจึงรอดจากคชบาทาไปได้อย่างหวุดหวิด สบถคำขมอมเถสาปแช่งตัวเอง เพราะเข้าใจว่ายังผิด

“เจ้ายังไม่ผิดหรอก คะหยิ่น...”

เชษฐาบอกพลางหัวเราะ เมื่อได้ฟังเรื่องที่เล่าอย่างโววายของคะหยิ่นจบลง

“แต่ที่ช้างไม่ตาย ก็เพราะเจ้าเอาลูกปืนที่ใช้ยิงสัตว์เล็กไปยิงสัตว์ใหญ่ เราบอกเจ้าแล้วว่าเจ้าจะต้องเรียนรู้ให้ชำนาญเสียก่อน การยิงให้ถูกสัตว์มันง่าย แต่การใช้กระสุนให้เหมาะสมกับสัตว์มันยาก ถ้าเจ้าไม่รู้มาก่อน”

ไชยยันต์ก็ครีมีฝิปากกลืนหัวเราะก๊ากๆ สายหน้าซำๆ มองดูคะหยิ่นอย่างเวทนา แล้วพูดกับเชษฐา

“ก็แกลไปบอกมันนี่นา ว่าปืนลูกของกระบอกนั้น ยังได้ตั้งแต่นกไปถึงช้าง มันก็หันไปลองเอากับช้างนะซิ โธ่เอ๊ย! ดึกว่าไม่เบนแต่ดแต่...”

พลางเขาก็หยิบลูกโดด ส่งให้คะหยิ่นทั้งกล่อ่ง กล่าวยิ้มๆ ว่า

“เฮ้อ! เอาไปลองใหม่ เดินเข้าไปใกล้ๆ มันสัก 4-5 วาแล้วกดดิ่งเข้าไปที่หัว พอยิงเสร็จไม่ต้องฟังเสียง โขยแบบให้เร็วที่สุด เหมือนเช่นที่เจ้าโกยมาวันนี้แหละ”

“ทำไมล่ะ นาย?”

คะหยิ่นถามหน้าตื่น

“ประเดี๋ยวมันล้มทับเจ้าเข้านะซิ”

ไชยยันต์บอกหน้าตาเฉย แต่แล้วก็สะดุ้งโหยง เพราะคารินหยิกหมับมากกลางหลัง แล้วพูดกับนายบ้านหล่มช้างคนซื้อ น้ำเสียงเคร่งขรึมเป็นงานเป็นการว่า

“ไม่ต้องไปลอง คะหยิ่นยิงช้างไม่ดี บาปมาก ยกเว้นจวนตัวเมื่อมันจะทำร้ายเราก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะฉะนั้นเจ้าจงอย่าคิดเอาปิ่นกระบอกนี้ยิงช้างอีก”

พลางหล่อนหันมาทำตาเขียวเอากับไชยยันต์ ดูเบาๆ

“บ้า! เห็นเป็นของสนุกไปได้ จะมั่วให้ไปถูกช้างเหยียบตายนั่นหรือ?”

เพื่อนชายทำหน้าจืดๆ

“อยากจะให้มันภูมิใจ มันใจในปิ่นของมันตะหาก ลูกโคดยิงเข้าหัวช้าง ก็อยู่เหมือนกัน ถึงแม้จะเป็นปิ่นลูกของ”

“ทำไมเธอไม่ลองดูเสียเอง”

“ก็ฉันทิ้งหนีช้างไม่ได้เร็วเหมือนคนอื่นนี่”

ไชยยันต์ตอบอ่อยๆ

เวลาว่างที่ผ่านไปสำหรับเชษฐา ใช้ในการสำรวจพิจารณาแผนที่ฉบับเดิม ของมังมหานรธา ซึ่งเนวิน นักเลียงโซคชาวพม่ามอบไว้ให้แกร์พินท์ก่อนที่จะตาย และสนทนาหารืออยู่กับพรานใหญ่ถึงแผนเดินทางตลอดเวลา อย่างรอบคอบระมัดระวัง

ส่วนไชยยันต์ไม่สนใจอะไรด้วยนักในเรื่องนี้ มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นหน้าที่ของเพื่อนผู้อยู่ในฐานะหัวหน้าคณะและพรานนำทาง ตนเองฆ่าเวลาให้หมดไปกับการตระเวนเที่ยวป่าในละแวกใกล้เคียง โดยมักจะไปคู่กับเงาชายอยู่เสมอ เขาเริ่มศึกษาชำนาญขึ้นในเรื่องของการตามรอยสัตว์ และรหัสป่าต่างๆ ผิดกับสมัยที่เริ่มเดินทางครั้งแรกเป็นคนละคน อันเนื่องมาจากความเคยชินที่ทวีขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งเข้าขั้นพรานสมัครเล่นได้คนหนึ่ง

เดี๋ยวนี้ไชยยันต์สามารถเดินป่าในละแวกหมู่บ้านหล่มช้างได้ โดยไม่ต้องพึ่งคนนำทาง และสามารถเผชิญหน้ากับสัตว์ใหญ่ดุร้ายได้ตามลำพัง โดยไม่ต้องให้เผือกร้อนถึงพรานคุ้มกันด้วยชั้นเชิงและฝีมืออันจัดเจนขึ้น เขาทำเชื้อให้ล้อลั่นไปตลอดทั้งหล่มช้าง ด้วยการลั่นแรกใหญ่หนึ่ง เหนียวตัวหนึ่งได้ ในทุ่งโล่งหลังเขา...เป็นแรดตัวเดียวกันกับที่คะหยิ่นและพวกหล่มช้างทั้งหลายเพียรพยายามจะเอาตัวให้ได้มาหลายปีแล้ว แต่อ่านาจอป็นลำสมัยของพวกนั้น ไม่สามารถจะคว่ำมันลงได้

ไชยยันต์ยังเป็นประจันหน้า ขณะที่มันหื้อตะบึงซาร์จเข้าไล่ด้วย .600 คู่มือของเขา กระสุนตัดเข้ากลางสมองอย่างพอเหมาะพอเจาะ มันแล่นถลาเข้ามาเอาจมูกที่มันดิน แล้วพลิกดีดลังก้าบดินอยู่ตรงหน้าเขา ห่างเพียงไม่กี่วา ท่ามกลางสายตาอันตื่นตะลึงของพวกพรานชาวบ้านทั้งหลาย ที่ติดตามไปด้วย ซึ่งขณะนั้นพากันวิ่งกระเจิดกระเจิงอย่างไม่คิดชีวิต

รพินท์และเชษฐา ตามออกไปดูซากแรดที่ถูกยิงล้มนั้น ก่อนหน้าที่พวกลูกบ้านจะเกณฑ์กันมาแยกออกเป็นชิ้นส่วน

“เป็นยังไง...พอเอาถ่านบ้างหรือยัง ลูกศิษย์ของคุณคนนี่”

อดีตนายทหารหนุ่ม หันมาถามพรานใหญ่ หรืออีกนัยหนึ่งครูฝึกของเขาอีก

จอมพรานเป่าลมออกจากปากเบาๆ

“เอาถ่านเลยเถิดไปเสียแล้วละครับ เรียนชั้นประถมอยู่ไม่กี่วันนี้เอง กระโดดข้ามชั้นเข้ามหาวิทยาลัยเสียแล้ว น่าหวาดเสียวเหลือเกิน”

“อย่างนี้เขาเรียกว่าคนบ้าระห่ำ...”

เชษฐาจุปาก มองดูสหายรักอย่างดำหนิ

“ไม่ควรยิงสวนหน้ากระชั้นชิดแบบนี้เลย ถ้านั่นนั้นพลาดแม้แต่นิดเดียวแกก็แหลกไปแล้ว ทำไม่ถึงไม่หาที่หลบเสียก่อน”

“ก็ดูซิว่า มันมีอะไรจะให้หลบสักชนิดหนึ่งไหม ต้นไม้สักต้นก็ไม่มี มีแต่หญ้าคา ความจริงก็ไม่ได้ตั้งใจเลย พบมันอย่างกะทันหันจนตัวที่สุด ไม่ทันรู้ว่ามันนอนเกลือกปลักอยู่ พอใกล้เข้ามา มันก็พรวดพราดขึ้นยืน แล้วก็หือลือตรงเข้ามาเลย ชื่นว้าง มีแต่ทางตายอย่างเดียว ก็ต้องเสี่ยงขึ้นซัดกันซึ่งๆ หน้าอย่างนี้แหละ ฟลุ๊คเป็นบ้า ประกอบกับชะตายังไม่ถึงฆาต ตูมเดียวเข้าหน้าแดงติลังกาสองทอดเลย”

ไม่กี่วันหลังจากนั้น เขาก็ลี้มนางแม่แปรงจ่าโขลง ช้างป่าเสียอีกตัว ขณะที่มันคุมโขลงเข้าถล่มไร้วัวของชาวบ้าน แล้วไล่ลูกโขลงมันแตกกระจัดกระจายไป คารินเอ็ดตะโรลั่นเรื่องยังช้าง แต่ไซยยันต์แก้ตัวว่ามันไล่เขากับพวกชาวบ้าน ขณะที่ไปช่วยกันโห่ตะเพิด คะหยิ่นก็ยืนยันรับรองว่าไซยยันต์ยิงนางพังผู้คุมโขลงตัวนั้นเพราะป้องกันตัวจริงๆ

“ชักมันมือขึ้นมาหรือยังงัย ยิงจะไม่เลือก ก็โหมสัญญาณไว้แล้วว่าจะไม่ยิงสัตว์อะไรอีกโดยไม่จำเป็น ได้กินเนื้อกินหนังมันก็ไปอีกเรื่องหนึ่ง นี่ยังทิ้ง บอกตรงๆ ฉันไม่อยากเห็นใครยิงช้างเลย”

หญิงสาวบ่น

“มันก็จำเป็นจริงๆ นี่นา จะปล่อยให้มันมาถอนกล้วยชาวบ้านเสียทั้งไร่ทั้งนาหรือ ดีเพราะเกาะไม้ไผ่ก็แล้ว มันยังแปร้นเข้าไผ่ น้ำใจเธอคงอยากเห็นมันเบนคิดเดินไปเสียก่อนกระมัง”

“ยิงูขึ้นฟ้าก็พอ จี๊คร้านมันจะหนีป่าราบไป ทำไมต้องฆ่ามันด้วย มันคงไม่ร้ายกาจอย่างโขลงไอ้แหงหรือก อยากจะเป็นพรานใหญ่อย่างยอดชายนายรพินทร์ ก็เอาตัวอย่างที่ดีของเขามาปฏิบัติบ้างซิ”

“อ้าว! ก็ยิงตูมเดียวคว่า ยังไม่เรียกว่าเป็นการปฏิบัติตามที่ดีอีกหรือ เดียวนี้พูดแล้วจะว่าคุยไม่เคยยิงอะไรให้ล่าบากอีกเลย นัดไหนนัดนั้น จอดทุกราย”

“ไม่ใช่อย่างนั้น!...”

คารินตวาดแหวด ตาขุ่น มองดูเพื่อนชายอย่างเคืองๆ

“ฉันหมายถึงวิธีปฏิบัติในการล่าของเขา ไม่เห็นหรือว่าเขาไม่เคยยิงสัตว์อะไรโดยไม่จำเป็นเลยสักครั้ง ถ้ายังก็ต้องหมายถึงหลักเลียงไม่ได้จริงๆ หรือไม่นั้นก็ต้องการอาหาร วิสัยพรานที่

ดีทั่วไป เขาก็ปฏิบัติกันอย่างนี้แหละ ไม่ใช่ดั่งชะอย่างเธอ ต้องการโทรศัพท์ไว้โอ้อวดใครกระมัง ถึงยังไม่เลือก”

“อ้อ! เดียวนี้เห็นพรานใหญ่เป็นคนดีแล้วหรือ?”

“ส่วนที่ดีก็ว่าดี”

“เดี๋ยวก่อน เมื่อตอนเที่ยงนี่กินกางผัดฝีมือนั่นหรือเปล่า?”

เพื่อนชายเปลี่ยนเรื่อง ถามมาหน้าตาเฉย นักมานุษยวิทยาสาวพาซื้อตอบว่า

“ก็เห็นอยู่ด้วยกันอยู่ด้วยกัน ถามทำไม?”

“เป็นยังงี้ฝีมือนั่น เค็ดไหม?”

“ก็ไม่วะ”

ไชยยันต์หันไปปิดปากหัวเราะคิกคัก ขยิบตากับบุญคำที่นั่งอยู่ใกล้ คารินสังเกตเห็นก็ขมวดคิ้ว ถามเสียงต่ำๆ มาว่า

“อะไรกัน หัวเราะกันคิกคัก”

“ช้างครับ นายหญิง ช้างผัดเผ็ด ไม่ใช่กางหรือ กางเป็นคนแล้ว นายทหารเป็นคนทำครัว”

บุญคำบอกมาอ่อยๆ มาด้วยสำเนียงเหน่อๆ ของแก

คารินตะลึง เบิกตาโตจ้องหน้าทั้งสอง ร้องลั่นออกมา

“ช้างผัดเผ็ด!!!”

“ใครบอก กางตะหาก อย่าไปเชื่อบุญคำ”

ไชยยันต์รีบพูดโดยเร็ว วางหน้าเฉย แล้วหันไปแยกเขี้ยวกับบุญคำ

“แหม! อีตานี้ ปากสว่างจริงแฮะ”

“บุญคำเป็นพราน บุญคำโกหกไม่ได้”

ดาพรานเฒ่าแห่งเขาอิมคริมกระซิบตอบ

คารินตะแคงหูเงี่ยอยู่แล้ว พอจะจับกระแสความได้ไม่พูดอะไรอีกจนคำเดียว ค่อยๆ เดินเลี้ยวเข้าไปที่ .600 ในโตรเอกซเปรสของไชยยันต์เอง หักล่ากล้องออกแล้วเดินงุ่นง่านหากล้องกระสุน

“นั่นจะทำอะไรนะน้อย”

ไชยยันต์ร้องถามมา ชักใจไม่ดี

“เดี๋ยวกู้!”

หล่นคำรามลอดไรฟันออกมา แล้วก็เหลือบไปเห็นกระสุนเข้าพอดี ปรี๊ดดังเข้าไป บุญคำก็หันมาสะกิดไชยยันต์กระซิบบอกเร็วปรี๊ด

“แผ่นเหอ นาย ทำจะไม่เข้าการแล้ว บุญคำแผ่นก่อนละ”

ว่าแล้วดาพรานเผ่า ก็กระโจนพลุ่งลงจากเรือนหื้อแนบไป ไชยยันต์ก็แผ่นโครมเล่นตามหลังไปด้วย

ดารินทร์บรรจุกระสุนเข้าลากล้องเสร็จ หักกลากลับเข้าที่ ก็เป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์ ไพรวัลย์ เดินสวนขึ้นมามบนเรือน เขาชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นน้องสาวคนสวยของนายจ้าง ลากปืนยิงข้างหน้าอเป็นม้าหมากรุก ปรี้อออกมาอย่างเอาเป็นเอาตาย จึงดักหน้าไว้โดยเร็ว

“อะไรครับคุณหญิง เกิดอะไรขึ้น?”

หล่อนสะบัดแขน พุดกร้าวๆ

“หลีกไป อย่ามาขวางหน้า เดี่ยวเหอะ เดี่ยวโดนอีกคน”

พรานใหญ่หน้าตื่น

“นี่เกิดอะไรขึ้น ทำไมไม่บอกผม มีเรื่องร้ายแรงอะไรหรือครับ”

หญิงสาวหัวเราะดูๆ ในลำคอ กวาดสายตาลงไปยังเบื้องล่างเหมือนจะค้นหาอะไรสักอย่าง แต่หล่อนมองไม่เห็นวีแววของบุญคำหรือไชยยันต์ ทั้งสองอันตรายหนีไปแล้ว จึงหันกลับมาจ้องหน้าเขา รพินทร์ยังคงงงหน้าตื่นอยู่เช่นนั้น

“ก็ไม่ร้ายแรงอะไรหรอก อยากจะสั่งสอนคนสักสองคน”

“สั่งสอน! ด้วยปืนยิงข้างนี้นะหรือครับ?”

รพินทร์ร้อง ลืมตาโพล่ง

“ปืนยิงข้างกระบอกนี้มันยังเล็กไปเสียอีก อยากจะได้ให้มันใหญ่กว่านี้!”

พรานใหญ่กระพริบตาดีเร็ว

“จะไม่อธิบายหน่อยหรือครับ ว่าอะไรเป็นอะไร?”

“ฮิ!”

“ผมจะไปรู้ได้ยังไงว่า ‘ฮิ’ แปลว่าอะไร”

“เราอีกคนหนึ่ง อยากจะรู้จัก เป็นตัวการด้วยหรือเปล่า”

หล่อนตวาดมา เอามือผลักอกเขา

“ตัวการ? ในเรื่องอะไรกัน?”

“เอาเนื้อช้างมาหลอกให้ฉันกินเมื่อกลางวันนี้ะซิ!”

เสียงของหล่อนเอ็ดตะโรลั่นเรือน

รพินทร์กะพริบตาจ้องหน้าหล่อนอยู่ครู่ ก็พอจะเข้าใจอะไรได้เลาๆ มองดูราชสกุลสาวอย่างจันๆ

“เอาละๆ ผมพอจะนึกออกแล้ว ใครคงมาบอกคุณหญิงละซิว่า อาหารมี่อกลางวันที่แล้ว มีเนื้อช้างด้วย”

“กวางผัดเผ็ด ที่แท้มันคือเนื้อช้างตัวที่ไชยยันต์ยิงเมื่อเช้านี้!!”

หล่อนพูดเหมือนจะร้องไห้

“ใครบอกคุณหญิงล่ะ?”

“จะมีใคร ก็ตัวดีสองคนนั่นแหละ”

“ตัวดี สองตัว?”

“ไชยยันต์ กะตาเต่าบุญคำของคุณนั่นแหละ เจ็บใจนัก ยังมีหน้ามาเยาะเย้ยเสียอีก เมื่อกลางวันถูกหลอกให้กินเนื้อช้างไม่เป็นไร แต่เย็นนี้ต้องกินเนื้อไชยยันต์กะบุญคำให้ได้ อาจเป็นคุณด้วยอีกคนหนึ่ง ถ้าคุณร่วมด้วย”

รพินทร์ใช้แขนปาดปากกระบอก .600 ที่ส่องเรื่อร่าอยู่แถวๆ ปลายคางของเขากออกไป ซ้ำๆ แล้วดึงจากมือหล่อนไปถือไว้อย่างนุ่มนวลอ่อนโยน ถอดลูกออก หญิงสาวกระต๊อบเท้าโดยแรง เดินไปนั่งหน้าบอกบุญไม่รับอยู่ที่เก้าอี้ริมนอกชาน เขาเดินไปหยุดอยู่ใกล้ๆ กลืนหัวเราะจนหน้าแดง

“น้ำใจคุณหญิง จะกินเนื้อคุณไชยยันต์ บุญคำ แล้วก็ผมเข้าไปลงคอเขียวหรือครับ”

“คง همینสาบพิลึก แต่ก็พยายาม”

หล่อนว่า เอามือกอดอก เท้าคาง กัดเล็บ มองไปทางอื่น รพินทร์ทรุดตัวลงนั่งบนนอกชานใกล้ๆ กับเก้าอี้ไม้ไผ่ของหล่อน ควักบุหรี่ออกมาส่งให้หล่อน หญิงสาวหันหน้าแรงๆ เขาจึงหยิบขึ้นมาจุดสูบเองตัวหนึ่ง

“สองคนนั่นล้อคุณหญิงเล่นนะครับ...”

เขาบอกเร็วๆ มองดูช่วงขาอวบใหญ่แข็งแรงได้รูปงามที่ไขว้กันอยู่ตรงหน้า ขยับแกว่งอยู่ไปปมาเหมือนเจ้าตัวจะพยายามระงับอารมณ์

“เมื่อกลางวัน ผมเป็นคนคุมพวกนั้นทำอาหารด้วยตัวเอง ขอรับรองว่าไม่มีเนื้อช้างปนอยู่ด้วยเลย ใครที่โหมกกันครับ จะเอาเนื้อช้างมาทำเป็นอาหาร ในเมื่อเรามีเนื้ออื่นๆ อยู่อุดมสมบูรณ์แล้ว และเมื่อกลางวันทั้งคุณไชยยันต์กับบุญคำทั้งสองคน ไม่ได้เข้าไปยุ่งด้วยเลย มีผม เกิด เสีย แล้วก็งาช้างช่วยกันทำอยู่สี่คนเท่านั้น คุณไชยยันต์ไปหากกล้วยไม้กับบุญคำและกะหยิ่นทางหน้าผา น้ำตกโน้น กลับมาถึงก็เวลาอาหารพอดี”

“โกหกหรือเปล่า?”

หล่อนกระซอกเสียง ครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง จ้องเขมามาอย่างคาดคั้น รพินทร์เป่าควันบุหรี่เป็นทางยาว

“โธ่! จริงสิครับ ผมจะมาโกหกคุณหญิงทำไม”

“แล้วทำไมสองคนนั่นถึงมากะล่อนกะฉั่น ทำเอาพะอืดพะอมอยู่นี้”

“คงแก๊งเข้าคุณหญิงสนุกๆ จินเอง คุณไชยยันต์แกจี้เล่นออก คุณหญิงก็รู้ดีอยู่แล้ว”

คารินหัวเราะออกมาได้ แต่ยังไม่วายตาคว้าดาหยา และโดยเหตุผลกลใดไม่แจ้งเหมือนกัน พาลมาค้อนเขาเข้าให้ด้วย

“นี่! นายพราน บอกกล่าวเสียให้รู้ละ ลูกศิษย์ของคุณนะดิ้นกนี่”

“ลูกศิษย์ผม...ใครกัน?”

“ก๊นนายไชยยันต์ อนันตรัยนะซี!”

“อ้อ!...ทำไมหรือครับ?”

“ใจดำอำมหิตมาก ยิ่งสัตว์ไม่เลือก คะนองมือใหญ่ ถือว่าได้อาจารย์ดีสอนวิชาให้ เจอะอะไรเป็นยิ่งคะ สอนมารยาทพรานให้เขาเสียมั่งซี อย่าเอาแต่สอนวิธีรังแกสัตว์อย่างเดียว”

“แปลว่าเป็นความผิดของผม?”

“ใช่ ค่าที่ไม่รู้จักอบรมบ่มนิสัยลูกศิษย์ให้ดี”

“เอาละ ครูรับฟ้องเอาไว้แล้ว เดี่ยวจะหาไม้เรียวตีกันลูกศิษย์สักครึ่งโหล”

“ตัวครูเองก็จะโดนด้วยสักโหลหนึ่ง”

“ก็ดีเหมือนกัน”

พรานใหญ่พยักหน้าหงึกๆ

“ว่าแต่ ใครจะเป็นคนตีผมล่ะ?”

หล่อนป้อนหน้าเคร่งขรึม แต่แล้วก็หัวเราะ

ขณะนั้น จันก็เดินหน้าเต็นเล็กลักขึ้นมานบนเรือน ตรงเข้ามาที่หล่อนโดยเร็ว มีพวกชาวบ้านหญิงชายสองสามคนตามมาด้วย คนพวกนั้นทำทางกระสับกระส่าย ยืนเกาะออกันอยู่ที่หัวบันไดเรือน

“มีอะไรหรือ?”

รพิณทร์ถามสวนไปโดยเร็ว ก่อนที่จันจะเดินเข้ามาถึง

“เมียของเจ้าคะโหม่งที่ท้ายบ้านโน้นครับ มันเจ็บท้องจะออกลูกมาตั้งแต่เที่ยงแล้ว พวกนั้นช่วยกันยังงี้ก็ยังไม่ยอมออก ทว่ามันจะแย่เต็มที ผัวมันตามมาด้วย เกะหัวบันไดอยู่โน่น มันจะมาขอให้นายหญิงช่วย”

จันรายงานโดยเร็ว

คารินผุดลุกขึ้นในทันทีนั้น

“นั่งแอ่ที่ท้องแก่นั่นนะรี?”

“ครับ”

“เอ๊ะ! ก็ฉันสั่งไว้แล้วว่า ถ้าเมียมันเจ็บท้องให้ผัวมันรีบมาบอกทันที นี่เจ็บมาตั้งแต่เที่ยงแล้วทำไมมาบอกเอาเดี๋ยวนี้”

จันอีกอีกตอบไม่ถูก หันไปทางบันไดเรือนที่เจ้าคะโหม่งผู้ยืนหน้าซีดอยู่ ส่งภาษาชักถามกันลั้งเล้ง แล้วก็หันมาขมเหงๆ

“มันนี่กว่าหมอดำแขกกับหมอผีที่นี่ จะช่วยเมียมันให้ออกลูกได้ครับ ปล้ำกันหลายชั่วโมงแล้ว ลูกมันก็ยังไม่วัยมออก หมอผีเสกน้ำมันดำให้มันแกลืนเข้าไปตั้งหลายขัน เจ้าคะ โหน่งมันเห็นท่าไม่ดี ก็เลยเล่นมาพึ่งนายหญิง”

“ไม่วัยให้ตายเสียทั้งลูกทั้งแม่ก่อนนี้ แล้วค่อยมาบอก!”

แพทย์สาวประจำคณะเดินทางว่า แล้วผูลูกกลับเข้าไปในห้องของหล่อนโดยเร็ว อึดใจเดียวก็โผล่ออกมาพร้อมกับกระเป๋าคีมมือ หันมาทางพรานใหญ่ ผู้บัดนี้กำลังยืนซักถามพวกนั้นอยู่ ออกคำสั่งสั้นๆ

“คุณควรจะไปกับฉันด้วย”

“ผมไม่เคยเรียนวิชาหมอดำแถมมาก่อน ผมจะช่วยอะไรได้”

“ถึงไม่เคยเรียนมาก่อน ก็เรียนเสียวันนี้เลย คนอยู่ป่าอยู่ดอยอย่างคุณ อาจมีสักวันหนึ่งก็ได้ ที่จะต้องทำคลอดให้ภรรยาของคุณเอง ฉันต้องการลูกมือที่ฉลาดกว่าชาวบ้านป่าพวกนี้ แล้วก็ไม่มองไม่เห็นใครนอกจากคุณ”

พร้อมกับพูด หล่อนกระซอกแซกเขาให้ตามมาด้วยอย่างไม่วัยมฟังเสียง รพินทร์จำต้องเดินตามไปด้วย เพราะหล่อนไม่วัยมปล่อยแขน ทั้งหมด โดยการนำของชายผู้เป็นสามี พวกเขาดำตรงไปยังเรือนท้ายหมู่บ้านอย่างรีบร้อน จันทว่ากระเป๋าคีมมือของหล่อนลิวไปก่อนพร้อมกับเจ้าผัว พรานใหญ่ถอนใจเสือก

“ชาตินี้ทั้งชาติ ผมเห็นจะไม่มีภรรยาหรือครับคุณหญิง เพราะฉะนั้นเห็นจะไม่มีโอกาสทำคลอดให้แก่ภรรยาของผมเองตามที่คุณหญิงว่าแน่ อย่าให้ผมไปด้วยดีกว่า การทำคลอดเป็นเรื่องของหมอ ไม่ใช่เรื่องของพราน”

“ฉันบอกแล้ว ว่าฉันต้องการลูกมือผู้ช่วย ไม่ได้ยินหรือ?”

“เอา! เรายังไงก็เอากัน จะเอามือเข้าไปเป็นมือผู้ช่วยทำคลอด อย่างมากก็มีหวังตายทั้งแม่ทั้งลูก”

“อย่าลืมนะพวกนี้นับถือคุณ คุณควรจะไปด้วย อย่างน้อยก็เป็นกำลังใจอบอุ่นให้กับพวกเขา คุณไม่ต้องทำอะไรเลย หยิบเครื่องมือส่งให้ฉันตามแต่จะสั่งเท่านั้น”

“คุณหญิงมีเครื่องมือทำคลอดมาด้วยหรือ?”

“เครื่องมือโดยตรงไม่มีหรอก แต่มันก็พออนุโลมได้ในยามจำเป็น การทำคลอดมันไม่ใช่เรื่องยากยิ่งอะไรนักหรอก เป็นเรื่องที่ธรรมชาติช่วยอยู่แล้ว”

“มันนี่กว่าศัลยแพทย์จะเป็นหมอดำแยะได้ด้วย”

“บ้า! พูดยให้ตึนนะ หมอดำแยะคือหมอที่ทำคลอดคุณออกมา สำหรับฉัน เข้าใจไว้เสียด้วยว่า เขาเรียกสูติแพทย์”

“ก็ดีเหมือนกันนั่นแหละ ผิดกันแต่ว่าใครจะเรียนมาจากสถาบันแพทยศาสตร์ หรือใครจะเรียนมาจากตามบ้าน อย่างแรกเรียกได้เป็นทางการหน่อยว่าสูติแพทย์ อย่างหลังเรียกตามประสาชาวบ้านว่าหมอดำแย หน้าที่สำคัญอย่างเดียวกันช่วยคนให้คลอดลูก”

คารินหยุดยืนเท้าเอว

“จะมาช่วยกันให้ชีวิตใหม่ออกมาดูโลก หรือว่าจะมาฆ่ากันนี่”

“อย่างแรกได้กุศล แต่อย่างหลังบาป”

“ก็จะเอากุศลหรือเอาบาป?”

“เอากุศลดีกว่า...นะครับ แหะ! แหะ!”

“ถ้างั้นหุบปากเสียที ไม่ต้องพูดอะไรอีก คอยทำแต่ที่ฉันสั่ง เข้าใจ”

“หมอดำแย เอ๊ย! สูติแพทย์เขาต้องเป็นคนใจเย็นไม่ใช่หรือ”

“ก็เย็นไม่ไหวเหมือนกัน สำหรับคนปากดำแยแบบนี้”

“จะไปช่วยทำงาน ยังว่าอีก”

“ว่าซิ! ถ้ามายั่วอยู่ได้ อยากรู้เหมือนกันว่า หมอดำแยคนไหนนะที่ทำคลอดคุณออกมา ปากถึงพูดอะไรไม่เข้าหูคนเลย”

รพินทร์ ไพรวัลย์ หุบปากเงียบลง

เวลาเกือบชั่วโมงเต็มๆ ที่เขาต้องหายใจไม่ทั่วท้อง เป็นลูกมือของคารินในการทำคลอดเมียของเจ้าคะโหม่ง ซึ่งมีอาการไม่ดีขึ้น ทำท่าจะไปไม่รอดทั้งแม่ทั้งลูก เพราะการทำคลอดอย่างไม่ถูกวิธีของพวกพื้นเมือง ก่อนหน้าที่แพทย์สาวจะถูกตามมาถึง

กว่าทารกจะโผล่ออกมาดูโลกได้ ทั้งแพทย์และลูกมือจำเป็นก็เหงื่อตก แล้วมารดาและเด็กก็ปลอดภัย ท่ามกลางความโมทนาสาธุราบปลื้มปิติใจของเจ้าคะโหม่ง ผู้เป็นพ่อและญาติโยมที่มาแวดล้อมคอยเฝ้าอยู่ห่างๆ ทั้งหลาย ทารกที่เกิดออกมาเป็นชาย

“พ่อของเด็กบอกว่า ถ้าไม่มีนายหญิง ทั้งเมียและลูกของมันคงไม่รอด ขอขมาลูกชายที่เกิดใหม่ให้นายหญิง...ท่านองขอให้แม่ยกนั้นแหละ”

พราณใหญ่แปลถ้อยคำของคะโหม่งให้หล่อนฟัง

“ตกลง ฉันยอมรับ จะมาดูแลให้ในระหว่างที่ยังอยู่หล่มช้ำนี้ และฝากให้พ่อแม่จริงของมันเลี้ยงดูไปพลางๆ ระหว่างจากไป ส่วนกาลข้างหน้า ถ้าพ่อแม่ของมันยังคิดที่จะยกให้จริง ก็ให้ส่งตัวไปให้ฉันที่กรุงเทพ?”

หล่อนยิ้ม บอกเสียงใส

คะโหม่งก้มหัวลงจรดพื้นแทบเท้าของหล่อน

“นายหญิงจงตั้งชื่อให้แก่ลูกชายด้วยเถิด”

คารินเลิกคิ้ว ทำตาโต นิ่งคิดอยู่ครู่ก็บอกมาว่า

“จงเรียกลูกชายว่า ‘เจ้าพลาย’ ก็แล้วกัน มันจะได้กล้าหาญ แข็งกรรจ์เหมือนช้างพลายต่อไปในอนาคตข้างหน้า ขออวยพรให้แก่เจ้าลูกชายด้วย จงแข็งแรง โตเร็ว และมีปัญญาดี”

ระหว่างเดินกลับเรือนที่พัก คารินมีใบหน้าสดชื่นแจ่มใสเป็นสุข อีกฝ่ายหนึ่ง เอาผ้าขนหนูขึ้นมาเช็ดเหงื่อตามใบหน้า เป๋ปาก

“เป็นครั้งแรกในชีวิต ที่ผมเห็นความทรमानของผู้หญิงในขณะที่จะคลอดลูก น่าเห็นใจเหลือเกิน ผมแทบทนดูไม่ไหวทีเดียวแหละ เพิ่งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้เองว่า มนุษย์เป็นสัตว์ที่ออกลูกยากที่สุด ผิดกับคิริจันอื่นๆ มาก”

หางคคมจับอยู่ที่ใบหน้าเขา

“ดีไหมล่ะ ที่ได้มาเห็นเสียกับตาเองอย่างนี้ เป็นการถูกแล้ว ที่คุณรักและมีกตัญญูสูงต่อคุณแม่คุณเอง คนที่อยู่ในฐานะแม่ทุกคน ก่อนที่จะให้กำเนิดลูกออกมาได้ ก็ต้องผ่านศึกใหญ่ที่สุดในชีวิตแบบที่เห็นอยู่นั้นแหละ เป็นหรือตายเท่านั้นในขณะนั้น ไหนจะอึดท้อง ไหนจะเจ็บปวดทรमानชีวิตแทบแตกดับขณะที่คลอด และไหนดจะเหนื่อยยากฟุ้งฟักขณะที่ลูกเล็กเบบะเบาะ ถ้าจะพูดกันไปตามจริงแล้ว พระคุณของแม่ย่อมเหนือกว่าพ่อ”

เขาไม่มีทางแย้งหรอก

“ผมนึกว่าไม่รอดแล้ว ทั้งแม่ทั้งลูก สมมติว่าไม่ออกจริงๆ คุณหญิงจะทำยังไงนี้ มีต้องผ่าหรือ”

“ผ่าเข้าไปได้ยังไง เราไม่มีอุปกรณ์ในการผ่าตัดใหญ่เลยสักอย่าง จีนผ่าเข้าไปก็เท่ากับทั้งแม่ เอาแต่ลูกไว้อย่างเดียว ต้องปลุกปล้ำกันไปตามมิตามเกิดอย่างที่เห็นนั่นแหละ นี่ถ้าอยู่โรงพยาบาลฉันก็ทำซีซาเรียนแล้ว ไม่ต้องมาซุลมุนเหงื่อตกกันอยู่ให้เสียเวลา”

“ซีซาเรียน?”

“ซีซาเรียน เช็คชั้น หรือซีซาโรโตมี หมายถึงการเอาเด็กออกทางหน้าท้องโดยวิธีผ่า เป็นคำเทคนิค ในทางอ็อบสเตตริกส์”

“อ้อ!”

“คราวนี้เห็นหรือยังล่ะว่า หมอคำแยกกับสูติแพทย์มันผิดกัน?”

“ก็รู้อยู่แล้วว่าผมเป็น ‘พรานไพร’ มาถามผมบ้างซิว่า ช้างกะลิงแตกต่างกันยังไง ผมเป็นอริบายน้าลายแตกฟองได้เหมือนกัน”

“หนอย! นี่มาว่าฉันน้ำลายแตกฟองงั้นรี?”

“เปล่าๆ! โช้ โมโหซะเรื่อย ขอถามอาจารย์เพื่อประดับความรู้ต่อไปสักหน่อยเถอะ ทำไมถึงเรียก ‘ซีซาเรียน’ จะเรียก ‘มาร์คแอนโทเนียน’ หรือ ‘คลีโอพัตเตรียน’ ไม่ได้หรือ”

หล่อนอดหัวเราะออกมาไม่ได้ ซำเลียงค่อนนิดหนึ่ง

“ถ้ามาร์คแอนโทนีหรือคลีโอพัตรา เกิดโดยวิธีผ่าตัดออกทางหน้าท้องเป็นคนแรกของโลก เขาก็อาจตั้งชื่อชนิดนี้ให้ก็ได้ แต่นี่บังเอิญซีซาร์เป็นคนออกมาดูโลกแบบนี้ก่อน เขาก็เลยเอาชื่อของซีซาร์มาเป็นต้นตำรับ”

“ซีซาร์นะหรือ เกิดโดยวิธีผ่าออกทางหน้าท้อง”

“นั่นว่ายังงั้น แต่ฉันไม่ได้เห็น เพราะเกิดไม่ทัน หรือเกิดทันและอยู่ในห้องทำคลอดนั้นด้วย ก็ยังระลึกชาติไม่ได้”

“วิทยาการในทางแพทยศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งศัลยกรรมของมนุษย์เราในยุคนั้นเจริญถึงขนาดนั้นเทียวหรือ?”

“จะเจริญแค่ไหนก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ที่รู้แน่ๆ ก็คือ มนุษยชาติยุคนั้นรู้จักการผ่าตัดกันขึ้นแล้ว ไม่งั้นจะผ่าท้องเอาซีซาร์ออกมาจากท้องแม่ได้อย่างไร”

“แล้วหลังผ่าตัดเอาซีซาร์ออกมาแล้วละ แม่เป็นอย่างไร รอดหรือเปล่า?”

“ถามมาจริง ฉันจะไปตรัสรู้ได้ยังไง ไม่มีรายงานในเรื่องนี้ถ่ายทอดมาให้รู้เนี่ยะ รู้ๆ กันแต่เพียงว่า ตานั่นออกโดยวิธีนี้ เขาถึงได้เอาชื่อมาตั้งเป็นคำเทคนิคสำหรับการผ่าตัดชนิดนี้ ซึ่งจะโกหกหรือจริง ฉันก็เว้นจากการรับผิดชอบ”

หล่อนพูดเสียงกระซกอย่างจิ๋วๆ แต่หัวเราะ

“คุณหญิงชำนาญทางอายุรกรรม กับศัลยกรรมโดยเฉพาะไม่ใช่หรือครับ ไม่นึกว่าจะเชี่ยวชาญในทางสูติกรรมด้วย”

“โห้! มันก็ไอ้สาขาใดสาขาหนึ่งของแพทยศาสตร์เหมือนๆ กันนั่นแหละ แพทย์ทุกคนถ้าจำเป็นจริงๆ ก็สามารทำในสาขาใดสาขาหนึ่งได้ทั้งนั้น เพราะขณะที่เรียนก็ต้องผ่านมาแล้วทุกด้าน เพียงแต่ว่ามันปลายใครมุ่งเอาดีไปในทางไหนเท่านั้น สำหรับฉัน ตามปกติแล้วก็ไม่ใช่สูติแพทย์ โดยเฉพาะ แต่ถ้าคุณแสงโสมเกิดถูกเงินกะทันหัน จะต้องคลอดลูกกันกลางป่าละก็ หมอดารินก็พอจะช่วยได้ไปตามแกน”

อีกฝ่ายหนึ่งหน้าแดงไปนิด กลืนน้ำลายฝืดๆ ลงคอแล้วบ่นออกมาอ่อยๆ ว่า

“โห้ คุณหญิงครับ เอาชื่อผู้หญิงคนนั้นมาพูดกับผมทำไมก็ไม่รู้ กราบไหว้วังวอนไว้หลายครั้งแล้ว ผมไม่อยากจะยินเลย”

ดารินแม้ริมฝีปากยิ้ม ไม่เอื่อยอะไรอีก คิดอยู่ในใจว่า นี่! ต้องเอาเสียอย่างนี้ ถึงจะสาใจ ไม่งั้นปากมากกวนโมโหมัก ต่อไปนี่เห็นจะหุบปากเลิกขู่ได้เสียที

และก็จริงดังว่า เขากับหล่อนเดินกลับไปถึงเรือนพักเงียบๆ โดยไม่ได้กล่าวคำใดกันอีกเลย หล่อนแยกขึ้นเรือนไปนั่งเล่นกับเจ้าลูกชายพาดกลอนตัวโปรด ซึ่งบัดนี้มันติดหล่อนแะเหมือนลูกแมวเชื่องๆ และคุยกับนางอ้าว เป็นครูสอนภาษาชาวเขาให้หล่อน

ส่วนรพินทร์นั้น เชษฐาเพิ่งตื่นจากนอนกลางวันลงมานั่งอยู่ที่นอกชานบ้าน กวักมือเรียกให้เข้าไปสนทนาด้วย มีแงซายเป็นคนนำพาไป

ครั้นแล้ว วันเวลาแห่งการออกเดินทาง ก็ถึงใกล้เข้ามา จนสามารถกำหนดวันได้แน่นอน
 เชษฐาหาหายแข็งแรงเป็นปกติเหมือนเดิม ซึ่งมันเป็นระยะเวลาเท่าที่คารินกำหนดไว้ให้
 อย่างแม่นยำ ส่วนเจ้ามุกก็เกือบจะหายเรียบร้อยดีแล้วเช่นกัน จนสามารถที่จะเดินไปไหนมาไหนได้

หล่มซ้างทั้งหมู่บ้าน เปลี่ยนโฉมหน้าการเป็นอยู่ไปในอีกลักษณะหนึ่ง ผิดไปจากเดิมมาก
 โดยการย่างกรายเข้ามาพำนักอยู่ด้วยของคณะเดินทาง ทุกคนยิ้มแย้มเป็นสุข แต่แล้วก็บังเกิดความ
 อาลัยเมื่อรู้แน่นอนว่า อีกไม่กี่วัน บุคคลที่เปรียบเสมือนเทพเจ้ามาโปรดเหล่านี้จะจากไปแล้ว ผู้
 ดินแดนซึ่งไม่มีสิ่งใดมาประกันอนาคตได้

“มูอยากขอตามไปกับพวกเจ้านายด้วย”

เจ้ามู ผู้มีความซาบซึ้งในพระคุณ ไม่ผิดอะไรกับกะหย่นผู้เป็นบิดา กล่าวออกมาจาก
 ความรู้สึกแท้จริง

“เรารู้ดีถึงความรู้สึกของเจ้า...”

เชษฐาตอบเยือกเย็น ยิ้มให้กับหนุ่มชาวคอยอย่างปราณี พร้อมกับเอื้อมมือมาตบเบาๆ ที่
 ศีรษะ

“แต่กะหย่นพ่อของเจ้า ได้ทำหน้าที่นี้แทนให้แก่เจ้าแล้ว เจ้าจงอยู่กับน้องอ้วนปกครอง
 หมู่บ้านให้มีความสุข รอคอยการกลับมาของพ่อเจ้าเถิด”

“มูจะไม่มีโอกาสได้รับใช้ ตอบแทนเจ้านายบ้างที่เดียวหรือ?”

“มิ และที่สำคัญไม่น้อยทีเดียว...”

คารินบอกมาเสียงอ่อนโยน แต่หนักแน่น

“ก่อนเราจะจากไปในดงดำ เราจะฝากของไว้ให้อยู่ในความดูแลและวังรักษาของเจ้า จงเก็บ
 ไว้ให้ดี รอคอยการกลับมาของเรา นั่นคือหน้าที่ซึ่งเราต้องการให้เจ้าทำ”

“มุสาบานว่าจะรักษาของทุกชิ้นของเจ้านายไว้เหมือนกับชีวิตของผม”

ลูกชายหัวหน้าน้ำบ้าน รับคำอย่างแข็งแรง มองดูนักมานุษยวิทยาสาวด้วยดวงตาอันแจ่มใส
 เป็นประกาย

สามวันก่อนหน้าการออกเดินทาง จึงเป็นระยะของการจัดเตรียมของใช้จำเป็นที่จะต้องนำ
 ติดตัวไปด้วย ซึ่งถูกนำขึ้นมาพิจารณาอย่างรอบคอบอีกครั้ง โดยเทียบกับกำลังคนสิบคนที่จะขนเอา
 ไปได้

พรานพื้นเมือง 4 คน แงชาย และกะหย่น รวมเป็น 6 คน จะแปรสภาพเป็นลูกหาบ
 สำหรับสัมภาระส่วนรวมต่างๆ ยกเว้นของจำเป็นติดตัวของแต่ละคน ซึ่งบรรจุอยู่ในย่ามหลังติดตัว

เครื่องนุ่งห่มถูกกำหนดไว้ว่า จะนำติดตัวกันไปคนละไม่เกิน 3 ชุด เป็นชุดสำหรับเดินป่า
 ทั้งสิ้น ผ้าห่มขนสัตว์ขนาดใหญ่ที่ใช้ร่วมกันสำหรับคณะนายจ้างหนึ่งผืน ผ้าใบปูพื้นและผ้า
 พลาสติกกันน้ำค้างหรือฝน ซึ่งขณะเคลื่อนย้ายใช้เป็นสิ่งห่อของไปในตัว

ในด้านเสบียง เกือบถูกพิจารณาเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก เหนือกว่าข้าวสารเข้าไป ซึ่งอย่างหลังกำหนดให้คนสิบคนกินได้ภายในเวลาเพียงอาทิตย์เดียว ซึ่งหลังจากนั้นไปแล้ว เป็นเรื่องของ การฝากท้องไว้กับป่าที่จะผ่านไปเบื้องหน้า ถัดไปก็เป็นน้ำตาล กาแฟ บุหรี่ ยาเส้นและบริภัณฑ์ ซึ่งบรรจุลงไปในขวดพลาสติกแบบขนาดหนึ่งแกลลอน รวมทั้งอาหารกระป๋องอีกเล็กน้อย น้ำหนัก รวมกันทั้งสิ้นไม่เกินหนึ่งร้อยกิโลกรัม

พวกเขาและเครื่องเวชภัณฑ์ เป็นหน้าที่การจัดเตรียมของ ม.ร.ว.หญิงคาริน วราฤทธิ์ โดยเฉพาะ ซึ่งไม่มีใครยุ่งด้วย นอกจากปล่อยให้เป็นการของหล่อนตามลำพัง บรรจุอยู่ในหีบหนัง กระดาษ ภาชนะในบุนวมกันกระเทือนเป็นอย่างดี มีน้ำหนักซึ่งไม่เป็นการอะไรมากนัก

ต่อมาก็เป็นเครื่องอุปกรณ์เบ็ดเตล็ด รวมทั้งของจุจกิตแต่จำเป็นต่างๆ มิใช่หมึกสี ไฟฉาย ประจำตัวของแต่ละบุคคล แบตเตอรี่สำรอง ไม้ขีดไฟ น้ำมัน ตลอดจนถ่านไฟแช็ก เชือกประจำตัว หม้อสนาม กระติกน้ำ ตะเกียงรั้วและตะเกียงที่ใช้ด้วยแบตเตอรี่ เตาใช้น้ำมันก๊าดสำหรับกรณีฉุกเฉินจำเป็น ซึ่งไม่สามารถจะใช้ไฟธรรมชาติได้ ยกกันแมลงพร้อมกระบอกฉีด สมุดบันทึก ประจำวัน (ซึ่งไชยยันต์เรียกว่าปุมเดินป่าของเขา) รวมทั้งเครื่องใช้จำเป็นประจำตัวของแต่ละคน ซึ่งไม่เกินพิกัดที่จะบรรจุลงไปในเป้หลังได้

และ มันเป็นการจัดเตรียมที่ต้องอาศัยความละเอียดถี่ถ้วนยิ่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับความชำนาญ เคยชินมาก่อนของรพินทร์ ไพรวัลย์ อันอยู่ในฐานผู้นำ สัมภาระสิ่งของที่จะนำติดตัวไปด้วยนั้น จะต้องอยู่ในสภาพเบ็ดเสร็จและจำเป็นจริงๆ โดยไม่ขาดไม่เกินแม้แต่นิดเดียว ย่อส่วนลงมาแล้ว มี น้ำหนักเพียงหนึ่งในยี่สิบส่วน ของจำนวนน้ำหนักที่ขงกันมาแต่แรกเท่านั้น เชนฐาเอง แม้จะเป็นผู้ รอบคอบถี่ถ้วนเพียงไรก็ตามในภาวะเช่นนี้ เขาก็คงงไปหมดเหมือนกัน ไม่สามารถกำหนดได้ถูก ว่า ควรจะเอาอะไรไปบ้าง ต้องอาศัยพรานใหญ่เป็นผู้แนะโดยตลอด

“เสื้อผ้าที่จะใช้ในเวลากลางวัน ควรจะเป็นชุดเบาบาง สวมใส่ได้อย่างสบายที่สุด ผลัดเปลี่ยนกันสองชุด ชุดที่สามเป็นชุดกันหนาวโดยเฉพาะ รองเท้าอย่าใช้ชนิดหนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถุงเท้า ควรเตรียมไปหลายๆ หมั่นเปลี่ยนอยู่เสมอ อย่าให้โชกเหงื่อ มิฉะนั้นเวลาเดินนานๆ รองเท้าจะกัด โปรดอย่าลืมถุงมือหนังด้วย”

สำหรับอุปกรณ์เครื่องใช้ เขาบอกให้ทุกคนทราบว่า

“สิ่งที่เราจะต้องประหยัดที่สุด ก็คือถ่านไฟฉาย เราต้องพยายามใช้มันให้ได้ตลอดการเดินทางทุกระยะ เพราะฉะนั้น แม้เราจะมีไฟฉายติดตัวกันทุกคน และมีถ่านสำรองไปด้วย แต่ก็ต้องใช้เมื่อคราวจำเป็นจริงๆ เท่านั้น และในด้านอาหารก็คือเกลือ อย่างอื่นหมดไม่เป็นไร เราจะต้องมีเกลืออยู่เสมอ”

แล้วเขาก็หันมาทางนักมานุษยวิทยาสาวคนสวย ผู้มีภาระกังวลใจหนักกว่าทุกคน ตามนิสัยของผู้หญิง หล่อนห่วงโน่นนี่อยู่ตลอดเวลา เตรียมของใช้ส่วนตัวบรรจุใส่เป้หลังเสียจนล้นปรี่ บอกอื่นๆ ว่า

“ยามหลังอันนั้นจะต้องติดตัวคุณหญิงอยู่ เพราะฉะนั้นคำนึงถึงน้ำหนักของมันด้วย ตามความเห็นของผม คุณหญิงไม่ควรจะแบกน้ำหนักเกินกว่า 5 กิโล เรื่องน้ำหนักในการบรรทุกเดินป่า นี่ มันเป็นอัตราถ่วงทับทิวที่มักจะคิดไปไม่ถึง ตลอดเวลาที่แล้วๆ มา คุณหญิงเดินตัวเปล่ามาทั้งคืน อย่างดีก็แบกปิ่นประจํามือเท่านั้น แต่คราวนี้มีเครื่องหลังด้วย สมมติว่ามันมีน้ำหนักห้ากิโล ในขณะที่เริ่มออกเดินทาง พอชั่วโมงที่สองมันจะหนักเป็น 10 กิโลขึ้นมาทันทีในความรู้สึก และชั่วโมงต่อไปก็จะทวีขึ้นเป็นเงาตามตัวทีละเท่า ผลสุดท้าย เวลาหมดแรงอ่อนกำลังเข้าจริงๆ น้ำหนักเพียง 5 กิโลที่คุณหญิงบรรทุกอยู่ จะรู้สึกเหมือนข้าวสารทั้งกระสอบทีเดียว”

“ฉันเข้าใจที่คุณบอก แต่ไม่เป็นไรหรอก”

หล่อนยิ้มนิดหนึ่ง รับคำเสี่ยงเบา แต่หนักแน่นมั่นคง

“และอีกประการหนึ่งที่ผมจะเตือนก็คือ ชุดเดินทางของคุณหญิงเท่าที่สังเกตเห็นมา ตัดเย็บในแบบพิศประริษรัดแนบตัวทั้งสิ้น มันสวยเก๋อยู่หรอกครับ ถ้าเราจะสวมเดินป่าในฉากของภาพยนตร์ที่สมมติกันขึ้น แต่ในเรื่องจริง มันไปกันคนละเรื่องทีเดียว อย่างที่คุณหญิงก็ประสบมากับตัวเองแล้ว ขึ้นเขาลงห้วยพักเดียว ตะเข็บมันก็ปริแยกหรือไม่กี่ขาดออกง่ายๆ ไม่เหมาะที่จะใช้สมบุกสมบัน ผมอยากทราบว่า คุณหญิงมีชุดเดินป่าที่มันคงปลอดภัยกว่านั้นมาด้วยหรือเปล่า”

ดารินหัวเราะจืดๆ

“เออละ ฉันจะพยายามเลือกชุดที่มันหลวมที่สุด แล้วก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรนัก ฉันมีด้ายเข็มมาพร้อม เนื้อคนยังเย็บได้ เสื้อผ้าขาดทำไมถึงจะเย็บไม่ได้ หรือถ้ามันจะขาดก็ให้มันขาดไป ผิดนักก็เดินตัวเปล่าก็ยังไหว ดีเสียอีกจะได้ไม่หนักเสื้อผ้า!”

เจอเอาคำตอบเข้าแบบนี้ พรานใหญ่ก็เลยไม่กล้าพูดอะไรกับหล่อนอีก

สุดท้าย ก็มาถึงเรื่องอาวุธ อันเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดเหนือกว่าทุกสิ่ง ซึ่งทั้งสามคือ รพินทร์ ไชยยันต์และเชษฐา ต้องพิจารณากันอยู่เป็นเวลานาน มันเป็นปัญหาที่จะต้องใคร่ครวญ และเลือกให้เหมาะสมกับสถานการณ์อนาคตอันยังไม่อาจทายถูกนั้น ไม่น้อยไปกว่าสิ่งของติดตัวอื่นๆ

ในที่สุดภายหลังจากพิจารณากันอย่างรอบคอบแล้ว ก็กำหนดกันลงไปว่า ตัวพรานใหญ่เองและเชษฐา คงใช้ไรเฟิลขนาด .458 แอฟริกันแม็กนัม อันเป็นปืนวินเชสเตอร์ โมเดล 70 คู่มือตามเดิม .600 ในโตรดับเบิลบาร์เรล อันเป็นปืนใหญ่ที่สุด ก็ทิ้งไม่ได้อยู่ตามเดิม สำหรับเหตุการณ์ที่ยังไม่ทราบว่า จะเผชิญกับอะไรบ้างกระบอกนี้ ไชยยันต์ใช้เสียจนชำนาญแล้ว ก็ให้เป็นอาวุธคู่มือของนายทหารปืนใหญ่ไป นับเป็นไรเฟิลขนาดหนักสามกระบอก ซึ่งอยู่ในมือของบุคคลชั้นหัวหน้าสามคน

ส่วนคารินนั้น เพื่อความสะดวกคล่องแคล่วรวดเร็วในการใช้ และเหมาะสมกับกำลังของ
 หล่อนที่สุด โดยกำหนดให้เป็นมือสำหรับ ‘สอย’ ในระยะไกล และหวังผลแน่นอน จึงให้ .300 เว
 เซอร์บีแม็กนัม ดิดศูนย์กล้องขยายสี่เท่า เป็นปืนประจำมือ

แങชายกับบุญคำ ให้อือ .375 สอลแลนด์แอนด์สอลแลนด์คนละครบอก กระจบอกแรก
 เป็นเอฟเอนของคณะนายจ้าง สำหรับสถานการณ์ทั่วๆ ไป ไม่ว่าจะหนักหรือเบา

อีกสี่คนที่เหลือคือ เกิด เส่ย จัน และคะหยิ่น ถูกกำหนดให้เป็นมือปืนประเภทอาหาร จัน
 และคะหยิ่นคู่หนึ่ง ใช้ลูกซองขนาดสิบสอง กระจบอกหนึ่งเป็นกึ่งอัตโนมัติ เอฟเอนกระจบอกหนึ่ง
 เป็นปั้มแอ็คชั่นเรมิงตัน ซึ่งเซฐามอบให้เป็นของกำนันคะหยิ่นก่อนหน้าแล้ว ส่วนเกิดกับเส่ยอีกคู่
 หนึ่ง ใช้ไรเฟิลขนาด 30/60 เป็นปืนซีแซดของรพินทร์เสยกระจบอกหนึ่ง และมัลติเคอร์ของเซฐาอีก
 กระจบอกหนึ่ง

ปืนสั้นประจำตัวของคณะนายจ้าง แฅมพิเศษด้วยขนาด .22 อีกกระจบอกหนึ่ง ซึ่งคารินเอา
 ไปประจำไว้ในเป้หลังส่วนตัวของหล่อน เป็นปืนของรูเกอร์แบบซิงเกิลชิกส์ ใช้กระสุนขนาด .22
 ได้ทั้งแบบลองไรเฟิล และแบบแม็กนัม เพียงแค่เปลี่ยนลูกโม้ ซึ่งโดยลำกล้องที่ยาวถึง 9 นิ้วของมัน
 และโดยมือปืนที่ชำนาญขนาดคาริน ก็ยอมหมายถึงว่าทั้งคณะ มีปืนยาวลูกกรดเพิ่มขึ้นมาช่วยหา
 อาหารอีกกระจบอกหนึ่ง โดยย่อส่วนลงเก็บไว้ในเป้หลังได้อย่างสบาย และไม่เพิ่มน้ำหนักอะไรให้
 มากนัก ซึ่งรพินทร์ก็เห็นว่า นั่นเป็นความฉลาดและมีไหวพริบได้เยี่ยมยอดของนักมานุษยวิทยาสาว
 ในการเลือกปืนกระจบอกนั้นติดตัวไปด้วยอย่างรอบคอบอีกกระจบอกหนึ่ง ไม่เสียแรงที่หล่อนเองก็
 เป็นนักเลงปืนด้วย

จากนั้น ก็เป็นพวกระเบิดไนโตร หรือที่เรียกว่าไดนาไมท์ ซึ่งเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว
 สอนให้ทั้งคณะรู้ว่า มันมีความจำเป็นไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าอาวุธปืนเพียงไร

เครื่องกระสุนปืนทุกชนิด และวัตถุระเบิด เมื่อรวมกันเข้าทั้งหมดแล้ว มีน้ำหนักเหนือกว่า
 สิ่งของอื่นใดทั้งสิ้น

ซึ่งก็หลีกเลี่ยงไม่ได้

พอจัดเตรียมคัดเลือกเรื่องอาวุธเสร็จสรรพ รพินทร์กับไชยยันต์ก็ช่วยกันจัดการถอดเข็ม
 แท่งขนานของปืนทุกกระจบอกที่เหลืออยู่ ไม่สามารถนำไปด้วยได้นั้นออกหมด เป็นจำนวนกว่าสิบ
 กระจบอก เก็บเรียบร้อยลงหีบ ผนึกแน่น และขนขึ้นไปที่บ้านเรือนคะหยิ่น มอบให้อยู่ในหน้าที่ดูแล
 รักษาของเจ้ามตามที่กำหนดไว้

“อย่าให้ใครเข้าไปยุ่งกับมันเป็นอันขาด”

พรานใหญ่สั่งกำชับ ซึ่งเจ้ามรับคำโดยแข็งแรง

ครั้นแล้ว ปายของวันสุดท้ายก็มาถึง คณะทั้งสิบคนอยู่ในภาวะที่อุ่นเครื่อง เตรียมพร้อม
 สำหรับการเดินทางสู่แดนมหาวินาศในรุ่งอรุณของวันรุ่งขึ้น สุขภาพและพลานามัยของทุกคนสด
 ขึ้นแข็งแรงดี ไม่ว่าจะโดยทางกายหรือทางจิตประสาท

บ่ายวันสุดท้ายนี้เอง เชษฐา วราฤทธิ์หัวหน้านักคณะ ก็เดินถือกรรไกรตรงเข้าไปที่ห้องสาวคนสวย ผู้ซึ่งพอหันมาพบพี่ชายขยับกรรไกรอยู่ในมือ ปรีไกล้เข้ามาถึงกับหน้าเสียว ยกมือขึ้นลูบเส้นผมงามยาวสยายอย่างใจหาย

“น้อย ถึงเวลาแล้วที่จะต้องเลิกสวยเสียที”

“พี่ใหญ่จะตัดผมน้อยหรือคะ?”

คารินพูดแผ่วเบาทุกกึก ตาปรอยเศร้า พี่ชายเกือบใจอ่อน แต่ต้องตั้งใจบอกเฉียบขาด

“มันยาวเกินไป ไม่เหมาะสำหรับหนทางข้างหน้า เราต้องการความคล่องแคล่วรัดกุมที่สุด หวังว่าน้อยคงเข้าใจดีโดยไม่ต้องให้พี่อธิบายอะไรมาก!”

“มัน...มันก็ไม่เกะกะอะไรนี่คะ น้อยเกล้ามันไว้ได้”

“เชื่อพี่ดีกว่า!”

เชษฐาพูดสั้นๆ หน้าขริมจริง น้องสาวอดเอื้อมรื้อเสียดายผมงามอยู่ครู่ ก็ถอนใจเสือกหันหลังให้โดยดื้ออย่างตัดสินใจเด็ดขาดตามนิสัย

“ตะลึงคะ!”

“ตัดให้เหมือนทรงผมพระเอกละครย้อนยุคแม่เลื่อนเลยนะ เชษฐา”

ไชยยันต์ร้องกระเข้ามาพร้อมกับหัวเราะชอบใจ คนถูกกระเข้าหูกำปั้นหรา

แล้วไม่กี่นาทีหลังจากนั้น เส้นผมดำลึบละเอียดอ่อนปานไหม ที่ยาวสยายเกือบจรดหลัง ประดุจเทพธิดาไพร ก็หลุดสั้นเหลือเทียมต้นคอ แลดูงามเก๋คมเข้มไปอีกแบบหนึ่ง ภายหลังจากใช้แปรงปัด เป็นอันหมดภาระการหมั่นเกล้าหมั่นสาวไปเสียที

นางอ้าวเป็นคนประคองเก็บผมของ ‘นายหญิง’ ไว้อย่างทะนถนอม ซึ่งหล่อ่นก๊อญญาตให้ไปด้วยความเต็มใจ

หลังอาหารเย็นค่านั้น ขณะที่พรานใหญ่กำลังตรวจสอบดูของส่วนตัวของเขา ที่บรรจุอยู่ในย่ามหลังตรงมุมหนึ่งของซานเรื่อน อันใช้เป็นที่นอนประจำ น้องสาวของนายจ้างก็ตรงเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า รพินทร์เงยหน้าขึ้นยิ้มให้นิดหนึ่งแล้วจัดของต่อไป

“ยูให้พี่ใหญ่เอาตะไกรมาตัดผมฉันใช่ไหม?”

“ไม่ได้ยู แต่ก็เห็นว่าคุณชายทำถูกต้องแล้ว”

“ไม่ต้องมาแก้ตัว คุณนั่นแหละ เป็นตัวการ”

“ไม่กลัวบาปเหอ มาโทษแบบนี้?”

“ฮิ! ความจริงผมของฉันทายาวสักแค่ไหน มันก็ไม่ได้ไปหนักอะไรใครสักหน่อย”

“ถึงว่าซิ หนักเหมือนกันแหละ หนักเจ้าของเองยังไ้ละ เป็นยังไ้ เบาขึ้นสักกิโลหนึ่งได้ไหม หลังจากตัดแล้ว”

“ถ้าฉันสาปคุณได้ละก็...”

“จะสาปให้เป็นอะไรดี?”

“ไอ้ผู้ตัวที่จับเอาลูกธนูติดในโตรของเงชาตัวนั้น!”

“ข้างผมก็ไม่มีกับธนูติดระเบิดลูกนั้นเข้าไปให้ไว้ ตรงกันข้าม...จะกลืนผู้หญิงสวยแต่ปากจัดคนหนึ่งเข้าไปไว้ในท้อง มันคงทำให้อัมไปจนตลอดชีวิต โดยไม่ต้องกินอะไรอีก”

ว่าแล้ว เขาก็อ้าปากหา รัดสายเข็มขัดเครื่องหลังโยนโครมไปชิดเสา พลังเอนตัวลงนอนหงายไขว่ห้าง หลับตาลงปากบอกต่อไปว่า

“พรุ่งนี้จะต้องเดินหนัก ขอนอนเอาแรงก่อนละ ราตรีสวัสดิ์ครับ คุณหมอดาริน”

หญิงสาวร้องอะไรออกมาคำหนึ่ง เหลียวซ้ายแลขวา แล้วตะโครมเข้าไปที่ปลายเท้าอันเหยียดยาวของเขา รพินทร์สะดุ้งล้มตาขึ้นอย่างตกใจ หล่นก้นบอกหน้าตาเฉยว่า

“ไม่ขอโทษ เพราะเจตนา!”

แล้วก็ก้าวข้ามปลายเท้าเขา เดินผละไป พรานใหญ่เป่าลมออกจากปากเบาๆ สันติริชะงัก จากนั้นจึงล้มตัวลงนอนตามเดิม...

CIVILIAN:

THE UNUSUAL SUSPECT

3

ครั้นแล้ว การเดินทางในช่วงที่สอง ก็ได้มาถึง นับเป็นเวลาเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น หมอกและละอองน้ำค้างยังคงปกคลุมอยู่ทั่วไป

ลานกว้างของหมู่บ้าน ณ บัดนี้ แน่นขนัดไปด้วยชาวบ้านที่พากันยืนออกคอยส่งกลางลานศาลเพียงตาและร้านสำหรับวางเครื่องสังเวยบัตรพลี ซึ่งตระเตรียมไว้แต่เมื่อคืนตั้งเด่นอยู่ ตลอดไปด้วยคว้นรูป ตาพรานเผ่าบุญคำห่มผ้าขาว นั่งขัดสมาธิหลับตาพนมมือโอมอ่านโองการ อัญเชิญเทพยดาอารักษ์เจ้าป่าเจ้าเขา ตลอดจนผีสาขางไม้มทั้งหลาย ให้มารับเครื่องเซ่นสรวงสังเวยตามพิธีการเบิกฟ้าของแคว้นสำเนียงอันอังกว้างไกล

ทุกคนเฝ้ากริบ คงได้ยินแต่เสียงบริกรรมของบุญคำเท่านั้น

ต่อมา แก้มลงกราบ แล้วหยิบรูปมาอีกมัดหนึ่ง จูดยื่นทั้งมัด เดิมเข้ามาที่เซฐาผู้เป็นหัวหน้าคณะเป็นคนแรก ส่งรูปให้เจ็ดดอก ราชสกุลหนุ่มรับมาอย่างสงบ จากนั้นแกก็ส่งไปยังไชยยันต์ คาริน และทุกคนที่ร่วมคณะจนครบคน โดยมีรพิทร์เป็นคนสุดท้าย

ประสบการณ์ที่ผ่านมาแล้ว ทำให้คณะนายจ้างชาวพระนครทั้งสาม เข้าใจได้ดีว่าควรจะทำปฏิบัติเช่นไร ต่างไม่ได้เอ่ยคำใดกันเลย ทั้งสามคนผู้มีเจตจำนงในการบุกบันติดตามคนสาบสูญ ถือรูปเดินตรงเข้าไปจรดคุกเข่าอยู่หน้าศาลเพียงตา พนมมือขึ้นจบอธิษฐาน บอกกล่าวอยู่ในใจสงบนิ่งอยู่ครู่ ก็ก็กรูไปไว้นกาทกด้วย ซึ่งใช้เป็นที่พักบนร้านเครื่องบัตรพลีแล้วแก้มลงกราบ จากนั้นจึงถอยออกมา คนอื่นๆ ก็ทยอยเข้าไปปฏิบัติตามจนครบ ท่ามกลางความเฝ้าบงัดนั้น

ป่าทั้งปาดึงอยู่กับที่ไปชั่วขณะหนึ่งอย่างพิสดาร แม้กระทั่งนกก็ไม่ส่งเสียงร้องขึ้น ใบไม้สักใบก็ไม่กระดิก

ครั้นแล้ว ต่อมาอีกครู่ใหญ่ ท่ามกลางคว้นรูปที่ลอยเป็นก้อนอ้อยอิงอยู่ ก็มีลมเย็นพัดโชยเบาๆ มาจากด้านเหนือ แสงตะวันรุ่งเริ่มสาดทะลุผ่านหมอกลงมา กระจายความอบอุ่นไปทั่วและลมก็แรงขึ้น กลุ่มหมอกจากลงอย่างรวดเร็ว ทศนวิสัยดีขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งมองเห็นป่ารอบด้านได้อย่างชัดเจน นกร้องแซ่แซ่คอยุ่นกึ่งไม้ ผูลิงคางออกหากินเป็นปกติ

“ป่าเปิดให้เราแล้ว นาย”

บุญคำแหงหน้าขึ้นมองท้องฟ้า แล้วพึมพำออกมาอย่างยินดี ทุกคนสูดลมหายใจลึก เต็มไปด้วยพลังใจอันกระปรี้กระเปร่า

“ทำไมบุญคำไม่ทำพิธีชนิดนี้เสียตั้งแต่เราเริ่มออกเดินทางครั้งแรกที่หนองน้ำแห่ง?”

ไชยยันต์กระซิบถาม

พรานเผ่าหัวเราะเรื่อยๆ ในลำคอ เคี้ยวใบกระท่อมหยาบๆ อยู่ในปาก

“ป่าที่เราผ่านมาแล้ว เป็นป่าที่บุญคำกับพรานใหญ่หากินอยู่เป็นแดน มันเปรียบเหมือนบ้านของเราเอง อะไรๆ ก็คุ้นเคยกันดี แต่ป่าที่เราจะเดินไปข้างหน้า...เป็นป่าที่พวกเราทุกคนยังไม่เคยรู้จัก ถ้าเขาไม่เปิดให้ เราก็เข้าไปไม่ได้”

“ไม่มีใครซักถามอะไรบุญคำอีก ฤกษ์เดินทางก็คือเวลาที่รูปดับ

ระยะเวลาระหว่างนี้ รพินทร์กับเชษฐาตรวจสอบแผนที่ และเอาเข็มทิศขึ้นมาเทียบเพื่อกำหนดเข็ม พร้อมกับพูดกันเบาๆ ไชยยันต์เลี้ยวมากฝรั้งเย็บๆ มองฝ่าออกไปยังทิศทางเบื้องหน้า อันเห็นขุนเขาใหญ่ตั้งตระหง่านค้ำฟ้าอยู่

คารินรัดสายหนังกันแหว่งของซองปืนสั้น ดัดเอวเข้ากับท่อนขาเหนือหัวเข่า แล้วหันไปหยอกล้อกับ ‘เจ้าพลาย’ ลูกชายตัวน้อยของเจ้าคะโหน่งและนายแอทีหล่อนทำคลอดให้ ซึ่งพ่อแม่ของมันหอบหัวออกมาคอยยืนส่งอยู่ด้วย...ด้วยความเอ็นดูรักใคร่ ประหนึ่งว่าเจ้าทารกเลือดชาวเขาจะเป็นบุตรหลานของหล่อนเอง

“อยู่ให้ดีนะ พ่อพลาย แม่กำลังจะจากไปแล้ว”

หล่อนพูดอ่อนหวาน ยิ้มพยักหน้ากับทารกแรกเกิด ที่ขอมมาประคองอุ้มอยู่ในอ้อมแขน เจ้าลูกไพรโดยสายกำเนิด ลืมตาแป้วจ้องหน้าหล่อนเหมือนจะเคียงสา เข้าใจถ้อยคำของหล่อนแล้วก็เบะปากร้องไห้ คารินหัวเราะชอบใจ ไกวอ้อมแขนที่ประคองอุ้มอยู่ เข้กล่อมปลอบโยนเล่นหัวอยู่กับมัน

คะหยิ่นก็สังเวยอยู่กับเจ้าลูกชายของมัน ซึ่งขณะนี้นางอ้วนยืนอยู่เคียงข้าง เกิด จัน เส่ยยืนรวมกลุ่มกันอีกทางหนึ่งหน้ากองสัมภาระ

แกชายคนเดียว ยืนห่างกลุ่มของทุกคนออกไปทางหนึ่ง สงบนิ่งเหมือนหุ่น ทอดสายตาหรีซึ่มไปยังเขาหัวแร้งเบื้องหน้า อันเป็นทิศทางเดียวกับไชยยันต์ ลักษณะการจมลึกอยู่ในห้วงกว้างริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ แต่گرامบดกันนูนเป็นสัน

ในที่สุด รูปทุกดอกก็ดับสนิทหมดวันลง

“ได้เวลาแล้ว ไปกันเถอะครับ”

รพินทร์กล่าวพร้อมกับยิ้มขีริ้มๆ กับคณะนายจ้างของเขา แล้วหันไปโบกมือเป็นสัญญาณกับพวกนั้น ทั้งหกคนก็เข้าประจำที่สัมภาระ ซึ่งจัดสรรแบ่งหน้าที่กันไว้พร้อมสรรพแล้ว บุญคำกับจันคู่หนึ่ง เส่ยกับเกิดคู่หนึ่ง และคะหยิ่นกับแกชายผู้มีร่างสูงใหญ่ไล่เลี่ยกันอีกคู่หนึ่ง รวมเป็นสามคู่แบกคานหามสัมภาระที่แบ่งออกเป็นสามหีบห่อใหญ่ ผนึกแน่นแข็งแรงตามแต่สภาพของสิ่งของที่บรรจุอยู่ภายใน นอกเหนือจากขามสนามที่ติดหลัง และเป็นประจำตัวคนละครบอ

คารินส่งเด็กอ่อนคืนไปให้แม่ของมัน กำชับสังเวยกับพ่อแม่ให้ดูแลเป็นอันดี แล้วเดินเข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าของมู ซึ่งบัดนี้เป็นหัวหน้าบ้านหล่มช้างแทนพ่อโดยสมบูรณ์

“หวังว่าเจ้าคงไม่ลืมสิ่งต่างๆ ที่เราสั่งไว้ เรากำลังจะจากเจ้าทั้งสองไปอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว”

หล่อนกล่าวด้วยรอยยิ้ม หนุ่มสาวชาวคอยทั้งสองยืนหน้าสด จ้องมองหล่อนด้วยหยาดน้ำตาคลอ แล่นางอ้อก็สะอื้นโผเข้ามากอดคารินไว้ด้วยความอาลัยรัก ดันดันเหลือที่จะกล่าว มุกก็ก้มลงจูบเมียให้ถอยห่างออกมา แล้วหันมาทางนักมานุษยวิทยาสาว ผู้เปรียบเสมือนเจ้าแม่แห่งชาวหล่มช้างทั้งหลาย พุดเสียงแหบห้าวสั้นเครือ

“มูจะไม่ลืมถ้อยคำของนายหญิงจนตาย ขอให้นายหญิงและทุกคนจงปลอดภัยในการเดินทาง มู นางอ้อ และชาวหล่มช้างทุกคน จะเฝ้ารอคอยการกลับคืนมาของนายหญิงและคณะ”

“เราทั้งหมด รวมทั้งกะหยิ่นพ่อเจ้าด้วย ก็หวังไว้ว่าจะได้กลับคืนมาที่นี่อีกครั้ง แต่อีกสักเมื่อไหร่ จ้าวที่สถิตอยู่บนเขาหัวแร้งโน้นเท่านั้นที่จะรู้ได้ ขอให้พวกเจ้าทุกคนจงอยู่กันอย่างมีความสุข ลาก่อน!”

กล่าวจบ คารินยกมือขึ้นโบกให้แก่ชาวหล่มช้างทุกคน ดอกไม้ป่านานาชนิด ก็ปล้นโปรยปรายเข้ามาที่ตัวหล่อน และคณะเดินทางทั้งหมดเป็นสาย จนแลสะพรังไปหมดทั้งลานดินบริเวณนั้น

นั่นคือน้ำใจและความรักดี ที่ชมรมชาวคอยแหล่งสุดท้าย จะแสดงให้เห็นได้จากแก่นแท้จริงใจ แต่ก็ไม่มีสรรพสำเนียงใดๆ ที่จะผ่านออกมาได้จากลำคอของคนเหล่านั้น

มันเป็น ความเจ็บปวดซึมเศร้าอย่างไรพิกล

รพินทร์ ไพรวลัย เปาบุหรีเป็นทางยาว เดินสำรวจขบวนลูกหาบร่วมตายทั้งหก และหีบห่อสัมภาระเหล่านั้นอีกครั้ง ชักถามคนเหล่านั้นสองสามคำ แล้วก็เดินจำออกไปเบื้องหน้า ถอดหมวกออก ยืนสำรวจมโนทัศน์ไปยังทิศทางที่ตั้งเข็มไปเบื้องหน้าอยู่ อึดใจ ก็ครอบหมวกไว้บนศีรษะตามเดิม เหลียวกลับมาโบกมือเป็นสัญญาณให้เริ่มต้นการเดินทาง

ทั้งคณะเริ่มเคลื่อนออกเดินในทันทีนั้น ด้วยอาการปกติ เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน เดินร่วมกลุ่มเป็นหน้ากระดานตามหลังการนำของเขา เว้นระยะเพียงไม่กี่ก้าว ถัดไปก็เป็นขบวนลูกหาบหามของลูกหาบมือดีทั้งหก ซึ่งหาบสัมภาระเป็นคู่ เดินตามกันไปในลักษณะเรียงแถว

หัวหน้าบ้านหล่มช้างคนใหม่และเมียของมัน ตลอดจนลูกบ้านทั้งหลาย เดินตามหลังเสียบๆ มาส่งด้วยเป็นขบวน และหยุดยืนอยู่เมื่อคณะเดินทางเริ่มบ้ายหน้าขึ้นเนินเขา เป็นบริเวณไร้กัลวีย ก่อนที่จะดับตา ก็มีเสียงตะโกนอ้ออิงเซ่งแซ่ขึ้นมา เมื่อเหลียวกลับลงไปมองก็เห็นพวกนั้นโบกมืออยู่ไหนๆ

“พวกนั้นอวยพร ขอให้การเดินทางของเราปลอดภัย และค้นพบ ชด ประชากร ตามที่เราปรารถนาไว้”

พรานใหญ่หันไปบอกแก่ทั้งสาม เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน โบกมือตอบลงไปเป็นครั้งสุดท้าย อึดใจต่อมา...ต่างก็มองไม่เห็นกัน เพราะฝ่ายเดินทางเริ่มลับมุ่มไหล่เขา กลืนหายไปในความทะมึนของป่าใหญ่ พ้นจากสายตาของฝ่ายที่คอยเฝ้าส่งอยู่เบื้องล่าง

“นำแปลคณะ วันแรกที่เรามาถึงหล่มช้าง บรรยากาศมันเต็มไปด้วยความเครียดหนัก ไม่นั่นใจว่าจะเข้ากับพวกนี้ได้หรือไม่ แต่แล้วในวันจาก เราก็มารู้สึกเหมือนกับว่า ได้จากบ้านของเราเองเหมือนกัน”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้น โปรๆ ขณะที่เดินรวมกลุ่มกันไป

“ไมตรีจิตมิตรภาพอันแท้จริง ย่อมหาได้ในป่า มากกว่าในเมือง”

เป็นคำพูดคล้ายจะรำพึงของหัวหน้าคณะ ซึ่งไม่เจตนาที่จะเอ่ยกับใครโดยเฉพาะ

ไชยยันต์เร่งฝีเท้าขึ้นไปเดินเคียงไหล่พรานใหญ่

“รู้สึกเป็นยังไงบ้าง ผู้กอง?”

รพินทร์หันมายิ้มให้

“ปกติเรียบร้อยดีทุกอย่างครับ คุณไชยยันต์ละ”

“มีต้นตอบ้าง เมื่อรู้สึกว่ เราเริ่มออกเดินทางกันอย่างแท้จริงแล้ว แต่ในด้านกำลังใจมันมันคงเพียงพอดีเกินคาด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภายหลังจากที่พวกเราทั้งหมดทำพิธีปิดป่าแล้ว”

พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ

“ผมยินดีที่พวกคุณพอจะเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ได้บ้างแล้ว โดยอาศัยจากประสบการณ์ที่เห็นๆ มาก่อนที่จะเริ่มเดินทางแท้จริงในครั้งนี้ เห็นไหมครับ อย่างน้อยที่สุด เราก็ได้รับผลในด้านกำลังใจเต็มเปี่ยมจากสิ่งที่เราได้กระทำลงไป เรา กำลังจะมุ่งหน้าเข้าสู่ดินแดนลับ เรา ก็ต้องทำตัวให้เข้าได้กับความลับนี้ แบบหนามยอกก็ต้องบ่งด้วยหนาม ผมไม่จำเป็นจะต้องอธิบายอะไรให้คุณฟังแล้ว ทำให้ต้องฝึกความรู้สึกเหมือนในระยะแรกๆ เพราะรู้ดีอยู่ว่า นับวันที่เราใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันในป่า สิ่งต่างๆ ที่พบเห็น มันจะสอนให้พวกคุณเองดีกว่าที่จะบอกกันด้วยคำพูด ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เตรียมกาย เตรียมใจไว้ให้พร้อมเถิดครับ สำหรับระยะทางเดินข้างหน้าของเรา ผมเองก็ยังบอกไม่ถูกเหมือนกันว่ เราจะเผชิญหน้ากับอะไรบ้าง”

ไชยยันต์สูดลมหายใจลึก ตาเป็นประกายเกร่งกร้าว มองขึ้นไปยังท้องฟ้ากว้างอันกระจ่างแจ่มใสด้วยตะวันเช้า และกราดไปยังดงใหญ่ ที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน

“ผมไม่หวั่นอะไรอีกเลยจนคิดเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อขบวนของเราได้คณะร่วมทีมครบชุดอย่างที่มาด้วยกันนี้ ต่อให้หนทางข้างหน้ามันจะเป็นนรกโลกันตร์สักขนาดไหน เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าที่เราจะมาถึงหล่มช้าง มันหล่อหลอมจิตใจพวกเรามาเป็นอย่างดีแล้ว ว่แต่เรากำลังตั้งเข็มไปทางไหนก่อนเป็นอันดับแรก?”

ไชยยันต์ถามถึงทิศทาง ระหว่างที่พรานใหญ่กับเชษฐาหารือกันอยู่ เกี่ยวกับการเดินทาง เขาไม่ได้มาร่วมอยู่ด้วย

รพินทร์ชี้มือไปยังเขาหัวแร้ง ที่เห็นเขียวครึ้มเป็นเงาราวๆ อยู่ในกลุ่มละอองหมอกยามเช้า

“เราจะตรงเข้าหาเขาหัวเร้งนั้นก่อน แล้วเบี่ยงไปทางขวาทางด้านตรงข้ามกับส่วนที่เป็นจะงอยปากนก ตรงบริเวณที่เห็นเป็นช่องเขาใหญ่สองลูก ลาดลงมาบรรจบกันนั้น จากนั้นจะอาศัยแผนที่เก่าสอบเทียบ เพื่อค้นหาเป้าหมายเป็นระยะๆ ไป ต้องค่อยๆ สอบคลำทางไปที่ละจุด”

ขณะนั้นราชสกุลสองพี่น้อง ก็ก้าวเข้ามาเกาะหมู่เดินรวมกลุ่ม เมื่อหนทางกว้างพอที่จะเดินเรียงหน้ากระดานกันไปได้

“มันห่างจากที่นี้ออกไปไม่ใช่น้อย คำนวณจากสายตาคงราวๆ ถ้าตัดเป็นเส้นตรงไป ก็เห็นจะไม่น้อยกว่า 20 กิโลเมตร ผ่านดงทึบไม่น้อยกว่าสองสามดง ยังมีเขาเล็กๆ อีกหลายลูกกันไว้ ยังไม่รู้เลยว่ากว่าจะไปถึงใช้เวลาสักเท่าไร”

เชษฐาเอ่ยขึ้นเบาๆ ตาจับจ้องไปยังเป้าหมายที่เห็นทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ

“เราจะพยายามตัดเส้นทางในแนวตรงให้ได้มากที่สุดครับ” พรานใหญ่ตอบอย่างระมัดระวัง “ผมคิดว่าอย่างช้าๆ พรงนี้เที่ยงเราควรจะได้ถึง”

“ไม่น่าเลยนะ ก็มองเห็นอยู่ใกล้ๆ แค่นี้เอง ทำไมต้องใช้เวลานานถึงขนาดนั้น”

ผู้เปรยแทรกขึ้น คือนักมานุษยวิทยาสาว เดินทางพลางส่องกล้องไปพลาง

“ที่เห็นใกล้ๆ อยู่เพียงแค่นี้ละ หมายถึงภูเขาใหญ่ทั้งคู่”

“นั่นแหละ ระยะเพียง 20 กิโลเมตร ควรจะเดินกันได้ถึงภายใน 5-6 ชั่วโมงเป็นอย่างสูง”

“บอกเขาสิ ผูกอง”

ไชยยันต์พูดพร้อมกับหัวเราะหึๆ

“บอกว่า 5-6 ชั่วโมงที่เขาว่านั้นนะ มันยังเข้าไป ถ้าหากว่ามีถนนแบบซูเปอร์ไฮเวย์ตัดจากที่เราเดินอยู่นี่ เป็นสะพานลอยข้ามดงที่เห็นเขียวอยู่ข้างล่าง ตรงไปยังดินเขาหัวเร้งเป็นเส้นตรง ถ้ามันมีถนนอย่างงี้ และถ้าเขาใช้รถยนต์แรงสูงชนิดที่เคยขับเยี่ยมชมอยู่ในกรุงละก็ สัก 10 นาที ก็คงถึงมั้ง หรือถ้าไปด้วยเฮลิคอปเตอร์ก็ยิ่งเร็วกว่านั้นอีก...พูดออกมาได้ ยังกะไม่เคยเดินป่าขึ้นเขาและอื่นๆ ที่ก็เดินเสียจนขาเจ็บมานับไม่ถ้วนแล้ว”

คารินไม่พูดอะไร แต่พลิกไหล่ไชยยันต์เซ่เข้ารกไปโดยแรง

“ป่ามันทึบมาก เราเดินเป็นเส้นตรงไม่ได้ ประเดี๋ยวพลองจากเขาถูกนี้ตัดเข้าดง เราก็จะมองไม่เห็นเขาหัวเร้งลูกนั้นเพราะดงไม้บังหมด ต้องอาศัยเข็มทิศกันแล้ว ยิ่งกว่านั้นยังต้องปีนเขาอีกหลายลูก”

“แปลว่าเรากำลังจะเข้าเขตที่เรียกว่า ‘นรกดำ’ แล้วนั่นหรือ?”

พรานใหญ่สั่นศีรษะ

“ยังก่อนครับ อย่างน้อยก็ต้องไปถึงเขาหัวเร้งเสียก่อน วันนี้ทั้งวันเรายังเดินอยู่ในดงที่เห็นเขียวมีดอยู่ข้างล่างนี่แหละ”

“ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราจะไม่พบหมู่บ้าน หรือผู้คนอีกแล้วกระมัง?”

หญิงสาวถามเสียงเบา

“ยังสงสัยอยู่ แต่ถ้าพบ ก็แปลว่าผมไม่เคยรู้มาก่อน”

จากนั้นก็ไม่มีใครพูดกันอีก นอกจากการตั้งหน้าตั้งตาเดินกันอย่างคร่ำครีดย

รพินทร์ทิ้งระยะนำลำหน้าออกไปตามเดิม เมื่อหนทางแคบเรียงเดียว ผ่านไร้วัวของพวกหล่มข้างวกลงไปตามไหล่เขาด้านตะวันตก อันเป็นด้านตรงข้ามกับที่เคยตามงูยักษ์มาแล้ว ไม่ช้าก็ถึงบริเวณอันเป็นไร่นั้นไว้เบื้องหลัง สู่ปรกที่เต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่สูงเสียดฟ้า นานๆ จะได้ยินเสียงพวกที่หาบสัมภาระอยู่เบื้องหลัง พูดกันพึมพำเบาๆ

พรานใหญ่นำรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ด้วยฝีเท้าเต็มที่ของเขา และคณะนายจ้างทั้งสาม ก็สปีดหลังมาอย่างกระชั้นชิด ด้วยกำลังที่อยู่ตัว ความเคยชินที่ฝึกฝนมาแล้วอย่างดีเยี่ยมจากการบุกบั่นฟันฝ่ากันมาแล้วในระยะต้น แงซาบกับคะหยั่น อยู่รู้งี้ทำขบวน

มันจริงอย่างที่จอมพรานบอกไว้ ชั่วโหมงเสาต่อมา ก็ตัดลงจากเขาอันเป็นที่ตั้งหมู่บ้านหล่มข้างเข้าสู่ดงทึบ ภาพของเขาหัวแรงอันเป็นที่หมาย มองเห็นเป็นทิวกันขอบฝั่งอยู่ลิบๆ ก็พลันลึบหายไป เพราะถูกบดบังไว้หมดสิ้นเมื่อลงมาสู่หุบ

รพินทร์นำรุดไปตามด่านสัตว์ที่คดเคี้ยวชอกซอน พาดตัดกันอยู่ไปมาราวกับคนมาทำไวนั้นอยู่ครู่ใหญ่ ก็ใช้มีดเดินป่าถางพงตัดแยกเข้าไปในส่วนอันเป็นปรก โดยใช้เข็มทิศอยู่เป็นระยะต่อมาก็ทะลุออกมาพบกับทางด่านอันเดินสะดวกอีก แล้วก็หักตัดทางใหม่ สลับกันอยู่เช่นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า จนคณะนายจ้างไม่สามารถจะจดจำได้ว่า ขณะนี้ต่างอยู่ทางด้านไหนของหมู่บ้านหล่มข้าง นอกจากจะใช้ดูจากเข็มทิศประจำตัวแต่ละคน ซึ่งกำหนดแนวทางไว้ก่อนที่จะลงจากเนินเขาหล่มข้างมา

นอกจากกิ่งก่าดง ตัวขนาดท่อนแขน สีสนประหลาดที่มันจะเกาะซุกทำตัวพองอยู่ตามโคนไม้แล้ว ป่าทั้งป่าเงียบสงัดเปล่าเปลี่ยว มองไม่เห็นสัตว์อะไรแม้แต่ลิงหรือค่างสักตัวเดียว อากาศกลางดงระอุอ้าว เต็มไปด้วยกลิ่นอับของใบไม้เน่า

เขษฐากับไชยยันต์ ชักมีดเดินป่าที่เสียบหลังติดประจำตัวอยู่ด้วยออกมา ช่วยรพินทร์ถากถาง ในกรณีที่มีการตัดทางบุกเขารก คารินปลด .300 เวเธอร์บีแม็กนัม ประจำตัวลงจากไหล่มาถือไว้ในมืออย่างไม่ประมาท ในขณะที่คณะพรรคทั้งสามถือมีดอยู่ในมือ ฟันกิ่งไม้เปิดทางมุดลอดชอกชอนกันเข้าไป

ประมาณสิบนาฬิกา หนทางเดินก็เริ่มไต่ขึ้นสู่พื้นที่ อันเต็มไปด้วยมอและมาบสลับไปกับลำห้วยแห้ง การเดินยากลำบาก เต็มไปด้วยอุปสรรคทวีขึ้นทุกขณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่หาบหาบสัมภาระ บางขณะไม่สามารถจะหาบกันไปได้โดยปกติ ต้องปลดหีบห่อออกจากคานหาบ และใช้วิธีแบกส่ง หรือมิฉะนั้นก็มัดด้วยเชือกช่วยกันสาวชักรอกขึ้นไป ในกรณีที่ไต่ขึ้นฝั่งลำห้วยสูงชันทั้งหมดต้องหยุดรอและคอยช่วยเหลือลำเลียงสัมภาระเหล่านั้นคนละไม้คนละมือตลอดเวลา ตาม

เส้นทางที่ไม่เคยปรากฏร่องรอย ว่ามนุษย์คนใดผ่านเข้าไปนั้น เมื่อถึงบริเวณที่พอจะเดินไปได้ตามปกติ ก็ไล่กันตามแบกกันต่อไปสลับกันอยู่เช่นนั้น การเดินไม่สามารถจะไปได้เร็วนัก

ทั้งหกคน ไม่ว่าจะเป็นพรานพื้นเมืองของรพินทร์ แงชายหรือคะหยิ่น ทรหคบิกบินราวกับควายป่า ไม่มีใครแสดงท่าเหนื่อยอ่อนหมกกำลังลงเลยแม้แต่น้อย ตลอดระยะเวลาสามชั่วโมงเต็มที่ แบกหามบุกป่าฝ่าพวงมาโดยไม่มีการหยุดพักเลยแม้แต่น้อย นับแต่เริ่มออกจากหมู่บ้านหล่มช้าง แต่ละคนยังสดชื่นกระปรี้กระเปร่าเหมือนเดิม อันเป็นคุณสมบัติชั้นเยี่ยมของลูกไพรโดยสายเลือด

คณะนายจ้างทั้งสามเสียอีก ทั้งๆ ที่เดินกันตัวเปล่า มีแต่เพียงเป้หลังส่วนตัว และไร่เฟิลประจำมือ ยังเหงื่อโชกราวกับอาบน้ำทั้งตัว คิมน้ำกันคนละไม่ต่ำกว่าสองสามครั้งมาแล้ว ในขณะที่พรานใหญ่และอีกหกคนยังไม่มีใครแตะต้องน้ำหรือแสดงว่าต้องการเลย

“จริงของรพินทร์...”

ไชยยันต์พูดขึ้นหอบๆ เป่าลมระบายความร้อนออกจากปาก หยิบผ้าขนหนูที่พันคออยู่ขึ้นซับเหงื่อชุ่มโชกใบหน้าจนเข้าตา ขณะนั้นทั้งหมดเพิ่งจะได้ล่าห้วยชันตอนหนึ่งขึ้นมาได้ และหยุดรอพวกลูกหาบที่กำลังทยอยส่งของขึ้นมา โดยมีพวกหนึ่งรอรับอยู่ข้างบน

“นี่ถ้าเราเอาเกวียนกับควายมาด้วย ก็มีหวังต้องทิ้งเสียภายในระยะชั่วโมงแรกที่ออกเดินมานั่นเอง หนทางมันไม่มีทางจะใช้สัตว์หรือพาหนะใดๆ เป็นเครื่องบรรทุกล่อแรงได้เลย นอกจากจะหาบหามกันมาเองอย่างนี้”

พรานใหญ่อื่นๆ อยู่ในสีหน้า บอกเรียบๆ ว่า

“ระยะที่ผ่านมานี้ยังดี อีกสัก 2 ชั่วโมงข้างหน้าเราก็จะต้องปีนเขากันแล้ว เกวียนหรือควายที่คุณไชยยันต์หวังไว้ว่าจะใช้เป็นเครื่องผ่อนแรงบรรทุก ไม่มีทางจะไปกับเราได้อย่างเด็ดขาด”

เชษฐาใช้มือข้างหนึ่งปาดแขนเสื้อขึ้นดูนาฬิกา

“เราออกจากหล่มช้างเมื่อ 7 โมงตรง นี่เกือบ 11 โมงแล้ว เดินกันมารวม 4 ชั่วโมงเต็มๆ ยังมองเห็นท้องฟ้าไม่ถนัดเลย เหมือนงมอยู่ในถ้ำนั่นแหละ พอจะบอกได้ไหมว่าขณะนี้อยู่ตรงไหน”

“บนเชิงเขาทิวแรก ที่กั้นระหว่างหล่มช้างกับเขาหัวแร้งครับ เขาลูกนี้...ก็คือเขาที่เรามองเห็นเป็นรูปคล้ายๆ กระตึงหมอบ ตอนที่อยู่บนไร่กล้วยที่หมู่บ้าน”

ไชยยันต์ผิวปากหวือ กวาดสายตาไปรอบๆ ทั้งๆ ที่ไม่สามารถจะสังเกตเห็นอะไรได้นอกจากความมืดทึบรอบด้าน ระเกะระกะไปด้วยเถาวัลย์ขนาดใหญ่ซึ่งห้อยพันอยู่ทั่วไป

“ตายโหง! ป่านี้น้ำมันยิ่งกว่าทะเลเสียอีก ไม่มีทางจะกำหนดอะไรได้สักอย่าง นี่ผมไม่รู้ตัว ลึกคิดว่าขึ้นมายอยู่บนเชิงเขาแล้วตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เราเริ่มขึ้นเขามาตั้งแต่ตัดห้วยลูกแรกเมื่อชั่วโมงที่แล้วมานี้แหละครับ จำได้ไหมครับ ตรงที่เราพบรอยช้างล้มดันไม้ไว้เป็นแปลงเหนือขอบเหวณะ”

“วาว! ให้อย่า ผมเห็นจะเป็นนักเดินป่าที่ดีไม่ได้เลย หมาทำจริงๆ สำหรับเรื่องการสังเกตทิศทาง นี่ยังนึกว่าอยู่กันหุบเขาลึกอีก”

อดีตนายทหารปืนใหญ่จู่ปากเบาๆ โคลงศีรษะ ค้างคาวหรือออกมาจูดูบ แล้วส่งแจกจ่ายไปให้เชษฐากับพรานใหญ่

“แกมันเอาแต่เดินอย่างเดียว ไม่รู้จักจะสังเกตเสียบ้าง...”

เชษฐาว่า ชิคไลท์เตอร์ป้อนส่งไปให้รพินทร์ก่อน แล้วจุดของตนเอง พลาจอัดควั่นลึก

“ไม่รู้สิกรอกหรือว่าพอข้ามห้วยลูกแรกแล้ว เราผ่านขึ้นยอดมาแล้วก็ลูก”

ไชยยันต์คงกะพริบตาแงๆ อยู่เช่นนั้น หย่อนตัวลงนั่งพักขาบนกิ่งเถาวัลย์ใหญ่ตอนหนึ่ง

“จะไปรู้ได้ยังไง ถึงผ่านขึ้นมอ ก็ลงมาบ สลับกันอยู่อย่างนั้น ทางเดินมันเดี๋ยวขึ้นสูง เดี่ยวลงต่ำ เป็นระลอกคลื่นครั้งแล้วครั้งเล่า จำไม่หวาดไหว แล้วไ้มอมมาบ หรือที่ตอนที่ลุ่มนี่นะ กันหุบมันก็มีเหมือนกัน ไม่ใช่มีเฉพาะบนเขา”

“ถ้ากำหนดทิศทางให้ถูก ก็จ้ะรู้ว่าเรามุ่งตะวันออกมาตลอดระยะ นับตั้งแต่ผ่านห้วยลูกแรก มอที่ผ่านมาแต่ละลูก สูงกว่ามาบ นั้นย่อมแปลว่าเราได้ขึ้นสูงทุกขณะ”

เชษฐาบอก เสียงไชยยันต์บ่นพ้อ เพราะยังงงอยู่ไม่หาย แต่พรานใหญ่ลอบชำเลื่องมองดูอดีตท่านทูตทหารบก หัวหน้าคณะอย่างนิยมนับถืออยู่ในใจ ในชั้นเชิงการเดินป่าแล้ว สุภาพบุรุษในราชสกุลผู้นี้มีพิชานพอตัวทีเดียว แม้ว่าจะเป็นนักเดินป่าสมัครเล่นชั่วครู่ชั่วยามในอดีตที่ผ่านมา แต่คนละเอียดรอบคอบช่างสังเกตอย่างเชษฐา ย่อมไม่มีวันที่พรานป่าจะดัมตุ่นเอาได้ง่ายๆ เหมือนพวกชาวกรุงที่เข้าป่าทั้งหลาย

ถูกของเชษฐาแล้ว ทิศทางที่เขาเข้ามา แม้จะคาดเดี้ยวกว่นสักปานใดก็ตาม แต่ส่วนใหญ่ก็บายขึ้นตะวันออกตรงตามที่เชษฐาพูด

“อย่างงี้ไงล่ะ ที่เขาเรียกว่าเดินแบบมะจุมมะงาหรา ได้แก่นั่นเสียจริงๆ อยากจะรู้เคล็ดลับเหลือเกิน ว่าคนชำนาญเขามีอะไรเป็นเครื่องสังเกต ถึงบังคับการเดินแบบงมของตนเอง ให้มุ่งเข้าสู่ทิศใดทิศหนึ่งที่ต้องการได้เสมอ ตามความรู้สึกอย่างฉันก็เห็นเดี้ยวซ้ายจัดเดี้ยวขวาจัด วกลงไปเวียนมาน่าปวดหัว กำหนดอะไรแน่นอนไม่ได้เลยสักอย่าง เดินเรือในมหาสมุทร ดูเหมือนยังจะง่ายเสียกว่าเดินดงที่มองไม่เห็นอะไร นอกจากคันไม้มีดไปหมดแบบนี้ หืม? ผู้กองช่วยบอกหน่อยซิ”

ประโยคหลัง เขาหันไปถามพรานใหญ่

รพินทร์ยิ้มขันๆ ในท่าทางอาการของไชยยันต์

“ข้อนี้ผมก็สนใจจริงๆ กราบ คุณไชยยันต์ ไม่รู้จะเอาอะไรเป็นเกณฑ์หรือบรรทัดฐานเพื่อกำหนดเป็นหลักตายตัวลงไปได้ แต่มันก็หนีวิชาลูกเสือเบื้องต้นไปไม่ได้หรอกครับ คือไม่ว่าจะเดี้ยวซ้าย เดี้ยวขวา กลับหน้า หันหลังอย่างไร เราจะต้องกำหนดทิศใหญ่ๆ ทั้งสี่ทิศให้ได้อย่างแม่นยำ แล้วก็มุ่งไปตามทิศที่เราต้องการ มันก็ไม่ผิดเป้าหมายที่เราต้องการจะเดินไปให้ถึง ไอ้ที่เดี้ยวซ้าย เดี้ยวขวา กลับหน้า กลับหลังอะไรเหล่านี้ มันก็เป็นเรื่องธรรมดาของการเดินป่าทุกแห่ง ที่ไม่มี

ถนนตัดไว้ให้เพราะเราต้องหาทางเดินเลาะลัดไปให้สะดวกนั่นเอง มันเป็นไปได้ในการที่ตั้งเข็มไว้ แล้วก็ตัดตรงแนวไปทางนั้นถ่ายเดียว โดยไม่มีการเลี้ยวไปทางอื่น ถ้าเป็นทางอากาศ หรือทางทะเลก็ได้ เพราะไม่มีอุปสรรคอะไรขวางกั้น ลงวางเข็มให้ตรงทิศ ก็ถือหางเสือไปทางด้านนั้นได้ตลอดเลย นี่เราต้องหลีกหุบ หลีกเหว บางทีก็ป่ารกที่ไม่สามารถจะผ่านเข้าไปได้ ต้องอ้อมไปเพราะฉะนั้น อย่างที่คุณไชยยันต์ว่าเมื่อตะกี้ก็ถูกเหมือนกัน คือเล่นเรือไปในมหาสมุทร ยังง่ายเสียกว่าการเดินในป่าทึบ เพราะทะเลเรายังมองเห็นสังเกตทิศได้ถนัด มุ่งให้เป็นแนวตรงไปยังทิศใดทิศหนึ่ง ไม่ช้าก็เร็วจะต้องพบฝั่งแน่ แต่ป่านั้น บางทีรัศมีเพียงแค่อารางกิโลเมตรเดียว คนไม่ชำนาญก็ยังไม่เดินหลงอยู่ได้เป็นเดือน เป็นปี หาทางออกไม่ได้ เดินวนเวียนเป็นวงกลมอยู่นั่นเอง”

“สรุปได้ง่ายนิดเดียว ในเรื่องนี้...”

เชษฐาพุดยิ้มๆ ตัดบท ตบทีไรเพื่อนรัก

“ข้อสงสัยของแก มีคำตอบที่ตรงที่สุดคือ คนที่เขาชำนาญแล้วอย่างรพินทร์ เดินป่ามาแล้วนับเป็นสิบๆ ปีขึ้นไป ก็ย่อมชำนาญกว่า ส่วนแกมันนักท่องป่าหน้าใหม่ เพิ่งจะมาเดินป่าเอาจริงจึงไม่เกินเดือนหนึ่งมานี่เอง เพราะฉะนั้น อย่าหมั่นมีปัญหากังขาอะไรอยู่เลย คอยเดินตามเขาไปอย่างเดียวก็น่าจะแล้วกัน”

“ที่ถามก็เพราะต้องการจะศึกษาเรียนรู้”

อดีตนายทหารปืนใหญ่บอกอ่อยๆ

“นี่นะเหอ นายทหาร อยากรู้ว่าเรียนสำเร็จจนกระทั่งได้ยศพันตรีมาได้ยังไง ขนาดวิชาลูกเสือสำรองก็ยังไม่รู้ กำหนดทิศยังไม่ถูก”

คู่ธิดาสาวพุดเบาๆ มาอย่างไ้ที ขณะที่เปิดจุกกระดิกออกกรอกน้ำดื่ม

ไชยยันต์ ขยี้ปลายจมูกอย่างฉุนๆ

“ได้ทีเป็นไม่ได้นะ จี๊เพะไล่ชะร้ายไป”

“ไม่ได้จี๊เพะไล่หรือ แต่รำคาญที่ขยายจี๊เท่อออกมาให้จับได้ น่าขายหน้าจริงๆ”

“แล้วเราล่ะ รู้หรือว่า ทิศไหนเป็นทิศไหน ขณะที่อยู่กันตรงนี้?”

“ถึงฉันจะไม่รู้ ก็ไม่เห็นเสียหายอะไรตรงไหน ฉันเป็นหมอ ไม่ได้เป็นลูกเสือ ทหาร หรือพรานป่า ผู้หากินอยู่กับทิศ...”

ม.ร.ว. สาวคนสวยช่อนิ้ม พุดเนิบๆ มาหน้าตาเฉย

“แต่ถึงเป็นหมอก็ตามเหอะ ฉันก็ยังชี้ทิศให้เธอได้ถูก”

“ไหนบอกมาซิ ตะวันออกอยู่ทางไหน?”

ไชยยันต์กระซอกเสียงถามมาโดยเร็ว ดารินนิ้มเยาะ

“ก่อนจะมาลองภูมิฉัน ตรวจสอบภูมิของตนเองก่อนดีกว่า ในฐานะที่ตัวเองเป็นทหาร แล้วตอนที่อยู่หล่มซ้างก็เห็นคุยโวไว้นักว่าเดี๋ยวนี้เดินป่าได้ชำนาญแล้ว เอาละ ตัวเองนั่นแหละ บอกมาซิตะวันออกอยู่ไหน เอ้อ! บอกมา...ถ้าถูกก็ให้ชเป็นนายพันตรีตามเดิม”

“แล้วถ้าผิดล่ะ?”

เพื่อนชายชักสงสัย คารินตื้มน้ำกลั้วคออีกครั้ง ยักคิ้วให้

“ถอดลงเป็นพลทหาร!”

ไชยยันต์กลืนน้ำลาย ทำหน้าพิกล รพินทร์กับเชษฐากัศริมฝีปากกลั้วหัวเราะ อดีต
นายทหารปืนใหญ่ถอดหมวกออกเกาศีรษะกรากๆ บ่นพึม

“วะ! จะเล่นถอดยศเป็นพลทหารเสียแล้ว”

“ก็น่าถอดหยอกอยู่ ถ้าชี้ทิศไม่ถูก เร็ว บอกมาจะวันออกอยู่ไหน”

หล่อนขู่สาทัตมาโดยเร็ว

ไชยยันต์ครางเบาๆ ในลำคอ มองไปทางพรานใหญ่เหมือนจะอาศัยเป็นที่พึ่ง คารินก็ตัด
ลำมาทันทีว่า

“ห้ามบอกข้อสอบกันนะ แล้วก็ห้ามดูเข็มทิศด้วย ไม่งั้นถือเป็นโมฆะ ปล่อยให้ไชยยันต์ชี้
ทิศเอง”

อีกฝ่ายผินหัวเราะ

“ฮิโฮ! เรื่องกล้วยๆ แค่นี้เอง”

ว่าแล้ว เขาก็ลุกขึ้นยืน เดินไปที่ต้นไม้ต้นหนึ่ง พยายามเอามือลูบคลำดูรอบๆ ต้น คาริน
หัวเราะลั่น ร้องออกมา

“หมดท่าแล้ว! นายพันตรีไชยยันต์ อนันตรัย ลงถึงขั้นเอามือคลำต้นไม้...ไม่มีทางหรอก
อย่าเอาวิชาลูกเสือตำราลงมาใช้หน่อยเลย ไม่เห็นหรือว่าดวงนี้ะมันทึบเสียจนแสงตะวันลอดลงมาไม่
ถึงพื้น คลำให้ตายก็ไม่รู้ว่าด้านไหนแดงต้อง อันหมายถึงจะวันออกอย่างไรที่จะต้องการหา”

“บ๊ะ! ถ้าคิด รู้เสียด้วยว่าวิชาลูกเสือเขากำลังยังงี้”

ไชยยันต์บ่นอุบ ระหว่างที่คารินก้มลงหัวเราะตัวงอ เชษฐาหึๆ อยู่ในลำคอ ส่วนรพินทร์
ยืมๆ เขาพอใจอยู่อย่างหนึ่งมาแต่ต้นแล้ว นั่นคือไม่ว่าจะอยู่ในภาวะฉุกเฉินคร่ำเครียดสักเพียงใดก็
ตาม นายจ่าหนุ่มสาวของเขาคุณนี้ มีอารมณ์ครึกครื้นร่าเริงหยอกเย้ากันเล่นเป็นที่สนุกสนานเสมอ
ทั้งคู่มีอารมณ์ขันและขี้เล่น มันเป็นบุคลิกที่ดีของนักผจญภัยซึ่งไม่เคยหวั่นไหวต่ออนาคตที่รออยู่
เบื้องหน้า ไม่ว่าจะร้ายแรงสักขนาดไหน

และสิ่งนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่สุด ของการร่วมเดินทางฝ่าอันตรายด้วยกัน อย่างน้อย
ที่สุด มันก็ช่วยคลี่คลายบรรยากาศอันเครียดหนักลงได้

เมื่อไม่ได้ที่พึ่งจากการคลำต้นไม้ ไชยยันต์ก็หันรีหันขวาง หมุนไปรอบตัวอยู่อึดใจ แล้วก็
ตัดสินใจชี้สังเคศ

“นี่ ตะวันออกอยู่ทางนี้!”

คารินมองดูอย่างสมเพชระคนขบขัน แล้วบอกว่า

“เอาละ หันไปถามพรานใหญ่คู่ขาของเธอดูซิว่า เธอชี้ผิดหรือถูกในฐานะเป็นพรานนำทาง ฉันมอบให้เขาเป็นกรรมการตัดสิน”

ไชยยันต์เหลียวไปทางรพินทร์ แล้วลอบขยิบตาให้ ถามว่า

“ผมชี้ถูกใช่ไหม ผู้กอง?”

“ครับ ถูกเพลงเลย ผู้พัน!”

พรานใหญ่ตอบหน้าตาเฉย คารินเอียงหน้าตะแคงหูจ้องตาเขาเป็ง ร้องเสียงสูง

“ไหนว่ายังงั้นนะ คุณร้อยตำรวจเอกรพินทร์ ไพรวลัย ได้ยินไม่ถนัด”

“ผมรับรองว่า นายพันตรีไชยยันต์ อนันตรัย ชี้ทิศตะวันออกได้ถูกต้องแล้วครับผม!”

คารินชี้หน้าเขา

“ขบถภายในประเทศเสียแล้ว ผู้กอง!!...”

หล่อนร้องหนักๆ แล้วหันมาทางพี่ชาย

“พี่ใหญ่เป็นพยานนะคะ พรานนำทางของเราคนนี้ส่อนิสัยให้เห็นว่า ไม่ซื่อสัตย์สุจริตเสียแล้ว ไม่เคารพในอาชีพพรานของตัวเอง เจตนาหลบเกลื่อนอำพรางความจริง ไชยยันต์ชี้ตะวันตกเฉียงเหนือเป็นตะวันออก เขาก็ยังอุตส่าห์รับรองให้ว่า เป็นทิศตะวันออก”

“ก็แล้วคุณหญิงว่าทิศตะวันออกอยู่ไหนล่ะครับ?”

พรานใหญ่ทำหน้าตาย ถามมา

“คุณก็รู้อยู่แล้วว่า มันอยู่ด้านนี้ ตรงข้ามกับที่ไชยยันต์ชี้เลย”

หล่อนตวาดแหว ซี่มือให้ดู

“เอ...หมอทำไมถึงกล้าเถียงพรานในด้านทิศล่ะครับ?”

“เถียงซิ ทำไมจะไม่เถียง ในเมื่อหลักฐานตายตัวมันอยู่นี่...”

คารินเอ็ดลั่นป้า จัดเข็มทิศออกมาจากกระเป๋าเสื้อ ส่งพรวดไปให้ดูจนเกือบถูกหน้าเขา จนรพินทร์ต้องผงะหน้าหลบ

“นี่ๆ เห็นไหม ทิศเหนือมันอยู่ทางนี้ ตะวันออกมันก็ต้องอยู่ทางนี้ หรือว่าพรานจะเถียงเข็มทิศ อันเป็นมาตรฐานตายตัวของโลก”

“อ้าว! แล้วคุณหญิงก็ไม่บอกเสียแต่แรกว่าคุณเข็มทิศเป็น”

รพินทร์เอานิ้วเกาจมูก พุดอ่อยๆ เชษฐากับไชยยันต์หัวเราะลั่นออกมา พรานใหญ่หลบตาหล่อน เบือนหน้าไปกลั้นหัวเราะจนตัวเขย่า คารินร้องอะไรออกมาคำหนึ่งกรากเข้ามาพลกอกเขาเซไป

“เดี๋ยวค่อยเปรี้ยงเลย...อ้อ! นึกว่าคุณเข็มทิศไม่เป็นก็เลยมาแหกตากันซึ่งๆ หน้าเงิเองหรือเสียแรงให้เกียรติยกให้เป็นกรรมการ คิละนะ เรา...”

“น้อย! แล้วกัน เรานี้ทำไมถึงนั่งลงยังงั้นะ”

พี่ชายร้องทักมาปนหัวเราะ

“เจ้ออันธพาล ก็ต้องนั่งเลงด้วยอย่างนี้แหละค่ะ”

หล่อนหันมาบอกพี่ชาย ตาขุนเจ็ย พรานใหญ่หันมายกมือไหว้หัวเราะเหาะๆ

“โธ! คุณหญิงอย่าโมโหผมเลยครับ ผมขอโทษที่ ไม่ได้มีเจตนาจะหลอกลวงอะไร คุณหญิงเลย สงสารนายทหารยศถึงพันตรี จะต้องถูกลอยศสวตเดียวลงมาเป็นพลทหาร ก็เลยต้องยอมผิดจรรยาพรานไปบ้าง ก็นึกสงสัยแต่แรกเหมือนกันแหละ ตอนที่พูดกันถึงเรื่องทิศทาง...เห็นคุณหญิงแอบเอาเข็มทิศขึ้นมาดูลับๆ ล่อๆ อยู่ ผมก็ไม่นึกว่าคุณหญิงจะดูเข็มทิศเป็น นึกว่าพวกติดตัวเล่นๆ นั่นเอง”

“หนอย!...คุณูก กะอีแก่เข็มทิศ เด็กประถมหนึ่งมันก็ดูเป็น ปลายเข็มด้านแค้นพรายน้ำมัน จะต้องชี้ไปทางด้านทิศเหนือตลอดเวลา ไม่ว่าจะหกคะเมนตีลังกาอย่างไร ยกเว้นแต่จะไปลี้กเข็มมันไว้เสีย อยากจะหาทิศ ก็เพียงแต่หมุนหน้าปัดให้ด้านเหนือตรงกับปลายเข็ม อีกสามทิศที่เหลือมันก็ชี้ทันโทะให้เห็นเอง ถึงฉันจะไม่เคยเรียนวิชาลูกเสือ ฉันก็เป็นนักวิทยาศาสตร์มาก่อนจะสนามแม่เหล็กก็เรียนมาแล้วตั้งแต่มัธยมต้น”

“จริง ผมลืมไปนิด ลืมไปว่าคุณหญิงเก่งทุกอย่าง”

“ไม่ต้องมาประชด!”

หญิงสาวกระซอกเสียง ค้อนตาคว่า ไชยยันต์ก็บอกมาเบาๆ ว่า

“ดีแล้ว เดียวให้ผู้ชำนาญในการอ่านเข็มทิศเป็นคนนำทางก็แล้วกัน คุณไม่ต้องนำ”

“หุบปากเสียทีเถอะ พลทหารไชยยันต์!”

“ว้า! ช่วย...อย่าให้ถึงขั้นพลเลนน่า สิบเอกก็ยังดืนะท่านแม่ทัพ”

“พลทหารก็ยังมากไปสำหรับกองทัพไทย อยากส่งให้ไปเป็นพลทหารเลวเสียด้วยซ้ำ!”

ไชยยันต์เอามือโปะลงไปกลางศีรษะตนเอง ถอนใจเฮือก

ทั้งหกคนที่กำลังช่วยกันทยอยเอาหีบห่อสัมภาระขึ้นมาจากลำห้วยชัน พวกคนขนของตามขึ้นมาทัน พรานใหญ่สั่งให้พักอยู่เหนือริมฝั่งห้วยประมาณ 10 นาที พวกนั้นจึงลงนั่งมวนบุหรี่สูบเชษฐาภิโยชนบุรีไปให้ซองหนึ่ง ทุกคนสูบ ยกเว้นเงชายเพียงคนเดียว ซึ่งแต่ไหนแต่ไรมา ไม่เคยมีใครเห็นสูบบุหรี่หรือแตะต้องของเสพติดมันเมาใดๆ ทั้งสิ้น

“เราจะตัดสินใจเขาลูกนี้สักชั่วโมง ก็เที่ยงวันพอดี แล้วจะหยุดพักใหญ่หุงหาอาหารกลางวัน”

“ขาของคุณชาย รู้สึกเป็นอย่างไรบ้างครับ”

หัวหน้าคณะยิ้มหนักแน่นมั่นคง เหยียดขาข้างที่เคยพิการอยู่เป็นเวลาถึงเดือนเศษออกไป แล้ววอกกลับเข้ามาสะบัดแรงๆ

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก รพินทร์ มันหาเป็นปกติเรียบร้อยดีทุกอย่างแล้ว เหมือนไม่เคยบาดเจ็บมาก่อน คุณก็เห็นอยู่แล้วว่า ผมทดลองซ้อมเดินป่าในระหว่างที่ยังพักอยู่หล่มช้าง ระยะทางเดินติดต่อกันเป็นวันๆ ก็ไม่เห็นเป็นอะไร”

“นายใหญ่เดินไม่ไหว จี๋คอคะหยิ่นไปก็ได้”

เจ้านักเลงชาวคอยยืมยิงฟัน จันอาสาออกมาอย่างแข็งแรง เชษฐาหัวเราะอย่างอารมณ์ดี เอื้อมมือมาตบไหล่ลดศึคนายบ้านหล่มช้าง ผู้บัดนี้กลายเป็นคนของเขา

“ขอบใจเจ้ามาก คะหยิ่น แต่ถ้าฉันจี๋คอเจ้าเสียแล้ว ใครจะเป็นคู่กับเงาชายหาบหีบใบนั้น”

“จริงของนายใหญ่”

กะหยิ่นยิ้มแห้งๆ แล้วหันไปลุยขุดหลุมป่าที่บุญคำถือน้ำอยู่มาดื่มอีกๆ หน้าตาเฉย บุญคำเอาดินถึบยื่นเข้าให้ที่สีข้างพร้อมกับสวดคำขรมมเถ แต่เจ้ายักษ์ใหญ่ไม่สะอึ้งสะเทือน ทุกคนหัวเราะครืนเครง

พอเหงื่อหมด รพินทร์ให้สัญญาณออกเดินทางต่ออย่างบุกบัน การได้พักแม้จะชั่วระยะเวลาสั้นๆ ก็ช่วยให้ทุกคนกำลังกลับคืนมา

ทิศทางเดิน คงได้เขามุ่งตะวันออกอยู่ตามเดิม อาศัยที่ต้นไม้ใหญ่ขึ้นเบียดเสียดรกทึบไปหมดทุกด้าน และเนินเขาสูงนั้นกว้างใหญ่ จึงทำให้แทบจะ 모르สึกว่า บัดนี้ต่างขึ้นเขาสูงมาเป็นลำดับ

รพินทร์คงนำไปในลักษณะเคย คือเลาะลัดตัดพงอยู่เป็นระยะ โดยไม่สนใจกับทางด่านสัตว์ที่เห็นอยู่ประปราย หลายต่อหลายครั้งที่พรานใหญ่หยุดยืน เหมือนจะลังเลคิดเพื่อหาเส้นทาง อากาของเขา ก็คงเหมือนกับที่คณะนายจ้างทุกคนเคยเห็นมาแล้ว มองอยู่สี่ด้าน ซ้าย ขวา สูง ต่ำ แล้วก็ออกจ้ำอ้าวไป

บ่อยครั้งที่เขาหยุดอยู่ที่เบื้องหน้า ทำมือเป็นสัญญาณเตือนให้คณะเดินเลียบชิดไปทางด้านซ้าย หรือด้านขวาโดยเฉพาะ นั่นหมายถึงให้หลีกเลี่ยงอันตรายต่างๆ หากไม่ใช่ต่อหลุมตัวขนาดหัวแม่มือ ที่จุดโพรงทำรังอยู่กับพื้นดิน โดยมีใบไม้กลบอำพรางเป็นกลดักเพื่อรอให้เหยื่อตกลงไป ก็เป็นพวกงูร้ายที่ดักพันข่มอยู่ตามกิ่งไม้ หรือมีละอุนั่นก็เป็นพวกต้นไม้ที่หนามหรือใบมีพิษ หากกระทบเข้ากับผิวหนัง ระวังนี้ คณะนายจ้างทั้งสามไม่ได้ขึ้นมาเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับเขา คงปล่อยให้หน้าไปทิ้งระยะประมาณ 10 เมตร แล้วคอยสืบรอยเท้าตามหลังอย่างระมัดระวัง เพราะตระหนักดีว่า อันตรายจากธรรมชาติที่แวดล้อมอยู่ เริ่มทวีมากขึ้นทุกขณะ

“ระวังหน่อยนะครับ ต่อหลุมขุมมากแถวนี้ อย่าพยายามแยกห่างกันออกไปตามรอยผมไว้”

เสียงเขาร้องเตือนมาเบาๆ โดยไม่ได้หันหลังกลับมา ใช้สายตากวาดพิจารณาไปยังพื้นรอบด้าน การเคลื่อนไหวไปข้างหน้าเริ่มจะช้าลง แต่ละก้าวที่เหยียบลงไป เต็มไปด้วยความระวัง ไม่

เดินสวๆ เหมือนแต่แรก ทำให้ฝ่ายนายจ้างต้องระวังตัวเจ แปรขบวนลงมาเป็นเรียงเดี่ยว ไชยยันต์ ล้าไปเบื้องหน้า คารินถูกขนาบอยู่กลาง ปิดท้ายด้วยเชษฐา เบื้องหลังอีกหกคนที่แบกหามอยู่ก็ค่อยๆ พยุงไต่กันขึ้นมาชนิดตัวลืบ แต่สำหรับคนเหล่านั้น ไม่มีอะไรจะต้องห่วง เพราะคลองแล้วจัดเจนดี อยู่แล้วในภยันตราย

“จะรู้ได้ยังไงนี้ ว่าบริเวณไหนเป็นหลุมของมัน?”

ไชยยันต์ถามเบาๆ อย่างหนักใจ ก็มลงมุดตลอดกิ่งไม้เดี่ยว แทรกตัวผ่านตามหลังเขาไป อย่างยากเย็น

“สังเกตให้ดีครับ บริเวณไหนเป็นพื้นเกลี้ยงเกลาราบเรียบผิดปกติก็มันละ”

พร้อมกับบอก รพินทร์ใช้กิ่งไม้เล็กๆ อันหนึ่งที่ตัดติดมือมาด้วย ขาวประมาณ 2 วา ค่อยๆ แหย่ปลายด้านหนึ่ง ลงไปที่บริเวณพื้นใบไม้อันราบเรียบ ราวกับมีโครมเกลียวไวจนเสมอกันริม ทางด้านหนึ่ง หันมองดูไชยยันต์ผู้ตามหลังเข้ามาใกล้ชิดเขาที่สุด แล้วเลือกปลายลงไปช้าๆ กิ่งไม้อัน นั้น แทรกทะลุหายลงไปกับพื้นตรงนั้นอย่างง่ายดาย แสดงว่าข้างใต้เป็นโพรง มีใบไม้ปกคลุมอยู่ เพียงบางๆ เท่านั้น เขาทิ้งกิ่งไม้ที่ทอดลงเหยี่ยวให้ดูนั้น เสียบคาเป็นเครื่องหมายสังเกตเห็นได้ชัด สำหรับทุกคนที่ตามมาข้างหลัง ไชยยันต์และเชษฐาคราวออกมาเบาๆ ในลำคออย่างหวาดเสียว กวาดตามองสำรวจไปทางด้านอื่นๆ ด้วยอาการหายใจไม่ทั่วท้อง

“ไม่มีทางอื่นที่มันปลอดภัยกว่านี้หรือ?”

หัวหน้าคณะพูดเบาๆ

“ผมกำลังคิดอยู่เหมือนกันครับ”

จอมพรานตอบ พลังใช้สายดาสำรวจอยู่อีกอีตึก ก็เหินยวรากไม้ใหญ่ที่โผล่พื้นดิน เกาะออกมา ในระดับที่สูงกว่าได้ขึ้นไป แล้วอ้อมโคนต้นไม้ต้นนั้น เลี้ยววกไปทางขวาอันเป็น ไหล่ของบริเวณตลาดคอนนั้น พลังทรุดรอกโบกมือให้ตาม

ทุกคนทยอยตามหลังเขาไปที่ละคนอย่างช้าๆ แต่แล้วทันใดนั้นเองต่างก็สะดุ้งขึ้นสุดตัว ด้วยเสียงร้องอ้าวดังก้องไปทั้งดงทึบท่ามกลางความเงียบ อะไรชนิดหนึ่ง เป็นเงาดำมืดแผ่นวูบลงมาจากคาบไม้ในระดับพื้นลาดชันที่สูงขึ้นไปประมาณ 7-8 วา ใบไม้และกิ่งไม้แห้งเล็กๆ ที่พื้นตรง นั้น กระเจาโครมคราม รพินทร์ผู้กำลังยืนกวาดสายดาไปรอบๆ รอคอยคณะพรคอยู่ ทรุดตัวลงนั่ง โดยเร็ว พร้อมกับสลัดไรเฟิลออกจากไหล่ประทับขึ้น แต่เขาก็จ้องเฉยอยู่เช่นนั้น โดยไม่ลั่นไก

เจ้าสิ่งทีแผ่นลงมาจากคาบไม้เบื้องสูง...คือเสือดำขนาดหมาอัลเซเชียน ขณะนี้มันกำลังแผ่ ตะกุกหนึ้นขึ้นเนินไปอย่างตื่นตกใจ ระยะนั้นมีแต่ลำต้นของไม้ใหญ่ ปราศจากพุ่มไม้บัง จึงเห็นมัน ควบปุลงอยู่อีตึกเต็มๆ ไชยยันต์มัวตกตะลึงยืนตัวแข็ง ปืนยังสะพายอยู่กับไหล่ คารินหงะถอยมา ชนพี่ชาย แล้ววัด .300 แม็กนัมขึ้นไหล่ แต่เชษฐาปิดเสยปากกระบอกขึ้นเสียก่อน ร้องห้ามเร็วปรือ

“อย่าขยับน้อย! ปล่อยมันเถอะ”

นักมานุษยวิทยาสาวยังไว้ได้ทันวันเหมือนกัน ก่อนที่จะปล่อยกระสุนเสียเปล่าขึ้นฟ้า ไซยยันต์สบลั่น

“ไอ้เวร! อยู่ไม่อยู่ก็ร้องว๊าก กระโจนตบลงมานั่นแหละ ใจหายหมด!”

เบื้องหลัง เกิดกับเสยผู้กำลังช่วยกันพยุงหีบของไต้ขึ้นมา บัดนี้ลี้มกลิ้งชนกันขลุกขลัก ไปปะทะคู่ของจันกับบุญคำ ต้องช่วยกันพยุงหีบขึ้นมา พวกนั้นพากันบ่นพ้ออย่างหัวเสีย

พรานใหญ่ถอนใจยาว ค่อยๆ ยึดตัวขึ้นยืนตามเดิม หันกลับมาทางคณะนายจ้าง พูดย่นหัวเราะ

“แหม! ไอ้ดำตัวนั้นทำเอาเสียเส้นทีเดียวนะครับ”

“ดีที่มันตกใจแล้วกระโจนหนี แทนที่จะหลบนิ่งอยู่บนต้นไม้ แล้วค่อยหาโอกาสแผ่นลงมาเล่นงานพวกเรากันคนไหน ตอนที่ผ่านมาเข้าไปได้มัน ค่อยโปร่งใจหน่อย ที่ได้เห็นเจ้าพวกนี้บ้างแล้ว ที่แรกผมนึกว่าวันนี้ทั้งวันเราจะไม่ได้พบสัตว์อะไร นอกจากงูกับกิ้งก่าเสียอีก”

เขษฐากล่าวเรียบๆ ด้วยน้ำเสียงปกติของเขา แล้วพยักหน้าบอกต่อมาว่า

“ได้การแล้ว รพินทร์ ไอ้ดำมันช่วยนำทางให้เรา ผมว่าตามหลังมันขึ้นไปทางนี้ดีกว่า สัตว์มันต้องรู้ว่าทางไหนเป็นทางปลอดภัยสำหรับมัน”

นั่นคือไหวพริบ และความเข้าใจในภาวะของป่าได้เป็นอย่างดีของเขษฐา ซึ่งพรานใหญ่ก็คิดอยู่ก่อนแล้ว ทันทีที่เห็นเสือดำตัวนั้นแผ่นอ้าวไป

เขาก็นำตัดทางตามหลังการไปของเสือดำตัวนั้นทันที โดยไม่มีอะไรต้องลังเล หรือมัวค้นหาทางอื่นให้เสียเวลา ระยะอันเลียดชันช่วงนั้น ต่างต้องไปในลักษณะคลานไต่ โดยจำเป็นต้องอาศัยมือแบบสี่เท้าช่วยอีกครั้ง ส่วนพวกสัมภาระก็ต้องใช้วิธีลากเข็นขึ้นไปทีละช่วง

“เห็นจะต้องระวังกันหน่อยละ ไม่รู้ว่ามันจะไปคอยดักล่่นงานเราอยู่ตรงไหน”

ไซยยันต์กระซิบอย่างไม่ไว้ใจกับสหายของเขา ที่ได้เคียงมาข้างๆ แต่เขษฐาสันนิษฐาน

“ไม่ต้องกังวลในข้อนั้น ถ้ามันจะดักล่่นงานเรา มันก็เอาเสียแต่แรกแล้ว ลงแผ่นหนีอย่างเมื่อตะกี้ ก็แปลว่าป่านนี้ไปไกลลิบ ไม่คิดที่จะดักล่่นงานอะไรเราหรอก มันยังไม่ถูกเจ็บจนถึงกับจะต้องคิดอาฆาต แล้วมันก็เป็นฝ่ายตกใจเรา เมื่อตะกี้ถึงได้หามันน้อยไว้ไม่ให้ยิง เพราะถ้ายิง รพินทร์ ก็คงยิงก่อนพวกเราทุกคนแล้ว ไม่ปล่อยให้ถึงมือเราหรอก”

“น้อยก็ไม่ได้ตั้งใจจะยิงหรอกค่ะ พอเห็นว่าเป็นเสือ มือมันก็จะเหนียวไถ่ออกไปตามสัญชาตญาณอย่างเดียวกับท่านั้น ต่อให้ชินสักขนาดไหน ก็ไม่มีทางจะใจเย็นได้อย่างนายรพินทร์นั่น”

“ใช่ซี ดานันเห็นเสือเท่ากับแมวธรรมดาตัวหนึ่ง ถ้ามันไม่กระโจนเข้าใส่เขา แล้วก็เห็นข้างเหมือนหมู่บ้าน ถ้ามันไม่ม้วนวงวิ่งเข้าหา”

ไซยยันต์เสริมมา พร้อมกับหัวเราะกรอๆ

และก็จริงดังเชษฐาว่า ไม่มีวันแหวว่าเจ้าเสียดำนั้จะยังป่วนเปี่ยนให้เห้นเงาอยู่ในละแวกที่ไ้ตามมันขึ้นมาเลย พิสูจน์ได้ชัดว่า มนุษย์เป็นสัตว์ร้ายน่ากลัวอันตรายเหนือกว่าสัตว์ชนิดใดในโลกจนถึงขนาดสัตว์ป่าที่มีนิสัยดุร้ายเองแท้ๆ ถ้าไม่ถึงกับจวนตัว หรือได้รับทุกขเวทนาจนถึงกับสั่นดานวิปริตไปแล้ว

มันย่อมหลีกเลี่ยงหนีหน้าเสมอ ไม่มีวันคิดที่จะต่อกรด้วย

พ้นจากทางชันตอนนั้น ก็ถึงไหล่่อีกตอนหนึ่ง ซึ่งเป็นด้านข้างเก่าอ้อมเขาภูนั้นไปบรรจบกับลำห้วยลึก สลับไปกับโตรกเหวบางตอน พักใหญ่ต่อมาก็ไหล่ออกช่องเขาทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ มองเห็นท้องฟ้าได้ถนัดขึ้น เพราะต้นไม้ไม่ทึบนัก กระจายอยู่เป็นหย่อมๆ แซมไปด้วยพุ่มไม้เล็กและเถาเครือ ซึ่งเพิ่งจะมองเห็นเป็นครั้งแรกนับแต่ออกเดินทางมา

เลือกได้โคนต้นเสลียงยักษ์ระหว่างหมู่โจดหินอันโล่งเตียนตอนหนึ่งริมผาตัด รพินทร์สั่งให้ปลงหาบ หยุดพักหุงหาอาหารกลางวันกันที่นั่น ขณะนั้นมันเป็นเวลาล่วงไปถึงบ่ายโมงตรงพอดี

“เราเดินเลยกำหนดที่กะไว้ตั้งชั่วโมง”

เขาบอกระหว่างลงนั่งพักลื้อมวง

“ก็ดีเหมือนกัน เพราะตั้งแต่บุกมา ก็ยังมองไม่เห็นว่ตรงไหนจะเหมาะสำหรับพักได้เลย เพิ่งจะมาเจอเอาตรงนี้แหละเป็นครั้งแรก”

อาหารกลางวันมื่อนั้น เป็นการกินกันในแบบประทัง ซึ่งจะยึดถือเป็นหลักตลอดไปสำหรับการเดินทางในระยะต่อไปข้างหน้า เพียงแค่ข้าวสุกที่หุงขึ้นและเนื้อแห้งปิ้ง โดยมีเครื่องประกอบประกอบบ้างเล็กน้อย สำหรับคณะนายจ้างเท่านั้น สำหรับกาแฝจะมีก็เฉพาะมือเย็น ดิดต่อไปถึงมือเช้า เพราะพอมีเวลาพักกันได้นาน ผิดกับมือกลางวันที่ยังแ่ร่งท้องและพักเหนื่อยชั่วขณะ

“ในการเดินรอบบ่าย ก่อนหยุดพักค่านี๊ เราจะเดินหาอาหารสดไปด้วยระหว่างทาง”

พรานใหญ่บอกแผนเฉพาะหน้าให้ทราบเป็นระยะ

“ก็ดีเหมือนกัน แต่ให้ถือเป็นเพียงผลพลอยได้ระหว่างทางเท่านั้น อย่าให้เสียเวลาการเดินทางของเราเลยแม้แต่นิดเดียว พบก็เอา...ไม่พบก็แล้วไป เนื้อแห้งของเราที่ติดมาด้วย พอกินไปได้อาทิตย์เต็มๆ เอาไว้ให้เสบียงหมดค่อยว่ากันทีหลัง”

หัวหน้าคณะให้ความเห็นมา

“แต่ถ้าได้เนื้อสด อย่างน้อยสักวันละมือก็จะดีมากทีเดียว พวกเราต้องใช้กำลังกันอย่างมาก โปรตีนจากเนื้อสดจะช่วยได้เป็นอย่างดี”

นั่นเป็นข้อแนะนำในทางหลักวิชาแพทย์ของ ม.ร.ว. หญิงคาริน ซึ่งทุกคนจำเป็นต้องรับฟังอยู่เหมือนกัน

ข้าวสุกทั้งสิบคนล้อมกินกันพร้อมหน้า โดยไม่มีการแบ่งวง มันแสดงถึงสัญญาณแห่งการร่วมเป็นร่วมตาย ให้ความเป็นกันเองอย่างสนิทสนมเสมอกันหมด พวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์สี่คนและเงาชาย...มีอาการเกรงใจ กระดากกระเดื่องบ้างเล็กน้อยในครั้งแรก แต่แล้วก็สนิทใจขึ้นเมื่อเชษฐาอธิบายให้เข้าใจ ซึ่งทำให้มีความรู้สึกทั้งเคารพทั้งรักน้ำใจยิ่งขึ้น

เสร็จจากอาหาร ความหมายเพียงเครื่องทอมนั้น ต่างนั่งพักสูบบุหรี่ สนทนากันอยู่อีกครู่พอให้ข้าวเรียงเม็ด

“เห็นคุณกับคะหยิ่นเคยบอกไว้ว่า เคยออกสำรวจเกินเขตหล่มช้างมาทางด้านขอบดงของนรกคำมาก่อนบ้างแล้วเหมือนกัน...”

ไชยยันต์เอ่ยถามขึ้น

“เคยผ่านมาถึงตรงที่เราพักกันอยู่นี้บ้างไหม?”

“มันยังอยู่ในรัศมีที่ผมเคยสำรวจมาแล้วครับ แต่เพราะด้านตะวันตกเฉียงเหนือของเขาลูกนี้ ผมยังไม่เคยได้ผ่านมา”

แล้วเขาก็หันไปสอบถามคะหยิ่น อันเป็นเจ้าถิ่น ส่งภาษากันอยู่ครู่จึงบอกต่อมาว่า

“คะหยิ่นยังไม่เคยผ่านมาทางนี้เหมือนกัน ผมนำตัดทางมาครั้งนี้ คนละทางกับครั้งที่เคยมาสำรวจด้วยตนเอง...คือในครั้งนี่ ตั้งเข็มเพื่อที่จะให้ย่นทางให้ถึงเขาหัวแร้งโดยเร็วที่สุด”

“นายล่ะ เงาชาย?”

หัวหน้าคณะหันไปทางคนใช้ชาวดง ที่นั่งกอดเข่าสงบนิ่งอยู่

“ตอนที่นายตามหลังขด ประชากรเข้าไปอย่างทีบอกไว้ นายไปถึงไหน ผ่านเขาหัวแร้งไปแล้วหรือยัง?”

“เงาชายข้ามเขาหัวแร้งไปแล้ว นายใหญ่” เป็นคำตอบห้าวคำ แต่กระแสเสียงเบาสิก “ผ่านช่องเขาขาด ตัดป่าแดงไปอีกทั้งวัน แล้วก็ผ่านเข้า ‘นรกคำ’ ไปอีกสี่วันสี่คืน แต่แล้วก็ต้องถอยกลับตามที่ได้เคยบอกไว้”

“เงาชายบุกเข้าไปไกลกว่าผมมากครับ”

รพินทร์บอกกับนายจ้างเบาๆ

เชษฐาอดควันบุหรี่ลึก ดาจับนั่งอยู่ที่คนใช้ชาวดง

“แกมีอะไรเป็นแนวนำทาง สำหรับการบุกติดตามไปในครั้งนั้น?”

อดีตร้อยโทกองโจรกระเหิงสั่นศีรษะ

“ไม่มีเลย นายใหญ่”

“แล้วแกเอาอะไรมาเป็นที่หวังในการออกติดตามเขาไป”

ไชยยันต์ชักต่อมาโดยเร็ว

“ผมหวังแต่เพียงว่า นายชดกับหนานอิน ออกล่วงหน้าไปก่อนเพียงห้าวัน มุ่งไปทางเขาหัวแดงเป็นอันดับแรก จากคำบอกเล่าที่ได้รับทางจากกะหยิ่น ผมก็เร่งฝีเท้าติดตามไปโดยคิดว่าอาจตามทัน เมื่อไปถึงที่นั่น ผมพบแต่เพียงหลักฐานบางอย่างที่พิสูจน์ได้ว่า ทั้งสองได้ผ่านล่วงหน้าไปก่อนแล้วเท่านั้น”

“หลักฐานอะไร?”

ครั้งนี้ คณะนายจ้างทั้งสามคนและรพินทร์ ถามขึ้นแทบจะพร้อมกันเป็นเสียงเดียว

“ที่โคนไม้ใหญ่ดินเขา เหนือลำห้วยเล็กๆ ลูกหนึ่ง มีรอยก่อกองไฟหุงหาอาหารและพักนอนที่นั่น มีรอยเท้าอยู่ภายในลำห้วย แล้วก็มีรอยออกเดินทางต่อให้สังเกตได้เพียงระยะสั้นๆ จากนั้นก็ไม่พบอะไรอีก เพราะดินแข็ง”

ทุกคนนิ่งกันไปชั่วครู่

“ผมคิดว่า ถ้าเงาชายไม่รับอุปัทวเหตุ ถูกงัดเสียก่อนก็น่าจะตามสองคนนั้นได้ทันครับ”

พราณใหญ่กล่าวอย่างใคร่ครวญ

“ก็ไม่ได้มีประโยชน์อะไรขึ้นมาสำหรับการติดตามของเราในครั้งนี้เลย...”

คารินพูดแผ่วเบา หรีดาลง

“สมมติว่าเงาชายตามสองคนนั้นทัน ป่านนี้ก็คงพากันเดินทางเจียบหายเข้ากลีบเมฆไปหมด ดีเสียอีก ที่เงาชายถอยกลับมาเสียก่อน และมาร่วมกับเราในครั้งนี้ อย่างน้อยที่สุดก็ยังทำให้เราได้กระแสน้ำล้นจากเงาชายบ้าง อย่างที่ได้อยู่ที่นี่”

ระหว่างที่เชษฐาและไชยยันต์จมนิ่งอยู่ในห้วงคิด รพินทร์ก็หันไปทางคนใช้ชาวดง

“ตอนที่แถมตามนายชดกับหนานอิน โดยมุ่งเขาหัวแดงเป็นเป้าหมายแรก แก้ตัดมาทางด้านไหน?”

เงาชายก้มลง ไขกึ่งไม้เล็กๆ จีกลงกับพื้นดินเป็นแผนที่

“ผมมาคนละทางกับที่เรากำลังมาเหมือนกันเดี๋ยวนี้นี้ ตัดไปทางตะวันตกแล้วตีวงขึ้นเฉียงเหนือที่คอยหมี่ ดอกทอย ใต้หน้าผาชันลัดขึ้นบนสันอีเก้ง พอใต้เขาลงอีกฟากก็ถึงเขตเขาหัวแดง”

พราณใหญ่เม้มริมฝีปาก หัวคิ้วขมวด จ้องหน้าหนุ่มกะเหรี่ยงพเนจรเขม็ง ถามต่ำๆ ต่อมาโดยเร็วว่า

“ใช้เวลาเดินทางสักเท่าไร?”

“ราววันเต็มๆ ผมออกจากหล่มช้างเข้าตรู นอนบนสันอีเก้ง พอตะวันขึ้นก็ถึงเขาหัวแดง”

รพินทร์ยกหลังมือขึ้นขี้นปลายจมูกแรงๆ แล้วผินหัวเราะหึๆ ออกมา บังคับเสียงให้เป็น

ปกติ

“ความจริงแก่ก็ร่วมทางมาด้วยนะ แงชาย เมื่อเราเดินไกลขึ้น แก่ก็ต้องเดินไกลด้วยเหมือนกัน ทำไมแกไม่บอกฉันเสียแต่แรกว่ามันมีทางลัดที่ใกล้ ประหยัดเวลาได้มากกว่าที่เราเดินกันมานี้”

“ผู้กองไม่ได้ถามผม...”

เป็นคำตอบแบบหน้าตายตามเดิม

“แล้วผมก็ไม่แน่ใจว่า ผู้กองมีทางลัดที่ซ่อนทางได้ใกล้กว่าผมหรือเปล่า อีกอย่างหนึ่ง ถ้าเลือกไปทางที่ผมเคยไปแล้วมันอันตรายมาก ต้องไต่หน้าผาสูงกว่าที่เราเคยผ่านมาแล้วทุกครั้ง ครั้งนั้นผมไปคนเดียวไม่มีของอะไรมา แต่คราวนี้เรามากันหลายคน สัมภาระก็มาก ลำเลียงได้ผาชันสูงกว่า 200 เมตรขึ้นไปไม่ได้ หรือได้ก็ต้องเสียเวลามาก”

พรานใหญ่ส่ายหน้าช้าๆ บ่นอะไรพ่ายอยู่ในลำคอ เมื่อเชษฐาและไชยยันต์ถามมา เขาก็อธิบายให้ฟัง

“เราควรจะขวนเวลาไปถึงเขาหัวแร้งได้น้อยกว่า 4-5 ชั่วโมง ถ้าแงชายไม่หุบปากของมันนี่ไว้”

“จะหงุดหงิดเอากับแงชายได้ยังไง มันเป็นความผิดของคุณเองที่ก่อนออกเดินทางมาทำไมไม่ถามเขาเสียก่อน ทั้งๆ ที่ก็รู้อยู่แล้วแงชายเคยไปถึงเขาหัวแร้งมาก่อนแล้ว เมื่อคุณเป็นผู้นำและเป็นผู้วางแผนในการเดินทางโดยสัญชาตญาณ แงชายจะไปกล้าท้วงหรือให้คำแนะนำได้อย่างไร คุณอาจจะว่าเขาสู่วิธีที่ดีก็ได้ ถ้าเขาบอกเสียแต่แรก”

คารินออกมารับแทนมาโดยเร็ว พรานใหญ่หัวเราะหึๆ อยู่เช่นนั้น

“เปล่า ผมไม่ได้หงุดหงิดอะไรเจ้าองค์รัชพิเศษของคุณหญิงหรอกครับ เพียงแต่คิดว่า ถ้าหมอนี้ให้ความร่วมมือกับคุณอย่างเต็มใจและให้ดีที่สุด เหมือนเมื่อคราวยิงธนูติดระเบิดฆ่างูยักษ์นั่นละก็ เราจะฟันอุปสรรคไปได้อีกมาก”

หญิงสาวยิ้ม ตาเป็นประกายพอกพองใจ จับไปยังคนใช้ชาวคงพักหน้า พูมาด้วยว่า

“ก็ถ้าความจำเป็นสุดขั้วมันมาถึง และเขาขอร้องเราก็คงทำให้ได้นะแงชายนะ ตอนนี้นั้นยังไม่จำเป็นนัก ปล่อยผู้กองเขาขายเดี่ยวไปก่อน เขาเป็นกัปตันเรือนี้ เรามั่นเพียงแค่กะลาสีเท่านั้น เรื่องอะไรจะต้องไปอวดฉลาดให้ไ้”

แงชายหลบตาหล่อน แล้วนั่งเฉยสงบงันอยู่เช่นนั้น ไชยยันต์ก็สะกิดแขนเพื่อนสาว กระซิบมาได้ยินสองต่อสองว่า

“เธอทำไมถูก น้อย! ทำไมถึงพูดอะไรเป็นเชิงให้ท้ายเจ้าคนใช้ ให้มันหมดความยำเกรงแข็งข้อกับพรานนำทางของเราอย่างนั้น”

คารินชักไหล่ ยิ้มจิกๆ แล้วเปรยภาษาเยอรมันเพื่อไม่ให้แงชายฟังเข้าใจว่า

“ไม่ได้ให้ท้ายหรอก แต่สงสาร ที่ถูกคนจีบเบียดข่มขู่เล่นงานจับใจจับพริบอยู่เรื่อย”

“บ้าแล้ว! จู๊ดได้คำตอบ คนฟังเยอรมันออกดีที่สุคนธ์อยู่นั่น”

ไชยยันต์ลืมนึกไปลงร้องออกมาอย่างพาซื่อ นักมานุษยวิทยาสาวหัวเราะเสียงใส

“ไม่ได้จุดได้ตำต่อหรือก แต่เขาเรียกว่าจุดได้สองต่อทีเดียวแหละ เจตนาโดยตรงที่จะให้นักเรียนเยอรมันฟังออกและเข้าใจ”

อดีตนักเรียนนายทหารจากเยอรมันนี้ ผู้กลายมาเป็น ‘พรานไพร’ นิ่งเอาหูทวนลม พี่ชายหันไปมองหน้าน้องสาวด้วยสายตาตำหนิ หล่อนจึงเบือนหน้าไปเสียทางอื่น อึมๆ อยู่ในที่สงบปากคำลง

“อาละ...” หัวหน้าคณะเดินทางเอ่ยมา “เราไปถึงเขาหัวแร้งเป็นใช้ได้ เสียเวลาไปบ้างสัก 4-5 ชั่วโมง มันจะกระไรนัก”

“ผมเองก็ลืมนึกไป ที่ถูกควรจะให้แങชายนำไปจนกว่าจะถึงเขาหัวแร้งเสียก่อน เพราะหมอรูทางดีกว่าผม แต่หลวมตัวมาทางนี้แล้วก็ต้องเลตามเลย ขึ้นย่อนก็เสียเวลาเย่ เพราะมันคนละทิศเลย”

“นายยังจำได้แม่นย่ายู่หรือเปล่า ที่ตรงไหน...เป็นที่ซึ่งสองคนนั้นหยุดหุงหาและพักผ่อน อย่างที่บอกนะ?”

ไชยยันต์ถามเจ้าชาวดงผู้ลี้กลับ

ภายหลังนั่งตรึงตรองอยู่อึดใจ แങชายก็ตอบอย่างระมัดระวังว่า

“ผมคิดว่าพอจะจำได้”

“ถ้าันดีแล้ว เมื่อไปถึงเขาหัวแร้ง แങนำพวกเราไปยังที่นั่นก่อน เราต้องการไปเห็นหลักฐานเหล่านั้นด้วย”

เขษฐาออกคำสั่งมาขริ้มๆ แങชายก็ศีรษะลงอย่างอ่อนน้อม และรับคำโดยสงบสำรวม

ระยะเวลาระหว่างนี้ คารินควักเข็มทิศออกมาพิจารณาอีกครั้ง แล้วเลี้ยวเข้าไปนั่งใกล้พี่ชาย เพื่อขอศึกษาสอบถามถึงการใช้เข็มทิศ ประกอบการเดินทางโดยสังเขป ตามนิสัของนักศึกษาอย่างหล่อน

“เข็มทิศอย่างเดียว ช่วยอะไรเราไม่ได้หรอก ถ้าหากไม่มีแผนที่หรือสถานที่ใหญ่ๆ ที่ใช้เป็นหลักในการเทียบ...”

เขษฐาอธิบายกับน้องสาวเบาๆ

“เข็มทิศจะบอกให้รู้เฉพาะทิศต่างๆ อย่างเดียวเท่านั้น แต่ไม่สามารถบอกให้เราเดินตรงไปยังจุดใดจุดหนึ่งในป่าทึบที่เราต้องการได้ เว้นแต่จะมีแผนที่ประกอบอย่างที่บอกแล้ว”

“แล้วถ้ามีแผนที่ประกอบล่ะคะ เราจะใช้เข็มทิศยังง?”

คารินกระซิบถามขำเลื่องไปทางพรานใหญ่ ผู้ขณะนี้กำลังนั่งคุยอยู่กับไชยยันต์ โดยเกรงว่าเขาจะได้ยิน จับได้ว่าหล่อนกำลังปรึกษาหารืออะไรอยู่กับพี่ชาย

“อันนี้ก็อธิบายยากเหลือเกิน มันหนีหลักการคำนวณไปไม่พ้น รวมทั้งหลักความจริงที่น้อยจะต้องค่อยๆ เรียนรู้ไปด้วย”

พี่ชายบอกอย่างลำบากใจ ใช้ปลายมิดเดินป่าชิดลงกับพื้น ให้น้องสาวดูประกอบคำอธิบาย

“สมมติว่าเราจะเดินจาก จุด ก. ไปยังจุด ข. นี่หมายถึงว่ามีแผนที่อยู่ในมือเรียบร้อยแล้ว ก่อนอื่นเราต้องหาทางคำนวณให้ได้ระยะใกล้เสียก่อนว่า ระหว่างจุดหมายทั้งสองห่างกันประมาณสักเท่าไร อันนี้เป็นหน้าที่ของแผนที่จะต้องระบุไว้ หรือจะนั้นถ้าไม่ได้บอกไว้ เราก็จะต้องกะเอาตามสายตาหรือส่วนประกอบแวดล้อมอื่นๆ ภายหลังจากได้ระยะทางแล้ว ก่อนจะออกเดินทางจากจุด ก. เราจะต้องเอาเข็มทิศออกมาเทียบ หาดำแหน่งให้ได้ว่าจุด ก. อยู่ทิศไหน และจุด ข. อยู่ทิศไหน เมื่อได้ทิศทางของจุดเริ่มต้น และจุดปลายแล้ว เราจึงเริ่มต้นออกเดิน การเดินในระยะนี้ ย่อมเดินได้โดยอิสระที่สุดแล้วแต่ภูมิประเทศที่เราจะเดินไปได้ จะเลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา กลับหน้าหันหลัง หันอย่างใดก็สุดแล้วแต่เพื่อความสะดวกในการไป ทว่าที่สำคัญก็คือ เราจะต้องมุ่งไปทางทิศที่เข็มทิศได้ชี้ตำแหน่งเป้าหมายไว้ก่อนแล้ว ขณะที่เรากำลังเดินออกเดินทางครั้งแรก ระยะระหว่างที่เดินมอยืนนี้ ถ้าเกิดการสงสัยขึ้นเมื่อใด ก็เอาเข็มทิศขึ้นมาสอบเทียบ แล้วเราจะรู้ได้ทันทีว่าเราเดินอยู่ในแนวทางของเป้าหมาย หรือออกนอกแนวทางไปเท่าไร โดยอาศัยคำนวณกับระยะทางที่เดินเข้ามาเป็นส่วนประกอบด้วย เมื่อพบว่าออกนอกเส้นทางไปก็องศาทางทิศไหน ก็พยายามเดินย้อนกลับให้องศาเข้ามามีในทิศทางเดิม โดยวิธีที่บอกคร่าวๆ นี้แหละ เราก็จะไปถึงเป้าหมายที่ต้องการได้ เท่าๆ กับที่ถ้าจะย้อนกลับมาก็เท่าๆ ก็ย่อมทำได้เหมือนกัน คือสาวทิศมาตามเข็มที่บอกไว้ก่อนแล้วว่า จุดเริ่มต้นของเรานั้นอยู่ทิศไหน พอจะเข้าใจหรือยัง”

ดารินยิ้มแห้งแล้ง ซอยเปลือกตาถี่ๆ ตอบอ้อมแอ้มว่า

“ก็พอจะเข้าใจละ แต่รู้สึกจะยุ่งยากอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน”

“เป็นธรรมดา น้อยไม่ได้เรียนการใช้เข็มทิศประกอบกับแผนที่มาก่อน แต่ค่อยๆ ฝึกไปอีกหน่อยก็เข้าใจได้เอง”

“สำหรับน้อย รู้สึกว่ามันมีดไปหมด ต่อให้มีเข็มทิศอยู่ในมือก็ไม่มีทางจะไปยังจุดหมายที่ต้องการได้เลย นอกจากรู้ว่ามุ่งไปเหนือ ใต้ ออก หรือตกเท่านั้น สมมติจะกะ สมมติว่าเราตั้งแคมป์ก่อนอยู่ที่นี่ แล้วเราออกเดินทางไปประมาณ 2-3 ชั่วโมง เราจะใช้เข็มทิศช่วยยังไงถึงจะให้เดินย้อนกลับมาถึงที่ตั้งแคมป์ของเราตรงนี้ได้ตรงเป๊ะ ป่ามันกว้าง และทึบไปหมด และทิศที่เข็มจะชี้ให้ได้ มันก็ชักกว้างๆ จริงอยู่เราอาจย้อนกลับมาถูกทิศ แต่ห่างจากที่ตั้งเดิมไปตั้งกิโลเมตร เราก็ค้นไม่พบแคมป์อยู่นั่นเอง นี่พูดถึงคนไม่ชำนาญเส้นทางมาก่อน โดยใช้เข็มทิศช่วยอย่างเดียว น้อยยังเหลือเกิน”

พี่ชายยิ้มให้อย่างปราณี เอื้อมมือมาตบไหล่

“พี่ก็บอกแล้วยังไงว่า ถ้าพึ่งเข็มทิศอย่างเดียว โดยไม่มีแผนที่หรือสถานที่ใหญ่ๆ อันเป็นเป้าหมายสำคัญที่เราจะใช้ยึดเป็นหลัก มันก็ช่วยไม่ได้เหมือนกัน ในกรณีนี้น้อยสงสัยและถามมาที่นี่จะอธิบายให้ฟังดังนี้...สมมติว่าน้อยจะออกเดินทางอย่างอิสระไปจากแคมป์ที่เราตั้งอยู่ที่นี่ และต้องการจะย้อนกลับมาให้ถึงที่เก่าโดยไม่หลง แรกทีเดียว น้อยต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงเสียก่อนว่า แคมป์ที่เราตั้งพักอยู่ที่นี่นะ มันเล็กนิดเดียวเมื่อเทียบกับป่าใหญ่ เราจะเอาบริเวณตั้งแคมป์ของเราเป็นเป้าหมายที่กำหนดไม่ได้ แต่จะต้องอาศัยเป้าหมายที่เด่นชัดประกอบก่อนเดินทางออกไป สังเกตให้ดีและจำให้แม่นยำเสียก่อน ว่าตรงที่เราตั้งแคมป์อยู่มันใกล้เคียงกับอะไรให้กำหนดได้บ้าง เป็นต้นว่าเนินเขา ชายทุ่ง ลักษณะของต้นไม้ใหญ่ที่เห็นชัดบางประเภท หน้าผาหรือลำห้วย ชนิดที่ถ้าเราย้อนกลับมาถึงในรัศมีใกล้เคียง เราจะต้องจำได้ ทีนี้พอเริ่มต้นออกเดินทาง ทันทีที่ก้าวพ้นไปจากแคมป์ ดูเข็มทิศให้แน่ว่า เมื่อเราหันหลังให้แก่แคมป์นั้น ที่ตั้งแคมป์เรามันอยู่ทางทิศไหน จากนั้นก็ออกเดินไป จะไปทางไหนก็สุดแล้วแต่ใจ แต่ตลอดเวลาเรารู้แล้วว่า แคมป์ของเราอยู่ทางด้านไหนโดยอาศัยดูจากเข็มทิศที่กำหนดไว้ก่อน เวลาเดินก็ไม่ใช้เดินเรื่อยเจื้อยส่งเดชเลยๆ จะต้องคำนวณระยะทางที่เดินมาแล้ว รู้ด้วยว่าเรา กลับทิศกลับทางไปทางด้านไหนแล้วบ้าง ระยะสักเท่าไร? เมื่อจะกลับก็เอาเข็มทิศออกมาดู เข็มจะชี้บอกเราทันทีว่า ตำแหน่งที่ตั้งแคมป์นั้น อยู่ทางด้านไหน บางทีเราอาจงง แทะบไม่เชื่อเอาเสียด้วยซ้ำว่า มันไม่น่าจะไปอยู่ทางด้านนั้นด้านนี้ เพราะเราคิดเอาตามประสาทสัมผัสของตนเองว่า มันควรจะอยู่อีกด้านหนึ่ง เป็นต้นคิดว่าควรอยู่ข้างหลังของเรา เพราะเราออกเดินมานั้น เราหันหลังให้บริเวณแคมป์ แต่เหตุไรเวลาจะกลับเข็มทิศจึงชี้บอกว่ามันอยู่ทางด้านหน้า หรือซ้ายขวาของเรา อย่างนี้เป็นต้น ที่เป็นอย่งนั้นแสดงว่าระหว่างที่เราเดินวกไปเวียนมานั้น เราได้หันหน้ากลับมายังทิศทางเดิมนั่นเอง วกวนเสียจนเราเองก็จำไม่ได้ เมื่อสาวทางกลับมาตามเข็มทิศที่บอกไว้ แน่นนอนที่สุด ในข้อที่ว่าจะให้มันกลับมาตรงเพงยังที่ตั้งแคมป์ ซึ่งเป็นจุดเล็กนิดเดียว ย่อมเป็นไปได้ จะเป็นไปได้ก็เพียงสามารถย้อนกลับเข้ามายังละแวกใกล้เคียงเท่านั้น จากนั้นเราก็อาศัยสังเกตด้วยตาและความจำเอาเอง โดยจุดหมายต่างๆ ที่บอกไว้แต่แรก ก็พวกต้นไม้ภูเขาลำห้วย อะไรเหล่านี้ แล้วเราก็จะกลับมาถึงจุดเล็กๆ ที่เราตั้งแคมป์อยู่ได้”

นักมานุษยวิทยาสาว ผู้กำลังเรียนเข็มทิศ มีสายตาที่สว่างขึ้น พยักหน้าช้าๆ ครางออกมา

“อ้อ! ...พอจะเข้าใจดีขึ้นแล้วละ สงสัยมาตั้งนานแล้วว่า เข็มทิศอย่างเดียวมันจะช่วยให้เราเดินกลับแคมป์ได้อย่างไร น้อยทดลองดูตั้งหลายครั้งแล้ว ตอนที่ออกเดินจากแคมป์ เอาเข็มทิศติดไปด้วย แต่พอจะเดินกลับเข้าจริงๆ เดินไม่ถูกเลย มันมีดไปหมดเลย คิดเอาตามความรู้สึกในขณะนั้นว่าควรจะไปทางนั้นทางนี้ แต่แล้วก็ไม่ถูกสักอย่าง อยู่ๆ พรานใหญ่ก็นำโพล์พรวดออกมาถึงแคมป์แล้ว โดยไม่รู้ตัว พยายามจะจับเคล็ดอยู่เท่าไร ก็จับไม่ได้”

“นั่นแปลว่า น้อยไม่รู้จักสังเกตจุดใหญ่ๆ ใกล้เคียงกับบริเวณแคมป์เราไว้ก่อน ถึงแม้จะเดินเลียดใกล้เข้ามาแล้วก็ยังจำไม่ได้ จึงพบตัวเองว่าเดินตามพรานกลับมาถึงแคมป์โดยไม่รู้ตัว หรือบางทีจะเห็นได้ว่า เราออกเดินไปทางด้านซ้ายของที่ตั้งแคมป์ แต่แล้วเวลาขากลับ โพล์กลับออกมา

ทางด้านขวาเป็นต้น นี่แปลว่าระหว่างที่ท้องป้ออยู่ เราไม่ได้เดินเป็นเส้นตรง หากแต่เดินอ้อมรอบบริเวณที่ตั้งแคมป์เป็นวงกลมเลยทีเดียวยังไม่รู้ตัว และที่พรานนำกลับมาได้ถูก ก็หมายถึงว่า ไม่ว่า จะเดินเลาะออกไปทางไหน เขารู้อยู่ทุกขณะ กำหนดไว้ถูกต้องแม่นยำว่าแคมป์อยู่ทางทิศไหนนั่นเอง นี่พูดถึงพวกชำนาญในด้านเข็มทิศ แต่ถ้าพรานพื้นบ้านไม่รู้จักเข็มทิศมาก่อน เขาก็กลับมาได้โดยอาศัยความจำและความชำนาญนั่นเอง แต่ถึงอย่างไรพวกนี้ก็ต้องอาศัยตะวันช่วย ซึ่งก็หมายถึงต้องอาศัยทิศอยู่เหมือนกัน พวกนั้นมีวิธีสังเกตตะวันตามวิธีของเขา ซึ่งเราควรได้เปรียบกว่า เพราะมีเข็มทิศช่วยอยู่แล้ว บอกได้ทันทีทิศไหนเป็นทิศไหน ไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืน”

คารินชำเลื่องไปทางพรานใหญ่อีกครั้งอย่างระมัดระวัง เห็นเขาพูดอยู่กับไชยยันต์ตามเดิม โดยไม่ได้หันมาสนใจด้วย ก็แอบพูดกับพี่ชายต่อไป ตายังจับอยู่ที่เข็มทิศในมือ

“ตอนที่เริ่มต้นออกจากหล่มช้าง น้อยก็ดูเข็มไว้แล้วเหมือนกัน พบว่า ที่ตั้งหล่มช้างอยู่ทางตะวันออก และเขาหัวแร้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือ แต่ชั่วโมงที่แล้วมานี้เต็มๆ พรานใหญ่นำเราบ่ายหน้าขึ้นทางตะวันออกโดยตลอด นี่มิแปลว่าเขานำย้อนกลับไปยังหล่มช้างตามเดิมหรือคะ”

เชษฐาหัวเราะเบาๆ มองดูน้องสาวด้วยความปราณีรักใคร่ ถึงแม้จะไม่มีความรู้ในเรื่องการใช้เข็มทิศมาก่อน คารินก็เป็นคนรอบคอบช่างสังเกตไมใช่น้อย

“ถูกแล้ว เมื่อประมาณหนึ่งชั่วโมงที่แล้วมานี้ รพินทร์นำขึ้นตะวันออกมาตลอด นั่นหมายความว่าเข้อ้อมทางเพื่อความสะดวกในการเดิน ไม่มีปัญหา ถ้าจะถือกันตามทิศทางแล้ว หากยังเดินมุ่งตะวันออกเช่นนี้ต่อไป เราจะต้องทะลุกลับไปยังหล่มช้างหรือบริเวณใกล้เคียงนั่นเอง แต่น้อยต้องไม่ลืมว่าเราออกเดินทางมาแล้วทั้งหมดเป็นเวลาเท่าไร ระยะเวลาส่วนมากมันมุ่งไปทางเหนือ และตะวันออกเฉียงเหนือ เพิ่งจะมามุ่งตะวันออก เพราะเบี่ยงเส้นทางเอาเพียงชั่วโมงเดียวมานี้เอง ดีแล้วที่น้อยสังเกตได้อย่างนี้ ประเดี๋ยวพอเริ่มต้นออกเดินทางให้คอยสังเกตเข็มทิศไว้ใหม่ แล้วจะเห็นเองว่า เขาจะนำไปทางตะวันตกเฉียงเหนือตามเดิม ถ้าผิดสังเกตอย่างที่พี่ว่านี่ ก็แปลว่าเราไม่มีวันถึงเขาหัวแร้ง นอกจากเตลิดเปิดเปิงไปทางอื่น อีกอย่างหนึ่งที่จะถือเป็นหลักพิสูจน์ก็คือ เมื่อไหร่ก็ตามที่เราใกล้เขาหัวแร้งเข้าไป จนมองเห็นด้วยตาเปล่าถนัด น้อยจงเอาเข็มทิศออกมาดูอีกครั้ง จะเห็นว่าเข็มชี้ไปทางเขาหัวแร้ง ต้องเป็นตะวันตกเฉียงเหนือ อันเป็นทิศทางเดียวกับที่มันชี้บอกไว้ตอนที่เรากลับจากหล่มช้างนั่นแหละ ไม่มีผิดไปหรอก”

น้องสาวยิ้มออกมาอย่างยินดี พิมพ์

“โชคดีเหลือเกิน ที่พี่ใหญ่มีความรู้เรื่องเข็มทิศเป็นอย่างดี พอแนะนำสอนให้น้อยได้ ไม่งั้นน้อยคงมีคอยู่เนือง ตาพรานนั่นไม่เคยสอนน้อยในเรื่องนี้เลย”

“ก็เขาจะสอนได้ยังไงละ ในเมื่อเราอดรู้ไปหมดเสียทุกอย่าง” พี่ชายว่ายิ้มๆ

พักกันเพียง 45 นาที รพินทร์ก็ให้สัญญาณออกเดินต่อไปอย่างแข่งกับเวลา ขณะที่ทุกคนพร้อมพรานใหญ่สอบถามเวลาจากไชยยันต์ แล้วพูดจาหยาบๆ กับกะหยิ่นและบุญคำอยู่อีดีใจ จากนั้นจึงเริ่มออกเดินนำ

คารินลอบเทียบเข็มทิศอีกครั้ง ก็รู้สึกด้วยความพิศวงว่าเขานำป้ายหน้าขึ้นตะวันออกอยู่ตามเดิม แต่หล่อนก็ไม่ได้ปริปากคำใด

ป่าโล่ง มองเห็นท้องฟ้าบริเวณจำกัดอยู่อีกเพียงครู่เดียว ก็มืดเข้าดงทึบกันอีกตามเคย การเดินในระยะหลังรอบบายนี้นี้ แต่ละคนแทบจะไม่มีโอกาสได้พูดจาใดกันอีกเลย นอกจากการตั้งหน้าตั้งตาเดินถ่าเดียว

จากการสังเกตอันรอบคอบทุกระยะของเขษฐา เขาบอกกับตนเองว่าพอจะจับวิถีเดินของพรานใหญ่รพินทร์ได้เป็นเลาๆ นั่นก็คือจะไม่เดินเฉียดเข้าไปใกล้พุ่มไม้ทึบที่สำรวจมองไม่เห็นอะไรไม่ถนัด โคนไม้ใหญ่หรือจอมปลวกเลย นอกจากจะเลี้ยวผ่านไปในระยะห่าง และทุกครั้งที่ผ่านมาจะต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษเสมอ โดยจับสายตาสังเกตอยู่ที่นั่นตลอดเวลา และกระซิบไพล่เตรียมพร้อม ไม่มองเฉพาะในระดับพื้นเท่านั้น หากแต่มองสูงไปตามกิ่งไม้เหนือศีรษะด้วยทุกระยะ มันแสดงถึงความชำนาญคุ้นเคยกับภัยป่า ที่มักจะมาถึงได้โดยไม่รู้ตัวเสมอและก็ไวหายาก

ครั้งหนึ่งระหว่างพากันเดินละะไปในลำห้วยอันคดเคี้ยว ก่อนจะหาทางขึ้นได้ จอมพรานผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้าด้วยอาการปกติ ทันใดนั้นก็เห่นหวือไปเบื้องหน้าสุดตัว พร้อมกับร้องเตือนผู้ที่สืบเท้าตามหลังมาว่า

“ระวังงู!”

ก่อนที่จะใครจะทันรู้สึกอย่างใด ไชยยันต์ผู้ย่ำสาว ๆ ตามมาเป็นคนที่สอง ก็เหยียบลงไปบนกลางลำตัวของงูกะปะตัวหนึ่งที่คืบพรวดพราดอยู่ในหลุมรอยดินซ้าง มันแว้งจับติดหลังเท้าอดิตนายทหารปืนใหญ่แน่น ไชยยันต์ร้องลั่นอย่างตกใจ สลัดเท้าออกไปโดยแรง แต่มันจะหลุดก็หาไม่ คงฝังเขียวติดอยู่เช่นนั้น

โสดิเหลือเกินที่รองเท้าของไชยยันต์เป็นแบบท้อปสูง หนัหนาเกินกว่าที่เขียวของมันจะฝังทะลุลงไปได้

คารินผู้ติดหลังกมา เห่นตัวลอยหลบไปยังอีกฝั่งหนึ่งของลำห้วย ด้วยสัญชาตญาณอันว่องไวผสมกับความหวาดกลัวขะเขยง เขษฐาโจนเข้ามากระแทกลงไปกลางลำตัวของมันด้วยรองเท้าพื้นหนาของเขา ขยี้ส่วนหัวเหล็กติดดินหลุดจากรองเท้าของไชยยันต์มาได้ เกิดดินเด็นอลเวงกันไปทั้งขบวนชั่วขณะหนึ่ง

รพินทร์เป่าลมออกจากปาก โคลงศีรษะซ้ำๆ มองดูไชยยันต์ผู้ยืนหน้าซัด ด้วยความขั่นระคนดินตกใจเล็กน้อย

“เคราะห์ดีแท้ๆ ที่คุณไชยยันต์สวมท็อปปั่นหงา ไม่งั้นละยุ่งใหญ่ทีเดียว ผมใจหายหมด”

“ไปยังไงมายังไงกันนี้ ที่แรกมันอยู่ตรงไหน?”

เชษฐาถาม ตะซางงูเข้าริมทางไป

“ขอดูในรอยตีนข้างนั้นแหละครับ ผมเหยียบเข้าก่อนเป็นคนแรกแล้ว ไม่ทันดู พอรู้สึกว่ายเหยียบงู ผมก็แผ่นเลย คุณไชยยันต์เดินตามมาเป็นคนที่สอง ก็เลยได้จังหวะกัดของมัน”

หัวหน้าคณะหัวเราะเบาๆ ตบไหล่สหายของเขาผู้ยืนสวดสาบานอกสันขวัญแขวนอยู่

“ระวังหน่อย ไชยยันต์ แกเดินตามหลังรพินทร์เป็นคนที่สอง งูที่ถูกเหยียบมันมักจะกัดคนที่เหยียบมันเป็นคนแรกไม่ทัน ถ้าหากแผ่นเสียก่อน แต่คนที่เดินตามหลังมาเป็นเจอแน่ มัวแต่เดินเหียงๆ ร้องอยู่ได้ ทำไมไม่เอาสันปิ่นกระแทกมันลงไป”

“ปู้โธ! พอก้มลงมองเห็นเป็นงู จับติดหลังก็เอาก็ก็นลูกไปหมดทั้งตัวแล้ว ขยะแขยงจะตายโหง!”

ไชยยันต์เบ้าปาก ทำตัวสยิว ยกเท้าข้างนั้นยันกับรากไม้ แล้วก็ลงพิจารณาดูอีกครั้ง เหมือนจะไม่แน่ใจว่า...คมเขี้ยวของอสรพิษร้าย ฝังทะลุเข้าไปถึงเนื้อหรือเปล่า

“เล่นเอาตัวรอดคนเดียวนี้ มีย่างหรือ ตัวเองเหยียบไว้แล้วปล่อยให้คนข้างหลังถูกกัด ความจริงควรจะเห็นก่อนและเตือนให้พวกเรารู้ทัน หรือไม่งั้นก็กระต๊อบมันให้ตายเสียก่อนเลย”

คารินต่อว่ามา พราณใหญ่หัวเราะแหย่ๆ ยกมือขึ้นป้ายเหงื่อสลด ตอบอ่อยๆ

“ผมต้องขออภัยครับ ไม่เห็นมันจริงๆ เหยียบลงไปแล้วถึงรู้ว่าเป็นงู พอร้องบอกก็พอดีคุณไชยยันต์เหยียบสวบลงไป”

“ดีแล้วละ ที่ให้มันกัดไชยยันต์ เพราะรองเท้าหนาไม่เข้า ถ้าคุณแผ่นไม่ทัน มันกัดคุณเข้าละก็แย่ทีเดียว ถ้าพังรองเท้าผ้าใบอย่างคุณมันกัดถึงเนื้อแน่”

เชษฐาว่าแล้วโบกมือ ให้ออกเดินต่อ

ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนขบวนต่อไป ภายหลังจากเกิดอุบัติเหตุตื่นตื่นเล็กน้อยนั้น ไชยยันต์เลยตกลงมาเป็นคนที่สี่ โดยเชษฐาขึ้นไปแทนที่เป็นคนที่สองถัดจากรพินทร์ คราวนี้เขาก็คุมพื้นที่ตลอดเวลาเพราะความเสีย

“น้อย หวังว่าคงไม่ลืมติดเชร้มนาคด้วยนะ”

เพื่อนชายถามมาเบาๆ อย่างใจไม่ดี

“เชร้มนะมีหรอก แต่ไม่รู้ช่วยได้สักแค่ไหน เพราะเป็นเชร้มนชนิดรวม และถึงแม้เชร้มนจะช่วยไว้ได้ก็ลำบากทีเดียว มีหวังต้องนอนหรือไม่ก็พิการเป็นเวลานานบอชาติภัย กว่าจะหายเป็นปกติ ไม่ใช่พอถูกกัดฉีดยาแล้วจะแข็งแรงได้เหมือนเดินในทันทีเมื่อไหร่ บอกกล่าวเสียก่อน ใครเป็นอะไรก็พอรับไหวอยู่ แต่สำหรับงูนี้ขอที ทุกคนต้องระวังให้มาก อย่าให้ใครไปถูกกัดเข้าเป็นอันขาด”

บุญคำหาบคู่กับจัน เดินเรียงตามหลังไชยยันต์มา หัวเราะเอื้อมออกมา

“เดินตามหลังพรานใหญ่ต้องไวกลับ นายทหาร แก่แผ่นเราก็ด้องโงนตามด้วย ข้าไม่ได้ อีแบบเดียวกันนี้แหละ ไอ้จันโดนเข้าทีหนึ่งแล้วที่ห้วยแม่เลิงปีก่อนนี้”

“ทำไมหรือ?”

“ก็เดินกันไปตามลำห้วยแห่งนี้แหละครับ พรานใหญ่เดินหน้า ไอ้จันเขาตามหลัง เดินไปได้พักใหญ่ พรานใหญ่ก็กระโดดร้อง ‘งู’ ไอ้จันก็ก้าวสวบซ้ารอยลงไปพอดี จ๊วบเดียวเท่านั้น ลงไปนอนตัวหงิก ร้องลั่นห้วย ไอ้กะปะคางเหลี่ยมอย่างเงี้ยเหมือนกัน หมูป่ามันกัดขาดไว้ครึ่งตัว พรานใหญ่เหยียบเข้าก่อนแล้ว มันกัดไม่ทัน ไม่รู้แกมีดีอะไร เหยียบงูนับครั้งไม่ถ้วน ไม่เคยกัดแกได้สักที คนเดินหลังเจอเข้าทุกทีไป”

“อ้าว! แล้วยังงัย จันถูกกัดแล้วทำยังงัย เอายาที่ไหนจิด”

ไชยยันต์ถามโดยเร็วอย่างตกลใจ

“จะเอายาจิดที่ไหนกันครับ นายทหาร รักษากันไปตามเรื่อง เอาผ้าขาวม้าขันชะเนาะขา ข้างที่ถูกกัด ช่วยกันแบกกลับปางพัก โชคของไอ้จันจะไม่ตาย ตาเฒ่าซอตาเอ หัวหน้ากะเหรี่ยงปาก โน้นตามช้างงานผ่านพอดี เข้ามาขอแบ่งข้าวสาร รู้เรื่องไอ้จันถูกกัด แกก็เลยเอายาของแกที่ติดขามาด้วย คุณตรงปากแผลตรงที่เขี้ยวกัด ถอนพิษออกมาได้ ไอ้จันรอดตาย แต่นอนขาบวมอยู่ร่วมเดือน ถึงเดี๋ยวนี้ขามันก็ยังเป่ๆ อยู่เพราะถูกงูกัดคราวนั้น ถ้ามันคุณเองหะ”

“จริงครับ นายทหาร จันถูกกัดมาแล้ว”

จันผู้หาบอยู่ทางด้านหลังของบุญคำรับคำยืนยันมา คารินได้ยื่นการคุยกันข้างหลังได้อย่างถนัดโดยตลอด ก็ถามมาว่า

“ยาอะไรกัน ที่ว่าช่วยจันไว้ได้นะ?”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ มันเป็นแท่งดำๆ ยาวสักเท่านิ้วชี้ได้ เอาชุปน้ำเปียกๆ แล้ว ตั้งตรงปากแผลตรงรอยเขี้ยวเดียวเดี๋ยวเท่านั้น ปากแผลดูดยาแท่งนั้นติดเคเลย มันติดอยู่สักร่วม ชั่วโมงก็หลุดออก ซอตาเอเอายาแท่งนั้นไปแช่น้ำออกเป็นสีเขียวๆ แกบอกว่าเป็นพิษงูที่ยาหลุดออกมาแล้วคายออกในน้ำ จันรอดตายเพราะยาแท่งนั้น”

“ฮือม! แปลกมาก เป็นยาที่วิเศษกว่าเซรัมทีเดียวแหละ ถ้าเป็นอย่างที่ว่ามัน”

คารินร้องออกมาด้วยอาการตื่นๆ ประหลาดใจยิ่ง แล้วก็ถ่ายทอดให้พี่ชายผู้เดินอยู่เบื้องหน้า ทราบถึงการคุยของพวกที่เดินอยู่ข้างหลัง เชษฐาสอบซักต่อไปยังพรานใหญ่ผู้เป็นหัวแถว ก็ได้รับคำตอบเรียบๆ ว่า

“จริงครับคุณชาย ยาแก้พิษงูของซอตาเอขนาดนั้นศักดิ์สิทธิ์จริงๆ ตอนนั้นผมก็นึกว่าจันเสร็จแล้วเหมือนกัน โชคดีที่ตานันผ่านมาพอดีและช่วยไว้”

“รู้ไหม มันเป็นยาที่ประกอบขึ้นด้วยอะไร?”

เชษฐาเต็มไปด้วยความสนใจ

“ผมคิดว่าคงจะเป็นพวกสมุนไพร่ครับ แต่มันคำสนิทเหมือนถ่าน สากๆ ไปร่งๆ ลักษณะคล้ายถ่านหินนั่นแหละ น้ำหนักเบาๆ ดานันบอกว่าได้ตกทอดมาจากพ่ออีกทีหนึ่ง นับว่าบรรพบุรุษหลายชั่วคนแล้วได้มาจากพระรุรงค์ เจ้าของเล่าว่าช่วยคนถูกกักตมเสียนักต่อนักแล้ว แกติดตัวอยู่เสมอเวลาเดินป่า”

“เอ...ของดีนี่ ทำไมคุณไม่ขอปะเหลาะ แบ่งตานันไว้บ้างล่ะ?”

พราณใหญ่หัวเราะ

“ผมก็ขอแบ่งแกเหมือนกันแหละครับ แต่แกบอกว่ายาแท่งนั้นมีขนาดความยาวของมันได้พอดีสำหรับที่จะใช้คุดยิบจนอย่างได้ผล ถ้าตัดให้สั้นลง ก็จะไม่มีการคุดยิบได้สักดีสิทีไรพอจึงตัดแบ่งไม่ได้ ถ้าผมจะเอา แกก็ต้องให้ผมทั้งแท่งเลย ผมก็เลยไม่อยากหักคอแก เพราะรู้ว่าแกหวงมาก”

“แหม! นำเสียดายนะ ถ้ามันศักดิ์สิทธิ์ได้ผลจริงอย่างว่านี่ละก็ คุณน่าจะหาทางขอแกมาให้ได้ แม้ว่าจะมีการซื้อหรือแลกเปลี่ยนอะไรกันบ้าง ของแบบนี้จะไปหาได้ที่ไหน ขอแนะนำว่า ถ้าเจอตานันอีกเมื่อไหร่ หาทางปะเหลาะเอาให้ดีเถอะ”

ไชยยันตร์ร้องบอกมาจากเบื้องหลังอย่างกระตือรือร้น

“มันคุดยิบกับปากแผลที่ถูกกักตมหรือ”

คารินชักมออย่างไม่วายกังขา

“ครับ ข้อนี้ผมยืนยันได้ เพราะเห็นมากับตา แต่ไม่ใช่ปากแผลตรงเชิงขลุ่ยเลยๆ วิธีใช้ยา... ต้องเอามิดแหะปากแผลให้เปิดกว้าง ปล่อยให้เลือดไหลออกมา แล้วเอายาแตะตรงแผลนั้น มันคุดยิบแห้งยัดแน่นเลย เหมือนปลิงเกาะ”

“อาการโดยทั่วๆ ไปของมันเป็นอย่างไรบ้าง หลังจากนั้น...ฉันหมายถึงว่า ภายหลังจากที่ยาได้คุดยิบยาพิษออกจนกระทั่งหลุดจากปากแผลไปเองนะ?”

“ตอนที่ผมจันกลับมาถึงแคมป์ จันทนพิษไม่ไหวสลบไปแล้ว ชีพจรและหัวใจเต้นอ่อนเต็มที แก๊สลิบแก๊สเปอร์เซ็นต์ผมว่าตาย พอซอตาเอเอาแท่งยาแท่งนั้นคุดยิบให้จันแท่งยาหลุดออกจากปากแผลเอง จันก็ค่อยๆ รู้สึกตัวขึ้น แต่ยังมีอาการปวดบวมเหลืออยู่ ต้องรักษาตัวกินยารากไม้อยู่เกือบเดือนกว่าจะหาย”

“นำเอามาวิเคราะห์แยกธาตุเหลือเกิน ว่ามันเป็นสารหรือสมุนไพรวุฒิพวกไหน ที่มีคุณสมบัติในการคุดยิบได้อย่างชะงัดถึงเพียงนั้น วงการวิทยาการแพทย์ปัจจุบันยังค้นกันไม่พบเลย”

หล่อนเอ่ยออกมาเหมือนจะพูดกับตัวเอง ไชยยันตร์ก็สะกิดหลังขั้วมาว่า

“อย่าหมั่นเป็นนักวิเคราะห์หรือวิจัยอะไรในป่าสักว่า เรื่องยาคุดยิบงูนั้นมันยังเรื่องเล็กน้อยตามสามัญเหลือเกิน ถ้าจะเปรียบเทียบกับความลึกลับมหัศจรรย์ต่างๆ ที่เราเจอกันมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน จันแก่ทำตัวเป็นนักวิทยาศาสตร์ ก็มีหวังบ้าตายอยู่ในป่านี้แหละ หลายต่อหลายอย่างมาแล้ว ที่นักวิทยาศาสตร์อย่างเธอวิเคราะห์ไม่ถูก ยังไม่เจ็ดอีกหรือ”

“ฮือม้ จริง!”

นักวิทยาศาสตร์สาวรับออกมาอย่างง่ายดายเป็นครั้งแรก พร้อมกับยิ้มเจื่อนๆ

“แต่ที่อยากได้มาวิเคราะห์ ก็เพราะเห็นว่ามันไม่น่าจะเป็นเรื่องลึกลับมหัศจรรย์อะไรเกินไปนักนะซิ ยานชนิดนั้นจะต้องเป็นสมุนไพรรหรือสารอะไรสักอย่างหนึ่ง อาจเป็นสารเชิงเดี่ยวหรือมีอะไรร่กั้เชิงประกอบ ถ้าเราแยกออกไปได้ว่าอะไรเป็นอะไร มันจะเป็นประโยชน์ในวงการแพทย์มาก ว่าแต่เนี่ยเน่ะนายพราน คุณมีคี่อะไรนะ เห็นบุญคำบอกว่างั้ไม่เคยกั้คุณเลย ทั้งๆ ที่คุณเหยียบมันหลายครั้งแล้ว คนอื่นตามหลังโดนเข้าทุกที”

พรานใหญ่หัวเราะขันๆ ในคำถามของหล่อน

“ก็มีคี่ดีตอนกระโดดหนีได้เร็วยังงั้ละครับ แต่จะว่างั้ไม่เคยกั้ผมกั้ไม่ถูก ตอนสมัยเด็กๆ ผมเคยถูกกั้ดเหมือนกันเพราะไปจับมันเล่น”

“จับงูเล่น?”

คารินร้อง

“ครับ”

“บ้า! งูมันไม่ใช่สัตว์ที่น่าพิสมัยถึงขั้นจะจับเล่นเลยนี่นา ถึงเด็กกั้ควรจะรู้”

“ก็ถึงว่านะซิครับ แต่ทำยังงั้ได้ เด็กกำลังชน ไม่กั้ลว่จะไรสักอย่าง กลับเห็นเป็นของสนุก”

“แล้วมันกั้ดเข้ามึแทบตายไปรี?”

“ไม่แทบตายหรรอครับ จั้กจะจีดี”

“งูอะไรของคุณกัน กั้ดแล้วจั้กจะจี?”

“งูเขียวปากจั้งจกครับ คุณหญิงเคยเห็นหรือเปล่า ตัวเล็กๆ อ่อนไปอ่อนมาสีเขีวสดเหมือนกั้ไม้ ที่เกาะอยู่ตามรั้วพุระหง หรือตามพุ่มไม้เล็กๆ นะ ปากมันแหลมๆ เหมือนจั้งจก”

“อ้อ!...รู้จั้ก ทำมึ? งูแบบนั้นไม่มีพิษ กั้ดไม่เจ็บปวดอะไรหรรอหรือ”

“มันไม่มีพิษ ไม่มีอันตรายอะไรหรรอครับ จั้งจกยังกั้ดเจ็บเสียกว่า ตามปกติแล้วมันกั้ไม่อยากจะกั้ดใคร ถ้าไม่ถึงกับเอานั้วเข้าไ้ไปเหย่เล่นในปากมัน หรือบางทีเหย่ให้กั้ดกั้ยังไม่กั้ดเลย แต่มันจะโมโหขึ้นมึาทันที ถ้าไปเกล้งมันอย่างหนึ่งคี่ มันเกลียคจี้ควายเป็นที่สุด เด็กท่องนาหรือเด็กตามชนบททั้งหลาย มักจะรู้นิสัยของมันในข้อนี้คี่ ก็เลยเอามาเป็นการเล่นสนุก”

คารินหน้าตื้นง

“หมายความว่ายังงั้ ทำมึมันถึงต้องเกลียคจี้ควาย และไ้การเกลียคจี้ควายของมันทำให้เด็กเล่นสนุกนะ เป็นยังงั้”

“ก็ถ้าจับมันมาได้สักตัวหนึ่ง เรากั้เอามันหัวหัวลงไปในกองจี้ควายซิครับ พอมันคึ้นหลุดจึ้นมาจากจี้ควายได้ มันจะเลื้อยไล่ไม่เลือกหน้า สุดแล้วแต่จะอยู่ใกล้ เรากั้วิ่งหนีกันเป็นทีสนุกสนาน พอมันเลืกไล่ เรากั้จับมันเอาหัวไปปักจี้ควายใหม่ให้มันไ้ล่อยู่แบบนี้ สนุกคี่ เมื่อสมัยผม

เด็กๆ ผมก็เล่นอย่างนี้แหละ ไม่มีของเล่นอย่างลูกผู้ที่มีเงินเขา ก็ต้องเล่นโดยวิธีเองเขี้ยวหมกจี๊ควาย แล้ววิ่งหนีให้มันไล่ เฮๆ กันได้ทั้งวันตามประสาเด็กวัดบ้านนอก”

“เรื่องจริงหรือเปล่านี้ มีอะไรพิสดารมาเล่าให้ฟังอีกแล้ว?”

“ไม่เชื่อกุณหญิงก็ลองดูซิครับ”

“แปลกนี้! ทำไมมันถึงต้องไล่เฉพาะเวลาเอาหัวมันไปจิ้มจี๊ควายด้วย”

หล่อนร้องออกมา พร้อมกับหัวเราะ เชื่อกี่ครั้ง ไม่เชื่อกี่ครั้ง

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันเรื่องนี้ เห็นทีนักวิทยาศาสตร์จะต้องวิจัยเสียอีกแล้วละมัง แต่รับรองได้ว่า ถ้าวิจัยเรื่องนี้เป็นได้พบความจริงอย่างที่ผมบอกนี่แน่ๆ เรื่องงูเขี้ยวปากจึงจกกับจี๊ควายนี้ เด็กๆ ตามบ้านนอกรู้ดีกันทุกคนแหละครับ เด็กชาวกรุงมัวแต่เล่นสเกต เล่นโบว์ลิ่ง ตู้ก่อกุนตูกตา หรือเครื่องเล่นอันเป็นพวกจักรกลทั้งหลาย ก็เลยไม่รู้วิธีเล่นของเด็กบ้านนอก”

“มีเรื่องแปลกๆ เกี่ยวกับสารพัดสัตว์มาเล่าให้ฟังไม่รู้จักหมดสิ้นนะเรานี้ ยอมรับว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องแปลก เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ไม่เคยมีความรู้มาก่อนเลย”

“ก็ผมหาหรับประทานอยู่กับสัตว์”

อีกฝ่ายบอกมาเรื่อยๆ การสนทนาได้ตอบไปตามทางข้ามไปข้ามมา ระหว่างเขยฐานผู้เดินอยู่กลาง การเดินท่องไปตามลำห้วยอันสะดวกกว่าบุกไปตามพง ทำให้ทั้งคณะที่เดินเรียงแถวเดียวตามกันเป็นขบวน สามารถพูดคุยกันได้ถนัดขึ้น และบรรยากาศผ่อนคลายความตึงเครียดลง

“สอนิสัยให้เห็นมาแต่เด็กๆ ทีเดียวว่า ชอบรังแกสัตว์ แม้กระทั่งงูเขี้ยวเขี้ยวขอกก็ไม่ยอมละเว้น อุตสาหัสไปจับมันมาทรมานเล่น...”

“อ้าว...แล้วกัน...เล่าให้ฟังดีๆ...”

“ถ้าฉันเป็นผู้ใหญ่ แล้วบังเอิญเห็นเด็กชนไม่เป็นเรื่องคนนั้น กำลังจับงูเขี้ยวเอาหัวทิ่มจี๊ควายอยู่ละก็...”

“คงมาร่วมวงสนุกด้วย...”

“เปล่า! จะจับเด็กวัดคนนั้นเอาหัวทิ่มจี๊ควายแทนงูที่น่าสงสารตัวนั้นเสียให้เช็ด”

“รู้ๆ ไม่ยกเล่าให้ฟัง”

เสียง รพินทร์ ไพรวลย์ บ่นอุบอับ แล้วเร่งฝีเท้าขึ้น

หนทางเดินในลำห้วยอันยาวเหยียดคดเคี้ยวเป็นเวลาร่วมชั่วโมง ทำให้คณะนายจ้างทุกคนเริ่มรู้สึกตัวว่าบ่ายหน้าลงต่ำแล้ว คารินดูเข็มทิศอีกครั้ง กังงันประหลาดใจยิ่งขึ้น ทิศทางบ่าลงตะวันตกเสียแล้ว เป็นตรงข้ามกับที่หล่อนรู้ในครั้งแรก ชนิดคนละทิศละทางและไม่เปิดโอกาสให้รู้ตัวเลย หากไม่ดูจากเข็มทิศ

แล้วก็ไต่ขึ้นฝั่งทางด้านซ้ายมือ คราวนี้ทิศเหนือก็อยู่ข้างหน้า ป่าบริเวณนั้น เริ่มโปร่งขึ้น แลเห็นกอรวกลลับไปกับพลวงและไม้เบญจพรรณ ด้านสัตว์ซึ่งตลอดเวลาแทบจะมองไม่เห็นเลย

บัดนี้เริ่มเห็นตัดกันไปมาเต็มไปหมด รพินทร์มีอาการก้มๆ เงยๆ อยู่พักหนึ่งก็หยุดยืนรอ จนทุกคนเคลื่อนเข้าไปถึง

“มีอะไรหรือ?”

เชษฐาถามเบาๆ

พรานใหญ่ก็ลงหยิบยอดไม้อ่อนๆ ที่หล่นอยู่เกลื่อนกลาดขึ้นมายอดหนึ่ง ชูให้หัวหน้าคณะดู แล้วแหงนมองสอคล้ายไปยังกิ่งไม้สูงรอบด้าน คณะนายจ้างสังเกตเห็นได้ว่า ยอดไม้กิ่งนั้นเหี่ยวเฉาแล้วไม่สดนัก แต่ใบยังเขียวอยู่

“พวกค่าง มักจะหากินอยู่บริเวณนี้เป็นแดน...”

เขาพูด ตายังสอคล้าย แล้วเหลือบลงยังเบื้องต่ำรอบด้าน ตามสุ่มทุมพุ่มไม้ และทางด่านซึ่งเป็นพื้นดินแข็ง

“แต่ทำไมวันนี้มันเงียบหายกันไปหมด”

“ทำไม? คิดจะเอาค่างมาเป็นอาหารเย็นวันนี้อีกละซิ”

คารินพูดหัวเราะ

พรานใหญ่และอีกสองชายไม่สนใจกับคำของหล่อน เพราะกำลังใคร่ครวญอยู่ในบางสิ่งบางอย่าง ไชยยันต์ก็ก้มลงเก็บขึ้นมาพิจารณาดูอีกยอดหนึ่ง

“พวกมันหักยอดไม้เหล่านี้ไว้กี่วันมาแล้วนี่”

“รอยเก่า ประมาณ 3-4 วันมาแล้ว”

เชษฐาและไชยยันต์ อ่านสีหน้าและแววตาของเขาแต่ก็ไม่เห็นร่องรอยผิดปกติอย่างใด นอกจากควักบุหรือออกมาจูดสูบ แล้วเดินตรงเข้าไปที่จัน ผู้สะพายลูกซองบรรจุห้านัดแบบกึ่งอัตโนมัติซึ่งเป็นปืนประจำมือ ส่งไรเฟิล .458 ไปให้สะพายแทนแลกเอาลูกซองมา สอบถามเบาๆ ถึงชนิดของลูกปืนที่บรรจุอยู่ จันตอบว่าเป็นแบบลูกปราย 9 เม็ดทั้งห้านัด เขาก็ขยิบลูกเลื่อนแก้มดูกระสุนที่ประจำอยู่ในรังเพลิง ตรวจสอบห้ามไก แล้วถือนิปปไว้ในชอกแขน หันมาบอกคณะนายจ้างเรียบๆ ว่า

“ถ้าโชคไม่เลวเกินไปนัก เราควรจะได้นี้อีสดอะไรสักอย่างหนึ่งก่อนหยุดพักเย็นนี้”

พลางก็ออกนำต่อไปยังทางด่านสายใหญ่ ด้วยฝีเท้าที่เบากริบแบบย่องสัตว์

แต่แล้วอดีตใจนั่นเอง ทุกคนก็เห็นเขาหยุดชะงัก นิ่งอยู่กับที่อีกครั้ง พร้อมกับกลิ่นชนิดหนึ่งก็โชยมาตามลม รูปหนึ่งมาสัมผัสมานประสาททั้งคณะพร้อมกันหมด

มันเป็นกลิ่นซากเน่า...

จอมพราณยังคงยืนสงบนิ่งอยู่เช่นนั้น เหมือนจะคำนวณหาที่มาของกลิ่นอันเป็นต้นลม บริเวณใดบริเวณหนึ่ง เชษฐากับไชยยันต์มองตากัน ดารินก็ก้าวอย่างเงิบกริบเข้ามาสมทบ พวกลูกหาบทั้งหมด พลอยชะงักยืนนิ่งอยู่กับที่ไปด้วย

จิตใจต่อมา ทั้งสามก็จรดฝีเท้าตามเข้ามาเคียงพราณใหญ่ กลิ่นเหม็นเน่าอย่างรุนแรงนั้น โยชตลบจนนึกมาอีกเมื่อลมเริ่มพัด ดารินแทบจะล้มล้ม ครางอะไรออกมาในลำคอ ยกมือขึ้นปิดจมูกไว้

“เหม็นอลม ข้างหน้าที่เราจะผ่านไปใกล้ๆ นี่เอง”

รพินทร์กระซิบ

“เข้าไปดูให้รู้แน่ซิ อะไร”

หัวหน้าคณะบอก ปลดใครเฟื่องลงจากไหล่มาถือกระบี่ไว้ ไชยยันต์ก็ปฏิบัติตาม ยกเว้นแต่ดารินคนเดียว หล่อนล้วงผ้าเช็ดหน้าขึ้นปิดจมูกเต็มไปด้วยความอึดอัดกระสับกระส่าย อยากจะหลีกเลี่ยงให้พ้นกลิ่นอันเหม็นอย่างร้ายกาจนั้นไปเสียโดยเร็ว

โดยไม่เอ่ยคำใดอีก พราณใหญ่เริ่มเคลื่อนที่ต่อไปอย่างระมัดระวัง คณะนายจ้างจรดฝีเท้าตามหลังเขาเว้นระยะประมาณ 3-4 ก้าว

ทางด้านสายนั้น ลาดต่ำลงไปสู่มาบตอนหนึ่ง อันเต็มไปด้วยพุ่มไม้เตี้ยๆ สลับกับต้นไม้ใหญ่ที่สูงชะลูด มีรอบกิ่งไม้หักผ่านไปประมาณ 3-4 วันมาแล้ว อีจิตใจใหญ่ต่อมา รพินทร์ก็หยุดชะงักลงอีกครั้ง ค่อยๆ ทрудตัวลงนั่ง และจากความเคยชินต่อเหตุการณ์มาอย่างดีแล้วของคณะนายจ้างทุกคน โดยไม่ต้องเตือนกันเลย ทั้งสามผ่นฝีเท้าแล้วเบาลงอีกจนกลายเป็นช่อง

ท่ามกลางความเงิบ มีเสียงชนิดหนึ่งแว่วมาได้ยินอย่างถนัด เป็นเสียงกัดทั้งฉีกซากและเสียงเคี้ยว กลัวไปกับเสียงคำรามอยู่เบาๆ ดังมาจากหลังพุ่มไม้นอกโค้งของทางด้าน ไม่ห่างออกไปจากเบื้องหน้าเท่าใดนัก

“ไอ้ลายแน่ เห็นจะกำลังล่าซากอะไรเพลินอยู่ที่เดียว”

ไชยยันต์อ่านอย่างคนที่เริ่มจะคุ้นเคยชำนาญขึ้น ความชินทำให้คณะผจญภัยชาวกรุงทั้งสาม ไม่มีความตื่นเต้นใดๆ ทั้งสิ้น กลิ่นไอของสัตว์ร้ายในชั้นเสือ ก็เหมือนกับสัตว์ป่าธรรมดาที่ปราศจากความหมายชนิดหนึ่งเท่านั้นในความรู้สึก

“ก็รู้ๆ อยู่แล้วว่ามันกำลังกินซากเน่าอะไรสักอย่างอยู่ หลีกทางไปเสียไม่ดีกว่าหรือ...ฉันทนกลิ่นแทบจะไม่ได้ไหวอยู่แล้ว”

ดารินกระซิบ ทำหน้ายุ่ง

“ให้มันหลีกเรา ดีกว่าเราจะหลีกมัน เสื่อใหญ่ประมาณหรือมองข้ามไปไม่ได้ อีกอย่างหนึ่ง เราต้องอาศัยผ่านทางนั้นอยู่แล้วด้วย ขึ้นเสียงก็อ้อมไกลแย่”

พรานใหญ่ตอบ

“น้อยกับไชยยันต์อยู่ตรงนี้ ฉันจะเข้าไปกับรพินทร์เอง”

เชษฐาออกคำสั่ง แล้วหันกลับไปโบกมือเป็นสัญญาณให้ลูกหาบทั้งหลายเข้าหลบก่อน

จากนั้นก็สะกิดแขนรพินทร์ ชวนกันคลานแหวกพงเสื่อหมอบและไม้เล็กๆ ซึ่งขึ้นรอกอยู่ริมทางตรงเข้าไปยังซุ้มข่อยอันแน่นทึบไปด้วยเถาวัลย์เบื้องหน้า เสียงนั้นได้ยินถนัดชัดเจนขึ้นทุกขณะที่ก๊อบโกลเข้ามา เสียงฉีกเนื้อดังควากๆ เสียงเลี้ยวกรอดๆ และเสียงแมลงวันที่ครางหึ่งๆ

ระหว่างที่ทรุดหมอบ พุงสาตาผ่านรอยโหว่ของพุ่มไม้ค้นหาออกไปนั่นเอง รพินทร์ก็สะกิดแขนราชสกุลหนุ่มใหญ่ ผู้เป็นนายจ้างเบาๆ ชี้ให้ดูไปทางซ้าย โคนกอรวกอันแผ่เงาครีมีเชษฐาเบนสายตาทิ้งงันไปด้วยความประหลาดใจ

แสงตะวันบ่าย ส่องลอดกิ่งไม้เบื้องบนที่ไม่สู้จะหนาทึบนัก เป็นจุดสว่างพร่าไปทั่ว ทำให้มองเห็นภาพนั้นได้ถนัดตามสมควร ชากของอะไรชนิดหนึ่ง...พื้นสีน้ำตาลเข้ม รั้วดำ นอนขึ้นอืดทืด ขากางอยู่บนกองใบไม้ที่เคลื่อนไหวพื้นหนา แมลงวันบินว่อน และแดกฮือขึ้นทุกครั้งที่ชากนั้นไหวตัวอันเนื่องมาจากถูกทึ้ง จากสัตว์สี่ส้นชนิดเดียวกันอีกตัวหนึ่ง ซึ่งนอนหมอบแตะตรงบริเวณท้องชากอยู่อย่างตะกรุมตะกราม มันใช้ทั้งเขี้ยวและเล็บจากอุ้งเท้าหน้าทั้งสอง ตะกุยตะกายจนเครื่องในพังทะลักทลายออกมา ขยายเคี้ยวกินอย่างเพลิดเพลิน ลายพาดกลอนด้วยกันทั้งคู่ ที่น่าประหลาดใจยิ่งสำหรับเชษฐาก็คือ ตัวหนึ่งกำลังกินอีกตัวหนึ่ง!!

เขาเบิกตาจ้องเหมือนจะไม่เชื่อสายตาอยู่ถึงจิตใจ พลังหันมามองพรานใหญ่จนสนเท่ห์ครามครัน เห็นอีกฝ่ายหนึ่งอยู่ในอาการปกติเหมือนเดิม ไอ้โครงตัวนั้นแข็งไม่ใช่น้อยทีเดียว คำนวณด้วยสายตาผาดๆ ขนาดของมันไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าไอ้ลูกที่เคยพิชิตกันมาแล้ว

“เอาใจครับ?”

จอมพรานพูดโดยการขยับริมฝีปากให้เข้าใจความหมายแทนการออกเสียง

“ได้มันไปเสีย”

เชษฐาตอบในอาการเดียวกัน รพินทร์ก็ขยับไปเป็นสัญญาณให้เตรียมระวังตัว อดีตนายพันโททหารบกเชื่อพระวงศ์เข้าใจความหมายได้ทันที ขยับตัวคุกเข่าในท่าที่ถนัด ประทับไรเฟิลเตรียมพร้อม นิ้วแต่ละรอยูที่ไก เขาไม่ต้องการฆ่ามัน...ต้องการเพียงให้มันเตลิดหนีออกไปพ้นทางเท่านั้น แต่แน่ละ เสื่อลายพาดกลอนขนาดใหญ่ เป็นสัตว์ที่จะไว้วางใจอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น

รพินทร์ก็ควักง้าวไม้แห้งขึ้นมาท่อนหนึ่ง ขนาดข้อมือยาวประมาณศอกลูกขึ้นยืน ขว้างกิ่งไม้ท่อนนั้นโค้งตรงไปที่มัน พร้อมกับส่งเสียงตะเพิด “เฮ้อ!” ดังลั่นขึ้น

ร่างที่กำลังหมอบตะเซาอยู่ แผลเสียดำรามโศกขึ้นสนั่นป่า พร้อมกับแผ่นตัวลอยขึ้น
ขึ้นแยกเขี้ยวเหลืออ้อย ขณะที่มันผงาดร่าพองตัวขึ้นเต็มทีขณะนี้ แลเห็นใหญ่โตพ่วงพิกว่าที่มอง
ผาดๆ ในครั้งแรกถึงสองเท่า จนเชษฐาเองก็แทบผงะด้วยตะบะจั่วป่าของมัน

วิปตาเดียว มันก็สำเนียงถึงที่มาของเสียง และแทนที่จะแผ่นหนีเข้าป่าไปอย่างที่หวังไว้
มันกลับดำรามก้องขึ้นอีกครั้ง กระโจนพรวดสวนเข้ามาภายในเสี้ยววินาที...แทบจะดูไม่ทัน ด้วย
ความดุร้ายและสัญชาตญาณในการหวงเหยื่อ

รพินทร์ใจหายวาบ เขาคะการณ์ผิคนัด วัดปากกระบอกเบร่าวนิ่งถึงอัดโนมัตที่หนีบอยู่
ในชอกแขนขึ้น แต่เชษฐาเร็วทันการและแน่นอนไว้วางใจได้เสมอสำหรับวิกฤติการณ์เช่นนี้ ก่อนที่
ปากกระบอกลูกซองของเขาจะจับเป้าหมายได้คนัด แม็กนัมแอฟริกันในมือของ ม.ร.ว. หนุ่มก็
กัมปนาทสนั่นหวั่นไหว มันเป็นจังหวะเดียวกันกับที่ร่างของพยัคฆ์ร้ายลอยขึ้นจากพื้น

หัวกระสุนน้ำหนัก 500 เกรน วิ่งเข้าทะลวงกลางทรวงอกของมันอย่างถนัดคนัดที่สุด
ถึงกับพลิกหงะตีสีกาหกหลังลงไปกลิ้งทับซากเหยื่ออย่างน่าดู แล้วชักพรวดๆ อยู่ตรงนั้นเอง โดย
ไม่มีเสียงร้องหรือคำรามอีกเลยแม้แต่ฮึดเดียว

“ไม่ถึงฮึดใจก็สงบ นิ่ง ตายสนิท!

เชษฐากระชอกปลอกทิ้ง ส่งลูกใหม่ขึ้นด้ามกล้องอย่างรวดเร็วนั้นเป็นนิสัย แผ่นออกจากพง
ตรงเข้าไปพร้อมรพินทร์ เป็นเวลาเดียวกับที่คารินและไชยยันต์เล่นเข้ามาถึง ลืมกลืนน้ำหมื่นอย่าง
รุนแรงนั้นลงชั่วขณะด้วยความตื่นเต้น

“ฮ้า! อะไรกันนี้ ก่อนจะยังมีการโห่เหวเอาฤกษ์ขึ้นเสียก่อนนั่นหรือ?”

ไชยยันต์ร้อง มองดูซากเลือดตัวนั้น แล้วเหลียวกลับไปมองคูหาสองคนอย่างสงสัย
เชษฐาหัวเราะหึๆ

“ไอ้ที่โห่เหวนะ รพินทร์เจตนาจะทำเสียงให้มันตกใจแล้วแผ่นหนีไป แต่พอเหว มันก็โศก
สวนเข้ามา ก็เลยต้องกดเบรียงเข้าให้ กรรมของมันเอง ไม่รู้จะช่วยให้ยังไง ทั้งๆ ที่ก็แผ่เมตตาไปให้
แล้ว”

อีกหกคนเล่นตามเข้ามาล้อมสมทบ แล้วคราวนี้อ้อ

“เอ๊ะ? หมายความว่ายังไงกันนี้ ซากนี้เป็นซากเสือ ทำไมไม่เสื้อมันถึงกินเสือ?”

คารินลืมหัดโหลง จ้องพิจารณาซากทั้งสองก่ายซ้อนกันอยู่

คณะนายจ้างทุกคนพากันพิศวงไปหมด รพินทร์กวาดสายตาไปรอบๆ แล้วชี้ให้นักผจญ
ภัยชาวกรุงทั้งสามดูหลักฐานที่แวดล้อมอยู่

“พอจะทายเหตุการณ์ได้ถูกไหมครับว่าอะไรเป็นอะไร”

ทุกคนสำรวจไปรอบด้าน อันเป็นบริเวณข้างเคียง

“เอ...รู้สึกรู้สีกว่าจะมีการฟาดกันอย่างขนานใหญ่ ระหว่างเสือกกับช้างโขลง ตรงบริเวณนี้ เป็นเทือกไปเลย มีรอยเลือดสาครกระจายไปหมด แต่คงจะผ่านมาแล้วสักสามสี่วัน...”

เชษฐาพึมพำเปลี่ยนสายตามาจับอยู่ที่ซากเสือก ซึ่งขึ้นอืดอยู่

“แล้วไอ้ตัวนี้ก็ถูกช้างกระทืบตายอยู่ตรงนี้ เพราะพลาดท่าเสียที อ้อ! ไซลิ ไม่ผิดไปหรอก ซากของมันแหลกเหลวยับเยินเป็นพยานหลักฐานให้เห็นอยู่ที่นี่ ส่วนหย่อมเลือด ที่กองกรังสาปไปทั่ว นั้น คงจะเป็นเลือดช้าง”

รพินทร์ก้มศีรษะลง

“ครับ คุณชายหายได้ถูกต้องแล้ว ไอ้ตัวเป็นซากแหลกอยู่ที่นี่ จะมีอยู่ด้วยกันในขณะนั้นสักกี่ตัวก็ไม่ทราบ โจนเข้าใส่ช้างที่ลงมากินโป่ง ผมทายว่ามันคงเจตนาจะเล่นงานลูกช้างน้อย แล้วก็ปะทะกับแม่ช้างและพวกสาคอที่คุมโขลง ฟาดกันเป็นศึกใหญ่ เหมือนอย่างที่เราเคยเห็นมาแล้ว ตอนที่ออกจากห้วยแม่เลิง เสือกพลาดท่าถูกกระทืบยับ ส่วนช้างก็คงเลือดสาปไป”

“นั่นไม่ใช่ข้อสงสัยอะไรเลยนี่ สิ่งที่น่าแปลกก็คือ ทำไมไอ้ตัวนี้มันจึงมากินซากพวกมันเอง”

คารินว่า ขมวดคิ้ว

“ก็ไม่น่าสงสัยหรือน่าแปลกอะไรจนนึกเฉยเลยครับ...ทำไม? คุณหญิงคงคิดมาก่อน กระมังว่าเสือกมันไม่กินเสือก?”

ประโยคหลังเขาขยันทาม

คารินหันไปมองไชยยันต์ สีหน้าจงดน ระคนประหลาดใจเต็มที ไชยยันต์บอกร้องมาเบาๆ ว่า

“เอ๊ะ! มันกินกันเองด้วยหรือ หรือยังงัย เชษฐา?”

หัวหน้าคณะไม่กล่าวเช่นไร แต่เค้าหน้าก็คงสื่อความมั่งงั้นไม่น้อยไปกว่าอีกสองคนเช่นกัน

“ก็เห็นชัดๆ กับตาอยู่ที่นี่แล้วยังงัยละครับ...”

รพินทร์ตอบเรียบๆ

“ไอ้ที่ว่าเสือกไม่กินเสือกนะ มันเป็นการเข้าใจของคนเมือง ที่ไม่เคยรู้จักสันดานแท้จริงของเสือกมาก่อน แล้วก็ตั้งเป็นข้อคิดไว้เองเช่นนั้น หรือมิฉะนั้นก็เป็นสำนวนของนักประพันธ์ชาวกรุงผู้ไม่ประสีประสากับธรรมชาติของสัตว์ป่า ที่มักจะเปรียบเทียบ เป็นถ้อยคำทำนองว่า ‘เสือกย่อมไม่กินเสือกด้วยกันเอง’ ความจริงเจ้าสัตว์กินเนื้อประเภทเสือกนี้ มันกินทั้งนั้นแหละครับ ไม่เลือกว่าจะเป็นเสือกด้วยกันเองหรือเปล่า โดยเฉพาะเมื่อมันบังเอิญมาพบเป็นซากตายอยู่อย่างนี้ ในขณะที่มันกำลังหิวโหยหาอาหารอื่นไม่ได้ ส่วนที่ว่า เสือต่อเสือก เวลาพบเห็นกันจะตรงเข้าทำร้ายต่อสู้เพื่อเอาอีกฝ่ายหนึ่งเป็นอาหารหรือไม่ นั่น ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน เพราะยังไม่เคยเห็นเสือกกัดกันจนตายไปข้างหนึ่ง แต่ที่เคยเห็นและที่ยืนยันได้ก็คือ ซากเสือกที่ตายแล้ว ถ้าเสือกตัวอื่นมาพบมันก็จะทำอย่างง่ายไป

เท่านั้น ที่เห็นอยู่ ก็เป็นพยานหลักฐานยืนยันชัดอยู่แล้ว ไอ้ตัวนี้กำลังกินซากเพื่อนของมันเองที่ถูก ช้างกระต๊บไว้ เสือมันเป็นดิรัจฉานชั้นต่ำครับ มันไม่มีหิริโอตตปละ ธรรมะ หรือความตะจิตตะขวง ใจอย่างมนุษย์เราหรอก ถึงมนุษย์เองทุกวันนี้ก็เถอะ ร้ายกาจอำมหิตและเลือดเย็น ตะกละตะกลามยิ่ง กว่าเสือเสียอีก ผิดกันก็เพียงแต่ไม่ได้มาขบเคี้ยวเนื้อกันกินซึ่งๆ หน้าเท่านั้น แต่กินในแบบที่ฉลาด กว่า ซึ่งผลสรุปก็ไม่ผิดกันไปนั่นเอง”

คำพูดของเขา ทำให้ทุกคนเงียบงันไปด้วยความนึกคิด

“ถูกของคุณ เสือมันกินเสือ ตามแบบฉบับของเสือมันยังไม่สยดสยอง เท่ากับคนกินคน กันเองในแบบของคน”

เชษฐาเอ่ยขึ้นเสียงลึกลับ ยิ้มกร้านๆ

“มองโลกในแง่ร้ายเหลือเกินนะ มิน่าล่ะ เป็นเพรสติสมิสต์อย่างนี้เอง ถึงได้หลีกหนี หน้ามนุษย์มาสมาคมคบหาอยู่กับสัตว์ป่าแบบนี้”

ดารินดึง ชำเลียงหางตากมผ่านใบหน้าเขา

“ที่พูดเมื่อกี้นี้ละ เกือบจะเป็นปรัชญาทีเดียว ผู้กอง”

ไชยยันต์ว่า แล้วหันไปตบแขนสหายของเขา

“ไ้ เชษฐา...พอขาหายเป่ก็มือใช้ได้เหมือนเดิมละ เทียงแท้แน่นอนเสมอ!”

“มือน่ะมันไม่เที่ยงแท้แน่นอนสักขนาดไหนหรอก แต่อ่านจปะทะขนาด 5,040 ฟุตปาวด์ มันแน่นอนเสมอสำหรับเจ้าสัตว์เพียงแค่ชั้นเสือ ถ้าลูกมันเล็กกว่านี้ ก็ไม่แนเหมือนกันว่าระยะเผา ขนประจันหน้าแบบนี้ ฉันทหรือรพิทธรจะหน้งหัวถลก ทั้งๆ ที่ต่อให้ยิงถูกมัน”

เชื้อพระวงศ์หนุ่มมองเลขขึ้นไปบนยอดไม้ กล่าวต่อมาว่า

“สงสัยแต่แรกแล้วว่า พวกลิงพวกค่างมันหายกันไปไหนหมด ทั้งๆ ที่แถวนี้ก็เป็นดงของมัน ที่แท้ก็ไอ้นี้เอง คงมานเวียนกินซากอยู่หลายวันแล้ว”

ไม่มีใครสนใจกับเหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ นั้นอีก และไม่เสียเวลาอยู่บริเวณนั้นต่อไป พอ ขึ้นเหนือลม ห่างจากที่นั่นมาได้เพียงเล็กน้อย กลิ่นเหม็นเน่าอันรบกวนจมูกก็หมดสิ้นไป

ทุกคนสังเกตเห็นรอยเคล็ดไปของช้างโขลง ซึ่งป่าหักเป็นทางและมีรอยเลือดเก่าๆ หยด เรืออยู่เป็นระยะ บุกลงไปตามรอยนั้นชั่วครู่ใหญ่ รพิทธรก็นำแยกตัดทิ้งรอยช้างนั้นเสีย

ชั่วโมงเต็มๆ ต่อมา ก็ได้ขึ้นสู่สันเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง อุดมไปด้วยหินและกรวดก้อนใหญ่ๆ ผ่านแหล่งน้ำพุ ซึ่งเต็มไปด้วยรอยสัตว์แทบทุกชนิด แต่เป็นรอยเก่า และก็ผ่านไปอีกแห่งหนึ่ง มี รอยช้างลงกินไว้สองสามวันมาแล้ว รพิทธรก็สำรวจอย่างถี่ถ้วนระมัดระวังทุกระยะ แล้วโคลง ศีรษะช้าๆ อุบอบอยู่ในลำคอเหมือนจะพูดกับตัวเอง

“รอยเก่าทั้งนั้น สงสัยฟาวล์เปล่าวันนี้”

“อย่าไปกังวลอยู่เลย ไม่ได้อะไรก็ช่างมัน” เชษฐาว่า

พรานใหญ่ก็มือเรียกบุญคำกับจัน ที่หาบสัมภาระคู่กันให้เดินล้าหน้าขบวนออกมา หันไปสั่งอะไรสองสามคำ แล้วบอกคณะนายจ้างว่า

“ผมจะให้บุญคำกับจันนำแทนชั่วคราวก่อน โปรดอย่าเป็นห่วง เดี่ยวพบกัน”

ว่าแล้ว ก็สาวเท้าสะแยกเข้าริมทางหายลับไปอย่างรวดเร็วราวกับเงาผี ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนขบวนต่อไป โดยตามบุญคำและจันผู้หาบของไปเบื้องหน้า พักใหญ่ต่อมาก็ได้ยินเสียงลูกซองระเบิดขึ้นนัดหนึ่ง และมีเสียงค่างร้องคิกคลกแตกตื่น ยอดไม้ไหวครืนอยู่ชั่วครู่จึงเงียบหายไป

“ไอ้เนื้อสดแน่ เย็นนี้ ถ้าไม่หมูป่าก็กวาง”

ไชยยันตร์ร้องออกมาอย่างดีใจ

“ฮิ! กวางที่มันโจนอยู่ตามยอดไม้ล่ะซิ พนันเอาอะไรกันก็ได้”

คารินทำเสียงขึ้นจุมุก

“ยิ่งดีใหญ่ ใครไม่กิน แต่อย่ามาซัด”

“เชิญเถิดยะ เชิญตามสบาย ถึงจัดยังงี้มันก็สาย เพราะมิสเตอร์นั่นซัดลงมาเสียแล้ว”

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทุกคนเห็นรพินทร์ขึ้นดักคอยอยู่เบื้องหน้าระหว่างซุ่มกอไผ่ เบื้องหน้าแทบเท่าเขามีสัตว์อะไรชนิดหนึ่งสีแดงๆ กองอยู่ พอใกล้เข้ามาจึงเห็นว่ามันเป็นกิ้งหรีดตัวหนึ่ง ทุกคนร้องออกมาด้วยความยินดี ยกเว้นคารินคนเดียวที่หน้าเฉือน เพราะทายผิด

“วิเศษจริง ผู้กอง! น้อยพนันกับผมว่าคุณล่อค่างเข้าใจแล้ว”

“ก็กำลังจะเอาค่างอยู่เหมือนกันแหละครับ พอดีเจ้านี้พรวดพราดออกมาจากกอไผ่ ตัดหน้าให้เห็นเสียก่อน”

เขาตอบเรียบๆ แล้วสั่งให้เกิดกับเส่ย เอาเถาวัลย์มัดขาทั้งสี่ด้าน หามไปพร้อมกับสัมภาระด้วย ซึ่งเจ้าสัตว์ข้อมๆ ตัวนั้นไม่ได้เพิ่มน้ำหนักอะไรให้มากนัก

“กิ้งก่าดี ตัวกำลังเหมาะสำหรับหนึ่งมือ ยังเป็นห่วงอยู่ว่าถ้าเป็นสัตว์ใหญ่ เราจะต้องทิ้งเนื้ออย่างน่าเสียดาย”

หัวหน้าคณะกล่าว

ไชยยันตร์สะกิดแขนพรานใหญ่

“ถ้าผมเป็นคุณ ผมไม่ยกเอากิ้ง แต่จะเอาค่าง”

“ทำไมหรือครับ?”

“จะได้ไม่มีใครคนหนึ่งมาแย่งกินด้วยยังงี้ล่ะ”

จอมพรานหันมามองนักมานุษยวิทยาสาว ที่ยืนเฉยอยู่ ยิ้มให้แล้วตอบแทนให้ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“คงไม่หรอกครับ คุณหญิงสัญญากับพวกเราทุกคนไว้แล้วว่า ออกเดินทางจากหล่มช้างเมื่อไหร่ เธอจะทานทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราทานกัน อย่างนั้นใช่ไหมครับ?”

ประโยคหลังเขาหันไปถาม

หล่อนฝันยิ้ม

“ขอบใจมาก ที่อุตส่าห์มาเป็นพวกฉันเป็นครั้งแรก อย่าไปคบนะกับไซยั่นนะ เป็นคนนิสัยไม่ดี”

“อ้าว! เลียคนอื่นแล้วซิเรา ว่า!...”

ไซยั่นร้องลั่นออกมา

“ถามจริงๆ เอะ เธอพิสมัยอยากกินมันมากนักรึอย่างนั้น?” คารินถาม

“ก็ถ้าได้ก็ดี ไม่ได้กินมานานแล้ว แม่เจ้าประหลาดคอยขัดคอไว้เรื่อย”

“เอาละ เธอจะได้กินแน่ แยกไปเองนะ แล้วก็ถลกหนังทำเองด้วย อย่าให้ลำบากคนอื่นเขา ฉันยกให้เธอคนเดียวทั้งตัวเลย”

กล่าวจบ หญิงสาวก็ปลดไผ่ไฟออกจากไหล่ ยกขึ้นประทับบ่าช้าๆ เล็งด้วยศุภลักษณ์ล่องไป ยังยอดไม้สูงลิบ ห่างออกไปทางหนึ่ง อึดใจเดียวก่อนที่ใครจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร .300 แม็กนัมในมือของหล่อนก็ระเบิดขึ้นกึกก้อง พอสั่นกังวานเสียง ต่างก็ได้ยินอะไรชนิดหนึ่งร่วงลงมาจากยอดไม้ต้นนั้น เสียงระลงมาตามกิ่งไม้เบื้องต่ำปะทะลมอู้ แล้วก็กระทบพื้นดังพลั๊ก ได้ยินมาอย่างถนัด คารินลคป็นลง

“ไป...”

หล่อนพูดกระแทกเสียงหนักๆ ในลำคอ พยักหน้ากับเพื่อนชาย

“ไปเก็บมา แล้วก็เชิญสาวปามเข้าไปเลียให้สมกับที่คร่ำครวญร่ำร้องนัก สอยลงมาให้แล้ว”

ไซยั่นต้อปากค้าง เสียงคารินตวาดไล่มาอีกให้ไปเก็บค่าง พร้อมกับเดินเข้ามาผลักไล่ เกิดกับเสื่อหื้อวออกมาอย่างดีใจ คว้าขันพลาสติกกับขวดเหล้าขาวขึ้นมาได้ แข่งกันวิ่งแนบบุกป่าเข้าไปยังโคนไม้ใหญ่ต้นนั้น ครู่หนึ่งก็หิ้วเอาค่างดำขนาดใหญ่ตัวหนึ่งยืมกรีมเข้ามาเชือดคอ รองเลือดผสมกับเหล้าขาวในขวดเรียบร้อย เดินเขย่าวขดมาพลาถ กระสุนเจาะกลางใบหน้าของมันพอดี

“โอ้โฮ! น้อย ตาดีเหลือเกิน เห็นมันได้ยังงี้”

เพื่อนชายยิ้มแฉ่งๆ พุดมาอ่อยๆ

“ไม่ต้องมาทำไก่อ ไซ้ให้ไปเก็บ ทำไมถึงไม่ไปเก็บ”

หล่อนตวาดเบาๆ แล้วหัวเราะหึๆ

“คุณหญิงตาดีจริงๆ ครับ ผมยังไม่เห็นเลยว่ามันนั่งแอบอยู่บนยอดกะเหรี่ยงนั่นอีกตัวหนึ่ง นี่กว่าหนีไปหมดแล้ว”

พรวนใหญ่กล่าวพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

“ก็เห็นมันโผล่หน้าออกมามองนะซิ ที่แรกก็นึกว่าไปไม่เหมือนกัน แต่พอเข้าศุภลักษณ์ล่อง จึงเห็นถนัด อ้อ! นั่นตาเสียกับตาเกิดจัดแจงเอาเลือดผสมเหล้าอีกแล้วหรือ”

“โธ่ นายหญิงครับ ของดีแท้ๆ”

เกิดอ้าปากหัวเราะเหะ ไชยยันต์แย่งขวดไปรินลงขันพลาสติกแล้วยกขึ้นดื่ม พลังแจกจ่ายไปให้เขยฐา ซึ่งรับไปอย่างกระตือรือร้น คารินเบ้าปาก หันหน้าไปทางอื่นเสียอย่างสะอิดสะเอียน

“เหมือนมนุษย์สมัยหิน” หล่อนบ่น

แก๊งตัวหนึ่ง สมทบด้วยค่างอีกตัวหนึ่ง อนาคตของคณะทั้งสิบก็สุกใสแล้วสำหรับอาหารเย็นนั้น

ประมาณบ่ายสามโมง ก็เริ่มไต่ขึ้นไปตามชะง่อนหินของหน้าผาชันตัดทางขึ้นสู่สันเตี้ยๆ ของเขาอีกลูกหนึ่ง แล้วก็ไต่ต่อยังลูกที่สองขึ้นไปอีกเป็นลำดับ เพราะเหลี่ยมสลักริยงซ้อนกันอยู่เป็นชั้นๆ พอขึ้นถึงยอดเนินสุดท้ายของทิวนี้ก็มองเห็นเขาหัวแร้งอย่างถนัดตาอีกครั้ง ระยะห่างออกไปเพียงประมาณไม่เกิน 5-6 กิโลเมตร

ขณะนั้น พระอาทิตย์กำลังตกทางด้านหลัง มองเห็นภูมิภาพรอบด้านภายใต้แสงอัสดงงดงามจับตา คารินคว้าเข็มทิศออกมาตรวจสอบอีกครั้ง และก็จริงดังเช่นที่เขยฐาอธิบายไว้ เขาหัวแร้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือเหมือนเช่นที่เข็มชี้บอกไว้ก่อนจะออกจากหล่มช้าง

มันเป็นเวลา 17 นาฬิกาตรง แต่พรานใหญ่อธิบายให้ทราบว่าการเดินทางเฉพาะวันนี้ ต้องยุติลงชั่วคราวลงเพียงแค่นี้ก่อน เพราะจะอย่างไรเสีย อีกไม่นานนักตะวันก็จะลับ และต่างก็ป็นเขากันมาแล้วอย่างหนัก

แคมป์ถูกกำหนดลงยังชัยภูมิอันเหมาะสมที่สุด ตามหลักของการแรมคืนในป่า เบื้องหลังประชิดก้อนหินใหญ่ ที่มีบริเวณตอนล่างตัดเว้าเข้าไปแทนหลังคาถ้ำน้ำค้างได้เกือบครึ่ง เบื้องหน้าเป็นบริเวณราบโล่ง ปราศจากพุ่มไม้บังในระยะประชิด นอกจากต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งที่ขึ้นตระหง่านอยู่โดดเดี่ยว แผ่กิ่งใบประหนึ่งพุ่มฉัตรยักษ์

ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปชนิดแข่งกับแสงตะวันที่กำลังจะลับหายไปอย่างรวดเร็ว

ทุกคนช่วยกันคนละไม้ละมือโดยแคล่วคล่องว่องไวอย่างรู้หน้าที่กันดีอยู่แล้ว จึงหลังคาถ้ำน้ำค้าง ปูผ้าใบผืนใหญ่รองนอน ถากถางบริเวณและหาฟืนสำรองสำหรับหุงหา รวมทั้งก่อไฟในเวลากลางคืน พออากาศเริ่มขมุกขมัว ข้างก็เดือดอยู่บนหินสามเต้า และแก๊งกับค่างก็กำลังถูกย่างส่งกลิ่นหอมน้ำตาลอยู่บนกองไฟราง

ทันใดนั้นเอง ไชยยันต์ผู้ใช้เท้าเขี่ยกองใบไม้ทางด้านที่จะกำหนดใช้เป็นด้านหันศีรษะนอน ใกล้กับผนังหินด้านซ้ายก็ร้องอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง อย่างประหลาดใจตื่นเต้น ทุกคนหันขวับไป เห็นอดีตนายทหารปืนใหญ่กำลังก้มลงมองอะไรอยู่ชนิดหนึ่ง บนพื้นที่เขาใช้กวาดใบไม้อยู่นั้น

“อะไรนะ ไชยยันต์”

เชษฐาผู้กำลังเอาปลาสดสดขึ้นเต้า เพราะถูกรองเท้าก็ค่ออยู่ ร้องถามไปพร้อมกับเงยหน้าขึ้นโดยเร็ว สหายของเขาทรุดตัวลงใช้มือตะกุกกวาดกองใบไม้อย่างรวดเร็ว แล้วหยิบอะไรชนิดหนึ่งขึ้นมาชูให้ทุกคนเห็น

มันเป็นกิ่งไม้ท่อนหนึ่ง ยาวประมาณสิบเศษ ปลายด้านหนึ่งถูกไฟกินไว้ดำเป็นถ่าน ลักษณะเป็นพินที่ใช้ก่อไฟ

ผู้ที่กระโจนพรวดเข้าไปถึงเป็นคนแรกก็คือรพินทร์ ต่อมาก็เชษฐาและคาริน แล้วทุกคนที่กำลังแยกย้ายทำงานอยู่ก็วิ่งกรูกันเข้าไป

“พิน!”

เชษฐาอุทานออกมาเบาๆ ขมวดคิ้วด้วยความพิศวง รับไม้ท่อนนั้นมาจากมือไชยยันต์ พิจารณาดูอย่างถี่ถ้วน ขณะนั้นเองบุญคำกับจันทน์ช่วยกันกวาดกองใบไม้บริเวณใกล้เคียงออกไปอย่างรวดเร็ว ไม้ก็อดใจต่อมา จึงพบเศษพินอีกหลายท่อนถูกใบไม้กลบซ่อนเงิบอยู่ใกล้ๆ ที่ไชยยันต์ค้นพบเป็นครั้งแรก

“มีคนผ่านมาก่อนหน้าเราแล้ว นาย!...” เสียงบุญคำพูดกับพรานใหญ่อย่างตื่นเต็น “แต่มันนานเต็มที นี่เป็นรอยก่อไฟเก่า”

พรานใหญ่เหลือบสบตาคณะนายจ้างของเขา ซึ่งกำลังอยู่ในอารมณ์ตื่นเต็น สำหรับหลักฐานที่ค้นพบอย่างบังเอิญนั้น เขามักริมฝีปากเล็กน้อย เค้าน้ำเต็มไปด้วยอาการครุ่นคิด ไตร่ตรอง แล้วกวาดตาไปรอบๆ บริเวณ

“กะถูกไหม ว่ามันนานมาสักเท่าไรแล้ว?”

เชษฐาถามแผ่วต่ำ ตาเป็นประกาย

พรานใหญ่ยังไม่ตอบในทันทีนั้น ก็ลงหยิบท่อนพินขึ้นมาพิจารณาอีกครั้ง ทุกคนพากันละจากงานเฉพาะหน้าอื่นๆ มามุงล้อมกันอยู่ที่นี่ อดใจต่อมา เขาก็บอกให้คนเหล่านั้น กลับไปทำหน้าที่ซึ่งยังคงอยู่ตามเดิม แล้วมองตาเชษฐาอีกครั้ง เตะพินท่อนนั้นขึ้นลงอยู่ในมือ

“ผมก็กะไม่ถูกเหมือนกันครับ แต่สังเกตจากร่องรอยรู้สึกว่ามันจะนานมาแล้วเจ็ดแปดเดือน หรือมีจะนั้นก็ปีขึ้นไป คนก่อเอาฝุ่นโคลยัดมันไว้เป็นการพรางไฟ แต่ใบไม้มันหล่นลงมาช่วยปิดทับอีกทีหนึ่ง หนาดั้งเกือบกบ...”

“แต่มันคงไม่นานจนถึงสิบๆ ปี หรือร้อยๆ ปีขึ้นไปไม่ใช่หรือ?”

คารินเสริมมาโดยเร็ว จ้องพิจารณาดูต้นพินเหล่านั้น

“ครับ คงไม่นานถึงขนาดนั้นหรอก ถ้าจะให้ผมกะก็รู้สึกว่ามันเกินสองปีเป็นอย่างสูง”

“ช่วยกันค้นรอบๆ บริเวณนี้เถอะ เราน่าจะได้หลักฐานอะไรเพิ่มเติมขึ้นอีก” เชษฐากล่าวโดยเร็วอย่างร้อนใจ

ทั้งสี่คนแยกย้ายกันออกเดินตรวจค้นหาร่องรอยเพิ่มเติม ในทันที่นั้น เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน ผู้ถือโรยอ่อนเปลี้ยเต็มที่ และต้องการพักในทันทีที่ปลดสัมภาระลง บัดนี้ความตื่นเต้น กระตือรือร้นแทบจะทำให้ลืมเหนื่อยหมดสิ้น จากหลักฐานที่ค้นพบกันโดยบังเอิญนั้น ต่างเดินสำรวจตามพื้นไปรอบๆ อย่างถี่ถ้วน พยายามที่จะค้นหาร่องรอยเพิ่มเติมให้ได้

จากกองฝุ่นเก่าที่ค้นพบ มันบ่งให้ทราบชัดว่าได้มีคนมาพักแรมอยู่ที่นี่ก่อนหน้านี้แล้ว ส่วนจะเป็นใคร มีจำนวนอยู่สักเท่าไร ผ่านไปนานแล้วเพียงไหน เห็นสิ่งที่จะต้องค้นหาโดยอาศัย หลักฐานเพิ่มเติมซึ่งอาจได้มา และทำให้อ่านได้ชัดขึ้น

ไม่นานนัก เชษฐาก็ค้นพบกระดูกท่อนหนึ่ง ซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นกระดูกขาหลังของหมู ป่า ทั้งอยู่ในระหว่างซอกโขดหินข่มๆ สองลูกไม่ห่างออกไปนัก ไชยยันต์พบรอยกิ่งไม้ที่ถูกมัดตัดไว้ ส่วนคารินค้นได้หินทางกลมก้อนหนึ่ง ลักษณะควรจะเป็นก้อนหนึ่งก้อนใดของหินสามเส้าที่ใช้ แทนเตาหุงหา เพราะมีรอยไฟกินคำอยู่แถบหนึ่ง ถูกใบไม้กลบทับห่างออกไปทางด้านตะวันออก ของบริเวณแคมป์ที่พักประมาณ 20 เมตร แต่อีกสองก้อนนั้นไม่พบ

“หลักฐานเพียงแค่นี้ มันไม่ช่วยให้เราทนายอะไรได้ถูกเลย นอกจากจะรู้อย่างเดียวว่าเคยมีคนผ่านมาพักอยู่ที่นี่”

หัวหน้าคณะพึมพำกับสหายรักและน้องสาว สีหน้าเคร่งขรึมเต็มไปด้วยความคิดหนัก หน่วง ผสมกับความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

“พี่ใหญ่ไม่คิดหรือคะ ว่าอาจเป็นฟักกลางก็ได้”

คารินพูดเหมือนกระซิบ พี่ชายถอนใจเบา

“มันเลื่อนลอยเกินไป ในการที่จะคิดเช่นนั้น”

“เมื่อพวกหล่มซ้างไม่เคยผ่านกันมาที่นี่ ก็น่าจะสันนิษฐานว่าเป็นอนุชานะ ม่ายงั้นจะมีใคร”

ไชยยันต์เสริมมาอีกคน

“ป่าแถบนี้ทั้งหมด มันไม่ได้ผูกขาดว่าจะเป็นแดนของพวกหล่มซ้างโดยเฉพาะ อาจมีพวก ชาวป่าอื่นๆ ผ่านมาก็ได้ โดยที่พวกหล่มซ้างไม่รู้ เพราะถึงอย่างไรบริเวณนี้มันก็ยังไม่เป็นเขตปลอด เส้นเดินทางของคนเสียทีเดียว มันเพียงแค่ชายดงของ ‘นรกด้า’ เท่านั้น”

“พรานใหญ่ไม่มีความเห็นอะไรจะให้เราได้บ้างเลยหรือคะ”

คารินเอ่ยอย่างกังวล แล้วกวาดตามองหารพินทร์ ครั้นแล้วทั้งสามก็เห็นจอมพรานเดิน ตรงเข้ามาโดยเร็ว สีหน้าและแววตาขรึมสงบอันเป็นบุคลิกเดิมๆ อย่างที่เคยเห็นอยู่เป็นประจำชนิด อ่านอะไรไม่ออก พอเข้ามาถึง ใบหน้าร้านเกรียมนั้นก็ปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ

“สงสัยแต่แรก ก็ไม่คิดไปหรอกครับ”

“หมายความว่ายังไง?”

เชษฐากับไชยยันต์ถามออกมาโดยเร็วพร้อมกัน จ้องเขาเขม็ง

“เราได้หลักฐานการพักครั้งแรกของคุณชายอนุชาแล้ว คือนี่เอง ฟลุ๊คเหลือเกิน ส่วนที่
นางชวยบอกว่าพบที่ลำห้วยตรงเขาหัวร้าง จะต้องเป็นแหล่งพักครั้งที่สอง ถัดจากนี้ไป”

“อะไรทำให้คุณแน่ใจอย่างนั้น?”

หัวหน้าคณะร้องออกมา

แล้วทั้งสามก็ตะลึงไป เมื่อพรานใหญ่แบมือขวาของเขากำอยู่ออกไปให้ดูตรงหน้า

มันคือซองบุหรีล็กก็สไตร์คเก่าๆ ซองหนึ่ง ถูกกำยับยู่ยี่ ยังมีกระดาษแก้วชั้นนอกหุ้มติด
อยู่ด้วย ลักษณะเป็นซองที่สุบหมดแล้ว แล้วเจ้าของขยำทิ้ง คารินอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง ตะกรับ
ไปจากมือเขาโดยเร็ว ลืมตาโพล่ง จ้องพิจารณาด้วยมืออันสั่นเทา เชษฐาและไชยยันต์มีสีหน้าแดง
เรื่อขึ้น ตาเป็นประกายตื่นเต้น

“ชัดแล้ว! ไม่มีคนป่าคนไหนสูบล็กก็สไตร์ค นอกจากอนุชาคนเดียวเท่านั้น”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ มิตรสนิทของราชสกุลผู้สาบสูญแทบจะตะโกนออกมา

“คุณพบมาจากไหน?”

เชษฐาถาม พยายามข่มเสียงให้เป็นปกติ จอมพรานบ่นปากไปที่ต้นไม้ใหญ่ อันยืนเด่น
โดดเดี่ยวอยู่ไม่ห่างออกไปนัก

“ในโพรงโคนต้นสายนั่นครับ ปนอยู่กับเศษกิ่งและใบไม้แห้งๆ ที่อยู่ในโพรงนั้น...และนี่
ก็เป็นหลักฐานสำคัญอีกชิ้นหนึ่งที่ยืนยันว่า เจ้าของกองไฟที่เราค้นพบนี้ จะเป็นใครไปไม่ได้เป็น
อันขาด นอกจากคุณชายอนุชา”

กล่าวจบ เขาก็แบมือที่กำไว้อีกข้างหนึ่งออกไป เชษฐารับสิ่งนั้นไปดูด้วยหัวใจอันเต็มแรง
พึมพำออกมาว่า

“450 ในโตรเอกซเปรส!...”

แล้วเข้มนริมฝีปากเป็นเส้นตรง เงยหน้าขึ้น

“ซด ประชากร ใช้นี้ขนาดนี้ประจำมือหรือ?”

“อันนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มครับ เพราะผมมีโอกาสได้เห็นปืนของคุณซด หรือคุณชายอนุชา
ที่เราพบกันที่โป่งกระทิงอย่างเช่นที่บอกแล้วในตอนต้น ผมยังขอดูปืนของแกเลย เป็นดับเบิล
บาร์เรลแฝดคู่ขนานของริกบี้ ส่วนของหนานอิน พรานพื้นเมืองที่ไปด้วย ใช้ลูกซองแฝดขนาด 12
ดามัสกัสรุ่นเก่า”

“พบปลอกกระสุนนัดนี้ที่ไหน?”

“ก็ใกล้ๆ กับโคนต้นไม้ต้นนั้นแหละครับ ปลอกลูกปืนพบก่อนซองบุหรีเสียด้วยซ้ำ
บังเอิญเดินไปเหยียบจนขอบท้ายปลอกเข้า มันติดตัวกระเด็นขึ้นมาบนหลังเท้าจึงเห็น”

“ไม่มีปัญหาแล้ว เชษฐา”

ไชยยันต์กระซิบ แล้วความเงียบก็ปกคลุมบุคคลทั้งสี่ซึ่งยืนล้อมวงประจันหน้าแลตากัน
นิ่งอยู่ ต่อมา เชษฐาก็เอ่ยว่า

“คุณคิดว่า จะมีปลอกกระสุนให้เราค้นพบมากกว่านี้บ้างไหม?”

นั่นเป็นคำถามอย่างหาวกระแวง ด้วยความรอบคอบตามนิสัย ซึ่งรพินทร์เข้าใจความหมาย

“ผมตรวจโดยถนัดที่สุดแล้วครับ เชื่อว่ามีปลอกเดียวตกอยู่ และปลอกกระสุนลูกของอันควรจะเป็นของหนานอิน ก็ไม่ปรากฏว่าจะหล่นให้เห็น แสดงว่าคุณชายอนุชาคงจะลั่นปืนขึ้นนัดเดียว เพื่อหาอาหารมากกว่าจะมีเหตุฉุกเฉินใดๆ ขึ้น”

“ถ้างั้นก็คงล่อหนูป่าขนาดใหญ่ แล้วก็ขังไฟนั่งหมำกับหนานอินสองคนอยู่ตรงนี้แหละ ที่ชอกหินโน้นเราพบกระดูกขาหมูป่าอยู่ตอนหนึ่ง” ไชยยันต์ว่า

“หมูทั้งตัว สังเกตจากกระดูกขาที่ออกเบือเรื้อเรื้อว่า ทำไมเราถึงพบกระดูกขาตอนเดียว กระดูกส่วนอื่นๆ หายไปไหนหมด กระดูกที่พบจะเป็นกระดูกหมูที่เราสันนิษฐานว่า พักกลางยิงหรือเปล่าก็ไม่รู้ อาจไม่ใช่ก็ได้” คารินแย้งเบาๆ

“เรื่องกระดูกไม่สำคัญหรอก มันนานมาแล้ว ต่อให้ทิ้งไว้เกลื่อน สัตว์ป่ามันก็อาจมาคาบแทะกิน กระจัดกระจายไปหมด หลงเหลืออยู่ให้เราเห็นเพียงตอนเดียวก็ได้” พี่ชายบอกมา

ข้าวกับเนื้ออย่างสุก ความมีคัโรยตัวลงมาคลุมป่าว้อย่างสนิท ทั้งหมดล้อมวงกินกันริมกองไฟใหญ่ และภายใต้แสงสว่างสลัวๆ จากตะเกียงรั้วที่แขวนไว้บนกิ่งไม้ที่ปักกับพื้น ส่วนประกอบของรสชาติอาหารมีได้ก็แต่เพียงเกลือ พริกไทย พริกแห้งป่น และน้ำปลาพอง ซึ่งอย่างหลัง คารินเป็นผู้เตรียมมาด้วยนิสัยอันรอบคอบของผู้หญิง เมื่อนำมาละลายกับน้ำต้ม มันก็แปรสภาพมาเป็นน้ำปลา ใช้เพิ่มรสไปได้ตามเกณฑ์กว่าเกลือเปล่าๆ เล็กน้อย

การกรากกร้าอย่างหนัก และเสียเหงื่อไปอย่างมาก ทำให้ร่างกายอ่อนเปลี้ยเพลียแรง สิ่งที่จะชดเชยได้ก็คือเกลือเป็นหลักใหญ่ และมันเป็นความจริงในข้อที่ว่า เกลือย่อมจำเป็นสำหรับชีวิต เติบโตยิ่งกว่าข้าวสาร ตามที่พรานใหญ่ได้บอกไว้แต่แรก ซึ่งในทักษะของแพทย์อย่างคารินก็ย่อมเห็นด้วย หล่อนกระชับเตือนให้พี่ชายและเพื่อนกินเกลือเปล่าๆ คนละหยิบมือใหญ่ๆ เพื่อทดแทนให้แก่เหงื่ออันมากมายที่เสียไป

กาแฟต้มทั้งกา รสเข้มข้น เป็นสิ่งล้ำค่อของคณะทุกคนหลังอาหาร จากนั้นก็เตรียมเข้านอนท่ามกลางอากาศอันทวีความหนาวเย็นฮวบฮาบลงอย่างรวดเร็ว

การนอนแบ่งออกเป็นสองพวก คณะนายจ้างสามคนภายใต้แบล็กเก็ตใหญ่ผืนเดียวกัน หันศีรษะไปทางผนัง คารินเป็นไขแดงอยู่ตรงกลาง สุดขวาชิดกับไชยยันต์เป็นที่นอนของพรานใหญ่รพินทร์ สุดซ้ายชิดเชษฐา แงษยนอนกันด้านปลายเท้า พรานพื้นเมืองสี่คนและคะหยิ่นอีกคนหนึ่งรวมเป็นห้า นอนกันในลักษณะของรัศมีวงกลม ศีรษะทั้งห้าหันเข้าชนกัน ปลายเท้าชี้ออกไปทางแนวป่าทุกทิศ

ไฟกองใหญ่เพียงกองเดียว ก่อไว้ทางด้านปลายเท้าของคณะนายจ้าง ตะเกียงรั้วตั้งอยู่ทางด้านศีรษะ ไฟเพลิงประจำมือตั้งแนบชิดขนานไปกับลำตัวของแต่ละคน หันปากกระบอกลงไปทางด้านปลายเท้า เพื่อการหยิบฉวยขึ้นมาใช้งานได้ทุกขณะจิต เป้าหลังแปรสภาพมาเป็นหมอนหนุนศีรษะ

กิ่งไม้แห้งถูกนำเข้ามาวางเป็นรั้ว กั้นระหว่างแนวป่ากับที่พักนอนไว้ทุกด้าน มันจะกรอบแกรบขึ้นมาทันทีที่มีอะไรเหยียบผ่านเข้ามา ความเคยชินของคณะนายจ้างทุกคน ทำให้สามารถเข้าใจ และไม่มีปัญหาใดๆ เกิดขึ้น ยามเมื่อแรมคืนอยู่กลางพื้นปฐพีที่แวดล้อมไปด้วยภัยป่ารอบด้าน

ตรวจสอบความเรียบร้อยของที่พักราวโดยรอบคอบถี่ถ้วนที่สุดแล้ว รพินทร์ก็จัดเอาน้ำยาเคมีประเภทยาฆ่าแมลงชนิดหนึ่ง ออกมาจากย่ามหลังส่วนตัว หยดลงกับพื้นบางๆ ไปรอบๆ บริเวณที่พักในรัศมีวงกลม กลิ่นฉุนของมันระเหยขึ้น และลอยมากระทบจมูกของคณะทุกคนเป็นระยะ เมื่อยามลมโชย เชษฐา คาริน และไชยยันต์ลอบสังเกตดูอาการของเขาเจิบๆ อย่างประหลาดใจ เพราะไม่เคยเห็นพรานใหญ่ปฏิบัติเช่นนี้มาก่อน เมื่อจัดการหยดยาเสร็จเรียบร้อย เขาก็กลับเข้ามาจัดที่นอนของตัวเอง

“คืนนี้เราจะนอนกันทุกคน โดยไม่จำเป็นต้องมีการอยู่ยามเลย”

รพินทร์บอกน้ำเสียงเรื่อยๆ ขณะที่จืดแจ้กเกิดประจำตัวขึ้นมาสวม รูดซิปปขึ้นมาจนชิดคอ

“ฮ้า! จะดีหรือ ผู้กอง?”

ไชยยันต์หัวงเบาะๆ

“พวกเราทุกคนต้องการการพักผ่อนให้มากที่สุดครับ เพราะเหนื่อยกันมาทุกคน ต่อไปนี้เมื่อถึงเวลานอน เราจะนอนกันหมด ไม่มีการอยู่ยามเหมือนเช่นที่แล้วมา ยกเว้นจะเกิดกรณีฉุกเฉินพิเศษขึ้นจริงๆ เท่านั้น ค่อยพิจารณาเป็นครั้งๆ ไป”

“คุณแน่ใจว่า ถึงแม้คุณจะหลับ ก็สามารถควบคุมสถานการณ์ใดๆ ได้ทันการนั้นกระมัง?”

คารินถามด้วยหางเสียงไม่สบายใจนัก กวาดสายตาอันหวาดระแวงไปยังราวป่าทะมึนมืดรอบด้าน ทุกคนเห็นจอมพรานยืมชนิดหนึ่ง

“ถ้าเหตุร้ายมันเกิดขึ้นในขณะที่ผมหลับไม่รู้ตัว ก็ช่วยไม่ได้เหมือนกัน แต่ขอให้เชื่อเถาะว่า ผมนอนไว พรานของผมอีกสี่คน แงชาย หรือคะหยิ่น ก็ล้วนนอนไวกันทั้งนั้น ถึงพวกคุณทั้งสามผมก็เชื่อว่าคงจะรู้สึกตัวอยู่เสมอ เราทั้งสิบคนคงจะไม่หลับเป็นตายพร้อมๆ กันหมดหรอก นั่นประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง ผมก็สร้างรั้วเตือนภัย และกั้นภัยไว้สำหรับพวกเราแล้ว เชื่อแน่ว่าคงไม่มีอะไรกล้ากรายเข้ามาได้”

“หมายถึงกิ่งไม้แห้งที่ส่วไว้รอบด้านนั้นกระมัง?”

รพินทร์ทดลองไฟฉายประจำมือของเขา พลาจตอบว่า

“กิ้งไม้เห้งนั้น จะเป็นแต่เพียงแค่มะรังเห็ดให้เราเท่านั้น มันไม่สำคัญเท่ากับน้ำยาฆ่าแมลง ที่ผมหยดเอาไว้รอบๆ กลิ่นมันแรงมาก มันจะเป็นเกราะป้องกันเราอย่างดีที่สุด สัตว์ป่าทุกชนิดโขยกกลิ่นน้ำยาชนิดนี้เข้า จะไม่มีวันย่างกรายเข้ามาใกล้เป็นอันขาด ถ้ายังขึ้นเข้ามาอีก ก็เรียกว่า ผิดวิสัย”

เขมรมองดูหน้าพรานใหญ่ อย่างอดที่จะทิ้งไม่ได้ ไม่วายที่จะคิดอยู่ในใจว่า บุรุษผู้นี้ เหมาะสมแล้ว ที่มีอาชีพหาหินอยู่กับป่า ดูเขาเจ้าของจัดเจนการใช้ชีวิตอยู่ในป่าทุกกระเบียดนิ้ว ไม่มีอะไรบกพร่องเลยจนนิดเดียว

“คุณเพิ่งจะมาใช้น้ำนี้เอาคืนนี้เองนะหรือ?”

“ที่แล้วมามันไม่จำเป็นครับ...”

รพินทร์ตอบอย่างสงบ มือขวานอยู่กับการทำงานอย่างแล้วคล่อง จัดการแยกไฟจากกองใหญ่ มาสูมอยู่ทางด้านปลายเท้าของคณะนายจ้างเพื่อช่วยความอบอุ่น

“แต่สำหรับคืนนี้ และคืนต่อไป มันจำเป็นแน่ๆ เพราะตามที่ผมได้เรียนแล้ว พวกเราจะต้องนอนหลับกันทุกคน ไม่มีการอยู่ยาม เราต้องหาวิธีที่ปลอดภัยที่สุดเอาไว้ก่อน ถ้าพังควั่นไฟหรือกิ้งไม้เห้งที่สะไว้อย่างเดียว บางทีมันก็ช่วยอะไรเราไม่ได้สัก ถ้าบังเอิญอ่อนเพลียหลับสนิทไปพร้อมกันหมด แต่กลิ่นยาชนิดนี้ มันจะเป็นรั้วอีกชั้นหนึ่งกันเราไว้ ธรรมชาติของสัตว์ป่าทุกชนิดพอได้กลิ่นยาฆ่าแมลง มันก็เปิด ไม่อยากจะแผ้วพานเข้ามาใกล้ ตามปกติถ้าผมนอนป่าคนเดียวกลางคืน และอยากจะนอนให้หลับสบายโดยไม่ต้องมาคอยกังวลสะดุ้งตื่นอยู่ ผมก็มักจะใช้วิธีหยดยาฆ่าแมลงชนิดนี้ไว้เป็นรั้วมีห่างๆ รอบตัวเสมอ เท่าที่ปรากฏมาก็ไม่เคยเห็นมีอะไรย่างกรายเข้ามารบกวนตลอดทั้งคืน”

“น้ำยาอะไรนะ?”

ไชยยันต์ถามอย่างสนใจ เพราะต้องการจะถ่ายทอดทุกสิ่งทุกอย่าง ในเชิงป่าจากพรานใหญ่ให้ได้มากที่สุดอยู่แล้ว รพินทร์ก็หยิบขวดน้ำยาเคมีชนิดนั้นส่งไปให้แทนคำตอบ คณะนายจ้างทั้งสามผลัดกันเอาไปพิจารณาจนทั่ว

“ความรู้ใหม่อีกแล้ว...”

ไชยยันต์พิมพ์ นัยน์ตาเป็นประกาย หัวเราะออกมาก่อนส่งขวดคืนไปให้

“ไม่ยักรู้มาก่อนว่า คุณมีลูกไม้ดีประจำตัวอย่างนี้ มิน่าถึงได้นอนได้ทุกแห่งในป่าอย่างไม่มีอาหาร รอบตัวสารพัดสารเพเลยนะผู้กอง เรียนจากคุณไม่รู้จักหมดจักสิ้น ความจริงมันก็เป็นเรื่องพื้นๆ ธรรมชาติเอง แต่พวกเรามองข้ามมันไปเสีย จริงซิ เสือ ช้าง กวาง แรด มันก็ต้องเปิดแนวไปหมด ลงถ้าได้กลิ่นไอนี้ ถ้ามันไม่ใช่เสือสมิงอย่างไอ้กูด หรือช้างเหลือขออย่างไอ้แหวง”

“หัวแหลมชะมัด!”

เสียงแนมเบาๆ มาจากนักมานุษยวิทยาคนสวย

“รู้เคล็ดแล้ว มิน่าละ สงสัยมานานแล้วว่าทำไมถึงเก่งกาจนัก เก่งกว่าพรานพื้นเมืองเสียอีก ที่แท้ก็เอาความฉลาดรู้มากอย่างคนที่เจริญแล้ว มาเป็นข้อได้เปรียบพวกพรานพื้นเมืองคนอื่น ๆ เขาอย่างนี้เอง นึกว่าจะแน่สักแค่ไหน เอาเปรียบสัตว์สารพัด ครั้งแรกนึกว่าฝีมือเสียอีก”

“โห! เราเป็นคน มันเป็นสัตว์ จะเอาฝีมืออย่างเดียวไปจับเกี่ยวกับมันได้ยังไงล่ะครับ ถ้าไม่งั้น เราก็ควรสู้กับเสือหรือช้างด้วยมือเปล่า ไม่ควรจะใช้ปืน แต่ถ้าคุณหญิงเห็นว่าผมเอาเปรียบและไม่ยุติธรรมกับพวกมัน ทั้งๆ ที่สวัสดิภาพของคุณหญิงเอง ก็ขึ้นอยู่กับข้อที่ถูกเรียกว่า ‘เอาเปรียบ’ นี้ด้วย คืบต่อไป ผมก็จะได้ไม่ต้องหยดยาไล่มัน ใช้วิธีนอนฟังเสียงเอา”

“เอาเหอะๆ เอาตามวิธีของคุณก็แล้วกัน ไม่ขอคัดค้านวิธีอะไรหรอก”

หญิงสาวรีบบอกมาโดยเร็ว

ทุกคนหัวเราะ

“ว่าแต่จะต้องใช้ยาหยีหื้อนี้อย่างเดียวเท่านั้นหรือ ถึงจะส่งกลิ่นไล่พวกมันไปได้”

ไชยยันต์ถามมา

“ผมเคยใช้ชนิดนี้อยู่เป็นประจำครับ แต่เชื่อว่าชนิดอื่นก็น่าจะใช้ได้ ถ้ากลิ่นมันฉุนเหมือนกัน”

“เป็นอันว่าคืนนี้ พวกเรานอนกันได้โดยไม่ต้องกังวลงั้นหรือ?”

“พวกคุณนอนให้หลับสบายเถิดครับ โปรดอย่ากังวลอะไรไปเลย ปล่อยภาระให้ผมกับพวกนี้เอง”

ทุกคนเอนตัวลงนอนประจำที่ของตน ความเงียบสงัดของป่าใหญ่และความหนาวเย็นแทรกซึมไปทุกซอกซอก ระยะเวลาก่อนหน้าที่นิทรรศน์จะสืบคลานเข้ามาคลอบงำนี้ ต่างปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปตามอารมณ์ ซึ่งส่วนมากมันไปอยู่ที่อนาคตของการเดินทาง อันเป็นภาพที่ดำมืดเกินความคาดคะเนได้ทั้งหมด เสียงนกกลางคืนร้องมาเป็นระยะ นานๆ จะได้ยินเสียงช้างแหวกสายลม แว่วขึ้นมาจากหุบลึกเบื้องล่างสลับไปกับเสียงเห่าหอนของหมาใน ตะเกียงรั้วที่จุดแขวนไว้บนปลายไม้กลางบริเวณ สาดแสงเพียงสลัวราง และเปลวไฟในกองแลนเดินอยู่ไปตามกระแสมระคนไปกับเสียงแตกปะทุเบาๆ ของพิน

คารินนอนกอดคอกลืมตาโพล่ง จับอยู่ที่หลังคาผ้าพลาสติกที่มุงจึงอยู่เดี่ยวๆ เชษฐาเอาหมวกครอบปิดหน้าลง ส่วนไชยยันต์ยังนอนสูบบุหรี่แดงๆ

ณ เชิงผา ริมต้นไม้ใหญ่ตรงนี้ ชด ประชากร หรือ ม.ร.ว. อนุชา วราฤทธิ์ ได้เคยมาพักนอนอยู่ก่อนแล้ว และบัดนี้ คณะของฝ่ายติดตาม ก็ได้มาหยุดพักนอนชั่วคราวโดยบังเอิญที่สุด โดยไม่อาจคิดคำนึงได้ว่าฝ่ายที่ล่วงหน้าไปก่อนเมื่อขบวนปีที่แล้วมานั้น ป่านนี้เป็นตายร้ายดีอยู่ที่ใด

เสียงกรนดังแข่งกันมาจากทางด้านพวกลูกหาบ มีเสียงถอนหายใจของใครคนหนึ่งในกลุ่มของนายจ้าง แล้วก็มีเสียงไหตัวเบาๆ จากนั้น ไฟตะเอยจิ่งสว่างวูบตรงกลาง...คารินจิบบุรี

“ยังไม่หลับอีกหรือน้อย”

เสียงไชยยันต์พิมพ์ถามเบาๆ

“ยัง นี่เห็นจะมีเราตื่นกันอยู่สองคนเท่านั้นกระมัง”

เสียงกระซิบตอบ

“ฉันก็กำลังจะหลับอยู่เหมือนกัน”

“ฉันรบกวณเธอหรือ?”

คารินเผยอตัวขึ้น ขยับจะดับบุหรีกับก้อนหินเหนือศีรษะ เพราะเข้าใจว่าควันไปรมถูกหน้าไชยยันต์ แต่เพื่อนชายรีบบอกมาว่า

“เปล่าหรอก สูบเสียให้หมดตัวก็ได้ แล้วนอนเสีย เอาแรงไว้ อย่าลืมว่าเราต้องเดินกันหนัก”

หญิงสาวลุกขึ้นนั่งพิงยามหลังที่ใช้เป็นหมอนหนุนศีรษะนั่งสูบบุหรี เหม่อมองดูกองไฟทางด้านปลายเท้าอยู่คนเดียวเงียบๆ ขณะหนึ่ง หล่อนเหลือบไปก็เห็นไชยยันต์ลืมหิ้วตามองนิ่งมา จึงฝืนยิ้มให้ เพื่อนหนุ่มยกกายขึ้นนั่งด้วย เอื้อมมือไปหยิบกระดิกบรรจุบรันดีเปิดจุกออกดื่ม แล้วมองดูใบหน้าซีดเขียวของคาริน ส่งบรันดีมาให้ แต่หล่อนสั่นศีรษะ

“เป็นอะไรไปหรือ ไม่สบายหรือเปล่า?”

หญิงสาวสั่นศีรษะ

“เปล่า”

“กังวล ที่ไม่มีใครอยู่ยามกระมัง?”

นักมานุษยวิทยาสาวถอนใจเบาๆ มองดูบุหรีในมือที่ส่งควันอยู่กรุ่นๆ

“ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอก ไชยยันต์”

หล่อนพูดแผ่วเบา น้ำเสียงเศร้าเต็มไปด้วยแวกกังวลเป็นทุกข์

“ฉันคิดถึงพี่กลางอย่างไรบอกไม่ถูก มารู้สึกเอามากในคืนนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรู้ว่าพวกเราได้มานอนพักอยู่ตรงที่ซึ่งเขาเคยนอนมาก่อนแล้ว เลยทำให้ฉันนอนไม่หลับ เวรกรรมอะไรก็ไม่รู้ ทำให้พี่น้องเราต้องพลัดพรากกันอย่างนี้ ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่ เขาคงจะรู้บ้างไหมหนอว่าพวกเรากำลังติดตามค้นหาเขา ด้วยความยากแค้นทรมานถึงเพียงนี้”

ไชยยันต์ยิ้มให้อย่างปลุกปลอบใจ เอื้อมมือมาจับแขนหญิงสาวบีบเบาๆ

“ไม่เพียงแต่เธอหรอก น้อย เศษฐา หรือฉันก็มีความรู้สึกอย่างเดียวกันกับเธอนั่นแหละ แต่เราก็ไม่สามารถจะทำอะไรให้ดีขึ้นกว่านี้ ถึงอย่างไรเราก็กำลังออกติดตามเขาอยู่แล้ว อย่าคิดอะไรให้มากเกินไป สงบใจนอนให้หลับดีกว่า เอาแรงไว้สู้กับเหตุการณ์ข้างหน้า”

คารินมองดูอดีตนายทหารปืนใหญ่ด้วยประกายตาอันรักสนิทซึ่งคู่พี่น้องร่วมสายโลหิต

“ความจริงมันไม่ใช่ธุระอะไรของเธอเลยนะ ไชยยันต์ ที่เธอต้องมาพลอยทุกข์ยากทรมาน เสี่ยงชีวิตติดตามฟักกลางในครั้งนี้ด้วย เธอควรมีความสุขอยู่ในเมืองกับใครสักคนหนึ่งที่เธอรัก และเขาก็รักเธอ เธอดีกับพวกเราเหลือเกิน ไม่ใช่พี่น้องก็เหมือนพี่น้อง”

“เลิกพูดอย่างนี้เสียทีเถอะน้อย...”

เพื่อนชายกล่าวขำๆ ใบหน้าเคร่งลง

“เธอเป็นผู้หญิง คงไม่เข้าใจหรอกว่า มิตรภาพระหว่างผู้ชายต่อผู้ชายด้วยกันนั้นนะ มันมีความหมายลึกซึ้งขนาดไหน ฉันสืบข่าวติดตามหาอนุชาตั้งแต่เขาเริ่มหายสาบสูญไปในระยะต้นๆ แล้ว แต่มันมีดไปหมด กว่าที่จะทำความเข้าใจกับเชษฐาได้ เหตุการณ์มันก็ล่วงเลยมาถึงปีกว่า มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่เธอ กลับจากอังกฤษและช่วยพูดกับพี่ชายใหญ่ของเธออีกคนหนึ่งนั่นแหละ เรา มาแว้วข่าวเขา และเริ่มออกติดตามแท้จริง มันก็เกือบจะเรียกได้ว่าสายเสียแล้ว อย่างที่เห็นๆ กันอยู่ที่นี่ การค้นหาเพื่อนรักคนหนึ่งนั้น ถือเป็นหน้าที่ของฉันเหมือนกัน มันไม่ค่อยไปกว่า...เธอผู้เป็นน้อง และเชษฐาผู้เป็นพี่ของคนคนนั้นหรอก และไม่ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น แม้ถึงขั้นชีวิต ฉันก็พร้อมแล้ว ยิ่งกว่านั้นเหตุการณ์มันก็ผูกพันแน่นแฟ้นไปหมดทุกด้าน นอกจากหน้าที่ในฐานะเพื่อนระหว่างฉัน กับอนุชาแล้ว ระหว่างฉันกับเธอ และเชษฐา ฉันก็ทิ้งไม่ได้เหมือนกัน”

หญิงสาวเอาหน้าผากชนกับไหล่ของไชยยันต์

“ฉันไม่รู้จะชอบใจเธออย่างไรลูก ในความรู้สึกอันแสนดีที่เธอมีต่อพวกเรามาตลอด ไม่เสียแรงนะที่เราเห็นกันมาแต่เล็กแต่น้อย ฉันยังจำได้ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว เธอเป็นคนดีน่ารักเช่นนี้ เสมอต้นเสมอปลาย ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย ส่วนฉันก็เป็นคนนิสัยไม่ดีมาแต่เด็กเหมือนกัน ติดตัว มาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ เธอไม่เคยโกรธถือโทษฉันเลย แม้ว่าฉันจะเอาแต่ใจตัว เกะกะเกร แผลงฤทธิ์ เอากับเธอมาสารพัดตั้งแต่สมัยที่เรายังเป็นเด็กอยู่ด้วยกัน บางขณะ ฉันคิดว่า ฉันควรจะต้องตอบแทนความดีของเธอให้คุ้มค่าบ้าง แต่ก็นึกไม่ออกว่าจะหาวิธีตอบแทนอย่างไร”

ไชยยันต์ยิ้ม โอบแขนกอดไหล่ราชสกุลสาวไว้อย่างอ่อนโยน และดบทที่ไหล่นั่นเบาๆ

“เธอเป็นน้องเล็กของเราสามคน น้อย เมื่อเด็กๆ อนุชาหรือเชษฐารังแกเธอ ฉันก็ยังป้องกันไว้ทุกครั้ง แม้แต่จะต้องฟาดปากกับเจ้าสองคนนั้น และเธอก็เคยเอาไม้ไล่ตีเจ้าสองคนนั้น เมื่อเขาช่วยกันรุมต่อยฉันคนเดียว ถึงเราจะไม่ได้เกิดจากพ่อแม่เดียวกัน ไม่ได้เป็นวงศ์สาขาคณาญาติอะไรกันเลย แต่เราก็คือพี่น้องกันได้ทั้งสี่คน อย่าคิดอะไรให้มากไปเลย ขอให้รู้ไว้ว่าฉันจะไม่มีวันทิ้งเธอ เชษฐา หรืออนุชาหรอก”

“ไชยยันต์”

“หือม?”

“เธอคิดว่า...เธอต้องการอะไรจากฉันบ้างไหม?”

“คิดว่าคงไม่มีหรอก นอกจากความเป็นอันหนึ่งอันเดียว เสมือนเราเป็นสายโลหิตคละกันตามกันออกมาตลอดไปเช่นนี้”

ไชยยันต์ตอบ ทอดตาเหม่อออกไปดูแสงไฟในกอง แววดาแฝงรอยขริมเศร้าลึกซึ้ง ควัก
บุหรืออกมาจุดสูบขึ้นใหม่อีกมวนหนึ่ง อัดควันลึก

“เธอก็ได้อยู่แล้วในสิ่งนั้น...”

“ฉันก็พอใจที่สุดแล้ว”

“ไชยยันต์”

“หือม”

“เคยคิดที่จะแต่งงานกับฉันบ้างไหม?”

อีกฝ่ายอึ้ง แล้วชักไหล่ เป่าบุหรืเป็นทางยาว

“ไม่กล้าคิดหรอก แต่เพียง...ฝันๆ ในขณะที่หลับไปเท่านั้นเมื่อรู้สีกตัว สดกลับคืนมาก็อาย
ตัวเอง”

“ทำไมถึงจะต้องอาย?”

“มันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้”

“คิดขัดอะไรหรือ?”

“แน่ละ คิดขัดมากที่สุด!”

“อะไร”

“เธอไม่มีหัวใจในด้านนั้นให้แก่ฉัน...”

“ฉัน...ฉันอาจพยายามก็ได้นะ”

ห่อถอกกระซิบเหมือนรำพึง ตาทอดไปจับอยู่ที่กองไฟกองเดียวกัน อีกฝ่ายหนึ่งยิ้ม

“ฉันไม่มีประโยชน์อะไรหรอกน้อย ฉันจะเป็นตัวนำทุกข์ทรมานมาให้เธอเสียเปล่าๆ ซึ่ง
ฉันเองก็ไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น อย่าเป็นห่วงฉันเลยในด้านนั้น อย่าใช้ความพยายาม ถึงอย่างไร
มันก็ไม่สำเร็จ ในเมื่อหัวใจมันไม่มีอยู่เป็นทุน จงรักฉันอย่างที่เธอรักเซษฐา และอนุชาเถิด
ตลอดเวลาที่เราคบกันมา เธอเคยเห็นฉันแสดงอะไรเป็นการเห็นแก่ตัวบ้างไหม”

“ไม่เคยเลย”

“ดังนั้น ให้ฉันมีความภาคภูมิใจในสันดานส่วนนี้ของฉันตลอดไปเถิด”

“ฉัน...ฉันไม่ควรจะพูดว่าฉันจะพยายามเลยนะ”

“ถึงไม่พูด ฉันก็รู้ตัวดีมานานแล้ว บอกแล้วยังไงว่าไม่ต้องกังวลอะไรกับฉันในเรื่องนี้
หรอก สมมติว่าฉันจะแต่งงานกับใครสักคน ฉันก็จะแต่งงานกับคนที่ฉันรักเขา และเขาก็รักฉัน
ไม่ใช่ฉันรักเขาข้างเดียว ส่วนเขามีแต่ความเวทนากรุณาน้ำใจให้อย่างเดียว ไม่มีความรักเป็นพื้นฐาน
ที่จะมอบให้ได้”

“น้ำใจของลูกผู้ชายอย่างเธอ เป็นสิ่งที่ผู้หญิงควรเคารพ...ขอโทษด้วยนะ ถ้าฉันจะพูด
อะไรทำให้เธอไม่สบายใจ ฉันก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่า เหตุไรจึงพูดเรื่องนี้กับเธอ ราตรีสวัสดิ์!”

หล่อนจูบแก้มและเรีวที่แก้มของไชยยันต์ แล้วเอนตัวลงนอน หลับตาพลิกตะแคงไปทางด้านพี่ชายที่นอนขนานอยู่อีกด้านหนึ่ง ปล่อยให้เพื่อนชายนั่งสูบบุหรี่เจี๊ยบๆ อยู่คนเดียว พร้อมกับห้วงคิดที่ไม่มีสิ่งใดสามารถทลายดูได้

ไชยยันต์สูบบุหรี่จนหมดตัว นั่งกอดเข่าสลับฟังเสียงไพร่ลึกลามราตรี อีกครู่หนึ่งก็ปิดปากหาว ชุกตัวเข้าไปอยู่ภายใต้ผ้าคลุม แล้วก็ผล็อยหลับไปง่ายๆ ตามนิสัย จากเสียงกรนเบาๆ ได้ระดับของไชยยันต์ อันแสดงว่าหลับสนิทแล้วนั่นเอง...ผู้ที่นอนเอาหมวกครอบหน้าขนานอยู่ทางด้านขวา จึงค่อยๆ ไหวตัวอย่างเบากริบ เสยปีกหมวกขึ้น...

ดาริน วราฤทธิ์ เข้าใจผิดถนัด เมื่อสักครู่นี้ไม่ใช่เพียงหล่อนและไชยยันต์เท่านั้นที่ตื่นสนทนากันอยู่ หากแต่ยังมีใครอีกคนหนึ่ง ที่ยังไม่ได้หลับลงเลยแม้แต่วินาทีเดียว ยกเว้นแต่จะนอนสงบนิ่งเจี๊ยบงั้น เหมือนปราศจากความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น ทั้งๆ ที่ประสาททุกส่วนตื่นพร้อม...รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบต่อความปลอดภัยของชีวิตผู้ร่วมคณะทุกคน!

ผู้หญิง...ช่างเป็นเพศที่อ่านหัวใจยากเสียนี้กระไร

อดีตนายร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดน ผู้มาหาเลี้ยงชีพด้วยวิชาพราน โดยผิวเผินเบื้องนอก หล่อนก็ขมื่นกับปูนที่เดียวสำหรับนายทหารหนุ่มเพื่อนเก่าแก่คนนั้น ทั้งๆ ที่ในส่วนลึก หล่อนแสนที่จะสนิทสนมกลมเกลียวเอื้ออารีเห็นอกเห็นใจสหายต่างเพศผู้นั้น จนเขาอดที่จะภูมิใจแทนให้แก่ไชยยันต์มิได้

เดี๋ยวนี๊ เขาพอจะประจักษ์แล้ว หล่อนพร้อมเสมอที่จะแต่งงานกับไชยยันต์ เพียงแต่várอให้อีกฝ่ายหนึ่งเสนอมาเท่านั้น ทว่าบุรุษผู้นี้หยิ่งเกินไป เป็นลูกผู้ชายแท้ๆ ที่ไม่ปรารถนาจะหักทานน้ำใจฝ่ายตรงข้าม ทั้งๆ ที่ตนเองก็อาจมีสิทธิ์อย่างเต็มที่...ถูกของไชยยันต์แล้ว รักเขาเพียงข้างเดียว แม้จะได้ตัวมาก็ไม่มีประโยชน์อันใด

แต่...ความเห็นอกเห็นใจ ย่อมเป็นฐานคอนกรีตอันมั่นคงที่สุดของความรัก ดารินมีรากฐานอันมั่นคงนี้ไว้สำหรับเพื่อนชายแล้ว อาคารแห่งความรักมันน่าจะก่อสร้างขึ้นมาได้บนฐานนี้ไม่ช้าก็เร็ว อาจเป็นระยะที่บุกบันฟันฝ่าทอ้งไพร่อยู่ด้วยกันนี้แหละ และจะว่าอันที่จริง คนทั้งสองก็เหมาะสมทัดเทียมกันที่สุดในทุกด้าน

ขอให้ไชยยันต์จงสมประสงค์ในจินตนากรรมของเขาเถิด...คนที่รักร้างมาก่อนแล้ว ช่วยภาวนาให้...

ณ ที่ใดที่หนึ่ง...คลับคล้ายคลับคลาว่าจะเคยได้ยินบทราฟิงเศร้าๆ ของใครสักคนหนึ่ง บรรยายออกมาเป็นลำนำเพลงข้อความของมันน่าจะถอดออกมาได้ดังนี้

อนิจจา! ความรักเจ้าเอ๋ย

เจ้าช่างเป็นแต่เพียงฝันหวาน

ลอยระเรีงอยู่ในห้วงราฟิงของข้าฯ เท่านั้นเองละหรือ

ณ บัดนี้ ข้าฯ ได้ประจักษ์แล้วว่า

อาณภาพแห่งความรักมันหนักล้นเพียงใด

โสดชนที่ไม่เคยเข้าถึงในกฎแห่งวันวนของความรักเท่านั้น

จึงจะใจดำกระด้างเสมือนที่เจ้าได้ปฏิบัติต่อข้าฯ คุณละนี่

รักข้าฯ ย่อมอุปมาเพียงเศษธุลีอันไร้ค่า

มาตรว่าปราศจากเจ้าเสียแล้ว

ชีวิตข้าฯ จะไม่มีการเริ่มต้น

ฉะนั้น จงรักตอบข้าฯ ให้คู่เคียงกับที่ข้าฯ ได้รักเจ้านั้นเถิด

ช่วยทำชนม์ชีพของข้าฯ ให้คืนคงขึ้นมา

ให้ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปตามครรลองของมัน

เช่นที่ได้ตั้งปรารถนาอธิษฐานไว้ในห้วงจินตนาการของข้าฯ นั้นเทอญ...

รพินทร์ ไพรวลย์ ถอนใจลึก ค่อยๆ ขยับกายลุกขึ้นอย่างแผ่วเบา เดินไปเอาฟืนใส่กองไฟ
ที่กำลังมอดแดง เป่าให้เปลวลุกติดขึ้นอีกครั้ง แล้วเอามืออิงผิงไอนุ่นอยู่ที่นั่น

นานสักเท่าใดไม่ทราบ เขาตื่นจากวังค์ แสงไฟฉายสาดจ้าจับมาที่เบื้องหลัง เหลียว
กลับไป ก็ต้องยกมือขึ้นป้องเพราะตาฟาง อึดใจต่อมา ไฟฉายดวงนั้นก็ดับวูบ ใครคนหนึ่งลุกขึ้นเดิน
ออกมาจากใต้เพิงกันน้ำค้าง

“บอกว่าจะนอนกันหมดทุกคน แล้วทำไมตัวเองถึงมานั่งอยู่อย่างนี้”

เสียงเบา แต่กระด้างไว้อำนาจดามมา

“ไฟมันมอดก็เลยลุกขึ้นมาใส่ฟืน”

เขาตอบลอยๆ โดยไม่มองหน้า

“คืนะ ที่ไม่ซัดเปรี้ยงเข้าให้ ลืมตาขึ้นมาเห็นอะไรก็ไม่รู้ นั่งอยู่ริมกองไฟ รูปร่างของมัน
ผิดวิกลแปลกตาไป ดูไม่ใช่คุณเลย พอฉายไฟนั่นแหละถึงจำได้”

และก็จริงดังเช่นที่พูด ในมือของน้องสาวคนสวยของนายจ้างยังถือปิ่นสั้น จ้างนกร่าอยู่
ในมือ เพิ่งจะลดนก สอดกลับเข้าช่องข้างเอวเมื่อมายืนอยู่ตรงหน้าเขา รพินทร์ ไพรวลย์ ยิ้มเนือยๆ

“น่าเสียดาย ที่ไม่ยิง”

“ใส่ฟืนเสร็จแล้วยัง?”

“เสร็จแล้ว”

“แล้วทำไมถึงยังไม่ไปนอน”

“นอนไม่หลับ”

“ทำไม?”

“มันหนาว ต้องลุกขึ้นมาผิงไฟ”

“ชายผ้าห่มทางด้านซ้ายยันต์ เหลืออีกตั้งรวมวาทา ไม่นอนให้ชิดเข้ามา แล้วเอาชายผ้าห่มนั้นห่ม”

“ลูกจ้าง ไม่อาจเอื้อมพอที่จะห่มผ้าผืนเดียวกับนาย”

“หมั่นไ้! เมื่อไหร่จะเลิกลำบากสำนวนชวนเกลียดจี้หน้าอย่างนี้เสียที ฉันพยายามจะญาติดีกับคุณจนถึงที่สุดแล้วนะ ไหนๆ ก็ร่วมหัวจมท้ายกันถึงขั้นนี้แล้ว”

“ขอบพระคุณเป็นอย่างมาก ในความพยายาม โปรดอย่ากังวลกับผมเลย”

“อย่าลืมว่าฉันเป็นนาย มีสิทธิ์ที่จะออกคำสั่งได้”

รพินทร์ผุดลุกขึ้นมองจ้องหน้า

“ประเดี๋ยบบีบคอตายเลย คำก๊นนายสองคำก๊นนาย จะข่มขู่กันไปถึงไหน”

“ร้ายกาจจริง! รพินทร์!! นี่-นี่ บังอาจสามทากับฉันถึงเพียงนี้ทีเดียวหรือ”

คารินร้องออกมาเสียงสั่น ลืมตาโพล่ง หน้าแดงก่ำ

“เอาซิ! จะบีบคอฉันก็เอา เชิญ!...”

พราณใหญ่ถอนใจเฮือก แกวดาโรยลง

“บางขณะ ผมเป็นคนก๊กขพะ หยาบซ้ำ ผมเสียใจ...คุณหญิงไม่ควรจะมายุ่งกับผมนัก”

“ฉันเกลียดคุณ”

“ผมทราบ”

“คุณชั่วช้าสารเลว!”

“ใช่แล้ว”

“บัดชบ-สามทาว!!”

“ค่าไปให้พอใจ หรือทำอะไรสักอย่างก็ได้ ที่จะให้คุ้มค่ากับโทษะ!”

ไม่ทันจะขาดคำของเขา ฝ่ามืออันหนักหน่วงที่สวมถุงหนัง ก็สะบัดปั้งเต็มเหนี่ยวมาที่ใบหน้าของเขา จนหน้าสะบัด มันเป็นฝ่ามือของผู้หญิงก็จริง แต่เป็นฝ่ามือของผู้หญิงคนที่จับปืนมาแล้ว มิหนำซ้ำยังสวมถุงหนังและชุดแรงโทษะ มันก็เกือบพอๆ กับมือผู้ชายทีเดียว

เลือดขันไหลปรือออกมาจากมุมปากของรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ยืนหลับตาหน้าชาหูลั่นกริ่งไปทั้งแถบ

“ตอบอีก! หรือจะให้ยิ่งไปกว่านั้นก็เอา ปืนยังงี้ละ รับรองว่าจะไม่หลีกหรือหลบเลย”

คารินตะลึงผะหลังไปเล็กน้อย เมื่อมองเห็นเลือดจากริมฝีปากของเขา ภายสันเทา กัดริมฝีปากแน่น แล้วหันที่นั่นเองก็ยกมือขึ้นปิดหน้า ร้องให้กระชากออกมา

ถูกแล้ว...ผู้หญิง! ...ยากนักที่ผู้ชายจะเข้าใจ!!

“อย่าร้องไห้ดังไป ประเดี๋ยวกคนอื่นตื่นมาเห็น”

เสียงเรื่อยๆ ดังมาให้หล่อนได้ยิน

“เอาละ เป็นครั้งที่เท่าไรก็จำไม่ได้ แต่ขอให้ยืนยันว่าขอโทษ คินนี่ไม่มีแรงเพราะเหนื่อยมาก นอนเอาแรงเสีย พรุ่งนี้ตบใหม่ก็ได้”

“คนใจร้าย พลอยทำให้ฉันเป็นคนใจร้ายไปด้วย”

หล่อนพูดในขณะที่ร้องไห้ ชบหน้าอยู่กับฝ่ามือเช่นนั้น สะอื้นอีก

“ครับ ผมใจร้าย แต่...ก็เพื่อปลอบใจตัวเองเท่านั้น”

“เวรกรรมอะไรก็ไม่รู้ ที่ทำให้ฉันต้องมาพบคุณ...”

“ไม่เพียงแต่คุณหญิงเท่านั้น ผมเองก็คิดอยู่ทุกขณะจิต คิดจนนอนไม่หลับ ต้องลุกขึ้นมา นั่งอยู่ที่นี่ ผมเตือนแต่แรกแล้ว คุณหญิงไม่ควรเดินทางมาในครั้งนี้เลย หรืออย่างน้อยก่อนจะออกเดินทางมา ก็ควรแต่งงานกับคุณไชยยันต์เสียก่อน มันจะเป็นกุศลแก่ผมไม่ใช่น้อย”

คารินเอาผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา ระทวยร่างอย่างหมดเรี่ยวหมดแรงไปนั่งบนขอนไม้ เสียงเกรือสะอื้น

“ถ้าเรามีชีวิตรอดกลับมาได้ในการเดินทางครั้งนี้ ฉันตั้งใจไว้แล้ว ที่จะแต่งงานกับเขา...”

แล้วหล่อนก็เงยหน้ามองดูเขา กระซอกเสียงมาปนร้องไห้

“ไม่ต้องมาสะออะแอะหรือก ไม่ใช่เรื่องของคุณ!”

“ครับ ผมมันสะออะ สะออะไปเสียหมดทุกอย่าง...กลับไปนอนเสียเถอะ”

“ไม่ไป!”

“ถ้าฉันผมไปเอง”

“ไปเหอะ”

รพินทร์หมุนตัวกลับ เดินคุมตรงไปยังที่ของเขา แต่ก้าวออกมาได้เพียงสี่ห้าก้าวก็ชะงักหันกลับมาดู เห็น ม.ร.ว. สาวเจ้าอารมณ์นั่งเอามือเท้าคางมองดูกองไฟอยู่เช่นนั้น แล้วก็ตัดสินใจเดินกลับไป ที่ ล้อมตัวลงนอนหลับตาเสีย

นานเท่านั้น คารินคงนั่งซึมอยู่ที่เก่า

ครั้นแล้ว เงามันสูงใหญ่ของใครคนหนึ่งก็ค่อยๆ ลุกขึ้นเดินตรงเข้าไปที่หล่อนอย่างเข้ม
ซ้ำ

คนนั้นคือคนใช้ชาวดง แงชาย!

“นายหญิงลุกขึ้นมานั่งอยู่ทำไมคนเดียว?”

เสียงห้าวทักมาจากฝั่งตรงข้ามของกองไฟที่ขวางหน้าอยู่

หญิงสาวก้มลงซ่อนคราบน้ำตา ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับจนแห้งสนิท แล้วเงยขึ้นสลดผมนิ่ง

“ไฟมันมอด”

หล่อนตอบเหมือนใครคนหนึ่งที่ตอบหล่อนมาแล้ว ด้วยประโยคเช่นนี้เมื่อครั้ง บังคับเสียงให้เป็นปกติ

“ก็เลยลุกขึ้นมาไล่ฟัน”

“ปล่อยให้แกชายทำ นายหญิงไปนอนเสียดีกว่า”

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันจะนั่งฟังไฟสักรู เธอนั้นแหละกลับไปนอนเสีย ไม่ต้องห่วงฉัน”

นัยน์ตาคมลึกเป็นประกายจากใบหน้าสีทองแดงนั้น จับนิ่งมาที่หล่อนพร้อมกับอาการขี้น้อยๆ

“มีอะไรที่แกชายจะรับใช้นายหญิงได้บ้าง?”

“ฆ่าคนคนนั้น...ถ้าเธอทำได้!”

คารินโพล่งออกมาโดยไม่รู้สึกตัว พร้อมกับบ้วนปากไปทางร่างของพรานใหญ่ ที่นอนหงายเหยียดขาขวางบึงอยู่ใกล้ๆ กับไชยยันต์ห่างออกไป

หล่อนเห็นคนใช้ชาวดง แยกเขียวเห็นฟันเป็นเงาแวบ และทันทีนั้นก็เคลื่อนออกจากที่อย่างเบากริบ ตรงดิ่งอ้อมเข้าไปทางด้านศีรษะของรพินทร์ผู้นอนนิ่งอยู่ ประหนึ่งอาการของภูตสมิงที่ย่องเข้าหาเหยื่อ ตามประกาศิตบงการที่เจ้านายใช้มาด้วยอาภรณ์

แล้วก็มาหยุดยืนเป็นเงาทะมึนอยู่ ห่างเพียงสองก้าว

“สมมติว่าถ้าแกได้รับคำสั่งให้ฆ่าฉันล่ะก็ ลงมือได้!”

จอมพรานพุดขึ้นอย่างแผ่วเบา ราบเรียบต่างๆ ที่ดวงตาปิด

“ผมจะฆ่าผู้กอง หรือผู้กองจะฆ่าผม ไม่เป็นสิ่งที่ยากนัก หากเราจะประจันหน้ากันเพียงสองต่อสอง แต่ถ้าเราจะฆ่ากันในขณะนี้ ผมต้องเป็นฝ่ายถูกฆ่าก่อนแน่ มันไม่ใช่งานคุณธรรมนักไม่ใช่หรือ?”

เป็นคำกระซิบตอบ ที่ราบเรียบพอๆ กัน

“หมายความว่าอย่างไร?”

“ก็หมายความว่า คนที่ออกคำสั่งให้ผมฆ่าผู้กอง คงจะส่งลูกปืนมาเด็ดหัวใจผมเสียเอง ก่อนหน้าที่ผมจะทันแต่ต้องผู้กองแน่แล้วปลายเล็บ”

“แกเป็นคนฉลาด แกชาย แต่สำหรับครั้งนี้ แกอาจโง่ก็ได้ที่อ่านไปในรูปแบบนี้”

“ถ้าเกมนี้ไม่เสี่ยงจนถึงขั้นเอาชีวิตเป็นเดิมพันล่ะก็ ผมอยากจะทดลองดูเหมือนกันว่าผมอ่านผิดหรือถูก”

“แกจะมาบอกฉันเพียงแค่นี้เองหรือ?”

“มดชนไข่กลางดึก ฝนอาจตกหนัก”

“ให้มันตกลงมาเสียก่อน แล้วค่อยแก้ไข คอยเฝ้านายหญิงของแกไว้ด้วย ถ้าเธอยังไม่กลับเข้านอน แกอยู่คนเดียวเป็นอันตราย ฉันจะหลับละ”

แกชายถอยห่างออกมา

คารินผ่อนลมหายใจที่กลืนไว้ออกมายาวเยือก เมื่อเจ้าคนใช้ชาวคงเดินหน้าตาเฉยกลับมาที่หล่อนอีกครั้ง ฝืนใจถามว่า

“ช่องเข้าไปจนถึงหอคอยแล้ว ทำไมไม่ถึงถอยกลับมาเสีย?”

“ยังไม่ได้โอกาส เขาหลับสนิทเมื่อใด แงซายจะลงมือเมื่อนั้น”

คำตอบนั้น ทำให้คนได้ยินถึงกับใจหาย...ตายละ! นี่จะทำไมดิ มีดองนั่งเฝ้าคนคนนั้นตลอดทั้งคืนหรือ เพราะอุดรพลั้งปากออกไปเช่นนั้น แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว พิสูจน์ได้ว่าเจ้าคนใช้ชาวคงของหล่อนคนนี้ สามารถปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่างตามคำสั่งของหล่อนได้เสมอไม่มีการบกพร่องลักษณะท่าทีของมันที่ย่องกริบเข้าไปยังพรางใหญ่ทันทีที่หล่อนออกคำสั่ง ก็บ่งชัดอยู่แล้วว่าจริงแบบถ้อยบัญชาประกาศิตจนหล่อนถึงกับต้องใจหายใจกว่าทว่านางอยู่ แงซายจะเข้าใจบ้างหรือเปล่าว่าคำพูดของหล่อนปราศจากความหมายใดๆ ทั้งสิ้น มันเป็นเพียงแค่การระบายอารมณ์ค้างของผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น รวมทั้งการประชดแดกดัน ซึ่งตรงข้ามกับหัวใจ

ใครจะนึกว่าเจ้านี่จะโง่งงพาเชื่อเช่นนั้น

คารินคำนึงกับตนเองอย่างขิว躇ะทิก พยายามอ่านสีหน้าและแววตาของเจ้าคงครองร่างยักษ์ ผู้เปรียบประหนึ่งทาสผู้ซื่อสัตย์ของหล่อน แต่ก็อ่านอะไรไม่ออก...จากคำหน้าตาอันดูยากนั้น

กันไปครู่ใหญ่ คนที่ใจไม่เหี้ยมจริงเหมือนปาก ก็ต้องยอมแพ้เพราะถูกซ่อนกลเอาเสียอย่างสนิท ตามไม่ทัน

“แงซาย...”

หล่อนหลุดปากออกมาตะกุกตะกัก

“นายหญิงไม่ต้องกังวล...”

แงซายกระซิบ อากาเรซังซังน่ากลัว

“ถ้าแงซายฆ่าผู้กองไม่สำเร็จ ขอมให้ตัดหัว นายหญิงนอนให้หลับสบายเถิด ดื่นมาพรงนี้เข้า รับรองว่าแม้แต่ศพของเขาก็จะไม่มีใครเห็น จะไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เขาจะหายไปเฉยๆ แล้วแงซายจะนำทางให้เอง”

“ไม่! อย่างนั้น!!”

คารินร้องลั่นออกมาอย่างลืမ်ตัว กายสั่น

“อย่าฆ่าเขา อย่าทำเป็นอันขาด ได้ยินไหม”

องครักษ์ประจำตัวของหล่อนทำสีหน้าตื่นประหลาดใจ เหลียวมองไปรอบๆ กิริยาประหนึ่งระแวง แผลวเสียงกระซิบเบาๆ ลงอีก

“นายหญิงไม่ได้สั่งแงซายให้ฆ่าเขาหรอกหรือ แงซายขอผลัดให้ผู้กองหลับก่อน แล้วจะลงมือ ทำไมนายหญิงกลับใจเร็ว...”

หญิงสาวสั่นศีรษะ โดยแรงจนผมกระຈาย หล่อนตกใจเอาจริงๆ พุดปากคอสั่น

“ฉันพูดเล่นนะ เข้าใจไหม? ฉันไม่ได้หมายความว่าจะให้เธอมาหาจริง”

“นายหญิงพูดเล่น?”

เจ้าคงคงผู้ลึกลับ ทำหน้าที่ซื้ออย่างสนิท คารินยกมือลูบอกหน้าซีด

“ตายแล้ว!...โฮ้! นี่เกือบไปแล้วซี ถ้าจะถือนั่นเป็นคำสั่ง ฉันก็ได้ถอนคำสั่งแล้วโดยเด็ดขาด อย่าทำอะไรเขาไม่ว่าหลับหรือตื่น ต่อหน้าหรือลับหลัง...และเมื่อไรทั้งสิ้น ได้ยินไหม รับคำสั่ง”

“แงชายได้ยินแล้ว นายหญิง”

แงชายรับคำที่...

“ฉันจะแน่ใจได้อย่างไรนี้ ชักไม่ไวใจเสียแล้ว”

หญิงสาวคราวออกมากับตนเองอย่างใจไม่ดี

“ไวใจเถอะ นายหญิง จะให้แงชายทำอะไรก็ได้ทั้งสิ้น นายหญิงเพียงแต่ออกคำสั่งมาเท่านั้น ถ้าให้ฆ่า ฟรังก์นี้ก็จะไม่มีผู้กองเหลืออยู่อีก ถ้าไม่ แงชายก็จะไม่แต่งงาน”

“ดีแล้ว ขอบใจมาก ที่ซื้อตรงต่อคำสั่งของฉัน ขออ้ออีกครั้งว่าอย่าทำอะไรเขาอย่างเด็ดขาด”

เจ้าคงคงก็มีศีรษะลงอย่างหน้าตาย ซ่อนยิ้ม หล่อนถอนใจยาวออกมาอีกครั้ง หลับตาลงอย่างหมดแรง

“เอาละ เธอไปนอนได้ ฉันก็จะกลับเข้านอนเหมือนกัน”

บอกมาอย่างไม่สบายใจนัก จ้องหน้าแงชายเหมือนจะคาดคั้นอีกครั้ง แล้วเดินกลับเข้าที่นอน ลืมตาโผล่ลงกระสับกระส่ายคอยฟังเสียงอะไรอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนที่จะผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

ราวๆ ตีสอง ทั้งคณะต้องตื่นขึ้นมามากอย่างซุกมุน เพราะฝนที่ซัดกระหน่ำลงมาอย่างหนัก ไฟที่ก่อไว้ดับหมด ทั้งหมดต้องย้ายเข้านั่งห่อตัวเบียดกันอยู่ ภายใต้หลังคาคลุมของผ้าพลาสติกไม่เป็นอันหลับนอน เพราะละอองฝนที่ซัดเข้ามาจนเปียกโชกรอบด้าน ผ้ากันฝนผืนใหญ่อีกผืนหนึ่งนำมาใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ เพราะต้องสละให้แก่สัมภาระและเสบียงซึ่งจะยอมให้เปียกน้ำไม่ได้

บุญคำกับกะหยิ่น ช่วยกันเอาผ้าสนามที่มีติดตัวกันมาด้วยเล่มหนึ่ง และมีชุดเขาครอบบริเวณที่พักใต้หลังคาคลุมให้เป็นร่องสำหรับทางน้ำไหล กันไม่ให้เจ็มนองเข้ามาท่วม แต่กระนั้น ตรงที่เอาผ้าใบปูไว้ก็ยังแฉะไปหมด

ต่างนั่งจับเจ้าตัวสั้นด้วยความหนาวเย็น อาศัยไต่ตัวของกันและกัน ฟังเสียงฝนซัดอู้งมากระทบราวป่ารอบๆ และหลังคาที่ขึงไว้ เร่งเวลาให้เข้าเสียโดยเร็ว ปริมาณน้ำฝนที่หล่นลงมาบนหลังคา ชังเป็นแอ่งเพิ่มน้ำหนักถ่วงลงมา จนต้องคอยใช้ไม้จิ้มฟันค้ำยันให้น้ำที่ขังอยู่ หกตกลงกับพื้นอยู่บ่อยๆ กันไม่ให้หลังคาที่ขึงน้ำไว้ขาดลงมา เต็มไปด้วยความทุลักทุเลทรมานยิ่ง

“สนุกจริง ให้มันได้ยังงี้โว้ย เทวดา!”

ไชยยันต์สบถอุบ นั่งกอดเขาคางสั้นกระทบกันหึกๆ

“ดี ถูกยั้ง อย่าไปด่าเข้า เดี่ยวเทเจ็ดวันเจ็ดคืน ก็ต้องนั่งเป็นลิงอยู่บนต้นไม้กันหมดเท่านั้น”

เชษฐาบอกอย่างอารมณ์ดี กางเลื้อยฝืนซึ่งคณะมีติดมาเพียงตัวเดียว คลุมให้น้องสาวผู้ซัดตัวเย็นสะท้านอยู่ตรงกลาง แล้วบอกให้ทุกคนเบียดชิดกันเข้ามาอีก ราตรีรอบด้านมืดมิดไปหมด ดูเสมือนอยู่ในหวนรก ไม่เห็นและไม่ได้ยินอะไร นอกจากพายุที่พัดกิ่งไม้ครางอยู่ครืนครัน และเสียงที่เทจ๊กลงมาราวกับฟ้ารั่วเท่านั้น

มันตกหนักอยู่ประมาณชั่วโหมงเศษ พายุก็สงบ สายฝนเหลือเพียงพริ้วๆ ได้ยินน้ำจากในลำห้วยที่เคยแห้งโกล้งๆ ที่พัก ไหลอุ้ยเซียวกรากแซ่ระมประสานกันกับเสียงกบเจียดที่ร้องอยู่รอบด้านทั่วไปเพราะได้น้ำ ต่างนั่งฟังกันหลับนกดตลอดครึ่งหลังของราตรีจนกระทั่งสว่าง

“คาดไม่ถึงมาก่อนเลยว่าจะตกกลางคืน...”

พรานใหญ่บอกกับนายจ้างของเขา เมื่อทุกคนตื่นขึ้นอีกครั้งตอนฟ้าเริ่มสว่าง

“ไม่งั้นยอมเสียเวลาตัดไม้มาปลูกบ้านยกพื้น ไม่ต้องเปียกฝนเหมือนอย่างเมื่อคืน”

“เรื่องเล็ก ทดลองชิมกันเสียบ้างก็ดี”

เชษฐาตอบไหล่เขา บอกมาอย่างไม่อินังต่อเหตุการณ์

มันเป็นเช้าของอีกวันหนึ่ง ที่คาริน วราฤทธิ์ เจียบขริมผดสังเกดไป ราชสกุลสาวกับพรานหนุ่มไม่สบตามองหน้ากันเลย แต่เชษฐาและไชยยันต์ไม่มีอะไรเจตนาติดกันพบ เข้าใจว่ามันเนื่องมาจากการกรากกราหนักต่อการเดินทาง ทำให้หญิงสาวขริมสบเคร่งเครียดลง

ขณะนั้นเอง ระหว่างเตรียมเก็บของและหุงอาหาร บุญคำกับกะหยิ่น ผู้ชวนกันเดินลงไปตักน้ำมาสำรอง ก็พากันจ้ำอ้าวหน้าตาตื่นเลิกลักขึ้นมาทั้งสองคน ตรงลี้เข้าไปซบซิบอะไรกับจอมพราน ผู้บัดนี้กำลังช่วยเกดกับเสียมัดห่อสัมภาระอยู่ ไชยยันต์หันไปสังเกตเห็นความผิดปกตินั้น ก็สะกิดไปยังเชษฐา แล้วต่างมองจับอาการของคนเหล่านั้นอย่างสงสัย ระแวงมันห่างออกไปประมาณยี่สิบก้าว

ไชยยันต์ครนทนอยู่ไม่ได้ ขยับจะอำปากตะโกนถามออกไป แต่เชษฐายกมือห้ามไว้ แล้วเดินตรงเข้าไปทันที ไชยยันต์กับคารินตามติดเข้าไปด้วย

“เกิดอะไรขึ้น”

รพินทร์กัศริมฝีปาก สีหน้าเต็มไปด้วยความคลางแคลงพิสวงใจอย่างไรพิกล คล้าไรเฟิลประจำตัวที่พิงอยู่ข้างๆ ขึ้นมาถือ มองหน้าเชษฐากับไชยยันต์สลับกันอยู่อดใจ ก็บอกต่าๆ ว่า

“มันพิลึกเสียแล้วละครับ สองคนนี่บอกว่างลงไปพบรอยตีนคน ย่ำอยู่เกลื่อนในลำห้วยข้างล่างนี่ เป็นรอยใหม่ สงสัยว่าจะตอนที่ฝนตกเมื่อคืนนี่เอง”

“รอยตีนคน!”

นายจ้างทั้งสองอุทานออกมาพร้อมกัน ลืมตาโพล่ง

“มันจะเป็นไปได้ยังไง คนที่ไหนกันจะมาเดินย่ำอยู่ตอนที่ฝนตกเมื่อคืน และในป่าเขตปลอดภัยตรงที่เราพักกันอยู่นี้”

“ผมก็สงสัยอยู่ ลงไปดูกันเถอะครับ”

พร้อมกับพูด เขาออกเดินคุ่มตัดทางอันเลาดนนั้นลงไปทันที โดยมีบุญคำกับกะหย่นนำ ล้วงไปก่อน ขณะนายจ้างฉวยได้ไรเฟิลประจำมือ ตามติดลงไปโดยเร็ว โดยสั่งให้เงาชายกับจัน เพียงสองคนอยู่เฝ้าของ และคอยดูไฟหุงหา

ไม่กี่ชั่วอึดใจ ทุกคนก็พากันตัดทางผ่านแคบๆ ลงมาถึงปลายลำห้วยตอนหนึ่ง ซึ่งแยกออกเป็นสองแคว ขณะนี้น้ำสีแดงขุ่นคลั่งอันเกิดจากฝนที่ชะไว้ตั้งแต่เมื่อคืน ไหลเซาะผ่านอยู่ริๆ มีระดับลึกเพียงแค่พุดเดียว ทั้งๆ ที่ฝั่งห้วยกว้างและสูงชันถึงสองเมตร แล้วดังกึกก้องกับความประหลาดใจที่สุด พวกเขายืนจ้องลงไปยังพื้นห้วยเฉาะๆ เบื้องล่าง

มันเป็นพื้นสีแดงลูกรัง ดินร่วนซุย บางแห่งก็เป็นดินเหนียว สิ่งที่บุญคำและกะหย่นรายงาน ตรงตามจริงทุกอย่างนั่นก็คือ บริเวณพื้นดินกันห้วยแห่งนั้น มีรอยตีนของอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งควรจะเป็นมนุษย์เดินย่ำอยู่กลาดเกลื่อน ฝนที่ตกไว้เมื่อคืนนี้เอง ทำให้ร่องรอยเหล่านั้นปรากฏอยู่อย่างชัดเจน

รพินทร์กระโดดทิ้งยอกจากฝั่งห้วย ลงไปยังเบื้องล่างในทันทีทันใด อีกสามคนก็ปฏิบัติตามในเวลาไล่เลี่ยกัน ระหว่างที่เชษฐาและไชยยันต์ทรุดตัวลงนั่งสำรวจรอยตีนเหล่านั้นอย่างใกล้ชิด พรานใหญ่ก็แผ่นข้ามสายธารน้ำเล็กๆ ไปยังอีกฟากแล้วไต่รากไม้ขึ้นไปยังฝั่งตรงข้าม บุญคำตามนายขึ้นไปด้วย อึดใจใหญ่ต่อมาทั้งสองจึงย้อนกลับมาที่เดิมอีกครั้ง สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยปริศนา ยังทำให้ทุกคนงุนงงหนักขึ้น

“ได้ร่องรอยอะไรเพิ่มเติมไหม?”

เชษฐาถาม

“มีรอยขึ้นฝั่งทางด้านนี้ประมาณ 3 รอยครับ ตัดไปทางด้านด้านใต้ แต่ก็ระยะสั้นๆ เท่านั้น เพราะพื้นแข็งเป็นหินดานปนกรวด”

“แต่รอยที่ปรากฏอยู่ในลำห้วยนี้ มันไม่น้อยกว่า 5-6 คนทีเดียว”

ไชยยันต์ว่า

“ว่าแต่ทางฝั่งเรา มีรอยข้างหรือเปล่า”

เชษฐาเอ่ยต่อมาโดยเร็ว เยกขึ้นไปยังฝั่งเดิมที่ลงมา ขณะนั้นเองกะหย่น ผู้เดินก้มๆ เงยๆ ราวกับหมาล่าเนื้อห่างขึ้นไปทางตอนเหนือของลำห้วย ได้มาถึงตำแหน่งที่ต้นไม้ต้นหนึ่งล้มพาดขวางลำห้วย กลายเป็นสะพานข้าม ก็ร้องบอกมาอย่างตื่นเต็นว่า

“นาย มันได้มาบนต้นไม้ด้วย”

เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน เผลอกลับขึ้นไปยังลำห้วยฝั่งเดิม แล้วตรงเข้าไปยังคะหยิ่นผู้กลานพึ่งพาบตรวจรอยอยู่บนลำต้นไม้ที่ทอดขวางอยู่นั้น รพินทร์กับบุญคำ ก็วิ่งอ้อมมาอีกฟากหนึ่ง และถึงด้านปลายของต้นไม้เก่าๆ ต้นนั้น

รอยโคลนสีแดงเหมือนเลือดติดอยู่กับลำต้นไม้ อันมีลักษณะเป็นสะพานข้ามลำห้วยนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รอยของมืออันเปื้อนโคลนที่ใช้ไต่พุงตัวไป พอจะสังเกตเห็นได้ถนัด

เกิดกับเสี้ยผู้เดินพล่านอยู่บนฝั่ง ห่างตลิ่งออกไป ก็ให้สัญญาณเรียกทุกคนอีกครั้ง

ที่โคนไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ห่างจากริมฝั่งห้วยตำแหน่งที่คะหยิ่นพบรอยไต่ต้นไม้ข้ามห้วยออกมาประมาณ 20 เมตร รอยดินชนิดเดียวกันไปย่วนเวียนอยู่ที่นั่น โคลนที่ติดจากตัว ยังมีรอยเประไว้กับใบไม้เน่าๆ ไต่โคนต้นไม้ และที่ลำต้นตรงโคนบางแห่งก็มีรอยโคลนอย่างเดียวกันนี้ติดอยู่ด้วย แต่จากรอยเท้าที่เห็นเป็นพยานหลักฐานอยู่ ยืนยันได้ว่า มีอยู่คนเดียวเท่านั้น

รพินทร์ ผู้ยืนอิงอยู่ กลายเป็นเป่ารวมจุดของสายตานายจ้างทั้งสามที่จ้องมาเป็นตาเดียว

“ตอนฝนตกเน่ๆ อาคันตุกะลึกลับเหล่านี้ เข้ามาป่วนเปื้อนอยู่ใกล้ๆ แก้มปีของเราจำนวนประมาณ 6 ถึง 10 คน ส่วนมากอาศัยเดินเข้ามาในลำห้วย คนหนึ่งได้ขึ้นมาหยุดชมดูเราอยู่ที่โคนต้นไม้ต้นนี้แล้วก็ผละไป วิถีไปก็ไต่ข้ามต้นไม้ล้มต้นนั้นไปยังฝั่งห้วยโน้น ส่วนเจ้าคนอื่นๆ หรือ ‘ตัว’ อื่นๆ ที่ชุมนุมกันอยู่ในลำห้วย ก็แยกย้ายกันขึ้นฝั่งในรัศมีไม่ห่างกันออกไปนัก...ผมอ่านอย่างนี้ พอจะใกล้เคียงบ้างไหม?”

ไชยยันต์ทำลายความเงียบงันของทุกคนขึ้นด้วยเสียงดัง พรานใหญ่หันไปสบตาเขาแวบหนึ่ง แล้วตรงเข้าไปยังตำแหน่งโคนต้นไม้ที่มีรอยมาหมอบอยู่ ทดลองนั่งลงยังตำแหน่งนั้น มองฝ่าพุ่มไม้ไปร้งย้อนกลับขึ้นไปยังบริเวณที่ตั้งแคมป์แล้ว เขาก็บอกได้ทันทีว่า อดีตนายทหารปืนใหญ่สันนิษฐานได้ใกล้เคียงความจริงที่สุด เพราะตำแหน่งที่เขาทดลองนั่งนั้น สามารถมองเห็นขึ้นไปยังที่พักได้อย่างถนัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลากลางคืน ที่ก่อกองไฟ และจุดตะเกียงรั้วแขวนปลายไม้ไว้

เขาไม่เอ่ยวาจาอะไรในขณะนั้น พยายามกวาดสายตาสำรวจไปรอบๆ อีกครั้งอย่างระมัดระวัง

“เห็นจะตอนที่พวกเรานั่งหนาวสั่น หลับๆ ตื่นๆ กันอยู่กระมัง”

เชษฐาเปรยแทรกมา บางสิ่งบางอย่างจากสีหน้าและแววตาของพรานใหญ่ แม้จะยังไม่สามารถคาดอะไรได้ถูก แต่ความที่เคยชิน ทำให้หัวหน้าคณะรู้สึกได้ในทันทีว่า เหตุการณ์มันไม่เข้าเส้นนัก

“ครับ คงจะเป็นตอนนั้นแหละ”

“พวกเทวดา ที่ผมดำเมื่อคืนนี้มั้ง”

ไชยยันต์พยายามมีอารมณ์ขัน แต่ไม่มีใครพลอยขันไปกับเขาด้วย เพราะต่างจมอยู่ในห้วงไตร่ตรองหนัก รพินทร์เบนสายตาไปที่คารินเป็นครั้งแรก สำหรับเช้าวันนี้

“คุณหญิงเป็นนักมานุษยวิทยา...”

เสียงของเขาเคร่งขรึม เป็นการเป็นงาน

“จากรอยเท้าเหล่านั้น พอจะให้รายงานอะไรได้บ้างไหมครับ บางทีมันจะเป็นประโยชน์อย่างมาก สำหรับช่วยในการสันนิษฐานของผม”

หญิงสาวยิ้มแฉ่งๆ เมินหน้า ตอบมาด้วยหางเสียงที่มีอะไรอยู่ในใจ

“ถ้าพรานยังไม่มีปัญญาจะรู้ นักมานุษยวิทยาที่ช่วยไม่ได้เหมือนกัน นี่แปลว่ามีคแปดด้านเลยหรือ ว่าเจ้าพวกนี้เป็นพวกไหน ย่อมเข้ามาดูพวกเราทำไม ไหนบอกไว้ยังงี้ว่า มนุษย์แห่งสุดท้ายก็คือหล่มซ้าง แล้วหลักฐานที่เห็นผิดวิกลอยู่นี้คืออะไร อี! น่าชมเสียแล้ว”

“ผมขอสารภาพว่า ไม่หยิ่งรู้อะไรไปเสียหมดทุกอย่างหรอกครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเกินจากหล่มซ้างที่ผมเคยสำรวจมาแล้ว อย่างว่าแต่ผมเลย คะหยิ่งเอง เป็นเจ้าครองอยู่ยังแถบใกล้เคียงนี้ ก็ยังบอกไม่ได้ เรื่องนี้ผมก็ย้ำไว้หลายครั้งแล้วว่า เราไม่มีโอกาสรู้ได้เลยว่าเราจะเผชิญกับอะไรบ้าง มันเป็นความลึกลับอันดำมืด ครั้งแรก ผมรู้สึกยินดีเมื่อทราบว่าคุณหญิงเป็นแพทย์ และนักมานุษยวิทยา คิดว่าอย่างน้อยวุฒิภูมิของคุณหญิงคงจะช่วยเหลือพวกเราได้ไม่มากนักน้อย แต่เดี๋ยวนี้ปรากฏว่าคุณหญิงไม่ยอมใช้ความรู้อันนั้นช่วยเหลือพวกเรา รวมทั้งตัวคุณหญิงเองด้วยเลย เมื่อความจำเป็นมาถึงอย่างเดี๋ยวนี้”

เป็นครั้งแรกที่รพินทร์ ไพรวัลย์ ประอื้อยคำกับราชสกุลสาวผู้แสนหยิ่งต่อหน้าพี่ชาย และเพื่อนสนิทของหล่อนเองอย่างกร้าวกระดังตรงไปตรงมา ทำเอาทั้งเชษฐาและไชยยันต์มองหน้าเขา แต่พรานใหญ่ไม่สนใจ เพราะมีปัญหาหนักหน่วงยิ่งกว่านั้นกำลังเผชิญอยู่ มันหมายถึงชีวิตในความรับผิดชอบของเขาทุกชีวิต

“อ้อ! คุณรู้สึกยินดีหรือ มีนักมานุษยวิทยาและแพทย์ติดตามมาด้วยครั้งนี้...”

หล่อนกระแทกเสียงหนักๆ เผ็ดร้อนพอกัน

“ฉันเห็นคุณเดือดเนื้อร้อนใจแทบประดาตายทีเดียว เมื่อนักมานุษยวิทยาและแพทย์คนนี้ขอเดินทางร่วมมาด้วย ถ้าคิดกำจัดได้ก็คงจะกำจัดเสียทีเดียวแหละ”

“เวลานี้ ไม่ใช่เวลามาทะเลาะกัน!!”

เชษฐาจัดหัวฯ แสดงความไม่พอใจชัดเจนมาเป็นครั้งแรก หน้าตึง มองดูหน้าน้องสาว และพรานนำทางสลัดกันไปมาแล้วว่า

“จะให้รายงานอะไรเขาได้ เกี่ยวกับรอยเท้าเหล่านั้นก็บอกเขาไปน้อย! อย่าลืมว่าเราทุกคนอยู่ในเรือลำเดียวกัน”

“เรือลำที่มีกัปตันใหญ่ชื่อรพินทร์เป็นคนถือหางเสือเสียด้วย”

น้องสาวชักไห้ต่อถ้อยคำที่ชายมาอย่างေးๆ ก็มลงจุดนูหรือคควันหนักหน่วง แล้วสะบัดหน้าเงยขึ้น พุดเสียงกระดังต่อมา

“นี่ นายพราน ขอให้รู้ไว้ละ นักมานุษยวิทยานะ เขาจะให้รายงานได้ก็ต่อเมื่อเห็นรูปร่างหน้าตาของมนุษย์นั้น วัตถุเครื่องใช้ หรืออย่างน้อยโครงกระดูกก็ยังดี ไม่ใช่เห็นเพียงแค່รอยเท้าแล้วจะบอกได้ว่า เจ้าของรอยเท้าเป็นฝรั่งมั่งค่า หรือพม่ารามัญตระกูลใด ชื่ออะไรอยู่ที่ไหน นั่นมันเป็นวิชาของนักทรงเจ้าเข้าผี หรือไม่กี่พวกพรานที่หากินอยู่กับรอยเท้า...”

“น้อย!!”

พี่ชายตวาดลั่นมา

หล่อนหัวเราะแหลมสูง ชักไห้่อีกครั้ง

“แต่เอาละ เมื่อต้องการก็จะบอกให้ มันเป็นเพียงข้อสันนิษฐานตามหลักของสามัญวิญญัย ที่คนตาไม่บอดทุกคนควรจะบอกได้ทั้งนั้น ไม่จำเป็นจะต้องเป็นนักมานุษยวิทยาหรือเจ้าของรอยเท้าเหล่านี้ น้ำหนักตัวโดยเฉลี่ยจากหลักฐานที่ย่ำพื้นอ่อนไว้ ประมาณ 65 ถึง 70 กิโลกรัม ส่วนสูงระหว่าง 5 ฟุตถึง 5 ฟุตสิบนิ้ว สังเกตจากช่วงที่ไต่อยู่บนลำต้นไม้ทอดข้ามลำห้วย ลักษณะของรอยเท้าที่ปรากฏอยู่ แบนหนา พื้นฝ่าเท้ากว้างเสมอกัน ไม่มีรอยเว้าเป็นเท้าลักษณะเดียวกับพวก ‘พรี-มิทป’ หรือพวกป่าเถื่อนประเภทยุคต้นประวัติศาสตร์ทั้งหลาย พอใจหรือยัง”

จบประโยคหล่อนเลิกคิ้วถาม

รพินทร์ไม่สนใจอะไรด้วยอีก เหลือบลงไปจ้องรอยตีนเหล่านั้นอีกครั้งพร้อมกับหรีต่าไชยยันต์กระซิบมาอย่างเร้าร้อน

“คุณวิญญัยไม่ถูกจริงๆ หรือว่า มันเป็นพวกคนป่าคนเขาเผ่าไหน?”

พรานใหญ่นิ่งเงียบอยู่เช่นนั้น ใช้นิ้วชี้ปลายจมูก ลักษณะนี้ทุกคนย่อมอ่านออกว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ อยู่ในสภาพลังเลคิดอัดใจเพียงไร

“ลองคิดดูให้ดีๆ พวกตองเหลืองหรือเปล่า พวกนี้เร่ร่อนอยู่ไม่เป็นที่ ตระเวนหากินไปตามป่าลึกทุกป่าเท่าที่มันจะคั่นคั่นชอกซอนไปได้”

หัวหน้าคณะออกความเห็นเหมือนจะหยั่งเสียงมา ก็เห็นเขาส่ายหน้าช้าๆ

“ผมก็อยากจะให้มันเป็นข่าตองเหลืองเหมือนกันแหละครับ จะได้สบายใจกันได้ แต่กลัวจะไม่ใช่ สังเกตดูมันมีอะไรผิดปกติไปเป็นตรงกันข้าม”

จอมพรานอึ้งไปครู่ ก็บอกว่า

“พวกข่าตองเหลือง เป็นพวกขลาด จี้อาย ตื่นกลัวอยู่เสมอ ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร ทองเทียวหากินย้ายถิ่นของมันไปตามเรื่องเหมือนสัตว์ป่า ได้กลิ่นมนุษย์ก็จะหลบหนีเปิดโปงไปไกลทีเดียว ไม่ยอมเข้าใกล้ กลางคืนเข้านอน กลางวันจึงออกหากิน จะไม่ชอกแซกไปไหนในเวลา กลางคืนเลย ที่นี้ลองพิจารณาดูเถิดครับ ดึกสัคของเมื่อคืนที่แล้ว กลางพายุฝนอันน่ากลัว เจ้าพวกนี้

ป่วนเปิ่นเลียบเคียงเข้ามาใกล้ที่พักเราอย่างมีเลศนัย มีหน้าซ้ำเจ้าคนหนึ่งหรือตัวหนึ่ง ยังบังอาจยอมมาชุมนุมเราอยู่ที่โคนไม้ต้นนี้ พฤติการณ์ของพวกมันไม่ใช่พวกป่าต้องเหลืองแน่นอน ยิ่งกว่านั้นลักษณะแบบนี้ ผมก็ยังไม่พบในพวกคนป่าคนเขาเผ่าไหนเท่าที่เคยรู้จักมา มันซักจะไม่ชอบกลอยู่”

“ความจริง พวกคนป่าคนเขา คุณก็ปรูโปรงแยกประเภทได้หมดไม่ใช่หรือ ในคำรับคำราเขาก็แยกประเภทมนุษย์พวกนี้ไว้ในสารบบจนหมด พวกคนคงที่อาศัยอยู่ในแถบอินโดจีน่าและคาบสมุทรมาลายูนะ มันคงไม่พ้นพวกใดพวกหนึ่งไปได้หรอก”

ไชยยันต์ว่า จอมพรานอิมขริมๆ

“ครับ! คำรา หรือสารบบของนักมานุษยวิทยาเขาจำแนกไว้หมดแล้ว...หมดเท่าที่เขาจะรู้ได้ ผมเองก็รู้หมดเหมือนเช่นที่คำราเขาเขียนไว้เหมือนกัน บางทีอาจมากกว่านั้น แต่เมื่อมาพบหลักฐานที่เห็นอยู่ที่นี่ ผมก็ไม่กล้าจะลงความเห็นอย่างใดได้ ภูตัวที่ใหญ่ที่สุดในโลกเขาก็มีบันทึกันไว้แล้วเหมือนกัน แต่สถิติที่บันทึกไว้ เห็นจะไม่ได้หนึ่งในร้อยของเจ้าสองตัวที่เราเผชิญกันมาแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ ถึงเวลาแล้วหรือยังครับ ที่เราจะเลิกอาศัยคำราเสียที”

เขษฐากับไชยยันต์เงยบงันไป

“ทำไมถึงไม่เรียกเงชาลงมา!”

ทันใดนั้น คารินก็โผล่ขึ้นมาลอยๆ และทุกคนก็นึกขึ้นมาได้

เขษฐาหันไปสั่งเสียในทันที ให้ไปตามเจ้าคนใช้ชาวคงลงมา ไม่ก็อีจโหลหลังจากนั้น จอมพรานก็ปรากฏร่างสูงใหญ่เดินตรงเข้ามาด้วยอาการอันสงบ

“พอจะบอกได้ไหม อะไรนี้?”

ไชยยันต์ถาม ชี้ให้ดูลงไปยังรอยตีนเหล่านั้น...แลลงไปปราดเดียว เงชาเงยหน้าขึ้น มองไปยังพรานใหญ่ผู้จ้องมาก่อนแล้ว ทุกคนเห็นดวงตาของอดีตนายทหารกองโจรกะเหรี่ยงเบิกวาว หน้าซีดเผือด!

56

มันเป็นช่วงระยะเวลาแห่งความคิด ที่ไม่มีใครสามารถจะนึกได้ทั้งสิ้น ท่ามกลางความเงียบสงัดนี้ สิ่งเดียวเท่านั้นที่สัญชาตญาณกระตุ้นเตือนตรงกันหมด นั่นก็คือสัญชาตญาณร้าย! ชั่วพริบตาเดียว ที่เงาชายตกอยู่ในลักษณะเช่นนี้ แล้วทุกคนก็เห็นเค้าหน้าของกะเหรี่ยงพเนจรเย็นเฉียบลงเป็นปกติ ไม่มีริ้วรอยใดๆ ให้สังเกตได้อีก

“ถ้าแกเคยรู้อะไรมาก่อนเกี่ยวกับรอยตีนประหลาดเหล่านี้ แกก็ควรจะง้างปากตัวเองออกมา”

พรานใหญ่เดือนมาด้วยเสียงหัวดำ

“ผมเพียงแต่สังหารเท่านั้น มันอาจผิดก็ได้”

คำตอบเบาสิก มาจากใบหน้าตายนั้น

“ไม่มีใครว่าแก แม้ว่าแกจะสันนิษฐานผิด เงาชาย”

เชษฐาโพล่งออกมาโดยเร็ว แทบจะระงับความร้อใจไว้ไม่ได้

“สาวยิเยว!”

เงาชายหลุดปากออกมาแบบๆ

เสียงพวกพรานพื้นเมืองทั้งสี่ และกะเหรี่ยงอุทานอะไรออกมาจากลำคอฟังไม่ได้ศัพท์ หน้าตาดันเลิกล้มมองกัน อาการของคนเหล่านั้นเต็มไปด้วยความสะดุ้งสะเทือน หรืออย่างน้อย ก็ตื่นตื่นหวั่นไหวไปกับประโยคที่หลุดออกมาจากปากของเงาชาย อันเป็นตรงข้ามกับคณะนายจ้างทั้งสามคน ซึ่งไม่สามารถเข้าใจอะไรได้ มีแต่ความร้อร้อนงุนงง

“สาวยิเยว? มันคืออะไร?”

เชษฐาและไชยยันต์ร้องออกมาพร้อมกัน

รพินทร์ ไพรวลัย คุณบุหรี่ปันแก้มตอบ ม่านตาของเขาหรี่หุบหยีเส้นขึ้นที่ขมับ เขายังไม่สนใจกับความกระหายอยากรู้ของนายจ้าง จ้องนิ่งไปยังรอยตีนเหล่านั้น แล้วเหลือบขึ้นมองตาเงาชายอีกครั้ง ถามเบาๆ ว่า

“เคยพบมาด้วยตัวเองบ้างหรือเปล่า หรือเพียงแต่เอาตามที่เคยได้ยินบอกเล่ามา”

“ผมเคยได้ยินคำบอกเล่ามาก่อน ไม่เคยเชื่อเหมือนเช่นที่ผู้กองไม่เชื่อในขณะนี้ แต่อย่างน้อย ผมก็เคยพบกับพวกมันมาแล้วครั้งหนึ่ง ทางป่าด้านตะวันออกของแนวลำน้ำสาละวิน เขตตะนาวศรีตอนเหนือ”

จอมพรานอึ้งไปอีตื้อ ไชยยันต์ครุ่นทนอยู่ไม่ได้ ขยับปากขึ้นอีกครั้ง แต่เชษฐาผู้เยือกเย็นและรอบคอบกว่า ยกมือขึ้นห้ามไว้เสียก่อนเป็นสัญญาณให้สงบ เขารู้ดีว่าพรานใหญ่กำลังอยู่ในระหว่างใคร่ครวญหนัก สอบถามอะไรเงาชายเกี่ยวข้องกับเรื่องที่คณะฝ่ายตนยังไม่อาจเข้าใจได้

กระจำจัดนัก ไม่สมควรที่จะขัดจังหวะซักถามซ้อนขึ้นมาก่อนทั้งสิ้น สิ่งที่จะทำได้ในขณะนี้ก็คือ คอยจับคู่อาการและคำพูดโต้ตอบของทั้งสอง ซึ่งยังไม่ช่วยให้กระจ่างได้

“พบยังง เมื่อไหร่?”

“พิเศษมาแล้ว ผมต้องเที่ยวล่าสัตว์อยู่ในเขตตะนันดาอี เลาะขึ้นไปตามเทือกเขาสูงใกล้ แนวฝั่งสาละวิน บางสิ่งบางอย่างเตือนให้รู้ตัวว่าถูกติดตาม ผมเร่งหาที่ซ่อนตัว ทำรอยลวงไปทาง หนึ่ง แล้วปีนต้นไม้ขึ้นแอบบนคาบใหญ่ ไม่นานผมก็เห็นมันโผล่ออกมาจากพงทึบรอบด้าน แล้ว กระจายกันออกค้นหาผมเหมือนเสือตามสุดกลั่นเนื้อ แต่มันไม่เห็นผม พอมันไปกันแล้ว ผมก็ลง จากต้นไม้ ออกติดตามรอยสะกดหลังพวกมันไป ครึ่งวันต่อมา ผมก็พบหลักฐานตามที่ได้ยินมาก่อน...”

เงาชายเสี่ยงแหบหายเข้าไปในลำคอ กลิ่นน้ำลายฝืดๆ

“เล่าไปให้ละเอียด!”

“ศพของพรานป่าชาวยะไข่คนหนึ่ง มีรอยถูกฆ่าและ่างกินสดๆ ในปากถ้ำตื้นๆ เหนือ ใหญ่เขาตอหนึ่ง เหตุการณ์เกิดขึ้นประมาณ 2 ชั่วโมงก่อนหน้านี้ผมจะไปถึง เศษกระดูกบางส่วน และหัวของเขาเท่านั้น ที่ถูกทิ้งไว้ให้เห็น มันไม่พบผมแต่บังเอิญไปพบพรานยะไข่คนนั้นเข้าแทน ผมรู้จักเขาดี เขาชื่อทวยโล่”

“ฮือฮือ!!”

เสียงไชยยันตร์ร้องลั่นออกมาอย่างลึมดัว แม้จะจับกระแสดความโต้ตอบระหว่างรพินทร์กับ เงาชาย ยังไม่ได้ถนัดชัดเจนกว่าอะไรเป็นอะไร แต่ถ้อยคำประโยคหลังของจอมพเนจร ก็ทำให้ คณะผจญภัยชาวกรุงทั้งสามเียนวาบเข้าไปถึงไขสันหลังอย่างบอกไม่ถูก ดารินจับแขนพี่ชายบีบ แน่นอย่างลึมดัว คงมีแต่เชษฐาเท่านั้น ที่ตะแคงหูจับฟังอยู่ในอาการสงบ

รพินทร์ชำเลื่องไปทางคณะนายจ้างของเขาแวนหนึ่ง แล้วกลับไปจับอยู่ที่เงาชายตามเดิม

“แล้วหลังจากนั้นล่ะ?”

“ผมถอยกลับ หนีเอาตัวรอดอย่างรวดเร็วที่สุด เท่าที่ความสามารถในการเดินป่าของผมจะ อำนาจให้ได้ กลางคืนตอกทอยนอนบนยอดไม้สูง กลางวันเลาะลัดค้อมไปอย่างสัตว์ป่า มันได้กลิ่น ผมอีกในตอนสายของวันรุ่งขึ้น โอบล้อมสกดเข้ามาตามวิธีของมัน ไม่มีนักล่าชนิดใดจะชำนาญใน การสะกดแกะรอยเหยื่อได้เท่าสาเงาเขียว เหมือนภูตผีจะคอยกระซิบนำทางมันตลอดเวลา พอดกเที่ยง ผมก็เข้าตาจน หมดทางออก”

“เกรอดมาได้อย่างไร?”

เงาชายเปิดริมฝีปากออกไปในลักษณะเสะ ดาวาวโรจน์หิยมเกรียม

“ผมตอบการล่า ด้วยการล่า แทนที่จะหาทางหนีอย่างเดียว ผมทำอุบายหลอกล่อให้มันเข้า ทางปิ่นทีละคน โดยที่มันไม่รู้ตำแหน่งแน่นอนว่าผมอยู่ที่ใด พอพวกมันถูกยิงตายไปทีละคนครบ คนที่สี่ มันชะงัก ผมรอดมาได้เพราะปิ่น .44-40 กระบอกนั้น และด้วยกระสุนที่มีติดตัวอยู่ไม่เกิน 15 นัด แม้ลูกมันจะเก่าเต็มที มันก็ลั่นทุกนัดที่ยิงไป เมื่อพ้นเหตุการณ์นั้นมาแล้ว ผมบอกตัวเองว่าผมได้

ฝันร้ายไปในขณะที่บอกอยู่กลางดง ไม่อยากจะเชื่อว่ามันเป็นความจริง จนกระทั่งมาเห็นรอยตีนนี้เข้าอีก”

พรานใหญ่ก็ครีมีฝปาก กวาดสายตาไปรอบๆ อีกครั้ง แล้วล้วงเอาแผนที่ออกมาคลี่ดู

“บริเวณป่าที่พบกับพวกนี้ มันเหนือขึ้นไปมาก ถ้าจะเปรียบเทียบกับตำแหน่งที่เราอยู่ที่นี่ มันไม่น่าจะเพ่นพ่านลงมาถึงเลย”

“ป่ามันมีเขตติดต่อกันหมด ผู้กอง”

งาชยาตอบสั้นๆ

จอมพรานยกมือขึ้นขยี้ปลายคาง แล้วหันมาสบตา ยิ้มให้แก่อนายจ้าวเขาเป็นครั้งแรก

“สถานการณ์มันไม่เข้าท่าเสียแล้วละครับ แต่ผมคิดว่าคงไม่ร้ายแรงน่าวิตกอะไรนัก”

“โปรดบอกให้กระจ่างหน่อย อะไรมันเป็นอะไร พวกผมสามคนนี่นะ ใจร้อนแทบระเบิดอยู่แล้ว”

ไชยยันต์พูดออกมาโดยเร็ว

“สาวเขียว เป็นชื่อที่พวกชาวป่าชาวเขาถือกันว่าเป็นผีดิบประเภทหนึ่ง แบบเดียวกับอันตรายลี้ลับนำสะพรึงกลัวในดงลึกทั้งหลาย เชื่อกันมานานแล้วว่ามันมีตัวตนอยู่จริง แต่ก็ไม่มีใครยืนยันได้แน่ชัด ผมเองก็นานๆ จะได้ยินพรานรุ่นเก่าเอ่ยถึงสักทีหนึ่ง ไม่เคยพบด้วยตัวเองมาก่อน เพิ่งจะมาได้รับการยืนยันจากงาชยาเดี๋ยวนี้เอง ถ้ามันมีจริงอย่างงาชยาว่า ก็แปลว่ามันเป็นมนุษย์ป่าเถื่อนหลงสำรวจเผ่าหนึ่ง นิสัยเหี้ยมโหดร้าย ไม่ผิดอะไรกับสัตว์ป่า และจุดเด่นชัดพิเศษของมันก็คือ ล่าสัตว์ทุกชนิดกินเป็นอาหารโดยไม่ละเว้น แม้แต่มนุษย์ด้วยกัน หากคนละพวกกับมัน มันจะเป็นคนป่าตระกูลไหนหลงเหลืออยู่ในโลกนี้มาได้อย่างไร เกินกว่าที่เราจะรู้ได้ ผมแหว่แต่ชื่อของมันในฐานะนิยายเท่านั้น ไม่เคยได้รับรายงานแจ่มชัดสักครั้งเดียว นอกจากที่ได้ยินจากปากคำของงาชยาเดี๋ยวนี้”

“สนุกละซีโฮ้ย!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่คราง สีหน้าปั่นป่วน หันไปสบตาเซษฐาสั้นเล็กน้อย

“งาชยาสาบานว่าเป็นความจริง นายหญิง อย่างน้อยที่สุดก็จริงเท่าที่งาชยาได้พบมากับตัวเอง”

คำตอบของอดีตนายทหารกองโจรกระเหยิง หน้าแน่นมั่นคง

“ขณะที่แอกพบ พวกมันมีจำนวนสักเท่าไร?”

“หมูนั่น มีอยู่ประมาณ 20 กว่าคน นายทหาร”

“ลักษณะหน้าตา รูปร่าง เครื่องมือหรืออาวุธที่ใช้?”

งาชยาเบิกตามองออกไปยังแนวป่าทึบ อย่างปราศจากที่หมายเหมือนจะเพ่งภาพในอดีตให้ปรากฏขึ้น

“ไม่เหมือนกับชาวเขาเผ่าที่แฉะขี้จู้จี้ แต่เหมือนสัตว์ป่า สกปรกรูปร่างกว่าต้องเหลือง
 คุ้ยอำมหิตยิ่งกว่าว่าที่ขอบลำห้วยมนุษย์ ป่าเถื่อนกว่าลัวะ มีแต่เพียงหนังสัตว์ปิดกายท่อนล่าง ผม
 ยาวกระเซิง ไข่หอก มีดดาบใบใหญ่ และธนูชบขางน่องเป็นอาวุธ ชอบขุดหลุมปักขวากดักคนและ
 สัตว์ บางขณะก็ใช้บ่วงแร้ว ร่างกายทาด้วยน้ำยางจากใบไม้จนเขียวคล้ำ พอกหน้าด้วยดินขาว ร้อง
 เป็นเสียงนกหรือสัตว์ป่าได้เหมือนทุกชนิด สำหรับใช้ในการส่งสัญญาณ เคลื่อนไหวไปในป่าได้เร็ว
 และลึกลับเหมือนเงาปีศาจ”

ไชยยันต์มองตาเขยฐาด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก กระซิบ

“มันเป็นไปได้หรือ?”

หัวหน้าคณะยิ้มเกรียดย

“ประสบการณ์ที่ผ่านมา มัน ‘ลบ’ คำถามชนิดนี้ออกไปจากความรู้สึกของเรานานแล้ว
 ไม่มีอะไรที่จะเป็นไปได้หรือไชยยันต์”

แล้วเขาก็หันไปทางพรานใหญ่

“เมื่อคืนผมได้ยินแฉะขี้จู้จี้คุณ แต่จับกระแสความไม่ได้ชัดเจน ได้ยินแว่วๆ ว่าแฉะขี้
 พบเจ้าพวกมนุษย์ผีป่าในเขตตะนินดาอี ใกล้แนวฝั่งสาละวินไม่ใช่หรือ มันเป็นป่าตอนใด อยู่ที่
 ไหน?”

“ตะนินดาอี หมายถึงเขตที่เราเรียกกันว่าตะนาวศรีนี้แหละครับ แต่มันอยู่ทางฝั่งพม่า
 สาละวินก็คือแม่น้ำสาละวินหรือแม่น้ำคงนั่นเอง บริเวณที่แฉะขี้บอกว่าได้พบเจ้าพวกนี้ ผมเข้าใจว่า
 จะเป็นดงลึกในรัฐกะเหรี่ยงด้านเหนือ”

“แล้วเจ้าพวกนั้นมันจะเพ่นพ่านเข้ามาถึงนี้ได้อย่างไร?”

คารินเอ่ยกับเขาอย่างลึมเรื่องขุนเคืองชั่วขณะ เพราะความตื่นต้อสถานการณ์ ซึ่งมี
 อิทธิพลอยู่เหนือเหตุจุกจิกของหัวใจ

“ผมขอเรียนให้พวกคุณทั้งสามทราบเสียเดี๋ยวนี้เลยครับ”

จอมพรานกล่าวห้าวๆ ยิ้มขมปรากฎขึ้นที่ริมฝีปากอันครีมีไปด้วยหนวดเครา

“พวกคุณไม่รู้ตัวเองเพราะผมก็ไม่ได้เรียนให้ทราบ ขณะนี้เราไม่ได้อยู่ในเขตประเทศไทย
 แล้ว เราก่อนออกเส้นพรมแดนมานานแล้วทีเดียวก ตั้งแต่แฉะขี้เริ่มตอกทอย และเราไต่กันมาบนสัน
 เขากันอย่างขนานใหญ่ครั้งนั้น หัวขโมยเป็นแหล่งสุดท้ายที่เราขึ้นอยู่บนแผ่นดินไทย ดงที่เราบุก
 มานี้เป็นเขตเรียกว่า ‘ตะนินดาอี’ มันเป็นดงที่ติดต่อกับรัฐกะเหรี่ยง ไม่เคยมีนักสำรวจป่าคนใด
 สามารถบุกเข้ามาค้นคว้าสำรวจมันได้ทั่วถึงแล้วกลับออกไปเขียนรายงานได้...”

พร้อมกัน เขาก็ชี้ไปทางด้านเหนือ

“ถ้ามุ่งเหนือโดยตลอด ประมาณสิบวัน เราจะพบแม่น้ำสาละวิน ปากกับเขาเชื่อมกันได้
 ตลอดหมด โดยอาศัยทิวติดต่อกันเป็นพิค เพราะฉะนั้นไม่มีปัญหาเลยว่า ถ้าเจ้ามนุษย์ผีดิบเผ่านี้มีอยู่
 จริง และแฉะขี้ได้เผชิญมาเป็นความจริง ทำไมมันจึงจะเพ่นพ่านมาถึงที่นี่ไม่ได้”

คำพูดของเขา ทำให้คณะผจญภัยชาวกรุงหันมามองดูตากันเองอย่างงงๆ

“ผู้กอง! นี่เราเพิ่งจะมารู้ตัวเอาเดี๋ยวนีเองว่า เราข้ามพรมแดนมาตั้งลึกโขแล้ว นี่แปลว่าเราข้ามสันตะนาวศรีมาแล้วรี”

รพินทร์กัมศิริชะลง

“ข้ามมาแล้วครับ ก่อนจะลงหุบหามาหอนด้วยซ้ำ! ถ้าดูในแผนที่สากลในขณะนี้ก็จะได้ว่า เราก็บ่ายหน้าขึ้นเหนือ พื้นที่ผืนดินตายขึ้นมายุ่งในเขตรัฐกะเหรี่ยงแล้วด้วย กำลังจะทะลุขึ้นไปบรรจบกับรัฐกะยา ต่อไปก็อาจเป็นแดนของพวกเขาไทยใหญ่ ซึ่งต้องสุดแล้วแต่แผนที่ของมหานรธา จะชี้ให้สังเกตต่างๆ จากลักษณะของป่า และภูเขาที่จะทราบได้ดี ป่าเขตไทยของเรา ไม่สลับซับซ้อนเหมือนเช่นที่เราเผชิญอยู่ที่นี่ เรากำลังบุกบั่นกันอยู่ในดงอันลึกลับของป่าพม่า อนาคตจึงเป็นสิ่งที่เดาอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น”

“นึกไปไม่ถึงเลย...”

เชษฐาพิมพา

“เรามัวแต่เผชิญกับปัญหาต่างๆ คิดพันกันมาตลอดจนไม่ทันเฉลียวใจคิดถึงระยะเดินทางของเรา แล้วก็ไม่เคยสนใจถามคุณสักครั้งว่า เราห่างจุดเริ่มต้นมาเท่าไรแล้ว ถ้างั้นก็ไม่มีอะไรสงสัยแล้ว ลงว่าถ้าขณะนี้เรามะงุมมะงาหรากันอยู่กลางดงเขตพม่า มันเป็นป่าที่ไม่มีรายงานสำรวจอย่างแน่ชัดมาก่อนจริงอย่างคุณว่า ความรู้ทางภูมิศาสตร์ที่บอกเราอยู่แล้วว่า สภาพของป่ามันลึกล้ำขนาดไหน ชาวเขาหรือคนดงในเขตป่าประเทศไทยของเรา ก็รู้ๆ กันอยู่แล้วว่ามีอยู่ไม่กี่เผ่าเท่านั้น แล้วก็ไม่ได้กับป่าเถื่อนดุร้ายอะไรนัก แต่ถ้ามันเป็นป่าเขตนอกสำรวจของพม่าก็น่าคิด แล้วนี่จะให้เข้าใจว่าอย่างไร เมื่อคืนนี้ไอ้พวกสาบเสือมาเลียบเลียขี้ด้อมๆ มองๆ เราอยู่”

“คงจะนำลายสอ อยากเอาพวกเรากันใดคนหนึ่งเสียบไม้ ทำบาร์บีคิวเต็มทีแล้ว”

ไชยยันต์เสริมต่ำๆ พร้อมกับห่อไหล่ลง

“คงไม่ง่ายสำหรับมันนักหรอกครับ สำหรับคณะของพวกเราสิบคน...”

รพินทร์ตอบมา พร้อมกับหัวเราะ

“ผมก็เชื่อมั่นมันคงจะคิดอย่างนี้อยู่เหมือนกัน ถ้าไม่จริงเมื่อคืนนี้มันคงจะจู่เข้าเล่นงานเราแล้ว โชคดีอยู่อย่าง ที่เราบังเอิญรู้ตัวเสียก่อน ผมไม่คิดว่าจะมีอะไรหนักใจนัก เรากลับไปทานอาหารเข้ากันเถอะครับ ค่อยหาหรือกันทีหลัง”

ทั้งหมด พวกกันกลับขึ้นมาอยู่ที่พักด้วยความรู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาวอย่างไรบอกไม่ถูก

ระหว่างการรับประทานอาหาร ซึ่งต่างเร่งรีบกินเพื่อรองท้อง เขากำลังให้หมดการะไปเสียโดยเร็ว และด้วยความไม่เป็นสุขนัก คณะนายจ้างสอบซักถามเงาอย่างละเอียดอีกครั้ง ถึงเจ้ามนุษย์ผีดิบ ‘สาบเขียว’ และต่างอดไม่ได้ที่จะรู้สึกตื่นเต้นจนงง เมื่อทราบว่าขณะนี้ คณะเดินทาง

ทั้งหมดได้ข้ามพ้นสันตะนาวศรี อันเป็นแนวพรมแดนกันเขต เข้ามาอยู่ในคงคิลลับของฝั่งพม่าแล้ว

มันเป็นการล่องลำเข้ามาโดยไม่ทันเฉลียวคิดรู้สึกตัวเลย หากกรพินทร์ไม่บอกขึ้น ทั้งๆ ที่ต่างก็ยอมรับรู้ไว้ล่วงหน้าแล้ว ในความทຸກกันดารวิบากของดินแดนมหากัณฑ์ที่จะบุกขึ้นไป ก็ยังอดที่จะใจหายไม่ได้ เมื่อทราบว่าพงไพรที่เหยียบยืนอยู่นี้ เป็นดงมหากาฬนอกประเทศ มันเป็นความรู้สึกนึกคิดโดยทั่วๆ ไปของมนุษย์ทุกคน ยามเมื่อสำนึกว่าตนเดินอยู่ในเขตดินแดนของตนเองแท้ๆ โฉนจึงมาผละออกนอกประเทศเช่นนี้

แล้วก็มาเผชิญเข้ากับปัญหา ที่ไม่ได้มีการเตรียมกายเตรียมใจมาก่อน นั่นก็คือสาางเจียว! ซึ่งปัญหานี้ นักมานุษยวิทยาอย่างแพทย์หญิงคาริน วราฤทธิ์ ก็ไม่สามารถจะใช้ความรู้เท่าที่ศึกษาร่ำเรียนมาตีแตกออกไปได้ สิ่งที่ได้รับฟังจากเงาชาย มันดูจะค้านกับหลักวิชาไปหมดทุกอย่าง ทว่าสิ่งต่างๆ ที่ห่อหุ้มได้เผชิญพบเห็นมาแล้วด้วยตาตนเอง ตลอดระยะการเดินทางมาห้วยครั้งนี้ มันทำให้ห่อหุ้มและผู้ร่วมคณะไม่อาจพอที่จะเห็นเป็นเรื่องเหลวไหลโคมลอย เหมือนเช่นที่เป็นความรู้สึกครั้งแรก สมัยที่เริ่มต้นออกเดินทางระยะต้นๆ

“จริงของคุณ ผู้กอง ยิ่งล่องลำลึกเข้ามา เราก็คงพบอะไรแปลกๆ พิสดารชนิดคาดไม่ถึงเป็นลำดับ ซึ่งความจริงมันให้ประโยชน์อย่างมหาศาลแก่การสำรวจคงคิลภคพื้นนี้ของเรา ที่ไม่เคยมีใครสามารถให้รายงานแน่ชัดมาก่อน แต่น่าเสียดายเราไม่ได้เดินทางมาครั้งนี้เพื่อการสำรวจ เรามาในวัตถุประสงค์สำคัญอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งจะยอมให้สิ่งอันน่าศึกษาค้นคว้าเหล่านี้ มาเป็นอุปสรรคถ่วงวัตถุประสงค์ใหญ่ของเราไม่ได้ คุณมีแผนอย่างไรแล้วหรือยัง สำหรับเจ้าพวกสาางเจียวที่ทำให้พวกเราต้องสะดุ้งร้อนสะบัดหนาวอยู่นี้”

ไชยยันต์หันมาเอ่ยกับพรานใหญ่เป็นงานเป็นการ ภายหลังจากซบซิบหาเรื่องกันเองในระหว่างฝ่ายตน

รพินทร์ ไพรวัลย์ เปิบข้าวคำสุดท้ายเข้าปาก แล้วกรอกน้ำดื่มตามเข้าไป สิ้นน้ำอาการของเขาเฉยๆ ยากที่จะอ่านความรู้สึกได้อยู่เช่นเดิม

“อย่างที่ผมเรียนแล้วครับ ไม่ต้องกังวลอะไรมาก เพียงแต่ระมัดระวังเพิ่มขึ้นเท่านั้น และมุ่งตามเข็มเดิมของเรา โดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง...”

เขาตอบ หันไปออกคำสั่งให้พวกลูกหาบเตรียมเก็บของออกเดินทาง แล้วหันมากล่าวต่อว่า

“มันอาจไม่เผ็ดพานเข้ามายุ่งเกี่ยวอะไรกับเราเลยก็ได้ หรือถ้ามันเข้าเล่นงานเรา อย่างที่เล่นงานเงาชายมาแล้ว ปีนสิบกระบอกของเราด้านมันอยู่ อาวุธสมัยหินกับดินขบในโตร มันเปรียบกันไม่ได้หรอกครับ ผิดนักก็เอาลูกปืนให้มันกินแทนเนื้อคนที่มันเคยชอบดูเสียบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง .600 ในโตรฯ ของคุณไชยยันต์เคยถล่มกะโหลกช้างหรือสะบ้ากแรดมาแล้ว คราวนี้อาจมีโอกาสดูได้ลองซ่อมเป่าเข้ามนุษย์ป่าเถื่อนหลงสำรวจพวกนี้ดูบ้าง ผมว่าถ้าถูกหัวก็อาจจะคอด้วนไปเลย

เหมือนๆ กับไอ้ตัวที่ระเบิดในโตรของเงชาตัวนั้น มันเป็นเพียงแค่ปัญหาเล็กๆ เท่านั้นครับ เมื่อเปรียบเทียบกับที่เราผ่านมาแล้ว”

กล่าวจบ เขาก็หัวเราะอยู่ในลำคอ ไม่มีอาการวิตกกังวลอย่างใด แต่เชษฐาผู้รอบคอบและช่างสังเกต ย่อมตามทันว่านั่นเป็นการพูดเพื่อปลุกปลอบ ให้กำลังใจเขา อันเป็นตรงข้ามกับความรู้สึกแท้จริงในขณะนี้

คนอย่าง รพินทร์ ไพรวลัย ไม่ใช่คนประมาทหรือมองข้ามอะไรไปได้ง่ายๆ แต่เขามีบุคลิกของผู้นำที่ดูอยู่อย่างหนึ่ง คือจะไม่ทำอะไรให้ผู้ร่วมทางหรืออยู่ในความรับผิดชอบขวัญเสียเป็นอันขาด โดยการแสดงท่าเหมือนไม่เกิดอะไรขึ้น และตัดการวิตกวิจารณ์ออกไปเสีย

สิ่งที่หัวหน้าคณะจะสังเกตเห็นได้จากจอมพรานอีกอย่างหนึ่งก็คือ แต่ไหนแต่ไรมา นับตั้งแต่เริ่มออกเดินทาง รพินทร์ไม่เคยใช้ปืนสั้นติดตัวเลย ที่เอวของเขาจะมีแต่มีดโบว์ยาวขนาดแปดนิ้วติดเข็มขัดอยู่เท่านั้น แต่ในการเตรียมออกเดินทางต่อในเช้าวันนี้ พรานใหญ่ล้วงเข้า .44 แม็กนัม อันเป็นปืนของเชษฐาเอง ที่มอบให้เขาไว้เป็นส่วนตัว ตั้งแต่ยังอยู่บ้านพักหนองน้ำแห่งก่อนออกเดินทาง ออกมาจากยามหลัง บรรจกระสุนลงในเพลิงเต็มอัตรา แล้วเอากระสุนสำรองใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อทั้งสองด้าน เหน็บปืนไว้ที่เข็มขัดด้านหลัง เพราะไม่มีเข็มขัดปืนสั้นโดยเฉพาะเหมือนกลุ่มนายจ้าง ไชยยันต์เหลือบไปเห็นเข้าก็ร้องทักมาว่า

“อ้อ! ปืนกระบอกนั้นยังอยู่ เอาติดตัวมาด้วยหรือนี่ ตั้งแต่ให้ไปแล้วไม่เคยเห็นเลย ผมนึกว่าคุณเก็บไว้ที่บ้านหนองน้ำแห่งเสียอีก”

“ผมเอาติดตัวมาด้วยครับ แต่เก็บไว้ในยามหลังตลอดเวลา เพราะยังมองไม่เห็นความจำเป็นที่จะใช้มัน”

อดีตนายทหารปืนใหญ่หัวเราะ มองดูจอมพรานด้วยสายตาชื่นชม นึกอยู่ในใจว่า บุรุษผู้นี้รอบคอบรัดกุมเสมอ ไม่เคยส่อความหะหลวมใดๆ ให้เห็นเลยสักครั้ง คารินชำเลื่องชนิดหนึ่ง หล่อนเองก็กำลังมีความรู้สึกเช่นเดียวกับไชยยันต์แต่ไม่ปริปากเช่นไร มรสุมหัวใจที่ถูกคามหนักมาเมื่อคืนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว มาพบกับปัญหาอันทำให้จิตใจไม่ปกติเข้าในเช้าวันนี้อีก ทำให้นักผจญภัยสาวเชื่อพระวงศ์ศรีนครินทรธรรมาธิราชยิ่งขึ้น

จะจิตใจเข้มแข็ง อาจหาญทรหดสักปานใดก็ตาม สิ่งที่เงชาเล่าให้ฟัง มันก็อยู่ในหูของหล่อนสั้นสะเทือนขวัญใช่น้อย หลับตาวาดภาพไปถึงฉากในภาพยนตร์ที่หล่อนเคยดูอย่างหวาดเสียวสมัยเมื่อยังเป็นเด็ก เกี่ยวกับเรื่องของคนล่องป่าไปเผชิญหน้ากับมนุษย์ป่าเถื่อน ที่มองเห็นมนุษย์ด้วยกันเองเป็นสัตว์อันโอชะ แล้วก็อดสยงใจเสียมิได้

อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง สมมติว่าในระหว่างการเดินทาง ทั้งคณะถูกดักโจมตี แล้วพลาดท่าเสียที ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของพวกมัน แต่แล้วหญิงสาวก็ฝืนใจข่มความหวาดหวั่นพรั่นพรึงลง เมื่อบอกกับตนเองว่า รอบด้านของหล่อนล้วนแล้วแต่บุคคลที่เต็มไปด้วยสมรรถภาพ ควรแก่การอบอุ่นใจทั้งสิ้น ภายใต้อำนาจของ ‘เจ้าไพร’ คนนั้น แน่ละ ถ้าคนคนนี้อยู่เคียงข้าง หล่อนหาหวั่นเกรง

อะไรสักอย่างหนึ่งไม่ ครั้นแล้วก็อดที่จะนึกตำหนิตนเองไม่ได้ ทำไมตนถึงหมั่นแข่งชักหักกระดูก
เขาผู้นั้นนัก คิดแล้ว เจ้าตัวก็ลอบถอนใจเบาๆ ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน

“เราเคยเผชิญกับปัญหาใหญ่ๆ มาแล้วก็จริง...”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้น ขณะที่เหวี่ยงเป้ขึ้นหลัง หันไปให้น้องสาวช่วยรัดสายเข็มขัดให้

“แต่นั่นเป็นสัตว์ดิรัจฉานเท่านั้น จะปาเถื่อนโง่เง่าสักขนาดไหน เลห์เหลี่ยมไหวพริบมัน
ต้องเหนือกว่าสัตว์แน่ๆ และที่สำคัญที่สุดก็คือ ทั้งสิบชีวิตพวกเราที่มาด้วยกันนี้ ผมไม่ต้องการให้
ชีวิตใดชีวิตหนึ่ง ต้องพลีชีพลงไปเป็นอันขาด คุณประมาณการณ์ไว้แล้วหรือยัง?”

“ประมาณการณ์อะไรครับ?”

“พวกสาบเชิงวมีอยู่จำนวนสักเท่าไร?”

“ยากที่จะเดาเหลือเกินครับ แต่จากรอยเท้า เฉพาะที่มันย่องเข้ามาดูเราเมื่อคืนนี้ เพียงไม่
เกิน 10 คนเท่านั้น ผมก็ไม่อยากจะเชื่อเหมือนกันว่า มันจะมีอยู่เพียงแค่นั้น”

“นั่นอาจเป็นหน่วยลาดตระเวนดูแลตลาดของมันก็ได้”

ไชยยันต์แสดงความเห็นอย่างททาร

“ส่งแมวมองเข้ามาสำรวจดูกำลังของฝ่ายเราก่อน แล้วพวกส่วนมากก็คอยดักเล่นงานเราที่
ใดที่หนึ่ง เมื่อโอกาสเป็นของมัน”

รพินทร์ยิ้ม

“ครับ ถ้ามันฉลาด ก็ต้องเป็นไปในรูปร่างนั้น ฝ่ายเราต้องพร้อมอยู่เสมอ ต่อไปนี้จะก้มหน้า
ก้มตาเดินกันถ่ายเดียวเห็นจะไม่ได้แล้ว ขอให้ระลึกไว้ทุกขณะจิตว่าทุกฝีก้าวย่าง เราตกอยู่ในสายตา
รู้เห็นของไอ้พวกผีป่าเหล่านี้แล้ว มันอาจปล่อยให้เราเดินทางผ่านไปเฉยๆ โดยไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับ
หรืออาจเข้าจู่โจมเมื่อไหร่ มันกำลังกั๊กอยู่ เตรียมกายเตรียมใจไว้ให้พร้อมนะครับ เหตุการณ์อันอาจ
เหมือนตอนที่เราปะทะกับกองทัพลิงครั้งนั้นก็ได้ ถ้าพวกมันมีจำนวนมากเกินกว่าที่คาดไว้ แต่ผมไม่
อยากจะคิดว่ามันจะกล้าบ้าเล็ดกับลูกปิ่นถึงเพียงนั้น แง่ซายมีปืนเพียงกระบอกเดียว ยิ่งมันคว้าไป
เพียงสี่คน ก็ยังทำให้มันชะงัก เอาตัวรอดมาได้”

“แต่ถ้ามันใช้ยุทธวิธีสายฟ้าแลบ จู่โจมพรวดเดียวถึงตัว ก็น่าคิดเหมือนกันนะผู้กอง เรายัง
มันไม่ทันแน่ ลำพังปืนแค่สิบกระบอก และส่วนมากก็ล้วนเป็นปืนล่าสัตว์ขนาดหนักทั้งนั้น มีลูก
ซองเพียงสองกระบอกเท่านั้น ปืนสั้นก็มีวงกระสุนจำกัดเพียงแค่หกนัด กว่าจะบรรจุใหม่ก็มีหวังได้
เล่นคาราเต้กันบ้างละ หรือยัง?”

คำพูดของไชยยันต์ ทำให้พรานใหญ่ต้องหัวเราะอีกครั้ง

“ก็น่าคิด อย่างผู้พันว่า...”

เขาตอบเย้าๆ พลอยมีอารมณ์ขันตามไปด้วย

“แต่กรณีอย่างที่ว่านั้น มันจะเกิดขึ้นได้ยากมาก ก่อนที่มันจะบุกเข้าถึงตัวเราในระยะ ประจัญบาน พวกเราจะต้องได้ยินเสียงก่อนแล้วและเตรียมรับมือทัน คะหยิ่นก็ดี แกงชาย หรือบุญคำ กี้ดี พวกนี้หูดีทั้งนั้น ไปไม้ลั่นแกรกเดียวก็บอกได้ว่าสิ่งที่ทำให้เกิดเสียงนั้น คืออะไร อาศัยเป็น เรดาร์ได้”

ตั้งใจไว้ว่าจะไม่แสดงความคิดเห็นอะไรอีกเลย แต่คารินก็อดรนทนอยู่ไม่ได้ ในปัญหาที่ หล่อกันครุ่นคิดอยู่

“ธนูอาบยาพิษ มันอาจปลิวมาทางที่ใดที่หนึ่ง ปีกอกหรือหลังใครเข้าสักคนหนึ่งก่อนที่จะ ทันรู้สึกตัว ในกรณีนี้ คิดแก้ไขกันไว้แล้วหรือยัง หรือว่าจะปล่อยให้มีการตายเกิดขึ้นเสียก่อน แล้ว ค่อยแก้ไขทีหลัง”

พรานใหญ่ชำเลื่องไปทางหล่อนิดหนึ่ง แล้วเบนไปทางอื่นเสีย ข้อข้องใจของคาริน มี เหตุผลควรคิดมากเสียกว่าปัญหาของไชยยันต์อีก แต่เขาก็มีคำตอบไว้เรียบร้อยแล้ว ในกรณีที่คนใด คนหนึ่งในคณะนายจ้างถามขึ้น

“ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ มีของแก้กันตกทั้งนั้น เมื่อมียาพิษได้ก็มีสิ่งที่แก้ยาพิษได้ เหมือนกัน ในคณะของเรามีนักเลงยางนองตัวฉกาจฉกรรฏมาด้วยคนหนึ่ง เขาชำซองดี ทั้งการผูกและการแก้...”

แล้วเขาก็ชูมือขึ้นขีดโดยแรง คะหยิ่น ผู้กำลังเตรียมเอาสัมภาระใส่คานหาบลูกกับแกงชาย หันหน้ามา รพินทรก็กวักมือเรียก เจ้านักเลงชาวคอยนำร่างอันสูงใหญ่เข้ามาทันที

“กะหยิ่น! นายหญิงสงสัยว่ายางนองของเจ้ามีฤทธิ์เดชอย่างไร และเมื่อใครถูกเข้าแล้ว จะ แก้ไขได้อย่างไร”

กะหยิ่นยิงฟันยิ้ม จัดแจงทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิกับพื้น ปลดไต้ส้อมๆ ที่มัดแน่นติดกับ หลังออกมาแก้ปากไต้ที่มัดไว้ด้วยเชือกออก ล้วงมือหยิบเอาปล้องไม้รวกเล็กขนาดหัวแม่มือ ยาว ประมาณหนึ่งคืบ มีไม้ระกำอัดไว้ทางด้านหนึ่งแทนจุก ออกมาวางไว้ตรงหน้า แล้วหยิบเอาท่อ ใบตองแห้งอีกหนึ่งชิ้นมาคลี่ออก ภายในบรรจุสิ่งที่มีมงคลดูๆ เหมือนเปลือกหรือรากไม้บางชนิด แต่ทว่าแตกเป็นฝอยและเยียวอ่อนนุ่มเป็นปุยเหมือนเปลือกตาลหมี มีสีเหลืองอ่อนๆ เป็นก้อน ขนาดกำมือใหญ่ๆ พรานพื้นเมืองทั้งสี่และแกงชายก็เข้ามาล้อมวงมุงดูอยู่ด้วย

คณะนายจ้างจ้องมองดูกะหยิ่นอย่างงงๆ ไม่เข้าใจว่าเจ้านายบ้านหล่มช้างกำลังจะทำอะไร ก็พอดีกับที่พรานใหญ่บอกมาว่า

“ในกล่องไม้รวกเล็กๆ ที่ปิดจุกไว้นั้น คือยางนอง อาวุธประหารสำคัญของพวกชาวเขา และคนดงทั้งหลาย ส่วนรากไม้ที่แตกเป็นฝอยปุยๆ นั้น เป็นว่านระงับพิษชนิดหนึ่ง ที่จะใช้แก้กัน ผมจะให้กะหยิ่นทำให้อู่อู่นี้ว่า ปฏิบัติการของยางนองมันเป็นอย่างไร และว่านชนิดนั้น จะแก้ไข ได้อย่างไร”

แล้วเขาก็ส่งภาษากับกะหยิ่น

เจ้านักเลงชาวดอย คึงมิดเห็นอันคมกริบออกมาจากเอว กรีดขวับเข้าให้ที่ข้อมือของตนเอง เป็นแผลยาวขนาด 2 ซม. ลึกพอที่จะให้เลือดไหลปรือออกมา แล้วตั้งข้อมือขึ้น ปล่อยให้เลือดไหลเป็นทางตามแขนลงมายังข้อพับ พรางยิ้มกริ่ม พยักหน้าส่งภาษาถึงความไปยังแฉขาย อดีตนายทหารกองโจรกะเหรี่ยงทรุดตัวลงนั่ง หยิบหลอดบรรจุยางनोंงของกะหยิ่นที่วางอยู่ตรงหน้า เปิดจุกออกอย่างระมัดระวัง ใช้ก้านไม้แห้งเล็กๆ จิ้มลงไปแล้วคึงขึ้นมา

สิ่งที่คณะผจญภัยชาวกรุงมองเห็นติดปลายก้านไม้จิ้มขึ้นมาคือ ของเหลวข้นสีดำสนิทชนิดหนึ่ง มีความเข้มข้นเหนียวหนืด ลักษณะคล้ายๆ น้ำยาง แม้จะไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ก็บอกได้ในทันทีว่า มันเป็นสีแห่งมรณะโดยแท้ แฉขายเขม้นมองหน้ากะหยิ่นเหมือนจะไม่แน่ใจ เจ้านักเลงใหญ่พยักหน้าร้องส่งมาด้วยเสียงหัวหนักแน่นอีกครั้ง จึงค่อยๆ แห่ปลายไม้ติดยางनोंงนั้น เข้าไปแตะกับกลุ่มเลือดที่หยดมากองอยู่ตรงข้อพับของกะหยิ่น

ท่ามกลางสายตาอันจ้องอย่างตื่นตะลึงของคณะนายจ้างทั้งสาม ทันทีที่ยางनोंงสัมผัสกับหยดเลือด...มันก็แปรสีอันแดงสด ให้กลายเป็นดำคล้ำไปในทันที แล้วค่อยๆ ไหลทวนจากข้อพับตามรอยที่เลือดไหลลงมา มุ่งขึ้นไปสู่บริเวณข้อมือ ที่ขณะนี้ตั้งชันขึ้น จุดหมายปลายทางของมันก็คือฟุ้งทวนเข้าหาปากแผล มองเห็นได้อย่างถนัด เพราะสีที่คล้ำผิดไปจากเลือดปกติ ประมาณสองนิ้ว ก่อนที่จะถึงปากแผล กะหยิ่นก็เอามือกดคดกั้นไว้ แล้วปาดไล่กลุ่มเลือดที่กลายเป็นพิษด้วยฤทธิ์ยางनोंงเหล่านั้น กลับลงไปกองอยู่ที่ข้อพับแขนตามเดิม พอปล่อยมีดออก มันก็ค่อยๆ แล่นทวนขึ้นไปอีก โดยอาศัยจากเลือดกลุ่มใหม่ที่เพิ่งไหลจากปากแผลมาจรดเป็นทางแล่นขึ้นไป

“ไอ้โฮ! ถึงขนาดนี้เชียวหรือ วังทวนเลือดขึ้นไปเลย”

ไชยยันตร์ร้องออกมาอย่างสยองใจ ในขณะที่เชษฐากับคารินขนลุก

“นี่แหละครับ เห็นเสียอย่างนี้ จะได้เข้าใจว่า ฤทธิ์เดชของยางनोंงเป็นอย่างไร ที่กะหยิ่นทำให้นี้ เป็นวิธีทดลองพิษของยางनोंงที่ทำขึ้นว่าจะแรงพอหรือไม่ ถ้ามันแรงพอมักจะต้องแล่นทวนสายเลือด มุ่งเข้าหาปากแผลอย่างนี้ พวกนักเลงยางनोंงทั้งหลายใช้วิธีทดสอบอย่างนี้ทั้งนั้น”

“ตาย! นี่เล่นลองกับตัวเองอย่างนี้นะรี”

คารินอุทานด้วยความหวาดเสียว พรวนใหญ่หัวเราะหึๆ

“ถ้าไม่ลองกับตัวเอง แล้วจะลองกับใครเล่าครับ พวกนี้ชำนาญมาก พอพิษที่ผสมเลือดจะแล่นเข้าไปถึงบาดแผล ก็เอามือกดกั้นไว้อย่างที่กะหยิ่นทำให้นั้น”

“แล้วถ้ากั้นไว้ไม่ทัน ให้มันเข้าถึงปากแผลได้ล่ะ?”

“ก็ฟัง ถ้าไม่มียาแก้ทัน”

กะหยิ่นทดลองเล่นกับมฤตยูร่ายนั้นอยู่สองสามครั้งอย่างชำนาญ ท่ามกลางความตื่นตะลึงหวาดเสียวของคณะนายจ้าง แล้วใช้มีดปาดสัดเลือดที่กลายเป็นพิษร้ายเหล่านั้นทิ้งไป ทำอยู่เช่นนั้น จนกระทั่งเลือดกลุ่มใหม่ไหลลงมาแทนที่ และไม่มีทีท่าว่าจะวังย้อนเข้าหาปากแผลอีก พรางพยักหน้าเตือนให้แฉขายเอายางनोंงแตะอีกครั้ง แต่คารินร้องท้วงมาโดยเร็ว

“เดี๋ยวก่อน! นี่จะเล่นลงกันจริงๆ เลยหรือ ถ้าปล่อยให้พิษเข้าบาดแผล แล้วยาแก้ไม่ได้จะว่ายังไง บ้าแล้ว! ลองกันแบบเอาชีวิตเสี่ยงอย่างนี้ไม่เอา!”

คะหยิ่นหัวเราะว่า

“ไม่ต้องกลัว นายหญิง พิษเข้าแผล คะหยิ่นก็แก้ได้ แต่คะหยิ่นจะให้นายหญิงสบายใจ ไม่ต้องให้เข้าแผลก็ได้ คะหยิ่นจะเอายาดูดพิษให้ดูข้างนอก”

ว่าแล้วเจ้าจอมโม่แห่งหล่มช้าง ก็หยิบวัตถุอันเป็นฝอยละเอียดขึ้นมาขยี้ในกำมือ ให้นุญคำเอาน้ำในกระบอกเทราดจนเปียกชุ่ม แล้วบีบน้ำออกเหลือเป็นก้อนหมาดๆ ฉีกแยกออกจากก้อนใหญ่มาส่วนหนึ่งขนาดเท่าหัวแม่มือ ถูเตรียมไว้ในมือขวา พักหน้าเป็นสัญญาณกับเงาชาย จอมพเนจรก็ตะก้านไม้ที่ติดขางน่องลงกับหยดเลือดที่กองอยู่บนซอกข้อพับแขนอีกครั้ง พิษค่อยๆ แล่นย้อนความชันของลำแขนขึ้นไป เหมือนปรอทที่ถูกไฟหล่นข้างล่าง อีกประมาณสองนิ้วจะเข้าถึงปากแผล คะหยิ่นก็เอาก่อนยาแตะหุ้มเข้าให้ที่ปลายของสายเลือด อันอยู่ตรงบริเวณข้อพับ

อย่างแปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่สุด ราวกับเล่นกล เลือดสีคล้ำที่วิ่งทวนขึ้นไปยังปากแผล ชะงักกึกเหมือนมีอะไรมาขัดไว้ ต่อมาก็ไหลกลับอย่างรวดเร็ว ดูซึมเข้าไปในก้อนขางนมหมดสิ้น ก้อนขาสีเหลืองก็แปรไปเป็นดำคล้ำไปในพริบตา

คะหยิ่นใช้ก้อนขางนั้นเช็ดเลือดพิษจนเกลี้ยง แล้วโยนทิ้งไป เอาฝ่ามืออีกข้างหนึ่งอุดบริเวณปากแผลไว้ห้ามเลือด

“พอจะเข้าใจหรือยังครับว่า ขางน่องมีปฏิบัติการของมันอย่างไร และขางนั้นมีประสิทธิภาพในการดูดพิษได้อย่างไร”

พราณใหญ่หันมากล่าวกับคณะนายจ้างของเขาเบาๆ พร้อมกันก็ส่งพลาสติกไปให้คะหยิ่นปิดแผล

“ฮือม! เต็ดแท้!...”

หัวหน้าคณะผู้ตลอดเวลามองดูอยู่เงียบๆ ราวออกมาอย่างพอใจ ตาเป็นประกาย

“มันดูเหมือนจะร้ายกาจศักดิ์สิทธิ์พอๆ กันทีเดียว ระหว่างยาพิษกับยาแก้ ว่าแต่มันจะทันกันหรือ สังเกตดูเจ้าขางน่องนั้นร้ายแรงเหลือเกินนี้ ขนาดทางไหลของเลือดนอกบาดแผลแท้ๆ และเป็นทางตั้งชันอย่างนั้น มันยังแล่นสวนขึ้นไปได้ ลงซึมเข้าบาดแผล มันมิได้กระจายพิษร้ายเฉียบพลันเร็วกว่านั้นสักสิบเท่าหรือ”

“ก็เอาเรื่องทีเดียวครับ แต่ถึงอย่างไร มันก็ไม่ทำให้ตายในเวลาฉับพลันกะทันหันนัก อย่างน้อยก็พอมีเวลาสำหรับการแก้ไขได้ทัน ถ้าไม่ล่าช้าปล่อยให้สาวยจนเกินไปนัก”

ไชยยันต์สุดลมหายใจอย่างปลอดโปร่งขึ้น ดบไหล่คะหยิ่นหนักหน่วงแล้วว่า

“ให้มันไฉยจี๊ซี คะหยิ่น ไม่เสียแรงเลยที่มีเข้ามากับพวกเราด้วย”

คะหยิ่นยังฟันขาวแฉ่ง

“พ่อของคะหยิ่น เคยฆ่าสาธยายมาแล้วสิบคน มันจับแม่ของคะหยิ่นไป พ่อไปตามกลับมาได้ รบกะไอ้พวกผีดิบอยู่สามวันสามคืน มันสู้พ่อคะหยิ่นไม่ได้”

“อูย! เอ็งเห็นมากะตารึวะ”

บุญคำขัดคอโพล่งมา คะหยิ่นแะปาก

“คะหยิ่นยังไม่เกิดเวลานั้น พ่อเล่าให้ฟัง คะหยิ่นพบมันเมื่อไรจะฆ่ามันให้เหมือนกับที่พ่อเคยฆ่า”

“อูย! เอ็งนี่มันก็ตลกจี๋โหมนี่แหละวะคะหยิ่น ข้าว่ากระดูกของเอ็งคงจะหวานกรอบสำหรับพวกมันทีเดียว”

พร้อมกับขากเสียสองอูย ตาพรานเต่าแห่งเขาอิมคริม ไสคอนายบ้านหล่มช้างหัวซุนไปท่ามกลางความครื้นเครงขึ้นเป็นครั้งแรก คะหยิ่นสบตาอุบอวบ หันมาค้อนบุญคำปะหลังปะเหลือกแต่ไม่กล้าตำแดงเดชอะไร เพราะเคยคร่ำสมฤทธิ์ตาเต่ากระดูกเหล็กมาแล้วแต่ไหนแต่ไร ถึงแม้จะแก่ ตัวพอมเกร็งเล็กน้อยก็จริง แต่ไม่ว่าจะเป็นปาลังปามบ ทั้งสองฝั่งตะนาวศรี ยกเว้นจากรพิณทร์ ไพรวัดย์แล้ว ไม่มีใครที่จะไม่รู้จักบุญคำ ซึ่งจัดว่าเป็นพรานอาวุโส ในด้านอายุและเวทมนตร์คาถาอาคม ตลอดจนกลเม็ดเด็ดพรายรอบตัวสารพัด

ก่อนเคลื่อนที่ เศรษฐาสั่งให้ทุกคนเตรียมกระสุนสำรองที่ใช้กับเหตุฉุกเฉินขึ้น โดยไม่เสียเวลาไปเปิดกล่องเอาจากคลังกระสุนกลาง เป็นการเตรียมกันอย่างเต็มอัตราศึก แล้วก็เรียกพวกที่ทำหน้าที่เป็นลูกหาบทั้งสามคู่ เข้ามานัดแนะสั่งการไว้วงหน้า

“ทันทีที่เกิดเหตุร้ายขึ้น ไม่ต้องห่วงของ ทิ้งหาบเข้าหาที่กำบังก่อน และให้ถือหลักปฏิบัติเช่นนี้ตลอดไปที่เกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น”

ทั้งหกรับทราบ เข้าใจคำสั่งเขาเป็นอย่างดี ภายหลังซักซ้อมกันเป็นที่เข้าใจแล้ว เศรษฐาก็รู้สึกปลอดภัยขึ้น

ผู้ร่วมคณะทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ทำหน้าที่เป็นลูกหาบทั้งหก ล้วนเป็นบุคคลที่เคยร่วมทีม และรู้ฝีมือจิตใจกันมาเป็นอย่างดีแล้ว จนพอจะมั่นใจได้ว่า วิกฤติการณ์มาถึงเมื่อใด คนเหล่านี้ย่อมรู้หน้าที่ของตน และเผชิญหน้ารับมือได้อย่างอิสระโดยไม่จำเป็นต้องห่วงกังวล เพราะแต่ละคนเหล่านั้นหาใช่ลูกหาบสามัญธรรมดาไม่ แท้ที่จริงก็ล้วนมือพรานชั้นยอดเยี่ยมหัวกระเด็นทั้งสิ้น ซึ่งไชยยันต์ขนานนามคนเหล่านี้ว่า ‘หกทหารเสือ’

การเดินทางก็เริ่มขึ้น มุ่งช่องเขาหัวแร้งอันเป็นเป้าหมายเดิม ฝนเมื่อคืนพรหมป่าบนเขาถูกนี้ไว้ชุ่มโดยตลอด ทำให้การไต่เขาเป็นอย่างลำบากยากเย็นเพราะหนทางลื่น

ทั้งหมดเคลื่อนที่ไปอย่างระมัดระวัง ข้ามฝั่งห้วยที่ปรากฏรอยดินอันเต็มไปด้วยลึบลมของเจ้าพวกผีไพร่นักล่ามนุษย์ ซึ่งมาป่วนเปื้อนอยู่เมื่อตอนหัวรุ่งของคืนที่แล้ว ยึดทางด้านซ้ายใหญ่

ตามทิศทางการไปของพวกมันอยู่พักหนึ่ง พอรอยดินเหล่านั้นหาย เพราะพื้นแข็งเป็นหิน ทั้งหมดก็พบตนเองเลียบเลาะไปในระหว่างไหล่สูงด้านตะวันตกเฉียงเหนือ แลเห็นช่องเขาหัวร้างไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก

ตลอดระยะเวลาการสำรวจตรวจสอบของทุกคน ไม่ปรากฏว่าจะมีร่องรอยของสางเขียวให้ปรากฏเห็นอีก มันอันตรายเกินไปอย่างปราศจากวิเวกประหนึ่งจะพากันติดปีกบิน หรือมิฉะนั้นก็อาจแยกไปเสียด้านอื่นคนละด้านกับที่รพินทร์นำตามมา

บรรยากาศของการเดิน เต็มไปด้วยความเครียดขมขื่น ต่างตื่นพร้อมอยู่ทุกขณะที่เคลื่อนผ่านไป ไรเฟิลที่ตามปกติสละพายอยู่กับไหล่ถูกลงมากระชับอยู่ในมือตลอดเวลา หลายต่อหลายครั้ง พรานใหญ่หุดยะงัก เหมือนจะดักจับรหัสท่ามกลางความเงียบสงัดของราวป่า อันสลับไปด้วยโตรกทรายชะง่อนหิน แล้วก็ออกเคลื่อนที่อย่างเบากริบต่อไป

คณะนายจ้างที่เว้นระยะประมาณ 20 หลา เดินเกาะหมุ่กันไปตามเบื้องหลัง ย่อมจะสังเกตเห็นว่า พรานนำทางใช้ความระมัดระวังอย่างยิ่งยวด เมื่อทิศทางที่จะผ่านไปเบื้องหน้านั้น เป็นภูมิประเทศอันไม่น่าไว้วางใจ เขาตรวจสอบดูตามพื้นดินก้อนหินและต้นไม้อยู่บ่อยครั้ง ท่ามกลางความอึดอัด หายใจไม่ทั่วท้องของคณะชาวกรุงทั้งสาม ซึ่งเขาไม่ถือว่า มหาภัยจะจู่โจมเข้ามาในรูปใดเมื่อไหร่ ประสาทตึงเครียดไปหมด บางสิ่งบางอย่างที่กดบังกับความรู้สึกของแต่ละคน อันไม่อาจกล่าวได้ถูกนี้ ทำให้ต่างเดินไปอย่างเงียบเชียบ ไม่มีใครปรินิพพานคำใดกันเลย แม้แต่ไชยยันต์ผู้เคยมีนิสัยช่างคุย

นอกจากฝั่งดวงดาวขนาดเจ็ดกว่าหัวแม่มือ ซึ่งมักจะบินหึ่งป่วนเปื้อนเข้ามาใกล้แล้ว ไม่มีสัตว์ชนิดใดปรากฏร่องรอยให้เห็นแม้กระทั่งนก ที่ตามปกติแล้วไม่เคยขาดเสียง แม้จะไม่เห็นตัวตลอดเวลาสองชั่วโมงเต็มๆ

พอขึ้นชั่วโมงที่สาม เจ้มนาคิก้าข้อมือของเซษฐาชี้บอกเวลา 10 นาฬิกาเศษเล็กน้อย หนทางก็เริ่มบ่ยลงหุบ ซึ่งเป็นแนวติดต่อกับช่องเขาหัวร้างที่มองเห็นอยู่เบื้องหน้า ไม่นานนักสภาพของป่าก็เริ่มแน่นทึบขึ้นอีก พื้นดินแห้งแข็งแสดงว่าฝนไม่ได้ตกมาถึงบริเวณนี้

ทันใดนั้น รพินทร์ผู้แหวกกิ่งไม้ชอกชอนนำไปเบื้องหน้า ก็หยุดชะงักนั่งอยู่ที่ก้อนหินใหญ่ลูกหนึ่ง จับเต็มไปด้วยตะไคร้และเฟิร์นเลื้อยเป็นพุ่มขมู่มเขียว ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งถูกพายุถอนรากเอนทับ และคาอยู่ในลักษณะนั้นมานานนม มีกล้วยป่าขึ้นอยู่ประปราย สลับไปกับมะค่าไฟที่ออกลูกตกเป็นข้อสีแดงพื้ดลันดา สอดแซมไปด้วยลูกไข่เน่า ลักษณะของพรานใหญ่กุ่มๆ เงยๆ อยู่ยังบริเวณนั้น เหมือนจะสะอึกใจในบางสิ่งบางอย่าง

เซษฐากับไชยยันต์ก็เคลื่อนตามเข้ามาถึงภายในไม่กี่อึดใจต่อมา โดยมีดารินผู้แทบจะหมดกำลังด้วยความอดโรยอ่อนเปลี้ยโศเด เข้ามาสมทบเป็นคนที่สาม

“มะไฟป่าหรือ คอแห้งเป็นผองอย่างนี้ มันคงเข้าที่อยู่มิเหมือนกันนะ”

ไชยยันต์กระซิบหอบๆ เอนตัวฟังกับก้อนหินใหญ่พักเอาแรง

“ครับ น่าน่าสนใจอยู่เหมือนกัน แต่ที่น่าสนใจกว่านั้นยังมี...”

“อะไร?”

แทนคำตอบ รพินทร์บ้วนปากไปที่ใต้เพิงหิน ซึ่งบัดนี้เขายืนอยู่ตรงหน้าบังมุ่มไชยยันต์ และเชษฐาซึ่งหยุดยืนกันอยู่อีกด้านหนึ่ง หัวหน้าคณะก้าวสวจากที่เก่าไปยื่นเคียงข้างพรานใหญ่ทันที พุ่งสายตาลงไปยังตำแหน่งที่เขาชี้บอก ไชยยันต์กับคารินก็ตามคิดเข้าไปด้วยความสงสัย แล้วทั้งหมดก็พากันยืนกันไปด้วยความพิศวงครมครัน

ใต้เพิงหิน อันมีลำต้นไม้ใหญ่หักพาดคร่อมทับไว้อีกหนึ่งต้น เป็นลักษณะคล้ายๆ ห้องคูหาเนื้อที่ประมาณ 5-6 ตารางเมตร พื้นปูไว้ด้วยใบตองแห้ง เหมือนสัตว์อะไรสักอย่างหนึ่งมาทำเป็นรังนอนไว้ นอกจากใบตองแห้งที่ปูพื้น ไม่มีต้นไม้หรือสิ่งรกรุงรังอันเป็นสภาพพื้นป่าโดยปกติให้เห็นเลย ตรงตำแหน่งปากเพิงที่รพินทร์ยืนอยู่ มีรอยก่อไฟเก่าๆ และกระดูกสัตว์เล็กประเภทนกหรือกระเจิงทั้งอยู่กลาดเกลื่อน พื้นใบตองแห้งที่ปูไว้ มีรอยนอน ลำต้นไม้ที่ล้มพาดแทนหลังคาส่วนหนึ่งก็มีรอยของมีคนตาก

ริมก้อนหินด้านซ้ายมือ ด้านนอกของบริเวณใต้เวี่ยงออกมา ไม้ท่อนขนาดข้อมือ กลมและตรงแหลมมีรอยตากบแต่งไว้ ยาวประมาณวาเศษ ตั้งพิงทิ้งอยู่ มันไม่ได้เป็นกิ่งไม้ตามธรรมชาติ หากแต่ถูกตัดและเหลาเอาไว้เพื่อใช้ในวัตถุประสงค์ถ้าไม่ใช่พลองก็ค้ำหมอก

ภายหลังจากสำรวจจิตใจเดียว ทั้งสามก็สามารถบอกได้ในทันทีว่า มันเป็นที่พัก หรือมิฉะนั้นก็ ‘รัง’ ของมนุษย์ประเภทหนึ่ง ไม่ใช่สัตว์แน่นอน แม้ว่าการเป็นอยู่จะใกล้เคียงกับสัตว์

“ที่พักนอนของไอ้พวกสาบเขียวรี?”

เชื้อพระวงศ์หนุ่มใหญ่หัวหน้าคณะ เอ่ยขึ้นแผ่วต่ำ กวาดตาไปรอบๆ

“ไม่ใช่หรือครับ ลักษณะแบบนี้ เป็นรังนอนของพวกมะราบริ?”

“มะราบริ?”

ไชยยันต์ขมวดคิ้วอูทานงๆ ไม่เข้าใจความหมาย คารินหันขวับไปมองตาพรานใหญ่โดยเร็ว

“หมายถึงพวกตองเหลืองรี?”

รพินทร์ก้มหัวลงนิดหนึ่ง มองตอบหล่อนอย่างประหลาดใจ แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่า ราชสกุลสาวผู้นั้น เป็นนักศึกษามานุษยวิทยา อย่างน้อยหล่อนก็ควรจะรู้จักคนคงเผ่านี้มาบ้างตามสมควร จากตำรา ผิดกับไชยยันต์และเชษฐาผู้ไม่สามารถเข้าใจได้ เมื่อเขาเอ่ยคำว่า ‘มะราบริ’ ออกมา

พี่ชายมองคูหนาน้องสาว

“หมายความว่ายังงัยกัน มะราบริ? ตองเหลือง มันเกี่ยวกันยังงัย?”

“ก็ผีต้องเหลืองนั่นแหละค่ะ พวกนี้เรียกตัวเองว่า ‘มะราบริ’ แปลว่า ‘คนป่า’ เราเรียก ผีต้องเหลือง แต่ลาวเรียก ‘ข้าต้องเหลือง’ แต่เอ๊ะ! เท่าที่รู้ ถิ่นของพวกต้องเหลืองอยู่แถวป่าเมืองน่าน แพร่ แล้วก็เชียงรายเท่านั้นไม่ใช่หรือ จะกระเซ็นกระสายมาถึงฟากนี้ได้อย่างไร”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่อยากจะให้คำตอบอย่างเดียวกับที่เงาชายตอบมาแล้ว เมื่อผม ถามถึงพวกสาบเจียว คำตอบของเงาชายก็คือ ป่าเขามีเขตแดนติดต่อกันหมดโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวก ต้องเหลืองเป็นเผ่าพเนจรเร่ร่อน ชอบย้ายถิ่นไปเรื่อยๆ อยู่แล้ว หลักฐานที่เห็นอยู่นี้ผมมั่นใจว่า จะต้องเป็นพวกต้องเหลือง มันหมายความว่า มีพวกนี้ป่วนเปื้อนอยู่แถวนี้ด้วยเหมือนกัน แต่ถ้าให้ แน่นอน ต้องบุญคำ...”

แล้วเขาก็หันไปทางพวกลูกหาบ ที่แหวกกรตามเข้ามาถึงที่หลัง กวักมือเรียกบุญคำเข้ามา พลาจชี้ให้ดูในเพิงไต้หินนั้น ตาพรานเผ่าพอมองเห็นเข้าก็ตาลุก

“มะราบริ!”

เกรียงออกมาเบาๆ

“ตรวจดูให้ละเอียดซิ กลุ่มนี้มีกี่คน ยังอาศัยเป็นที่นอนอยู่ หรือย้ายไปแล้ว ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

จอมพรานตั้งคนของเขา

บุญคำทรวดตัวลง คลานเข้าไปสำรวจไต้เพิงนั้นอย่างละเอียด ไข่มุกสตูกกลิ่นคมไปรอบๆ บริเวณอย่างชำนาญ แล้วแล่นออกมาตรวจตราบริเวณรอบๆ พักใหญ่ก็เดินหน้าตื่นเข้ามา

“พวกนี้มีอยู่เจ็ดแปดคน นาย มันผละรังนอนย้ายถิ่นอย่างกะทันหันเมื่อสามวันที่แล้วมา นี่เอง คงตกใจกลัวอะไรสักอย่างแน่ๆ หาไม่คงไม่ผลุนผลันแล่นหนีทิ้งร้างไปอย่างนั้น”

คณะนายจ้างกับพรานใหญ่แลตากัน

“ตกใจกลัวอะไรสักอย่าง ผละหนีไปอย่างกะทันหัน...”

เชษฐาพิมพ์ตามคำของบุญคำ กัดริมฝีปาก

“คำตอบ...เราก็คูเหมือนจะรู้กันอยู่ทุกคนแล้วไม่ใช่หรือ เมื่อได้หลักฐานแบบนี้”

รพินทร์ยังยืนนิ่ง ไชยยันต์หันไปทางสหายของเขาพลาจกระซิบ

“ไอ้พวกผีดิบสาบเจียวกระมัง ที่ทำให้ข้าต้องเหลืองพวกนี้กระเจิงไป?”

หัวหน้าคณะปาดแขนขึ้นเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก

“หรือใครมีข้อสันนิษฐานที่ดีไปกว่านี้ ช่วยกันคิดหน่อย”

พรานใหญ่หันมาทางกะหย่นผู้กำลังหยิบไม้ท่อนกลมยาวที่พึงอยู่ปากเพิง ขึ้นมาพิจารณา

“เจ้าพวกหล่มซ้าง ท่องเที่ยวไปในป่าละแวกนี้มาแต่เกิด เคยพบเห็นพวกมะราบริในแถบนี้บ้างหรือไม่?”

กะหย่นมองลงไปยังแหล่งพักนอนลักษณะประหลาดนั้นอีกครั้ง

“ในชีวิตห้าสิบปีของคะหยิ่น เคยพบมะราบรี 3 ครั้ง โผล่ออกจากคองเข้าไปในหมู่บ้าน หล่มช้างของคะหยิ่น ไปกันคราวละ 7-8 คนเป็นชายทั้งสิ้น เอาเสือกก กระบุง ตะกร้ากับหนังสือเข้าไปขอแลกกับเหล็กสำหรับทำใบหอกใบดาบ ได้ของแลกแล้วก็หายกลับเข้าคองไป คะหยิ่นออกตามสะกดหลังมันไป แต่มันหายเร็วเหมือนผี ไม่เคยพบพวกมันในคองเลย ไม่เคยได้ร่องรอยอะไรของมัน แม้แต่ที่พักนอน เพิ่งจะมาเห็นเดี๋ยวนี้”

“ครั้งสุดท้ายเจ้าเคยพบ เมื่อไหร่?”

นายบ้านหล่มช้างทำท่าคิด

“ราวๆ สี่ปีมาแล้ว”

รพินทร์มองไปทางเซษฐา

“ถ้าฉันเห็นจะไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้วครับคุณชาย รังที่เรพบนี้เป็นพวกตองเหลืองแน่ๆ การที่พวกนี้เคยเข้าไปในหมู่บ้านหล่มช้างตามที่คะหยิ่นบอก ก็แสดงอยู่แล้วว่าแถบนี้มีคนคงพวกนี้ เคยท่องเที่ยวไปมา และอย่างที่เรารู้กันอยู่แล้ว ข่าตองเหลืองเป็นคนดงที่ล้ำหลังที่สุด ในบรรดาชาวเขาทั้งหลายเท่าที่เรารู้จัก การเป็นอยู่ก็ลึกลับ แอบๆ ซ่อนๆ เหมือนพวกสัตว์ป่าไม่ได้รวมกลุ่มกันเป็นนิคม หรือหมู่บ้านอย่างพวกชาวเขาเผ่าอื่นๆ เร่ร่อนชอกซอนไปเรื่อยๆ ตามฤดูกาล จำนวนคนก็มีไม่มากนัก แดกฉานซ่านเซ็นกระจัดกระจายอยู่ในป่าดงทั่วไป แต่ก็ไม่ได้เป็นพิษเป็นภัยกับใคร อุปนิสัยใจคอก็ไม่ใช่ว่าพวกดุร้ายเหี้ยมโหดอะไรนัก ไอ้เจ้าคะหยิ่นของเราเนี่ยยังดูแลกว่าอีก รูปการณ์ที่เราเห็นอยู่นี้ ก็คงเป็นอย่างที่คุณชายว่านั่นแหละครับ เจ้าพวกคนดงที่นำสมเพชเหล่านั้นคงถูกภัยอะไรสักอย่างหนึ่งรบกวนรังควานเสียแล้ว ไอ้พวกสาบเจียวจะต้องเห็นพวกนี้เป็นสัตว์ล่าที่แสนโอชะทีเดียว สาบเจียวมีอำนาจอิทธิพลอยู่เหนือกว่า ไม่ผิดอะไรกับเสือและกวาง เท่าที่ผมเคยเห็นพวกตองเหลือง อย่างเก่งก็มีเพียงแต่มีดกับหอกเป็นอาวุธเท่านั้น กลุ่มๆ หนึ่งก็มีจำนวนคนไม่มากนัก แล้วก็ไม่ใช่สักผู้ที่กล้าหาญมีไหวพริบอะไรเลย แต่ซุ่มฝึกหาหญ้า จับสัตว์เล็กกินเป็นอาหารไปวันๆ เท่านั้น กำลังจะสูญพันธุ์หมดเผ่าไปทุกวันแล้ว”

ไชยยันต์นั่งคิดอะไรอยู่ครู่ ก็เอ่ยอย่างระมัดระวัง

“นั่นเป็นข้อสันนิษฐาน เมื่อเราลงความเห็นว่ามีเจ้าพวกผีดิบที่เราเรียกกันว่า สาบเจียว ป่วนเปี้ยนอยู่ในละแวกนี้ แต่ขอความแน่ใจจากคุณอีกสักครั้งเถอะ ผู้กอง คุณแน่ใจหรือว่ารอยเท้าที่เราเห็นนั้นจะไม่ใช่อรอยของพวกตองเหลือง ในเมื่อเรารู้ชัดกันออกไปเดี๋ยวนี้แล้วว่า มีตองเหลืองอยู่แถวนี้”

“เฉพาะแค่อรอยเท้าผมก็บอกไม่ได้หรอกครับ ว่ามันจะเป็นพวกไหนแน่ แต่พฤติกรรมมันไม่ใช่พวกตองเหลืองอย่างที่เรียนแล้ว และพฤติกรรมชนิดนี้ มันไปประมวลสอดคล้องกันได้กับคำบอกเล่าของงาช้าง อีกอย่างหนึ่ง ร่องรอยการผลาญเนื้อติดเปิงของพวกตองเหลือง ก็ดูเหมือนจะยิ่งยืนยันให้เราแน่ใจขึ้นอีก ผมรู้สัญชาตญาณ อุปนิสัยใจคอ และการเป็นอยู่ของพวกตองเหลืองดี

พอสมควร แต่เขื่อนมนุษย์กินคนที่เงซายบอก ยังไม่เคยรู้จัก นอกจากได้ยินคำบอกเล่าอันเลื่อนลอยเท่านั้น”

“เราน่าจะผ่านเข้ามาในแดนมิลลัญญีเสียแล้ว”

หัวหน้าคณะพิมพ์ กวาดสายตาไปรอบๆ ตาพรานเผ่าแห่งเขื่อนมิลลัญญี ซึ่งไม่เคยแสดงความคิดเห็นใดๆ เลยในเรื่องนี้ก็เงยหน้าขึ้นสูดลมหายใจฟุดฟิด แล้วโพล่งออกมาว่า

“บุญคำได้กลิ่นคาวเลือด!”

พร้อมกับพูด แก้ว้าวออกไป

เกิด เสย จัน และเงซาย ก็กระจายกันออกสำรวจบริเวณรอบด้านในทันทีนั้น คะหยิ่น ขยับตัวจะตามออกไปด้วย แต่คาร์นแตะไหล่ไว้

“กะหยิ่น เจ้าบอกว่า พวกมะราบรี เคยเข้าไปในหมู่บ้านของเจ้า”

“ใช่แล้ว นายหญิง”

“เจ้าเคยทำร้ายพวกนี้บ้างหรือเปล่า?”

กะหยิ่นสั่นหัว

“เปล่าเลยนายหญิง มันเอาของเข้ามาขอแลกของ คะหยิ่นก็ให้มันไป”

“พวกนั้นใช้ภาษาอะไรติดต่อกับเจ้า หรือว่าเจ้าเข้าใจภาษาของมัน?”

“กะหยิ่นพูดภาษาของมันไม่ได้ แต่มันพูดแม้ว่าได้ พูดขมุได้ มันพูดขมุกับกะหยิ่น”

“คุณเคยสังสรรค์ใกล้ชิดกับพวกตองเหลืองมาบ้างหรือเปล่า?”

เชษฐาถามพรานใหญ่

“ก็เคยบ้างสองสามครั้ง สมัยที่ยังเป็นตำรวจชายแดนอยู่ทางภาคเหนือ อย่างที่กะหยิ่นบอกนั้นแหละครับ เราติดต่อกับพวกนี้ด้วยภาษาแม้ หรือขมุ เจ้าพวกนี้พูดภาษาชาวเขาต่างๆ เหล่านั้นได้บ้าง สุดท้ายแต่มันจะติดต่อกับพวกไหน ภาษาของมันเองก็มีเหมือนกัน แต่ไม่มีใครสามารถเข้าใจได้ นานๆ ครั้ง มันจะโผล่ออกมาจากดง เข้าไปติดต่อกับพวกชาวเขาที่เจริญกว่า เอาสินค้าเข้ามาแลกขายกับของจำเป็นที่มันต้องการ ส่วนมากก็เป็นพวกโลหะมีคม แล้วก็หายเข้าดง หลบไปตามเดิม ไม่มาว่าสมาคมอยู่ด้วยนานนัก ผมก็เพิ่งมาทราบเดี๋ยวนี้เหมือนกันว่า พวกตองเหลืองเคยเข้ามาติดต่อกับกะเหรี่ยงหล่มช้าง ถึงจะป่าเถื่อนล้าหลังอย่างไรก็ตาม ข่าตองเหลืองยังเป็นชนเผ่าที่โลกรู้จักอยู่บ้าง ผิดกับสาเงียว ซึ่งลึกลับมีดมนนอกสารบบ”

แล้วฝ่ายที่ยืนพูดจากันอยู่ ชะงักลงอย่างกะทันหัน เพราะสัญญาณเรียกของฝ่ายที่แยกย้ายกันออกไปสำรวจบริเวณรอบด้าน มันดังมาจากเสย ผู้ก้มๆ เงยๆ อยู่ตรงพุ่มไม้แน่นที่บ่อนหนึ่ง ระดับต่ำลาดลงไปห่างประมาณ 50 เมตร

ก่อนที่พราณใหญ่ และคณะนายจ้างจะรุดมาถึง เกิด จัน บุญคำ และเงาชาย ได้เข้ามามุงล้อมกันอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว สิ่งที่เห็นด้วยสายตาดันตื่นตะลึง ทำให้คณะผจญภัยชาวกรุงทั้งสามเพิ่งจะเข้าใจได้ในบัดนี้ว่า จมูกหรือมานประสาทของตาพราณเผ่าบุญคำคมเฉียบเพียงไร

เลือคจริง!!

ในพงรทีบของเลือคหมอบ และเถาเครือ ไม้รวกอันหนึ่งยาวประมาณวาเศษ เลี่ยมปลายแหลมคมกริบราวกับใบหอกในลักษณะปากฉลาม ถูกปักซ่อนอยู่ที่นั่น เอนประมาณ 45 องศาสวนเข้าหาทางด่าน มันจะทะลวงเข้าไปในระดับลิ้นปีหรือทรวงอกของใครก็ตามที่วิ่งพรวดพรวดผ่านเข้าไป และมันก็จะทำหน้าที่ของมันแล้ว เพราะปลายแหลมอันน่ากลัวนั้น บัดนี้เกราะกรังไปด้วยเลือดชั้น ตรงพื้นเบื้องต่ำก็ปรากฏนองอยู่เป็นกองโต มีรอยดินเหยียบย่ำกองเลือคชุลมุนอยู่ที่นั่น เลอะเทอะไปหมด แล้วพงเลือคหมอบ และพุ่มไม้เบื้องหลัง มีรอยโหว่ลู่แหลกไปเป็นทางไป ลักษณะของเหยื่อถูกลาก

ร่องรอยเหล่านั้น เกิดขึ้นประมาณ 2 วันมาแล้ว

ทั้งหกพราณ กระจายกันออกค้นหาในพงรกด้านนั้นอย่างรวดเร็ว ด้วยสัญชาตญาณอันเคยชิน ไม่ก็อดใจหลังจากนั้นก็พบขวาก หรือหอกไม้รวก ปักซ่อนอยู่ในบริเวณพงรกข้างเคียง สลับกันเป็นฟันปลาอีกสี่ห้าอัน ทุกอันหันปลายคมกริบเอนสวนไปยังตำแหน่งทิศทางของรังนอน พวกต้องเหลืองทั้งสิ้น

เสียงบุญคำสบถสาปแช่งพึมพำในลำคอ ขณะที่ออกชอกซอนตรวจอย่างละเอียดว่า จะมีพงด้านใดปักขวากดักไว้บ้าง ไม่นานก็พบว่าบริเวณที่ปักขวากดักไว้นั้น มีอยู่แถบเดียวเท่านั้น คือด้านเหนือของรังนอนพวกต้องเหลือง อันเป็นเส้นทางไปอย่างสะดวก ไม่คิดหน้าผาทางสูงชัน หรือโตรกเหว

“จะให้เข้าใจว่ายังงี้?”

ไชยยันต์อุทาน

“แบบนี้ก็ชัดแล้ว ไม่มีปัญหาอะไรอีกเลย”

หัวหน้าคณะพุดหนักๆ หันกลับไปใช้สายตากะระยะเพิงนอนของพวกต้องเหลืองที่ค้นพบ รวมทั้งภูมิประเทศข้างเคียงแล้วเปรียบเทียบกับแนวขวากดัก

“เกเข้าใจว่ายังงี้?”

“ขวากดักเหล่านี้ เป็นฝีมือของพวกสาวงามเขี้ยวแน่ๆ เลือคดักไว้ในทิศทางที่มันกะไว้แล้วว่าพวกมะราบริขณะที่แตกตื่นหนีจะต้องเผ่นออกทางด้านนี้ แล้วมันก็เจอขวากที่มันดักไว้ รอยเลือดที่เห็นนั้น จะต้องเป็นพวกต้องเหลืองคนหนึ่งเจอเข้าไปให้เต็มรัก แล้วศพก็ถูกถอดออกจากขวากลากเอาไป”

“เอ...ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยนี่ สมมติเรากำหนดให้ว่ามะราบรินอนพักกันอยู่ได้เพียงนั้น ระยะที่ขวากปักดักไว้เหล่านี้ มันไม่ห่างจากที่นั่นเท่าใดนัก ถ้าไอ้พวกฝิบิบจะเข้ามาเห็นเหยื่อของมัน

อยู่ตรงนั้น ธุระอะไรมันจะต้องดักขวกไว้ให้เสียเวลา พวกมันจู่โจมเข้าถึงตัวเลยไม่สะดวกกว่าหรือ ส่วนจะพิจารณาว่ามันดักสุมๆ ไว้ก่อนหน้า ก็จะมีอะไรเป็นต้นเหตุให้มะราบรีวิ่งอย่างกระเจิงมาปะทะขวกเข้าเต็มแรง คนที่จะถูกเสียบอกจะต้องวิ่งเข้ามาเต็มเหนี่ยวทีเดียวแหละ สางเขียวหวังไว้ล่วงหน้าได้อย่างไรว่า มะราบรีจะต้องวิ่งมาถูกขวกของมัน”

“นั่นนะซิคะ พี่ใหญ่ ถ้าสางเขียวเข้ามาถึงรังนอนของมะราบรีในระยษณาคนี้แล้ว แปลว่ามันจะต้องมองเห็นที่หมายของเหยื่ออย่างชัดเจน ทำไมจะต้องดักขวกไว้เสียเวลา จู่โจมถึงตัวยอมได้ผลกว่า”

คารินเสริมมาโดยเร็ว

เซษฐาพยายามอ่านรูปการ แล้วเหลือบไปทางรพินทร์ ผู้ยืนสงบนิ่งเหมือนจะขอความเห็น

“คุณสันนิษฐานอย่างไร ผู้กอง?”

“ผมก็ยังงงอยู่เหมือนกันครับ”

“หรือว่าจะเป็นขวกของพวกมะราบรีเอง ที่ดักศัตรูไว้ และเลือดที่เห็นนั้นเป็นเลือดของฝ่ายตรงข้าม”

“สมมติว่าเราพักนอนกันอยู่ที่เพิงนั้น เราคงไม่ปิกขวกเพื่อดักหรือป้องกันศัตรู โดยหันทางปลายเลี่ยมแหลมเข้าหาตัวเองไม่ใช่หรือครับ”

คำพูดของรพินทร์ ทำให้ทุกคนอิงไปอีก

“นั่นซิ แล้วเราจะอ่านเหตุการณ์นี้ไปในลักษณะไหน?”

“ช่วยกันคิดให้ดี ลองวาดสมมติฐานเข้าหลายๆ ด้าน ที่ยืนงงกันอยู่นี้ มีคนผ่านวิชาทหารและเสนาริการมาแล้วถึงสามคน ส่วนอีกคนหนึ่งเคยร่วมอยู่ในกองโจรแบบเกอร์ริลลาวอร์แฟร์ ทำไมจะอ่านภาพเหตุการณ์ตอนนี้ไม่ออกเขียวหรือ ว่ามันเกิดขึ้นอย่างไร”

ผู้หญิงคนเดียวในคณะ กระตุ้นเตือนพี่ชายที่มีอดีตเป็นทหารมาและพร้อมกับประโยคสุดท้าย สายตาของหล่อนไปอยู่ที่หน้าตายของแงชาย

“แงชาย เธอมีความคิดยังไงบ้าง?”

จอมเพนजरเหลือบแวบไปทางพรานใหญ่ ตอบอย่างสงบว่า

“แงชายรู้เพียงสองอย่างเท่านั้น ขวกของสางเขียว เลือดของมะราบรี มันจะเกิดขึ้นอย่างไร พรานใหญ่น่าจะอ่านได้ดีกว่าทุกคน!”

รพินทร์แยกเขียว

“ฉันไม่ใช่พ่อมดหมอผี สามารถมองเห็นภาพที่ผ่านไปแล้วได้ ไม่หยั่งรู้อะไรได้หมดทุกอย่าง! ในฐานะที่แกร่วมเป็นร่วมตายอยู่กับเรา ฉันเปิดสิทธิ์ให้แกมานานแล้ว ในด้านแสดงความคิดเห็น แต่แกดูจะมีความภาคภูมิใจมากที่เขียบปากตัวเองไว้แน่นสนิทในทุกครั้ง โดยซ่อนแววยิ้มเยาะไว้ใต้ผิวหนังสีขาวของแก!!”

คารินตาวาขึ้นในบัดนั้น แต่พี่ชายขวางหน้าเสียก่อนแล้วก็พูดอย่างใจเย็นว่า

“อย่าหวั่นเสีย รพินทร์ เอละ ผมคิดว่าพอจะมีข้อสันนิษฐานแล้ว ก่อนอื่นเราต้องสมมติตัวเองว่า ถ้าเราเป็นไอ้ผีดิบพวกนั้น เราจะทำอย่างไร ในเมื่อมองเห็นเหยื่ออยู่ยังได้เพิงหินนั้น...เราต้องการจะล่าเหยื่อกลุ่มนั้นให้ได้หมดทุกคน หรือให้มากที่สุด แต่ไม่แน่ใจว่าจะได้สักแค่ไหน ก่อนที่จะจู่โจมเข้าถึงตัว ซึ่งแน่ละ จะต้องมีการปะทะต่อสู้กันบ้างตามสัญชาตญาณเอาตัวรอดของเหยื่อ เราจึงมาดักขวากไว้อีกชั้นหนึ่งตรงนี้ โดยกะตำแหน่งที่คาดไว้แล้วว่า เมื่อเหยื่อผละหนิ จะต้องแล่นออกทางนี้ ซึ่งก็จะปะทะกับขวาก...”

“คิดถึงความจริงด้วยว่า ขณะที่มานั่งปักขวากอยู่นี้นะ เชื่อจะไม่รู้ตัวเสียก่อน ะยะมันใกล้แค่นี้เอง”

ไชยยันต์เข้ามาโดยเร็ว

คำพูดของนายจ้างทั้งสอง รพินทร์ก็ตาสว่างขึ้นในทันทีนั้น

“ผมมองเห็นทางเลาะๆ แล้ว”

เขาพูด ขณะที่กัศกริมฝีปาก ถอยออกไปยังที่โล่งตอนหนึ่ง ระหว่างเพิงนอนของ
ตองเหลื่อง กับแนวที่ปักขวากไว้

“เหตุการณ์มันจะต้องเกิดขึ้นในเวลากลางคืน จำนวนของฝ่ายล่าและฝ่ายถูกล่า ก็จะต้องมีปริมาณใกล้เคียงกัน ไม่มากกว่ากันนัก นี่จึงเป็นเหตุผลที่ว่า ทำไมต้องปักขวกเอาไว้ให้คอยประหารแทน เพราะรู้ถือว่า จำนวนฝ่ายคนไม่พอที่จะเข้าล้อมตะครุบฝ่ายถูกล่าไว้ได้หมด ฝ่ายล่าหรือสาวเจียว ย่องเงียบเข้ามา ในขณะที่มะราบรินนอนเปลอดตัว อาจโดยรู้ที่หมายตำแหน่งรินนอนไว้ก่อนล่วงหน้า หรือมาพบเข้าในเวลากะทันหันก็ได้ทั้งสองอย่าง ภายหลังจากตรวจลู่ทางแล้ว ก็คำนวณว่าเมื่อถูกฉิน ฝ่ายถูกล่าจะต้องแผ่นหนีเปิดเปิงออกมาทางด้านนี้ เพราะเป็นทางสะดวกที่สุด จึงแอบปักขวกดักไว้ก่อน แล้วก็แยกย้ายกันเข้าจู่โจมตะครุบตัว มะราบรินไม่ใช่คนสู้ก็จริง แต่ก็วิ่งไว ประเปรียวมาก ที่ถูกจับได้หรือฆ่าตายในทันทีนั้นก็ส่วนหนึ่ง ที่เหลือรอดก็แผ่นหนีออกมาทางด้านนี้ตามที่ฝ่ายล่ากำหนดไว้ คนหนึ่งจึงมาปะทะเสียบเข้ากับขวกดักที่เห็นรอยเลือดอยู่นั้น”

ไชยยันต์คิดนิ้วโดยแรง ร้องออกมา

“ก็วื๊ดดี!! ไส้แหวนแล้วผู้กอง มันต้องเป็นอย่างที่ฉันว่านี่แหละ”

“ฮิ! กว่าเกิดไฉ่เฉียขึ้นมาได้ ก็ต้องหาเรื่องกับคนอื่นเขาเสียก่อน คนพาล!”

เสียงเบาๆ ของใครคนหนึ่งบ่นเปรยมา แต่คนที่ได้ยินทำหูหนวกเสียเป็นการตัดไฟต้นลม เขาไม่อยากจะสนใจกับอารมณ์ลึกลับของผู้หญิงอีกต่อไป

หนักกายไม่ว่า แต่หนักใจนั้นสุดที่จะทน!!

สีหน้าที่เคยอยู่ก่อนแล้วของหัวหน้าคณะ ปรากฏวิรูบเพิ่มขึ้น ความสยดสยอง
ปรากฏขึ้นในแวตาทิหริ่ง ขณะที่ยังกลุ่มเลือดติดอยู่บนปลายจาก และที่กองอยู่กับพื้น

“นี่คงเหมือนกับตอนที่เรารู้ว่า ล่าเตียงผากันที่เขาโล้นครั้งนั้นทีเดียว มนุษย์เผ่าหนึ่งไล่ต้อนจับมนุษย์อีกเผ่าหนึ่งกินเป็นอาหาร!...”

“แล้วเราก็จำเป็นต้องผ่านเข้ามาในถิ่นของมันเสียด้วย ป่านนี้คงขึ้นเมนู รายการอาหารพิเศษของมันแล้ว”

ไชยยันต์ครางอ่อยๆ บุญคำก็หัวเราะเหอะๆ ชัดใบกระท่อมเข้าปากเกือบหยับๆ

“โอ้ นายทหาร อาหารมีต่อไปของเรา แทนที่จะหาสัตว์อื่นให้เสียเวลา เราก็กินไอ้พวกสาบเจียนนั่นแหละแทน กินมันแทนสัตว์อื่นเสียบ้าง มันกินคนอื่นได้ เราก็กินมันได้เหมือนกัน”

“พูดบ้าๆ บุญคำ!”

ไชยยันต์ร้อง

“อ้าว! จริงๆ นา นายทหาร บุญคำจัดการให้เอง หัวใจคนยำกินคือออก จริงไหมวะคะหยื่น”

หัวหน้าบ้านหล่มซ้างอึมแก้งๆ ไชยยันต์ทำหน้าพิกล หันมาทางพรานใหญ่

“ถามจริงๆ เอะ ผู้กอง อีตานี้มาจากเผ่าสาบเจียนหรือเปล่า ชักจะไม่ไว้ใจเสียแล้วซี คุณเขี้ยวๆ ยังไงพิกล”

“พอกันแหละครับ ผู้พัน หมู่บ้านที่แกละเป็นหัวหน้า ก่อนที่ผมจะเอาตัวมาอยู่ด้วยนี่นะ ฝึกอบรมทั้งนั้น คุณที่ตาแกละมีแววเสียเมื่อไหร่ ชอบกินเครื่องในสดๆ ทุกชนิด คะหยื่นหงอแก่ก็เพราะเรื่องนี้แหละ แกละจะเอาตับมันออกมาจิ้มพริกกะเกลือ”

“เหลวกัน นายหนอนาย!...”

ดาพรานเผ่าแห่งเขาอิมครีมบ่นพำ คั่นพรานใหญ่ปะหลับปะเหลือก เอามือเกาหัวกรากๆ

“ขายบุญคำซะแล้ว บุญคำเคยจับผี ไม่เคยเป็นผีสักหน่อย อยากเป็นเหมือนกันแหละ จะได้ลี้ลับตบสาวๆ แลวหนองน้ำแห่งนี้เสียให้หมด แต่พอจะลี้ลับที่ไร เห็นนายมองดาเขี้ยวทุกที บุญคำก็เลยอด เหะ! เหะ!”

“อะไรกัน หมายความว่ายังไง?”

ไชยยันต์หน้าตื่น

“บุญคำเป็นหมอสื่อประจำหนองน้ำแห่งนี้ครับ...”

พรานใหญ่พูดหน้าตาเฉย

“ที่นั่นสาวๆ มักจะถูกผีเข้ากันอยู่เป็นประจำ แทบไม่เว้นอาทิตย์ วิธีไล่ผีของบุญคำก็คือ กลายเป็นผีปอบ จับสาวๆ ที่ผีเข้าเหล่านั้น ถอดเสื้อผ้าออกหมด ศักดิ์สิทธิ์ชะงัดดีเหมือนกัน ปอบตาบุญคำจับผีสาวๆ เปลื้องผ้าที่ไร ผีเป็นออกทุกรายไป ผมห้ามไม่ให้แกจับผีโดยวิธีนี้ จึงกลายเป็นข้อพิพาทขัดใจกันมาทุกวัน ที่แกโกรธนักที่ผมขัดแกเรื่องนี้”

“ดาเผ่าลามก!”

คะหยื่นว่า พร้อมกับยิงฟัน

ทุกคนหัวเราะออกมาอหอย ลืมเรื่องหวาดเสียวสยองใจที่เผชิญอยู่เบื้องหน้าไปชั่วขณะ เสี่ยงบุญคำร้องอุ๊มา ทำหน้าเรียแล้วขมิงตาคกเท้าหรัส่องไปทางกะหย่น สบด่าเจ้ากะเหรียงหล่ม ช้างเป็นไฟ จากนั้นแกก็เดินเลี้ยวห่างออกไปทางหนึ่ง ดารินพยายามจะวางหน้าเฉยเบือนไปเสียทางหนึ่ง กักริมฝีปาก แต่แล้วก็ต้องปล่อยคิกออกมา คงมีแต่เงาชายคนเดียวเท่านั้นที่สงบนิ่งหน้าตาย เป็นปกติ

ต่อมาเชษฐาก็สั่งให้พวกนั้นจัดการถอนขาออกให้หมด รพินทร์กระดิกนิ้ว เรียกเงาชายเข้ามาพูดอะไรตามลำพังอยู่ครู่ ก็หันมาบอกเชษฐาว่า

“ขณะนี้ เราเข้ามาสู่ปากทางของช่องเขาหัวแร้งแล้ว ผมจะให้เงาชายเป็นผู้นำไปยังตำแหน่งที่เขาพบที่พักแรมของคุณชายอนุชา แล้วจะพักกินอาหารกลางวันกันที่นั่น”

“เงาชายจำที่หมายได้แม่นยำหรือเปล่า?”

“ไม่ต้องห่วงหรือครับ ลงเข้ามาอยู่ในละแวกใกล้เคียงแล้ว จะต้องค้นพบเอง”

แล้วพรานใหญ่ก็เรียกคนเหล่านั้นเข้ามารวมกลุ่ม เตือนให้ทุกคนระวังหลุมขวาก บ่วงแร้ว ตลอดจนกับกลต่างๆ ของพวกสาธิตเขี้ยว ซึ่งอาจแฝงซ่อนอยู่ในบริเวณทั่วไปที่จะต้องเดินผ่าน

“ตามแผนเดิม รพินทร์ เราจะไม่พยายามยุ่งกับมันเลย มุ่งไปตามทิศทางของเรา ยกเว้นแต่จะหลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ ก็จะทำเพียงแค่ป้องกันตัวเท่านั้น”

หัวหน้าคณะย้ายนโยบาย

“ถ้าเราผ่านเจ้าพวกนี้ไปได้ โดยไม่เกิดอะไรขึ้น ก็ต้องนับว่าปาฏิหาริย์!”

ไชยยันต์พึมพำ พร้อมกับยักไหล่

“ก็ไม่น่าเหมือนกัน อ่านอะไรยังไม่ได้ทั้งสิ้น ร่องรอยที่เห็นแสดงว่าพวกมันทำการล่าฆ่าตองเหลืองอย่างขนานใหญ่ในบริเวณนี้แล้ว ส่วนหนึ่งแอบเข้าไปซุ่มดูเราเมื่อคืนนี้ การที่มันเพียงแต่แอบดูเฉยๆ โดยไม่เข้าโจมตี อาจเป็นความหมายว่า มันไม่ต้องการจะยุ่งเกี่ยวกับเราก็ได้ จะเป็นการตีมากทั้งสองฝ่าย ถ้าเรากับมันไม่มีการปะหน้ากันได้เลย”

“ขอให้เป็นนั่นเถิด สวรรค์เจ้าขา...แต่บอกกล่าวก่อนน้อ รายการนี้ไม่มีการมานั่งอ่านใจหรือเล่นจิตวิทยากันอีกแล้ว ถ้าโผล่ให้เห็นเมื่อไหร่ละก็ ขอชดก่อนละ ตั้งแต่ออกเดินมานี้ หายใจไม่ได้ทั่วท้องเลย”

“เห็นก็ต้องฆ่า นายทหาร เอาไว้ไม่ได้!” บุญคำสนับสนุน

เงาชายพยักหน้าเป็นความหมายกับกะหย่น แล้วทั้งสองผู้เป็นลูกหาบสัมภาระอันเดียวกันก็ยกคานขึ้นใส่บา จอมพเนจรอยู่ทางด้านหน้า ออกเดินเลี้ยวเลาะตัดพงไป ทำหน้าที่นำทางแทน รพินทร์ผู้สืบทอดเท้าวันระยะมาเบื้องหลัง แต่แล้วชั่วขณะหนึ่งเขาก็สะกิดไชยยันต์ชวนไปเดินปิดท้าย ขบวนคุมอยู่เบื้องหลัง เพราะบุญคำกับจันที่เดินอยู่หลังสุดนั้น ทำหน้าที่หาบหาม ไม่สามารถคุ้มกันตนเองได้ถนัดนัก คงปล่อยให้สองพี่น้องราชสกุลตามหลังเงาชายและกะหย่นไปด้วยกัน

ภูมิประเทศในระชนี รกทึบ ไม่สามารถเห็นสิ่งรอบด้านได้ไกลนัก ทุกคนเต็มไปด้วยความอึดอัดกระสับกระส่าย กวาดสายตอย่างระแวงระวังอยู่ตลอดเวลา คารินกับเชษฐาเหียงไรเฟิลขึ้นสะพานใหญ่ คิงปิ่นสันประจำตัวออกมาถือกระบี่ไว้แทน เพราะมั่นใจว่าในระยะจู่โจมกระชั้นชิดเช่นนี้ ปืนสั้นย่อมอำนวยผลให้ดีกว่า

ไม่นานนัก แงชายก็หยุดชะงัก บัญปากให้เชษฐาดูค้ำหอกอันหนึ่ง หล่นอยู่กับพื้นริมคันไม้ใหญ่ ส่วนปลายอันเป็นโลหะ ปักติดอยู่กับลำต้นไม้ หลุดออกจากค้ำซึ่งใช้เส้นหวายมัดพันไว้ ลักษณะมันเป็นอาวุธของพวกข่าตองเหลือง แล้วรอยเลือดบางส่วนก็ปรากฏให้เห็นยังตำแหน่งนั้นอีก บอกให้ทราบว่าได้มีการปะทะต่อสู้กันที่นั่น

ต่างผ่านกันไปอย่างเงียบกริบ นอกจากหลักฐานที่เห็นแล้ว ทั้งป่าเต็มไปด้วยความสังัด มีแต่เสียงลงในเท่านั้น ที่แผ่ระงมไปทุกซอกทุกมุมพุ่มพฤษ และเสียงฝีเท้าทั้งสิบคู่ที่ย่ำสวบสាប់ไปบนใบไม้แห้งไม่มีทางที่จะกำจัดได้ นอกจากค่อยๆ ย่อยๆ ซึ่งนั่นพรานใหญ่ย่อมเห็นว่ายังไม่จำเป็น

“เราไม่ได้หลบมัน แต่เราไปในลักษณะเตรียมพร้อม...”

เขากระซิบกับไซยงค์ ผู้เฒ่ามากฝรั่งเียบๆ อยู่ในปาก ถือไรเฟิลเตรียมพร้อมในระดับเอา

“มันจะได้ยิน หรือเห็นเรากี่ข้างมัน ขออย่างเดียวอย่าพรวดเข้ามาที่แล้วก็แล้วกัน พยายามมองสูงไว้บ้าง อย่ามองแต่ตามพุ่มไม้อย่างเดียว”

“เสียดาจริงๆ ไม่นึกว่าจะมาเจอกับมนุษย์พวกนี้...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่แยกเขี้ยว กระซิบตอบ

“ถ้ารู้ล่วงหน้า ดิดจับแมชชีนกันมาสักสองกระบอก ก็จะอุ่นใจกว่านี้ พรวดเข้ามาที่กวาดให้เรียบเป็นแถวๆ ปืนล่าสัตว์มันช่วยอะไรไม่ได้นักในเหตุการณ์ประจัญบานประชิดตัว และโดยภูมิประเทศแคบจำกัดแบบนี้”

“แต่ก็ดีกว่าหอกหรือธนูพันเท่า ถ้าไม่เสียสติ มันจะดักเล่นงานเรานั้นก็ต้องคิดมากอยู่เหมือนกัน ไม่งั้นเมื่อคืนคงเอาเข้าแล้ว”

“เรากำนวนไม่ถูกว่า เจ้าพวกนี้มีกำลังอยู่สักเท่าไร ถ้าเป็นจำนวนร้อย ก็น่าดู เจอศึกใหญ่แน่”

แต่ละฝักว้าง ที่เคลื่อนผ่านกันไป เต็มไปด้วยปริศนาที่ตีไม่แตก

และกิจจริงดังที่พิณทร์คาดไว้ ระหว่างผ่านเข้าไปในป่าดงแอ แงชายกับคะหยิ่นผู้เดินเป็นเรือนำร่องไปหน้าแถว ก็ค้นพบหลุมขวกเข้าหลุมหนึ่ง สะปากหลุมไว้ด้วยกิ่งไม้แห้งบางๆ ลึกในระดับอก ภายได้เต็มไปด้วยหลาวไม้ไผ่เสียมปากจลามปักพราว ไม่ว่าคนหรือสัตว์ หากกล้าหล่นลงไป ชีวิตที่จะรอดอย่าหวัง เชษฐาห์ริตามองดูอย่างหนักใจ สารภาพกับตนเองว่า ถ้าเขาเป็นผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้า เห็นจะไม่มีทางรอดหลุมมรณะนี้ไปได้แน่ เพราะสังเกตไม่พบรอยพิรุช

“มันขุดไว้นานแล้ว แต่ยังไม่มื่ออะไรหล่นลงไป”

นางสาวบอ กายหลังจากตรวจสอบด้วยความชำนาญตามวิสัยคนเจนไพร หลุมขาวหลุม
นั้นเอง เดือนให้ทุกคนตระหนักดีว่า ทุกฝั้วอย่าง แวดล้อมไปด้วยมหันตภัย

“ไอ้พวกริยา...”

ไชยยันต์จู่ปากโคลงหัว

“แบบนี้มันน่าฆ่าทิ้งเสียให้หมดพันธุ์”

ประมาณบ่ายโมงเศษ ก็ขึ้นสู่เนินใหญ่ ป่าเริ่มโปร่งขึ้น ไม่นานนักก็มาถึงดงสัก ซึ่งแต่ละ
ต้นสูงใหญ่ทะยานเยี่ยมฟ้าชนิดแหงนคอตั้ง ขึ้นเรียงรายกันเป็นระเบียบ ปราศจากไม้อื่นๆ
แทรกแซง ราวกับใครมาปลูกไว้ แล้วนางสาวผู้นำหน้าก็ปลงคานหาบลงที่ได้ต้นสักใหญ่ต้นหนึ่ง
บริเวณชายเนินที่ลาดลงไปสู่ลำธารน้ำสายเล็กๆ ซึ่งอีกฝ่ายหนึ่งเป็นดงที่บิดต่ำลงไปกว่าระดับเนินที่
ยืนอยู่

เมื่อทุกคนตามเข้ามาถึง จอมพเนจรก็ชี้ลงไปยังเนินเบื้องล่างชิดลำธาร

“ที่ก้อนหินนั่นแหละ นายใหญ่ นางสาวพรอัยพักแรมของนายชดกับหนานอิน”

สัมภาระถูกวางกองไว้ยังโคนไม้ต้นนั้น แล้วทุกคนก็ได้เดินลงไปยังตำแหน่งที่นางสาว
ชีบอกลันทน์ โดยอดีตนายทหารกองโจรกระเหยิงเป็นผู้นำ

มันเป็นหินใหญ่สองลูก ซ้อนทับเกยกันอยู่ภายใต้ร่มเงาของต้นไม้เอน พื้นเป็นก้อนกรวด
สีน้ำตาลๆ และได้ระดับราบเรียบเสมอกันเหมือนจะเป็นชานตัด ที่มนุษย์มาประดิษฐ์ไว้ ธารน้ำใส
อยู่ต่ำลงไปประมาณ 20 เมตร

ได้เพ่งหินสองลูกนั้น มองเห็นได้ชัดว่าเป็นชัยภูมิอันเหมาะสมที่สุดสำหรับพักแรม
เหนือกว่าทุกแห่งในละแวกใกล้เคียง นางสาวกวาดสายตาไปรอบๆ แล้วเดินเข้าไปยังโคนต้นไม้เอนที่
ทอดคร่อมหินทั้งสองลูกนั้น ในระดับเหนือขึ้นไปเล็กน้อย ทุกคนก็มองเห็นร่องรอยของการผ่านมา
พักแรมตรงตำแหน่งนี้ได้อย่างชัดเจน เศษพินเก่าๆ ถูกทิ้งกระจายกระจายบริเวณนั้น ความปลอดภัย
มนุษย์ ทำให้มันคงปรอยอยู่ในลักษณะเดิม แม้จะเป็นเวลาที่ผ่านมานานนม

ทุกคนมองเห็นรอยกองพินเหล่านั้น เงียบกริบไปอีกราวกับจะนัดกันไว้ เชษฐาถอนใจลึก
พึมพำอะไรอยู่ในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์ รพินทร์ก็สั่งให้พวกลูกหาบ ไปลำเลียงสัมภาระลงมายังที่นี่
เพื่อเตรียมหยุดพักหุงหา ขณะนั้นเอง ไชยยันต์ผู้เดินเกรสำรวจเข้าไปได้เพ่งฝ่า ก็ร้องอะไรออกมา
ด้วยสำเนียงตื่นเต้น พร้อมทั้งตะโกนเรียกทุกคนเร็วปรี๊

ทั้งหมดพรุดตามเข้าไปทันที แล้วยืนจ้องตะลึงไป เมื่อไชยยันต์ผู้ทรุดตัวนั่งคุกเข่าอยู่ใต้
เพิง ชีให้ดูไปที่ผนังด้านหนึ่งอันเป็นแผ่นหินหน้าตัดราบเรียบ ราวกับมีใครมาตกแต่งปาดผิวไว้เป็น
อย่างดี ความกว้างของบริเวณผิวดัดเกลี้ยงขนาดแผ่นกระดานคำใหญ่ๆ ในห้องเรียนแต่หินเป็นสีขาว
นวล อักษรภาษาไทยที่เขียนด้วยถ่านสีดำ จึงปรากฏอยู่ชัดเจน ข้อความของมันทำให้ทุกคนตื่นตัน
ขึ้นมาถึงคอหอย

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรค และขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝ่ากนามให้โลกรู้ภู่อภัย!”

“ณ ที่นี้ไร้ญาติและขาดมิตร

ยังก็แต่บ่าวสนธิพิสมัย

เสมอเพื่อนเสมือนญาติไม่คลาดไกล

เป็นเพื่อนตายเคียงคู่ชีวา!”

ประโยคสุดท้าย ลงชื่อ ‘อนุชา วราฤทธิ์’ และวันเดือนปีที่เขียนข้อความไว้

“โธ่! กลาง...”

เชษฐาหลุดปากแหบๆ ออกมาได้เพียงแค่นั้นก็แน่นไปหมดทั้งลำคอ น้ำตาคลอด้วยความสะเทือนใจสุดขีด คารินเม้มปากอั้นสันระริกกลาเข้าไปเอามือลูบคลำที่ผนังหิน สลักตัวอักษรเหล่านั้น ในที่สุดก็ซบหน้าลงร้องไห้กระซิบ พร่ำรำพันสะอึกสะอื้นออกมาฟังไม่ได้ศัพท์ ไชยยันต์นั่งซึม

รพินทร์ผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกรณี นอกจากเป็นพรานรับจ้างนำทางโดยหน้าที่ บัดนี้ก็ยอมรับกับตนเองว่าตื่นตันสลดเศร้าอย่างไรพิกล เมื่อได้มาเห็นลายมือจารึกข้อความแสดงถึงความรักในใจของผู้ที่เพนจรหายสาบสูญไป พร้อมทั้งอาการความรู้สึกในขณะนี้ของฝ่ายติดตาม พรานใหญ่พูดอะไรไม่ออก บรรยายภาพคลุมไปด้วยความเงิบซ้บซน คงได้ยินแต่เสียงสะอื้นรำพันของคารินเท่านั้น ทุกคนตรึงนั่งอยู่กับที่ ดูเหมือนจะลืมเรื่องอื่นๆ หมดสิ้น

แน่ละ แผ่นหินที่ปรากฏลายมือครั้งสุดท้ายของ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ เขียนไว้ด้วยความสะเทือนใจ น้อยใจในวาสนาชะตากรรมของตนเอง มันบีบความรู้สึกผู้มาพบเห็นอย่างเด่นหัวใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสองพี่น้องผู้เกี่ยวข้องโดยตรง มันเตือนให้ต้องระลึกย้อนไปถึงความหลังอันผิดพลาด แบบล้นกับพันในระหว่างพี่น้อง ตลอดจนความไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งกว่าอีกฝ่ายจะยอมรับยอมเข้าใจเหตุการณ์ มันก็เหลือให้เห็นหลักฐานได้เพียงแค่นี้

เขาไม่เคยเห็นน้ำตาของ ม.ร.ว. เชษฐามาก่อนเลย แต่สำหรับวันนี้เห็นมันไหลรินออกมาเป็นทาง ทว่าชั่วขณะเดียวเท่านั้น ก็แห้งสนิทด้วยกำลังใจอันเข้มแข็ง แล้วก็เคลื่อนเข้าไปโอบกอดน้องสาวไว้แน่น กระซิบปลอบโยนแผ่วต่ำ

ความรู้สึกบางอย่างที่กดดัน บีบหัวใจอยู่ภายในขณะนี้ ทำให้จอมพรานไม่อาจทนดูสภาพของพี่น้องคู่กันนี้ได้ เขาปลื้มตัวออกมาจุกหูสวบเจี๊ยบๆ แล้วร้องสั่งให้พวกนั้นเตรียมหุงหา

ต่อมาจิตใจใหญ่ ทั้งสามจึงพากันเดินซึมออกมา ด้วยใบหน้าอันเศร้าสลด ดารินร้องไห้จนตาแดงซ้ำ ไม่พูดจาอะไรกับใครทั้งสิ้น เดินปลิกตัวไปนั่งชันน้ำตาเจิบๆ คนเดียวอยู่ทางหนึ่ง หันหลังให้ทุกคน เชษฐาและไชยยันต์หันไปมองแล้วถอนใจลึก

“อนุชาไม่เคยมีหัวในทางกวีมาก่อน เขาเป็นแต่นักกีฬาอย่างเดียว...”

หัวหน้าคณะพุดขึ้นกับพรานใหญ่ พยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติ

“แต่ความคับแค้นทางใจอย่างมาก ทำให้เขาเขียนข้อความเหล่านั้นออกมาได้ มันเป็นการระบายความรู้สึกชนิดหนึ่งซึ่งให้ประโยชน์แก่เราเป็นอย่างมาก อย่างน้อยเรารู้แน่ชัดลงไปว่า เขาได้มาพักอยู่ที่นี้จริง แงษายนำเรามาถูกที่แล้ว”

“ท่านพ่อของแกเป็นกวีคนสำคัญองค์หนึ่งที่เดียว...”

ไชยยันต์ เสียงเครือแหบ

“สายเลือดนี้มันสืบทอดลงมาอยู่ที่อนุชา โดยที่เขาอาจไม่รู้ตัวก็ได้ และมันก็สำแดงแก่นแท้ออกมา เมื่อยามระหกระเหินตระกำลำบากแบบนี้ ให้ตายเถอะ เห็นลายมือไอ้เพื่อนยากเขียนบอกฟ้าบอกดินไว้อย่างนี้ มันซึมใจดีแท้ ฉันทายจะให้เขาเขียนเป็นนิราศจาริกไว้ตามต้นไม้ทุกต้นที่ผ่านไป เราจะได้ตามสะดวกหน่อย”

รพินทร์มองคุณะนายจ้างของเขา อย่างเห็นใจในความรู้สึกขณะนี้ แต่ไม่อยู่ในฐานะที่จะแสดงความเห็นใดๆ ได้ทั้งสิ้น นอกจากยิ้มให้เศร้าๆ กล่าวมาเป็นงานเป็นการว่า

“เป็นอันว่าเราสรุปได้แน่นอนแล้วครับ เมื่อออกจากหล่มช้าง คุณชายอนุชาขีดเส้นทางเดินสายเดียวกับที่เราผ่านมาแล้ว พักแรมครั้งแรกตรงที่เราพักกันเมื่อคืน และครั้งที่สองตรงนี้ ส่วนแ่งชายที่ตามหลังมาในครั้งนั้น ลัดทางย้อนระยะมาอีกด้านจึงมาพบแหล่งพักของคุณชายเข้าที่นี้แห่งนี้”

“แ่งชายมาพักชั่วคราวที่นี่ในคราวนั้น แต่ก็ไม่เห็นบอกว่ามีลายมือของคุณอนุชาเขียนไว้ที่พนักก่อนหินนั่นด้วย นอกเหนือจากรอยก่อไฟจนกระทั่งเรามาพบเข้าเอง”

เชษฐาสงสัยพรานใหญ่จึงเรียกจอมพเนจรเข้ามาซักถามในทันทีนั่น ก็เห็นคนใช้ชาวดง ยิ้มยงฟัน

“แ่งชายเห็นลายมือที่เขียนเหมือนกัน แต่แ่งชายอ่านไม่ออก แล้วก็ลืมบอกไป เพิ่งมานึกได้เมื่อเห็นอีกครั้ง มันเป็นลายมือของคนที่ยึดหรือเปล่า ผู้กอง?”

“ใช่ ลายมือของเขาแน่ๆ แล้วเขายังเขียนชื่อไว้อีกด้วย”

ไชยยันต์เป็นคนตอบ

แล้วก็หันมาทางรพินทร์กับเชษฐา

“อนุชาผ่านที่นี้ล่วงหน้าไปก่อนเรา เป็นเวลาหนึ่งปีสี่เดือนกับสิบสองวัน นับจากวันที่ที่เขาเขียนไว้บนผนังหินนั่น”

ทันทีนั่นเอง คารินผู้นั่งชิมนั่งอยู่ห่างๆ เพียงคนเดียว ก็มีอาการเหมือนจะเฉลียวกิดอะไร ขึ้นมาได้ ลุกขึ้นเดินตรงเข้ามาแย่งแวงชายโดยเร็ว

“แวงชาย ตอนที่เธอตามนายชดกับหนานอินมาถึงที่นี่ในคราวนั้น เธอพร่องรอยของพวก สางเขียวเหมือนอย่างที่เราพบกันอยู่นี้บ้างหรือเปล่า?”

ทุกคนเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ และเข้าใจความหมายในคำถามชนิดนั้นของหล่อนได้ทันที ต่าง มองนิ่งไปยังกะเหรี่ยงพะเนจรเป็นตาเดียว

“แวงชายไม่พบวิ๊วแวงของพวกสางเขียวในครั้งนั้นเลย”

“แกแน่ใจรึ?”

ไชยยันต์ถามมาโดยเร็ว

“ห้าวันเต็มที่แวงชายออกจากหล่มช้างมา จนต้องถอยกลับ แวงชายไม่พบร่องรอยของ มนุษย์ใดในถิ่นนั้น นอกจากนายชดกับหนานอินเท่านั้น”

คณะนายจ้างและพรานใหญ่มองตากันอีกครั้ง รพินทร์ก็บอกต่างๆ ว่า

“อาจเป็นไปได้ครับ เวลามันห่างกันมาตั้งปีเศษแล้ว ตอนนั้นพวกสางเขียวอาจยังไม่ได้หา กินลงมาถึงถิ่นนี้ รวมทั้งพวกมะราบริด้วย เจ้าพวกนี้คงย้ายถิ่นจากกลุ่มสาละวินตอนเหนือลงมาเมื่อ ไม่นานมานี้แน่ หรืออย่างน้อยก็จะต้องหลังจากที่คุนซาอนุชาและหนานอินผ่านไปแล้ว”

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ หาไม่เช่นนั้นแล้ว อนุชากับหนานอินคงได้รับอันตรายจากเจ้า พวกนี้ ก่อนที่จะผ่านไปได้ เพราะมีกำลังกันอยู่เพียงสองคนเท่านั้น”

เชษฐาเอ่ยในอาการรำพึงกับตนเอง

“ว่าแต่เราจะตกอยู่ในเขตอันตราย ชนิดหายใจไม่ทั่วท้อง นอนตาไม่หลับแบบนี้อีกนาน สักเท่าไร?”

ไชยยันต์ถามมาอย่างหนักใจ

หลังจากจัดเอาแผนที่ออกมาทางดู จอมพรานก็ตอบว่า

“ขณะนี้เราอยู่ในช่องเขาหัวแร้งแล้ว โดยเส้นทางตามเข็มเดิมอีกสามวันเราจะเข้าเขต ‘นรกดำ’ ถ้าเหตุร้ายมันจะเกิดขึ้น อันหมายถึงว่าสางเขียวโจมตีเรา ก็คงอยู่ภายในระยะนี้แหละครับ เข้าเขต ‘นรกดำ’ เมื่อไหร่ เราก็พ้นอันตรายจากเจ้ามนุษย์ผีดิบพวกนี้ เพราะป่าตอนนั้น เป็นป่ามรณะ พวกมันคงไม่กล้าเข้าไปวนเวียนแน่นอน แม้จะเป็นชนเผ่าที่ถือกำเนิดมาจากป่าช้าของเพียงใดก็ตาม ผมอยากจะเชื่อว่าเราควรผ่านไปถึง ‘นรกดำ’ ได้โดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น อย่างมากมันก็คงด้อมๆ มองๆ คอยสังเกตรเราอยู่ห่างๆ เท่านั้น”

“ตอนตื่นพร้อมอยู่อย่างนี้ มันก็ไม่กระไรนักหรอก ตอนจะนอนกันกลางคืนนี่นะซิ ผมว่า ถ้ามันจะเล่นงานเรา มันต้องลงมือในเวลากลางคืนแน่ๆ”

ไชยยันต์ให้ข้อคิดอย่างนักการทหาร พรานใหญ่เองก็มีความคิดตรงกันกับเขา

“ลงรู้ตัว เตรียมระวังกันไว้ล่วงหน้าอย่างนี้ ก็ไม่เป็นไรหรอกครับ พวกเราไม่เพลอเสียอย่างเดียว ต่อไปนี้เราจะต้องเลือกที่พักแรม และวางยามอย่างแข็งแรง พวกผมทั้งหมด 7 คน ผลัดกันได้ตลอดทั้งคืน อีกอย่างหนึ่ง ในความมืดของกลางคืน ก็ไม่ใช่ว่ามันจะได้เปรียบอะไรเรานัก ตราบใดก็ตามที่มันยังเป็นมนุษย์ ไม่ใช่สัตว์ป่าซึ่งสามารถจะมองเห็นทะลุความมืดได้”

ไม่ทันจะขาดเสียงของรพินทร์ เท่าๆ กับที่เกิดกับเสียงยังไม่ทันหาพื้นมาก่อไฟพุ่งหาขึ้น ทั้งคณะก็ต้องสะดุ้งขึ้นสุดตัว ด้วยเสียงแหลมกรีดโหยหวนสะท้านป่าชนิดหนึ่ง ดังก้องขึ้นมาจากป่า ทึบฝั่งตรงข้าม ฟังดูไม่ห่างออกไปนัก

ทุกคนถลันพรวดขึ้นยืนพร้อมกัน

“เสียงอะไร?”

เชษฐาอุทานดาตื้นโพล่ง

แล้วมันก็ดังกริดยาวเยือกมาอีกครั้ง ถนัดชัดเจนที่สุด...เป็นเสียงหวีดร้องแหลมของ ผู้หญิง ลักษณะได้รับความเจ็บปวดทรมานขีดสุด หากทั้งสิบหุในขณะนี้ไม่พินเพื่อนพร้อมกันไปหมด

พรานใหญ่สั่งการเร็วปรือในทันทีนั้น ให้พรานทั้งหกเตรียมตัวพร้อมอยู่ในที่พัก โดยไม่ให้ใครติดตามไปด้วย แล้วโบกมือไปกับคณะนายจ้างเป็นสัญญาณ พร้อมกับฉายไฟเพลิงดินดัด ฝั่งข้ามลำธารไปยังฟากตรงข้าม อันเป็นที่มาของเสียงโดยเร็ว เชษฐากับไชยยันต์ตามติดอย่างรีบร้อน คารินพะว้าพะวังอยู่พริบตาเดียวก็วิ่งปราดมาที่จัน ครว้าได้ลูกซองเอฟเอนกึ่งอัดโนมัตซึ่งเป็นปืนประจำมือของจัน โดยวาง .300 แม็กนัม เอาไว้ให้ ออกเล่นตามคนทั้งสามไปทันควัน และทันกันก่อนที่จะข้ามขึ้นฝั่งรกอีกด้านหนึ่ง

โดยไม่จำเป็นต้องได้รับการเตือน หรือชักซ้อมความเข้าใจอย่างไรจากพรานใหญ่ทั้งสิ้น ทั้งสามย่อมจะตระหนักได้ว่า ควรจะปฏิบัติเช่นไรบ้างในภาวะเช่นนี้ มันเป็นการสาวรอยเข้าหาที่มาของเสียงเพื่อค้นให้พบต้นเหตุ ซึ่งแน่ละ ถลันไอมันไปในทางร้ายมากกว่าดี และต่างก็เคยผ่านกันมาอย่างเคยชินเป็นอันดีแล้ว จนไม่ต้องมาเป็นภาระห่วงกังวลถึงกันและกัน

ทั้งสี่ ย่องกริบเลาะลัดไปตามทางด่านแคบๆ แม้แต่ลมหายใจก็แทบจะไม่ยอมให้เกิดเสียง หูและตาเปิดพร้อมสอดสายค้นหาอย่างระแวดระวังไปทุกซุ่มทุมพุ่มไม้ ใช้อาการดีไปเป็นภาษาคิดต่อบอกความกัน แต่ละก้าวที่จรดตามกันไปเต็มไปด้วยความเร่าร้อนกระสับกระส่าย ไม่อาจคาดหมายอะไรได้ถูก

ครู่ใหญ่ต่อมา รพินทร์ก็หยุดชะงัก โสดประสาทของทุกคนแว่วพวงไม้ทึบเบื้องหน้าไม่ห่างออกไปนัก มันเป็นเสียงคล้ายๆ สัตว์ร้ายที่กำลังเพลิดเพล็นโอชะอยู่กับเหยื่อ บางครั้งก็ดังแหลมอย่างปริดาทะยานใจ ถลันกันไปฟังไม่ได้ศัพท์ สิ่งที่จะช่วยให้แยกออกว่าสำเนียงที่ได้ยินอยู่นี้ ไม่ใช่

เสียงของสัตว์ก็คือ เสียงหัวเราะและขุ่ตะคอก อันเป็นลักษณะการออกเสียงของมนุษย์ป่าเถื่อนสมัย
หิน

จอมพรานทรุดตัวลงคลานสี่เท้าในทันทีนั้น ค่อยๆ ลากปืนคืบเข้าไปทีละช่วง ด้วยอาการ
อันเจ็บกริบของเสีย คณะผจญภัยชาวกรุงทั้งสามปฏิบัติตามในทันที โดยพยายามที่สุดมิได้บังเกิด
เสียงขึ้นแม้แต่ชนิดเดียว หัวใจของทุกคนเต้นแรงเป็นจังหวะ

พอแหวกพงทิบบบริเวณนั้นออก เป็นช่องว่างพอที่จะสอดสายตาทะลุผ่านออกไปได้

ภาพที่มาของเสียงก็ปรากฏให้เห็น

มันทำให้ทั้งสี่ต้องหยุดหายใจไปชั่วขณะ...

ที่ลานโล่ง อันเป็นบริเวณชุมทางด่านแควล้อมไปด้วยซุ้มไม้ห่างออกไปจากที่กำบังอยู่
ในขณะนี้ไม่เกิน 25 เมตร ร่างที่มีลักษณะเหมือนภาพสัตว์นรกในอบายภูมิอันเกิดจากฝันร้าย กำลัง
ขลุมนุ่นวายกันอยู่กลางลาน แต่ละตัวกำยำดูแข็งแรงเต็มไปด้วยความประเปรี้ยวว่องไว และมาก
ด้วยพลัง ผิวกายเขียวคล้ำเหมือนปกคลุมไปด้วยตะไคร่น้ำ ทาหน้าขาววอก ผมยารุ่งรังเป็นกระเชิง
ปรกไหล่ที่กว้างหนาประหนึ่งลิงกอริลลา จำนวนนั้นมีอยู่ประมาณ 10 กว่าคน กำลังกลุ่มรวมอยู่กับ
ซากศพอันเปล่าเปลือยของผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งนอนหงายอยู่กลางพื้น

ในความขลุมนุ่นสับสนขณะนี้ ไม่สามารถจะกำหนดอะไรได้นักชัดเจนนัก นอกจาก
สังเกตเห็นว่าเจ้าพวกผีดิบที่พากันส่งเสียงร้องด้วยความยินดี และกระโดดโลดเต้นล้อมเป็นวงนั้น
ตลอดทั้งหน้าตาและเนื้อตัวของพวกมันแดงไปด้วยเลือด เหมือนจะเป็นหัวหน้ากลุ่ม บัดนี้นั่งคร่อม
อยู่บนกลางตัวศพ ก้มหน้าลงไปที่ทรงอกอันถูกผ่าแฉ่งแบะออกนั้น พอมันเงยหน้าขึ้น เชษฐา ไชย
ยันต์ และคาริน ผู้ซึ่งตะลึงก็แทบเป็นลมหมดสติไปด้วยความสยดสยองเหลือที่จะกล่าว ไบหน่าอัน
แสนจะน่าเกลียดน่ากลัวนั้นอาบเต็มไปด้วยเลือด โดยเฉพาะริมฝีปาก เลือดสดๆ ไหลรินเป็นทาง
มันตัวคลีนออกมาแลบเลียกระเซ็นเลือดที่ติดปากอย่างโอชะ แล้วมือทั้งสองก็กระชากหัวใจจาก
ทรงอกที่ผ่าแฉ่งไว้ ขึ้นมาชูขึ้นสูงเหนือศีรษะ ปลอ่ยให้เลือดหยดเรียรดไบหน้าและหัว ราวกับจะ
เป็นน้ำทิพย์

ชั่วขณะจิต ที่ประสาททุกส่วนถูกยึดเป็นอัมพาตไปหมดนี้ เจ้าตัวหัวหน้าผละลุกขึ้นจาก
ศพ พร้อมกับเสียงหัวเราะเหมือนภูตผีปิศาจ ถือพวงหัวใจอยู่เช่นนั้น เจ้าพวกบริวารที่โลดเต้นอยู่
รอบๆ ก็พากันเข้ามาที่ศพนั้น ท่ามกลางเสียงร้องแหลมอย่างโสมนัสกระหายหื่น พริบตาเดียว เต้า
ถันทั้งสองด้านก็ถูกยื้อแย่งทั้งตัดออกไปอย่างขลุมนุ่น แล้วแขนขา ตลอดจนลำตัวก็กำลังถูกแยก
ออกเป็นชิ้นส่วน ดับได้ไฉ่พุง ถูกกระชากแย่งขุดกันโกลาหล

“ฆ่ามันให้หมด!!”

ใครคนหนึ่งถ้าไม่ใช่เชษฐา ก็คงเป็นไชยยันต์ แผลเสียงตะโกนออกมาอย่างควบคุมสติไว้
ไม่ได้

และพร้อมกับเสียงนั่นเอง กัมปนาทป็นก็สะท้อนปาขึ้น ท่ามกลางภาพชุดมนุญวาย เหมือนฝันร้ายที่เห็นอยู่เบื้องหน้า มันเป็นเสียงของ .600 โนโตรๆ นั่นเอง บอกให้ทราบว่าผู้ตะโกนขึ้นคือไชยยันต์ อนันตรัย ผู้แทบจะเป็นบ้าไปด้วยสิ่งที่เห็น

เจ้าตัวหัวหน้าที่ถือพวงหัวใจชูเด่นอยู่ พระดินหลุดจากพื้นที่ยืนอยู่ ลอยขึ้นทั้งตัวเหมือนถูกกระทุ้งด้วยซุง แล้วล้มฟาดเป็นไม้ท่อนด้วยอาวุธของหัวกระสุน 900 เกรนที่ใช้ทำลายกะโหลกช้าง

เสียงระเบิดของกระสุนนัดนั้น เป็นการปลุกทุกคนให้ตื่นขึ้นจากการถูกสะกด

ครั้งนี้แล้ว อีกสามกระบอ กก็เผ่นสนั่นหวั่นไหวขึ้นพร้อมกันอย่างหูดับ เป้าหมายคือกลุ่มมนุษย์ที่กำลังยืนชะงักงันไปชั่ววิบตาเหล่านั่น

ภาพที่เห็น จึงมีลักษณะไม่ผิดอะไรกับใบไม้หล่น อีกสามคนหงายผิงระเนระนาดทันทีที่เสียงกระสุนแตกขึ้น ทั้งสี่แผ่นขึ้นยืนระดมปล่อยกระสุนจากปืนในมือของตนออกไปอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะสามารถ ทุกคนบัดนี้ไม่มีสติยังคิดใดๆ เหลืออยู่อีก สำนักย่อมมีอยู่ประการเดียวเท่านั้น คือรู้สึกตนเหมือนเผชิญกับฝูงสัตว์ร้ายอันตรายประเภทเดียวกับช้างร้ายโขลงไอ้แห้ว ซึ่งจำเป็นต้องใช้การสังหารอย่างรวดเร็วที่สุด เพื่อความปลอดภัยของตนเอง

เหตุการณ์เบื้องหน้า ท่ามกลางเปลวปืนทั้งสี่กระบอ ไม่สามารถจำแนกออกไปได้ถูก เป็นภาพที่ฉับพร่า เหมือนภาพยนตร์ที่เครื่องฉายพลาดจากร่องเฟรม หูของทุกคน ได้ยินเสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดระคนไปกับความคร่ำครวญกรือกรือ ร่างต่างๆ เหล่านั้น กระเด็นไปคนละทางสองทาง

บางส่วนเผ่นวูบหายไประยะรวดเร็ว

บางส่วนก็วูบสวนเข้ามาประจูดวงของภูต

ระยะมันเผาขนประชิดเกินไป ปืนสามกระบอ อันเป็นไรเฟิลล่าสัตว์ขนาดหนักนั้น แม้อาวุธในการประหารจะศักดิ์สิทธิ์จะจงดุนเดียดวงกระเด็นก็จริง แต่มันก็ยังเข้าไปอยู่ดีสำหรับเหตุการณ์อันอยู่ในชั้นตะลุมบอนนี้

คารินช่วยภาวะคับขันขีดสุดของทุกคนไว้ ด้วยเอฟเอนกึ่งอัตโนมัติของหล่อน เพราะมันยิงได้เร็วกว่าไรเฟิลแบบลูกเลื่อน และแบบแปลของอีกสามคน เจ้าผิดิบตัวแรกที่แผดเสียงแหลมเข้าใส่ไชยยันต์ พร้อมกับปลายหอกระหว่างที่อดีตนายทหารหนุ่มหักลำปืนแปลของเขา เพื่อบรรจุกระสุนนัดใหม่ มันเจอเอาลูกปรายเก่าเม็ดเข้าเต็มใบหน้า กระเด็นผางลงไปในอนซัคดิน ลูกนัยน์ตาทะลอมลงไปทั้งสองข้าง

อีกคนหนึ่งแผ่นเข้าโจมตีเซษฐาด้วยใบมีดใหญ่เหมือนง้าวทางเบื้องหลัง รพินทร์ร้องเตือนมาเสียงหลง ราชสกุลหมุนหันกลับมาพอดีกับที่ใบมีดแหวกอากาศมาในระดับลำคอเขา เซษฐาก็ล้มลงอย่างหวุดหวิด แล้ววัดด้วยพานท้าย .458 เข้าที่สี่ข้างมันเต็มเหนี่ยว เซฆะไปอีกทางหนึ่ง คารินก็สะบัดลำกล้องลูกซองของหล่อนเข้าใส่ แต่ทั้งห้าตัวของหล่อนที่บรรจุอยู่ มันเกลี้ยกลดไปเสีย

แล้ว ไก่ป็นแจ่งค้ำ หญิงสาวทั้งป็นยาวทันที กระชากป็นสั้นจากช่องข้างเอนขึ้นมา แล้วหล่อนก็ถูก
ปะทะจากเบื้องหลัง พระกลิ้งเข้าไปในพุ่มไม้ พอพลิกสะบัดตัวหงายหน้าขึ้นก็ใจหายวาบ...

คมมีดเป็นเงาแวบ เรืองอาอยู่เหนือศีรษะจากอุ้งมือกำยำรุงรังไปด้วยขน เหมือนจะผ่าแล่ง
ร่างกายของหล่อนให้แยกออกเป็นสองเสี่ยง

CIVILIS: 3

ชั่วชีวิตที่รู้สึกคล้ายกับว่าชีวิตจะพลัดปลิวออกจากร่างนี้ พานท้ายปืนของใครก็ไม่ทราบ ตวัดเสียงดังผัวะสนั่นเข้ามากระทบขากรรไกรอันกำลังส่ายเซี้ยวมาสะพรั่งกล้วอยู่นั้น มันสะบัด หน้าเรื่อร้องแหบๆ ไม่เป็นภาษา ผวาเป็นนกปีกหักหลุดพ้นจากการยืนจังก้า คร่อมร่างของหล่อนหัว ปักลงไปริมทาง พร้อมกันก็มีเสียงปืนสั้นก้องขึ้นจากมือใครอีกคนหนึ่งด้านศีรษะของหล่อน สาย เขียวตนนั่นชักดิ้นชักงอเลือดทะลักพรั่งอยู่ตรงนั่นเอง

คารินแผ่นลุกขึ้นยืนอย่างสติไม่อยู่กับตัว ก็เห็นคนเหวี่ยงพานท้ายปืนเข้าก้านคอไอ้ลิง กอริลาตัวนั้น ช่วยชีวิตหล่อนไว้ได้อย่างหวุดหวิดคือพรานใหญ่ ส่วนคนที่สีกัดเข้ามาด้วยลูกปืน คือพี่ชายของหล่อนเอง

และบัดนี้ ทั้งสองก็กำลังพันตัวอยู่กับกลุ่มมนุษย์ ที่แยกเขี้ยวยิงฟันสือล้อมเข้ามาอย่างดุร้ายกระหายเลือด รพินทร์ใช้กระบอกริเฟิลอันหนักหน่วงแข็งแรงแทนพลอง ตีปะทะและป้อนปิดคมหอกที่พุ่งเข้าใส่ ส่วนไชยยันต์ก็พึดกับเจ้าคนหนึ่งกลิ้งไปกับพื้น อย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

ทั้งสองยังไม่สามารถจะชักปืนสั้นออกมาจากเอวได้ เพราะความฉุกฉุนหัวเนี่ย

หล่อนระเบิดกระสุนเข้าใส่เจ้าคนที่ส่ายเซี้ยวคร่อมอยู่บนอกไชยยันต์ทันที ทะลุกระดูก ขวอออกเข้าตาซ้าย มันหงายหลังตะกายอากาศหลุดออกไปจากร่างของไชยยันต์ ในพริบตาที่เสียงปืนแผด...เชษฐาที่ฟาดถนัดถมือปืนสั้นขนาดหนักที่ถืออยู่ในมือของเขา ลงไปบนคอต่อของเจ้าคนที่ติดพันอยู่กับรพินทร์ เชดลาลงไปกอง เขาเจตนาจะจับปืนไว้ให้ได้สักคนหนึ่ง แต่ก็ผิดหวัง เพราะพอมันจะเชดลาลงไป .357 ในมือของน้องสาว ผู้บัดนี้กำลังมาเลือดก็ระเบิดเข้าอย่างดุเดือด มันร้องก้องผวาฟูบลงไป

ยิ่งกว่านั้นอีกสองคนที่ดินกระเถือกระแสน ลากขาอยู่กับพื้น เพราะถูกลูกปราชของหล่อนเข้าที่ขา ก็ถูกนักมานุษยวิทยาสาววิ่งเข้าไปเอาลูกปืนกรอกหัว ดิ้นพรวด มันสมองกระจายหมดทั้งสองคน

หล่อนไม่ได้ยินว่าเชษฐาร้องห้ามมาเสียงหลงเช่นไร

เจ้าคนสุดท้ายผละออกจากหลังต้นไม้ใหญ่ ห่างออกไปประมาณ 15 เมตร แผ่นตัวลอยจะเข้าป่ารก เสียงโบไม้ต้นไม้แรกทำให้คารินเหลียวขวับไปพบ มันจึงหมดโอกาสที่จะรอดไปได้ กระสุนแรงสูงแล่นเข้าเจาะด้านหลังบริเวณสี่ข้าง โดยการยิงอย่างรวดเร็วและแม่นยำที่สุดของหล่อน เสียงของมันแหลมยาวเหมือนถ่านถูกปืน ยืนแอ่นเกร็งแล้วชวนเซหมุนผวาพลิกหน้ากลับมา เกาะต้นไม้ไว้สีหน้าบูดเบี้ยว แยกเขี้ยวขาว

“น้อย! เอามันไว้เป็นๆ สักคน!”

เชษฐาตะโกนสุดเสียงพร้อมกับแผ่นเข้ามาหมายจะปิดปืนน้องสาว

มันเข้าไปเสียแล้ว เสียงปรี๊ดแสบแก้วหูลั่นขึ้นอีกครั้ง พร้อมกับประกายไฟสีแดงพุ่งวับจากปากกระบอก ใบหน้านั้นแดงระริบไปแล้ว ล้มพาลงกลางพื้นตรงโคนต้นไม้ตัวเอง สันพราดๆ รวากับปลาช่อนถูกทุบหัว

นัดสุดท้ายสำหรับที่บรรจุอยู่ในปืนสั้นของหล่อน และชีวิตสุดท้ายของสางเขียว กลุ่มที่พอจะเหลือให้เห็นกลุ่มนั้น นอกจากพวกเผ่นเตลิดหนีเข้าป่าหายไวก่อนในครั้งแรก

เหตุการณ์ทั้งหมดมันเกิดขึ้นภายในเวลาเพียงไม่ถึงสองนาทีก่อน แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบสงบลงอีกครั้ง ทุกคนยืนจ้องกันไปชั่วกึ่งอึดใจ

ครั้นแล้ว พรานใหญ่ก็ไหว่ตัวก่อนคณะพรรคทุกคน รีบบรรจุกระสุนชุดใหม่โดยเร็วอย่างไม่ประมาท เชษฐาและไชยยันต์ก็ลงเก็บปืนไรเฟิลที่หล่อนอยู่ขึ้นมาบรรจุตามด้วย ยกเว้นดารินคนเดียวที่ยังยืนตาบึกโพล่ง ถือปืนค้างอยู่เช่นนั้น

เชษฐากระซอกแซกน้องสาว เผ่นเข้าหาที่กำบังโคนไม้ ในขณะที่รอฟินท์กับไชยยันต์ตะโกนเข้ายึดคอรวก ชุ่มกวาดตาค้นหาไปรอบด้าน

เวลาผ่านไปอีครู่ใหญ่ ท่ามกลางความเงียบสงัดปราศจากสิ่งใดกระโตกกระตาก ทั้งสี่จึงค่อยๆ เคลื่อนออกจากที่กำบังเข้ามารวมกลุ่ม ดารินหน้าซีดมองเห็นได้ถนัด หล่อนตกอยู่ในอาการตื่นเต้นอย่างยากจะระงับลงได้ มันเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ความรู้สึกบอกกับตนเองว่า หล่อนฆ่าคนเสียหลายศพ แม้ว่าคนเหล่านั้นจะเป็นคนแต่เพียงรูปร่างลักษณะก็ตาม มันเป็นเพราะความตื่นเต้นหวาดกลัวสุดขีดนั่นเอง

ระหว่างที่นักมานุษยวิทยาสาวยังยืนนิ่ง ทำอะไรไม่ถูก ทั้งสามช่วยกันออกสำรวจบริเวณรอบๆ โดยเร็ว พบว่าพวกสางเขียวถูกยิงตายนอนกลิ้งเกลื่อนอยู่แปดคน รวมทั้งเจ้าตัวหัวหน้าหมู่ที่เจออากะสุน .600 ที่ระเบิดขึ้นเป็นนัดแรกของไชยยันต์เข้าไป ออกกลางโบ้ มือของมันยังกำก้อนหัวใจที่ควักออกมาจากอกของเหยื่อไว้อย่างแน่น

ซากเหล่านั้นช่วยให้มองเห็นได้อย่างใกล้ชิดชนิดขื่นขื่น มันจริงตามที่เงาชายบอกไว้ทุกประการ เนื้อตัวของเจ้าพวกมนุษย์ผิวดิบ ถูกขโมยไว้ด้วยยางใบไม้ และเชือกคล้องกับสภาพของป่า เฉพาะที่หน้าเท่านั้นพอกด้วยดินสีขาวแลดูน่ากลัว แต่ละคนนั่งห้อยสตั๊วปิดเพียงท่อนกลางลำตัวขึ้นเดียว มีกระดูกและเขี้ยวแขวนประดับอยู่ตามเอวและลำคอ หน้าผากตัดลาด จมูกแบนแฟบปากกว้าง ขากรรไกรหนาใหญ่ นัยน์ตาพอง

มันเป็นลักษณะของมนุษย์หลงสำรวจอีกเผ่าหนึ่ง แตกต่างออกไปจากชาวเขาเผ่าใดๆ ทั้งสิ้นที่เคยรู้จักกันมาก่อน โดยเฉพาะที่ผิวหนังแทบทุกส่วน มีขนดกดำขึ้นหนาเกือบจะเหมือนลิงฝ่ามือทุกนิ้ว เกือบจะเสมอกัน หนาใหญ่ หยิบกระด้างเหมือนอุ้งตีนสัตว์

พอหันมาทางศพของเหยื่อ อันเป็นผู้หญิงสาว เชษฐากับไชยยันต์ก็เบ้หน้าด้วยความหวาดเสียว บัดนี้ถูกเชือดเฉือนกะรุ่งกะริ่ง ลักษณะไม่ผิดอะไรกับสัตว์ที่ถูกฆ่าแหละ มีรอยถูกแทงที่

คอหอยก่อน แล้วอกก็ถูกผ่าแล้งลงไปจนถึงท้อง ข้างศพที่นอนอยู่อย่างอเนจอนาถนั้น มีกระชูดสานด้วยไม้ไผ่หลายใบ ใบหนึ่งกลิ้งอยู่ใกล้ๆ มีหัวหวายร้อยติดกับด้านบนของกระชูดสองด้าน และท่อนไม้ลักษณะเหมือนไม้คานหาบวางอยู่ด้วย แสดงว่าหญิงเคราะห์ร้ายถูกห้ามเหมือนหมูในกระชูดใบนั้นมาจากที่อื่น และนำมาฆ่าที่นี่...เสียงหวีดร้องที่ทุกคนได้ยินในขณะที่อยู่ที่พัก ก็คือเสียงสุดท้ายของเหยื่อขณะที่ถูกประหารอย่างอำมหิตนั่นเอง

“ผู้หญิงเผ่าต้องเหลือง”

เสียงรพินทร์บอกขึ้นแทบพร่า ภายหลังจากพิจารณาโดยใกล้ชิด

“ถ้าตาไม่ผ่าตาไป สาบานว่าก่อนที่พวกมันจะเข้ามาเชือดเนื้อศพออกเป็นชิ้นส่วน พวกมันอาบและดูดเลือดจากศพที่มันฆ่านี้”

ไชยยันต์พูดในอาการสำลัก ลักษณะของเขาสะดุ้งอะอือคลื่นเหียน ถอยผละออกมาจากศพอันน่าสยงนั้นอย่างสุดที่จะทนได้ เชษฐาเย็นหรีตาดูภาพนั้น หัวหน้าคณะกำลังฝึกฝนต่อความรู้สึกอันทรมาณอยู่ในขณะนี้อย่างเต็มที่เช่นกัน แน่ละ ไชยยันต์ไม่ได้ตาผ่าตา ทุกคนที่ร่วมในเหตุการณ์เห็นเช่นเดียวกันทั้งสิ้น

“พวกมันเป็นผีรกรกมาเกิดจริงๆ แทบไม่เชื่อสายตา”

เชษฐาพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาเหมือนกระซิบกรามขบแน่น

“มนุษย์เผ่านี้ยังเหลืออยู่ในโลกนี้ได้อย่างไรกันนี้”

ภาพที่เห็นชัดๆ เช่นนั้น ทำให้คารินบังเกิดอาการวิงเวียน หล่อนชวนเซเหมือนจะล้มสวลง รพินทร์เหลือบไปเห็นเข้าเสียก่อน คว่ำแขนไว้ได้ทัน ประคองถอยห่างออกมาให้นั่งพักบนรากไม้ตอนหนึ่ง พี่ชายกับเพื่อนแผ่นตามเข้ามาช่วยประคองไว้ หล่อนไม่อาจกล่าวคำใดได้ในขณะนั้น นั่งหลับตา หน้าซีดเผือด เหงื่อซึมเต็มใบหน้าลักษณะของคนเป็นลม หล่อนไม่ได้หวาดเสียวต่อเลือดหรือสภาพของศพ แต่มันเป็นความรู้สึกสยงใจชนิดหนึ่ง เช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นกับเชษฐาและไชยยันต์ในขณะนี้นั่นเอง ทว่าจิตใจของผู้หญิงอย่างหล่อน ต่อให้กร้าวแกร่งสักปานใดก็ตาม สิ่งที่เห็นนี้มันฆ่าขวัญจนสุดทน

“ไม่ต้องห่วง ไม่ได้เป็นอะไรหรอก แต่ขอนั่งพักสักเดี๋ยวนะ”

คารินบอกกับทุกคน ทั้งๆ ที่ยังหลับตาอยู่

รพินทร์ปล่อยหน้าที่ดูแลให้แก่พี่ชายและเพื่อนหนุ่มของหล่อน ตนเองออกเดินตรวจอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง ไชยยันต์ก็เฝ้าติดตามมา ทั้งให้สองพี่น้องนั่งพักกันอยู่ที่เดิม ทั้งสองตรงเข้ามาที่ศพหญิงเคราะห์ร้ายเผ่าต้องเหลืองนั้นอีกครั้ง ไชยยันต์ส่ายหน้าไปมา

“คนแท้ๆ ถูกมันฆ่าแล้วสูบลือดสดๆ กิน ยิ่งกว่าฆ่าหมูฆ่าไก่เสียอีก อย่าว่าแต่น้อยเลย ผมเองก็ทำท่าจะจับไปซั้อยู่เหมือนกัน”

“ที่เห็นนี่ คงจะเป็นพิธีอะไรของมันสักอย่าง พอมาเสร็จก็ดูดีแล้วควักหัวใจในทันที”

“มันกินเนื้อสดๆ แบบสัตว์ป่าแบบนี้หรื่อ?”

“คงไม่หรอกครับ”

แล้วพรานใหญ่ก็บ้วนปากไปที่กองฟืน ที่เตรียมก่อไว้ทางด้านหนึ่ง เพียงแต่ยังไม่ได้อัดไฟ

“กองฟืนนั่น แสดงให้เห็นว่ามันจะกินก็ต่อเมื่อเนื้อสุกแบบเดียวกับเรา่างเนื้อสัตว์ แต่การดูเลือด เอาเลือดมาโหลมตัว ผมคิดว่าจะต้องเป็นพิธีหรือโชคลางการเชื่อถืออะไรของพวกมัน มีอาการแสดงออกของโรควิปริตแบบเชดิสซั่มด้วย สังเกตดูที่มันปฏิบัติต่อศพเหยื่อที่มันฆ่านี้ เพราะมีการคลุกเคล้าศพ และชำแหละทิ้งอวัยวะอันเป็นเครื่องหมายเพศ”

“ฮือม! มันน่าจะเป็นอย่างคุณว่านั่นแหละ นี่เรามา มันได้หมดทั้งกลุ่มหรือเปล่า?”

“หนีรอดไปได้ประมาณ 4-5 คนครับ น่าเสียดายเหลือเกิน คุณหญิงตื่นตื่นไปหน่อยเลย เก็บเรียบหมด ความจริงเรามีโอกาสจะจับเป็นได้ อย่างน้อยก็สักคนหนึ่ง ถ้าเราจับตัวมันได้เป็นๆ อาจจะมีประโยชน์ขึ้นมาบ้าง”

“คุณคิดว่า คุณจะส่งภาษาเจรจากับไอ้เผื่อนรกพวกนี้รู้เรื่องหรือ?”

“อย่างน้อยก็ต้องพยายามดูครับ มันอาจพูดภาษาชาวเขาแขนงใดแขนงหนึ่งได้บ้าง”

ไม่ทันจะขาดเสียงของรพินทร์ ทั้งสองก็ต้องหันขวับไปทางพุ่มไม้เล็กๆ เบื้องหลังโดยเร็ว เพราะได้ยินเสียงไหวดิ้นขลุกลก และเสียงร้องอีกอักในลำคอ ไชยยันต์กระซอกป็นสั้นออกมาโดยเร็ว รพินทร์ก็ย่องเข้าไปอย่างระมัดระวังเตรียมพร้อม ใช้อากลองไรรีเฟลเจียแหวกพุ่มไม้ที่เห็นไกวๆ นั้นออก

แล้วทั้งสองก็อุทานออกมาพร้อมกัน

หลังพุ่มไม้นั้น กระซู่ไม้ไผ่อีกลูกหนึ่งเคลื่อนไหวขลุกลกอยู่ไปมา สิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งถูกขังอยู่ในนั้น รพินทร์แผ่นพรวดเดียวเข้าไปถึงแล้วก็เห็นว่า มันเป็นชายเผ่าตองเหลืองอีกคนหนึ่ง ถูกมัดมือมัดเท้าและผูกปากไว้ ลักษณะไม่ผิดอะไรกับหมู่ที่กำลังเตรียมไปสู่โรงฆ่า เห็นแต่ลูกตาที่เหลือกแลนกลอกกลิ้งอยู่ไปมา และเสียงอีกอักในลำคอที่ไม่สามารถจะดังออกมาได้มากนัก

ระหว่างที่ไชยยันต์หันไปตะโกนเรียกเชษฐา พรานใหญ่ก็ลากกระซู่ใบนั้นออกมาในที่โล่งโดยเร็ว ชักมีดออกมาตัดหวายที่รัดปากกระซู่ออก แล้วลากขาคนป่าผู้เคราะห์ร้ายออกมานอกกระซู่ เป็นเวลาเดียวกับที่เชษฐาและคาริน ผู้บัดนี้พอจะระงับความรู้สึกลงได้แล้ว วิ่งเข้ามาถึง ทุกคนสามารถอ่านเหตุการณ์ออกได้ในทันทีที่เห็น

“อยู่ตรงไหนนี่ เมื่อทำไมเราถึงไม่เห็น”

เชษฐาร้องขึ้น

“มันเอาแอบไว้หลังพุ่มไม้นี้ ลั่นกับรพินทร์เห็นพุ่มไม้ไผ่ๆ ก็เลยแหวกดู”

ไชยยันต์ตอบโดยเร็ว

“คุณพระช่วย! นี่เรายังมาทันพอที่จะช่วยชีวิตได้คนหนึ่งหรือ...”

คารินอุทานเสียงลั่น จ้องมองครุฑที่มีแต่ผ้าเตี่ยวพันกายอยู่ตรงกลาง นอนกลิ้งตาปริบๆ อยู่กับพื้นด้วยความสังเวช รพินทร์ตัดเถาว์วัลย์ที่ใช้มัดมือเท้าและปากออกทันที พอหลุดเป็นอิสระ เจ้าตองเหลืองก็ส่งเสียงร้องก้องอะไรออกมาคำหนึ่ง ลูกขึ้นเล่นถลาตรงไปยังซากของหญิงสาวเผ่าเดียวกัน ซึ่งบัดนี้กลายเป็นศพอันน่าทรมานนอนอยู่กลางดิน ช้อนศีรษะที่มีตาอันเหลือกลานขึ้นมา กอดไว้แนบกับอก คร่ำครวญออกมาเป็นภาษาที่ทุกคนฟังไม่ออก แต่รู้สึกสะเทือนลึกเข้าไปถึงหัวใจ

“นั่นคงจะเป็นลูกหรือเมียของมัน...”

ไชยยันต์เพิ่มพามองดูภาพของชายชวดผู้นั้นอย่างสลบใจ

“มีทางส่งภาษากับมันรู้เรื่องไหม?”

หัวหน้าคณะหันมากระซิบกับจอมพราน

รพินทร์ยกไหล่ขึ้นเช็ดเหงื่อที่เกาะเต็มใบหน้า ไม่กล้าทำอะไรทั้งสิ้น เดินตรงไปยังเจ้าตองเหลืองผู้นั้น คณะนายจ้างตามมาด้วย ต่างเห็นพรานใหญ่พยายามส่งภาษากับเจ้านัน้อยผู้พักใหญ่

ในที่สุดก็ดูจะเข้าใจกันได้ด้วยภาษามุ

คำตอบของเจ้าตองเหลืองห้วนๆ ลั่นๆ กลัวไปกับอาการคร่ำครวญให้อย่างน่าเวทนา บางครั้งก็ส่งเสียงเอ็ดลั่นปาร์วเร็วปรือ ทำมือทำไม้ประกอบด้วย คณะผจญภัยชาวพระนครทั้งสาม ไม่มีทางที่จะเข้าใจได้ นอกจากรอฟังจากรพินทร์

ทุกคนจ้องมองดูเจ้านัน้อยอย่างสุดจะอนาถใจจนพูดไม่ออก สภาพของตัวมันเองที่เลวทรามรุงกระรุงอย่างมนุษย์ถ้าสมัยต้นประวัติศาสตร์ ก็เป็นสิ่งที่น่าสังเวชใจอยู่แล้ว ยิ่งมาเห็นอาการเศร้าโศกเสียใจที่สำแดงออกอย่างซื่อๆ ต่อหน้าศพที่ควรจะเป็นลูกหรือเมียมันเช่นนี้ ทุกคนมีความรู้สึกที่ไม่อาจกล่าวถูก

ครู่ใหญ่ต่อมา จอมพรานก็หันมาทักนายจ้าง

“พวกตองเหลืองกลุ่มเดียวกับที่เราพบร้งนอนเมื่อตอนสายนี้เองแหละครับ ในกลุ่มอยู่กัน 15 คน ตอนดึกของคืนวานถูกสาธิตเข้าล่า ถูกฆ่าตายไปสามคน นอกนั้นแตกหนีกระเจิงเอาตัวรอดไปคนละทาง มันกับลูกสาวหนีแยกไปทางหนึ่ง เพิ่งจะมาถูกจับได้พร้อมกันเมื่อเช้านี้เอง สาธิตเข้ามานั้นกับลูกสาวใส่กระซุหามาหยุดพักที่นี่ แล้วฆ่าลูกสาวมันก่อน สาธิตเข้ามานั้นจะฆ่าผู้หญิงเอาหัวใจกินก่อนเสมอ ถ้าในกลุ่มเหยื่อของมันมีผู้หญิงอยู่ด้วย”

คารินอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างลึมดัว เชษฐาจึงไปที่ศพ

“อ้อ! นั่นลูกสาวของมันหรือ?”

“ครับ”

ทันใดนั้นเอง เจ้าตองเหลืองก็พรวดพราดขึ้นยืน คว้หอกของสาวเขียวที่ห่มมืออยู่ขึ้นมา เล่นปราดตรงเข้าไปยังซากของหัวหน้ามนุษย์เผ่าคิบกลุ่มนั้น ที่ถูกไชยันต์ยิงคว่าอยู่ กระโดดเข้าเหยียบหัว จ้องหอกแทงกระหน่ำลงไปบนศพด้วยความเกลียดแค้นพยายามโดยไม่นับ พร้อมทั้งคำรามก้องอย่างบ้าคลั่ง รพินทร์เข้าไปส่งภาษาอยู่พักหนึ่ง มันจึงทรุดตัวลงไปนั่งซุกหน้าลงกับเข่า กิริยาเชื่องซึม

“บอกมันว่า ให้มันรวมอยู่กับพวกเราพลางๆ ก่อน จนกว่าจะฟื้นแดนอันตราย ไม่งั้นมันจะถูกรับ ถูกฆ่ากินเสียอีก”

เชษฐาบอก

“ผมขวนมันแล้วครับ แต่มันจะขอแยกไปตามทางของมัน มันบอกว่ามันจะรักษาตัวมันเอง ตามปกติแล้วพวกตองเหลืองจะไม่ยอมอยู่กับใคร ถ้าไม่ใช่เผ่าเดียวกับมัน”

“ขึ้นปล่อยมันไป ก็เท่ากับให้มันไปเป็นเหยื่อให้อีพวกนั้นเสียอีกเท่านั้น”

คารินร้อง

ภายหลังใคร่ครวญอยู่ครู่ เชษฐาก็พยักหน้ากับรพินทร์บอกต่างๆ ว่า

“ถ้าขึ้นก็ปล่อยมันไปตามอหิสาสัยเถอะ มันคงเอาตัวรอดได้ตามประสาของมันเอง พวกนี้เหมือนสัตว์ป่ามันแหละ วิธีที่ดีที่สุดคือปล่อยมันให้เข้าป่าไปตามเรื่อง เราเพียงแค่ช่วยชีวิตมันไว้ได้ก็นับว่าดีแล้ว”

“แต่ พี่ใหญ่คะ...”

น้องสาวพยายามทักท้วง แต่พี่ชายผู้เข้าใจอะไรได้เหนือกว่า หันไปตบไหล่

“ไม่มีประโยชน์หรอกน้อย พี่บอกแล้วยังไงว่าการที่เราจะทำบุญกับมันก็คือ ปล่อยให้มันเข้าป่าไป หน้าทีของเราเพียงแค่ช่วยชีวิตไว้เท่านั้น จริงอยู่ถ้าเราเอามันไปด้วย มันอาจปลอดภัยขึ้นแต่จะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อมันไม่ต้องการเช่นนั้น เท่ากับฝืนใจลดรอนอิสรภาพของมันเสียเปล่าๆ

“ตกลงปล่อยมันไป มันคงเป็นห่วงพวกพ้องของมันที่กระจัดกระจายอยู่”

ไชยันต์ลงความเห็นมาอีกคน

รพินทร์หันไปส่งภาษาอีกครั้ง เจ้าคนป่าผู้นำสงสารคว่าหอกที่ยึดมาได้เป็นอาวุธคู่มือ ลูกขึ้นยืนจ้องมองมายังคณะทุกคน ไม่มีคำขอบใจที่เอื่อยเป็นคำพูด ไม่มีอาการแสดงออกใดๆ นอกจากแววตาอันเป็นภาษาสากลโลก ไม่ว่าจะมนุษย์หรือสัตว์ บอกให้ทราบชัดถึงความรู้สึกภายในเต็มเปี่ยม และทุกคนก็เข้าใจแววตานั้นได้ดีพอ โดยไม่จำเป็นต้องใช้อ้อยคำ

แล้วเจ้าคนเถื่อนก็ออกเล่นเข้าป่า หายแวบไปในชั่วพริบตาเดียว อย่างปราดจากร่องรอยเหมือนเงาผี

พอผีตองเหลืองลับตา ก็มีเสียงกู่ให้สัญญาณดังขึ้นจากพงรกรอกด้านหนึ่ง รพินทร์จำได้ในทันทีว่าเป็นเสียงของบุญคำจึงกู่ตอบออกไป พักเดียวก็มีเสียงนกพงไม้สวบสาบไถ่เข้ามาอย่าง

รวดเร็ว แล้วพรวนเผ่าแห่งเขอาอิมคริมกับเงชาขี้โผล่ออกมา พร้อมกับไรเฟิลในมือที่ถือเตรียมพร้อม บุญคำร้องถามละล้าละลักเข้ามาก่อนแผ่นพรวนเข้ามา แต่พอเห็นภาพเหตุการณ์ที่ปรากฏอยู่ตรงบริเวณนั้นก็เคาได้โดยตลอด ปวดเข้าไปสำรวจดูโดยเร็ว

“พวกเราทางโน้นร้อนใจมาก ได้ยินเสียงปืนหลายนัด”

เงชาขบอก

“บุญคำทนอยู่ไม่ได้ ชวนผมตามออกมา พวกเจ้านายปลอดภัยดีหรือ?”

“ปลอดภัย ขอบใจเงชาขกับบุญคำมากที่อุตส่าห์ตามมา”

คารินตอบ

“พบวีแววอะไรบ้างหรือเปล่า สางเขียวประมาณ 4-5 คนหนีรอดไปได้”

เชษฐาถาม

“ไม่พบเลยนายใหญ่ มันคงเตลิดไปทางตรงข้ามที่เงชาและบุญคำบุกตามนายมา”

เสียงบุญคำสวดขรมมเถ และกรากเข้าไปพุดจาซักถามพรวนใหญ่ แต่เงชามองดูภาพเหล่านั้นด้วยอาการสงบ

“กลับที่פקกันเถอะครับ ทั้งทุกสิ่งทุกอย่างไว้อย่างนี้แหละ”

รพินทร์หันมากล่าวแก่คณะนายจ้าง

ทั้งหกคนผละออกจากที่นั่นโดยเร็ว ดัดทางบ่าหน้าเพื่อจะมุ่งกลับที่פקชั่วคราว ซึ่งขณะนี้ เกิด จัน เส่ย และกะหย่น ฝ้ากันอยู่ตามลำพัง แต่แล้วพอเดินลงสู่ทางลาดชันตอนหนึ่งในระหว่างซุ้มไม้ตักนั่นเอง เสียงอะไรชนิดหนึ่งก็หวีดหวิวแหวกอากาศมาได้ยินอย่างถนัด ก่อนที่ทุกคนจะไหวตัวทัน ธนูดอกหนึ่งก็ปลิวเฉียดศีรษะของไชยยันต์ ผู้เดินอยู่ทางด้านขวาของรพินทร์ เสียบฉีกเข้าไปในลำต้นมะค่าที่ไชยยันต์เดินผ่าน ระดับสูงขึ้นไปประมาณสองเศษ เห็นทางขนนกสีดำสั้นพลิว

“หลบ เร็ว!”

ไชยยันต์ผู้เห็นลูกธนูก่อนคนอื่นตะโกนสุดเสียง กระโจนพรวนเข้าบังอยู่หลังต้นไม้ อีกด้านหนึ่ง ทั้งกลุ่มแตกกระจายออกพุ่งเข้าหาที่กำบัง พร้อมกับสอดสายตาค้นหาที่มา

เงียบสวดปราศจากวีแววอะไรทั้งสิ้น ประหนึ่งว่าธนูดอกนั้นจะถูกยิงมาจากมือปีศาจ

“ระวังให้ดี! ไม่รู้ว่ามันจะมีสักกี่คน”

หัวหน้าคณะผู้กำบังอยู่ที่โคนซุ้มไม้ไผ่เคียงข้างน้องสาว ร้องเตือนทุกคนมา ประทับไรเฟิลพร้อมกราดสายตาขึ้นไปตามคาบสูง อันเห็นเป็นเงาตะกุ่มคลุมเครืออยู่ทั่วไป ยากที่จะสังเกตได้เพราะความทึบ

พรานใหญ่หมอบอยู่ในระหว่างรากไม้ ทิศทางของเขามองเห็นลูกธนูดอกที่เถิดไชยยันต์ ไปปักลำต้นมะค่าอย่างถนัด คณะระดับการปักของมัน เขาก็สามารถคำนวณได้ทันทีว่า ต้นแหล่ง ควรจะมาจากด้านไหน แต่ก็ไม่สามารถจะเห็นตัวได้ เพราะกิ่งไม้อันหนาแน่น

“อ้อมกอไผ่ที่หลบอยู่นั้น ไปทางขวามือหน่อยครับ คุณชาย...”

เขาร้องบอกเชษฐามาเบาๆ พร้อมกับโบกมือเป็นเครื่องหมาย

“สังเกตที่พุ่มที่ระดับเหนือก้อนหินนั้นให้ดี ผมจะล่อให้มันยิง”

เชษฐาโบกมือตอบ แล้วลากปืนอ้อมไปทางด้านขวาของกอไผ่ที่หลบกำบังอยู่ ดารินก็ปฏิบัติตามตาดๆ ชักปืนสั้นขึ้นมามีไว้ เพราะลูกซองเอฟเอนของหล่อน ไม่มีกระสุนสำรองติดมาด้วย มีเพียงห้านัดที่ติดปืนอยู่และยิงไปเกลี้ยงแล้ว

ไชยยันต์ผู้แอบอยู่หลังต้นมะค่า ได้ยินเสียงของพรานใหญ่ ก็พาดปืนโพล่เตรียมพร้อมมาอีกทางหนึ่ง

จังหวะนี้เอง แงซายกับบุญคำซึ่งแยกกันหลบอยู่หลังจอมปลวก ก็กลานกระดืบลอดซุ่มไปคนละทาง

รพินทร์กวาดสายตาไปรอบๆ ตัว ควักกิ่งไม้ผุสั่นๆ ที่หักหล่นอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมา ถอดหมวกออก ครอบลงบนกิ่งไม้ท่อนนั้นแล้วค่อยๆ ชูขึ้นให้พื้นระดับรากไม้ใหญ่ที่กำบังอยู่ ทำเคลื่อนไหวผลุบโผล่ให้มองดูเหมือนลักษณะคนกำลังคลาน

ชั่วไม่ถึงถึงใจนั่นเอง ธนูอีกดอกหนึ่งก็ตรงเพียวมา แล้วกระทบหมวกของเขาอย่างแม่นยำ กระเด็นหลุดออกไปจากปลายไม้ที่ถือล่ออยู่ ลูกธนูพาหมวกตามแรงพุ่งของมันนำไปเสียบอยู่กับผนังรากไม้ด้านหลังของเขา

เสียงปืนของคณะนายจ้างทั้งสาม ก็ประดังกันระเบิดขึ้นเกือบจะเป็นเวลาเดียวกัน ไรเฟิลขนาดหนักจากเชษฐาและไชยยันต์ ผสมกับปืนสั้นของดาริน ทุกคนหมายยิงไปยังตำแหน่งซึ่งสังเกตเห็นทิศทางธนูพุ่งออกมา

สิ้นก๊วงานเสียงซุนนั้น คำตอบก็คือความเงียบอันเต็มไปด้วยปริศนาตามเดิม ไม่มีใครเดาถูกว่าถูกเป้าหมายที่ต้องการหรือไม่ พุ่มไม้บริเวณนั้นมันเป็นกอใหญ่เกินไป

ระหว่างที่เชษฐาและไชยยันต์หาทางคำนวณเพื่อที่จะยิงสุมในนัดต่อไป ดารินก็ปล่อยกระสุน .357 ของหล่อนออกไปเป็นจังหวะ โดยหมายเดาสุมเข้าไปยังตำแหน่งต่างๆ ของยอดไม้ส่วนนั้น ซึ่งคณะว่าสาวงเขี้ยวควรแอบซุ่มอยู่

หล่อนยิงจนครบหกนัด ผลก็ปรากฏอยู่ตามเดิม ไม่มีเสียงร้อง ไม่มีเสียงของการเคลื่อนไหวกระโดดกระตาค

“เดี่ยว อย่าเพิ่งยิงอีก”

พรานใหญ่ร้องห้ามมา กระโดดออกจากที่ซ่อน วิ่งเข้ามารวมกลุ่มกับเชษฐา ไชยยันต์ถลันปราดตามติดเข้ามาด้วย

“ธนูปลิวออกมาจากยอดไม้ตรงนั้นแน่ๆ แต่มันเป็นพุ่มใหญ่เหลือเกิน”

ราชสกุลหนุ่มกระซิบ กัดริมฝีปากแน่น ตาจับเป็งไปยังบริเวณเป้าหมาย

“หาทางอ้อมเข้าไปอีกด้านดีกว่า”

ไชยยันต์ว่า สอดสายตาค้นหาเส้นทาง

“ใจเย็นๆ ไว้ครับ แงชาวยกับบุญคำอ้อมไปทางด้านโน้นแล้ว”

ไม่ทันจะขาดเสียงของจอมพราณ ไรเฟิลก็แผดกึกก้องขึ้นนัดหนึ่ง บนป่าโลกด้านซ้ายที่ผ่านกันลงมาแล้ว พร้อมๆ กับเสียงกระสุนระเบิดดินนั้น ทุกคนได้ยินเสียงร้องแหลมฟังไม่เป็นภาษา แล้วก็เสียงหล่นระกิงไม้สวบสาลงมากระทบพื้นดินดังพลั๊ก เวลาติดต่อกันก็ตุมขึ้นอีกนัด ตามมาด้วยเสียงหล่นมาอีกพลั๊ก

“นาย! เรียบร้อย อยู่หมดแล้วสองตัว!”

เสียงตะโกนบอกมาเป็นเสียงของบุญคำ

“ระวัง! มันอาจมีอยู่อีกบนต้นไม้ต้นอื่น”

ไชยยันต์ป้องปากตะโกนเตือนไป ก็ได้ยินเสียงหัวเราะว่าตอบมาว่า

“ไม่มีแล้ว! มีอยู่แค่สองตัวนี้เท่านั้น นาย! ผมกับแงชาวยจะลากมันมาให้ดู”

“เสียเวลา หนักเปล่าๆ บอกให้สองคนนั้นรีบกลับมาเถอะ ไม่ต้องลากมันมาด้วยหรอก”

เขษฐาบอกกับรพินทร์ พราณใหญ่ร้องบอกความไป ครูเดียวร่างของดาพราณแต่กับคนใช้ชาวคงก็โผล่กลับมา แล้วทุกคนก็ลืมหูลืมตาอ้า งเมื่อเห็นในมือของบุญคำหิ้วเอาศีรษะของสาวเขียวที่ถูกตัดขาดเพียงคอ เลือดสดๆ ยังไหลเรื่อยเป็นทางซูเข้ามาด้วย

“ไอ้แงชาวยตามันดีแท้ บุญคำยังไม่ทันจะมองเห็นเลย มันสอยลงมาทีละตัวยังกะสอยค่าง”

“บุญคำ บ้าจริง! นั่นไปตัดหัวมันหิ้วมาทำไม”

คารินร้องเสียงลั่น

พราณใหญ่หัวเราะชอบใจ ชูศีรษะทั้งสองที่เกรวบนเส้นผมกระเซิงไว้ในมือข้างเดียวขึ้นดู เหมือนจะเป็นหัวสัตว์ป่าธรรมดาที่กล่มาเป็นอาหาร

“บุญคำจะแกะกะโหลกเอาสมองมันมากินแกล้มเหล้า คงเด็ดกว่าสมองค่าง”

พลางหัวเราะเหอะๆ ตามนัย คารินเบือนหน้า ไม่มีใครสนใจกับความห้าม พิเรนทร์ผิดมนุษย์มนาของแกอีก แงชาวยหัวกระบอกลูกธนูและคันที่ยึดได้จากสาวเขียวทั้งสองมาด้วย รพินทร์รับไปดูแล้วสั่งให้ทำลายทิ้งเสียทั้งดอกและคัน ป้องกันไม่ให้พวกมนุษย์ผิดเก็บไปใช้ประโยชน์ได้อีก ตัวคันทำด้วยไม้ไผ่เหลาหยาบๆ จิงด้วยรื้อหนัง น้ำหนักเรียวแรงเหนียวไม่มากมายอะไรนัก ถ้าจะเทียบกับธนูที่ใช้ยิงระเบิดของแงชาวย ตัวดอกธนูเลี่ยมปลายแหลมธรรมดาไม่ได้ติดหัวโลหะ เพียงแต่ลั่นไฟไว้ให้แกร่ง อำนาจสำคัญมันไปอยู่ที่ยาพิษที่จุ่มไว้มากกว่าที่จะใช้อำนาจทะลุทะลวงเป็นเครื่องสังหาร

ไม่กี่นาทีต่อจากนั้น ก็พากันรุดกลับมาถึงแคมป์พักชั่วคราว เกิด จัน เส่ย และคะหยิ่นถือ ปืนเตรียมพร้อม กระสับกระส่ายคอยอยู่ คนเหล่านั้นมีสีหน้าดีขึ้น เมื่อเห็นทั้งหกกลับมาถึงครบหน้า โดยไม่มีใครได้รับอันตรายใดๆ บุญคำไม่ได้แกละกะโหลกของสาวยะเจียวเพื่อกินแกล้มกับเหล้าตามที่ ย่า ‘นายหญิง’ ไว้ แต่เสียบหัวทั้งสองไว้บนปลายไม้ปักไว้บนหาดทรายปนกรวดริมธารน้ำไหล

“ให้มันเห็นเสียมั่งว่า มันไม่ได้ล่าคนอื่นได้อย่างเดียว มันก็ถูกล่าได้เหมือนกัน เสียบหัว ไว้ทั้งให้มันดูที่นั่นแหละ มันจะได้รู้จักเราขึ้น”

บุญคำว่า ก็ไม่มีใครคัดค้านวิธีการของแก หรือมีจะนั้นก็ไม่ว่าจะสนใจในความวิตถาร บรรยายากมันเต็มไปด้วยความเครียดหนัก

อาหารกลางวันมือนั้น ผ่านลำคอของคณะทุกคนไปอย่างฝืดเคืองทน โดยเฉพาะหมอดาริน หล่อนแทบจะกลืนไม่ลง แต่สู้ดื้อสำหรับกระตือรือร้นเพื่อเอากำลังไว้ ความสยองใจต่อเหตุการณ์ ทำให้ หญิงสาวตกอยู่ในอาการซึมไป หล่อนไม่ใช่คนกร้าวเงี้ยวอะไรนัก ไชยยันต์เองก็เคร่งขรึม ลงมีแต่ เซษฐาเท่านั้น ที่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ปรีกษาหารี้อยู่กับพรานใหญ่เงียบๆ

“บุญคำทำถูกแล้ว ต้องตัดหัวมันเสียบประจานไว้ให้พวกมันเห็นอย่างนี้แหละ มันจะได้ เจ็ด ไม่กล้าเข้ามาข้องแวกกับเราอีก”

หัวหน้าคณะพูด ขณะที่มองไปยังสองศิระที่เสียบไม้ปักไว้ริมธารน้ำห่างลงไปเบื้องล่าง ทุกคนพักกินอาหารกันอย่างไม่เป็นสุข ปืนพาดอยู่กับดักไม้ห่างตัว และใช้สายตากวาดระแวดระวัง รอบด้านอยู่เสมอ อาศัยที่บริเวณนั้นเป็นที่โล่ง ช่วยให้สังเกตเห็นอะไรได้โดยง่าย

ไชยยันต์หัวเราะขึ้นเสียงแปร่งๆ แล้วว่า

“ก็มีอยู่สองอย่างเท่านั้น ถ้าไม่เจ็ดไปอย่างแก้ว ก็คงวางแผนรับมือกับเราแบบศึกใหญ่ เลย ซึ่งถ้าเป็นอย่างหลังก็น่าชม ขนาดเมื่อตะกี้นี้เบาะๆ พวกมันมีเพียงไม่กี่คน พวกเราสักคนก็เกือบ ถึงเลือดถึงชีวิตไปแล้ว แกกับรพินทร์ใจเย็นมาก ยังอุตส่าห์คิดที่จะจับเป็นมันให้ได้ สำหรับฉันกับ น้อยมีความคิดตรงกันทีเดียว คือต้องการฆ่ามันให้หมดไปเร็วที่สุด แบบเดียวกับฆ่างูพิษนั้น แหละ ไม่ได้พิสมัยที่จะเอาไว้เพื่ออะไรทั้งสิ้น ขนาดนี้กว่าหนีไปหมดแล้ว ยังอุตส่าห์จิ้นดันไม้ดักยิง เราอีก และคนแรกที่เกือบจะเป็นเป้าธนูมันก็คือฉัน”

คำพูดของไชยยันต์ทำให้เซษฐาและพรานใหญ่นิ่งไป ทุกคนกำลังใคร่ครวญถึงอนาคต ข้างหน้าอย่างอึดอัดลำบากใจยิ่ง การปะทะที่ผ่านมาเมื่อครู่ บอกให้ทราบถึงอุปนิสัยใจคอของเจ้า พวกผีดิบสาวยะเจียวได้เป็นอย่างดี มันไม่ตื่นตระหนกตกใจ หรือกลัวอำนาจปืนเท่าใดนัก ซ้ำยังเป็น เผ่าที่ดูร้ายบ้าเลือดพอๆ กับความกล้าหาญ สังเกตเห็นได้จากทุกๆ ที่เพื่อนลูกยิงคว่ำลงไปต่อหน้าต่อ ตา เจ้าพวกที่เหลืออยู่ก็ยังบังอาจพุ่งสวนเข้าใส่ จนถึงขั้นตะลุมบอนประชิดตัว

การปะทะที่แล่วมาโชคดีที่พวกมันมีจำนวนอยู่ไม่มากนัก จึงตกเป็นเหยื่อถูกป็นหมด แต่ ถ้าหากมันมีจำนวนมากกว่านั้นอีกเพียงเท่าเดียว รพินทร์เองก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ฝ่ายเขาจะมีใครเสียชีวิตลงบ้าง

การดักซุ่มลอบยิงด้วยธนู ก็เป็นอีกยุทธวิธีหนึ่งที่น่าหนักใจที่สุด สมมติว่ามันยังออกมาพร้อมกันทุกด้าน เป็นจำนวนสิบๆ หรือร้อยๆ ดอกขึ้นไป โดยหมายรวมกลุ่มเข้ามายังคณะทั้งสิบ ระหว่างการเดินเข้าขบวนกันไป ยังตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งที่พวกมันดักซุ่มอยู่ก่อน...ทั้งสิบชีวิตย่อมไม่มีความหมายใดๆ เหลืออยู่อีกเลย

“เรากำลังเผชิญกับปัญหาหนักอีกครั้งหนึ่งแล้วครับ...”

ในที่สุดจอมพรานก็สารภาพออกมาตามตรง แล้วก็หันไปทางเงชาย

“เตรียมธนูของแกได้แล้ว เราอาจจำเป็นต้องใช้” เขาออกคำสั่งห้าวๆ

เงชายไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น เพียงแต่แยกเขี้ยวยิ้ม แล้วลุกขึ้นไปแก้คันธนู ซึ่งมีมัดติดมากับไม้สำหรับทำคานหาบออกมาเหนี่ยวขึ้นสาย คณะนายจ้างจึงเพิ่งสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เอง ว่าเจ้าคนใช้ชาวดงเตรียมธนูสายฟ้าคันที่พิชิตงูยักษ์มาด้วย โดยอำพรางตา มัดรวมมากับไม้คานหาบอย่างสนิท ตัวคันของมันเมื่อปลดสายออกก็มีลักษณะเป็นเพียงไม้ไผ่แกร่งเหยียดตรงยาววาเศษ ไม่มีอะไรสะดุดตาเลย นานประคบกับไม้คานหาบได้อย่างสนิทโดยไม่เกะกะ หรือทำให้น้ำหนักเพิ่มขึ้น แต่ยามเมื่อต้องการใช้เพียงแค่ปลดออกมารั้งให้โค้ง คล้องสายเข้ายังปลายทั้งสองด้านเท่านั้น มันก็เป็นคันธนูขึ้นมาพร้อมที่จะใช้งานได้ในชั่วพริบตา

ดอกธนูที่มีระเบิดในโตรฯ มัดติดอยู่ อันเตรียมไว้ตั้งแต่ครั้งทำศึกกับเจ้าอสูรศึกดำบรรพ์ ใช้ยิงไปเพียง 4 ดอกจากจำนวนสิบที่ทำกันไว้ บัดนี้ยังเหลืออีกถึง 6 เพียงแต่ไชยยันต์ดอดสายขนวนออกเสียเมื่อศึกงูยักษ์ลุล่วงไป และเอาบรรจุลงหีบไคณาไมท์ไว้ บัดนี้ถูกจัดขึ้นมาติดขนวนอีกครั้ง โดยการช่วยกันระหว่างรพินทร์ เชษฐา และไชยยันต์ มันกินเวลาเพียงชั่วไม่กี่นาทีเท่านั้นก็เรียบร้อย

“ผมยังไม่อยากคิดว่า เราถึงกับต้องพึ่งในโตรฯ แต่เตรียมไว้ให้พร้อมเพื่อไม่ประมาทก็ดีเหมือนกัน”

อดีตท่านทูตทหารบก ผู้สุขุมและเยือกเย็นเอ่ยขึ้น ภายหลังจากเรียกเงชายเข้ามา และมอบลูกธนูติดในโตรฯ ทั้ง 6 ดอกให้ไปประจำตัวไว้

“ผมก็ไม่อยากคิดอย่างนั้นเหมือนกัน แต่เหตุการณ์ข้างหน้าเราทายไม่ถูก เราอาจถูกมันดักโจมตีเป็นศึกใหญ่อย่างคุณไชยยันต์ว่าก็ได้ ถ้าหากพวกสาธเจียวมีจำนวนอยู่เป็นร้อย ความหวังของเราไม่ได้อยู่ที่ต้องการจะใช้ระเบิดฆ่าพวกมันเป็นจำนวนมากๆ เพราะโอกาสนั้นอาจไม่มี แต่ที่หวังไว้ก็คือถ้าสถานการณ์คับขันเต็มที่ โดยถูกล้อมหรือบุกเข้าโจมตีจนตั้งตัวไม่ติด เราจะใช้เสียงระเบิดเป็นเครื่องทำลายขวัญ ขั้มมันให้แตกหนีไปแบบเดียวกับคราวศึกไอ้แห้วง”

คณะนายจ้างเพิ่งเข้าใจในความคิดของเขา และขอมเห็นด้วยโดยไม่มีอะไรโต้แย้ง

“เงชาย แกรู้จักอำนาจในโตร๑ อยู่แ๑ใจดีแล้ว เพราะฉะนั้นคงไม่ต้องเตือนอะไรกันมากนัก...”

ไชยยันต์หันไปพูดเน้นหนักกับเงชาย พร้อมกับถอนใจฝืนยิ้ม

“นึกไว้เสมอว่า ระเบิดถึงหกลูกติดอยู่ในตัวเงชายชนวนพร้อม แ๑เลนเล๑เมื่อไหร่ พวกเราทั้งสิบคนนี่แหล๑เป็นผงเมื่อนั้น”

“วางใจเถ๑นายทหาร เงชายจะไม่ให้มันระเบิดขึ้นมาก่อนเวลาที่ด๑องการ”

อดีตนายทหารกองโจร๑ะเหรี๑งตอบหัวด๑ำ พร้อมกับรอยยิ้ม

การเดินทางช่วงหลัง...เริ่มต้นต่อไปอย่างเคร๑งเครียด พรานใหญ่๑งนำม๑งไปตามเข้๑มทิศที่เขาเห๑งจะเอาขึ้น๑มาประก๑บกับแผนที่ของม๑งมหานร๑าเป็นครั้งแรก โดยไม่ยอมเปลี่ยนแปลง เริ่มต้นด้วยการข๑นขึ้น๑มาย๑งป่าสัก แล้วตัดไปทางเห๑นือ ข๑นานไปกับแนวฝ๑งธารที่หยุดพักกินอาหารกลางวัน

ครึ่งช่วโมงต่อมา ก็พ้นจากบริเวณป่าสักอันเป็นบริเวณโปรงนั้น เข้าสู่ด๑งไม้เบญจพรรณที่รกทึบอีกครั้ง ข๑มลำธารสายนั้นไปสู่อีกฟากหนึ่ง เสียงนกบางประ๑เภทที่คุ้นหู ร๑องรับกันอยู่เป็นระยะตั้งแต่เริ่มข๑มธาร๑มา

รพินทรผู้๑นำลี้วไปตามด๑านข้าง๑นาดใหญ่ อันเป็นหนทางเดินอย่างสะดวก ผ๑นฝิ๑เท้าลงจนกระทั่งสามคนเร่งขึ้น๑มาทัน สังเกตเห๑นเขา๑มีสีหน้าครุ่นคิด เหมือนจะสะด๑ใจบางอย่าง พยายามเงี๑ยหูฟังเสียงนั้นอย่างตั้งใจ ก่อนที่เชษฐาหรือไชยยันต์จะข๑ยปากถามด้วยความสงสัย ก็ยกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้ย๑นนิ่งอยู่๑กับที่ ตนเองย๑งตัดแยกทางเข้าไปในป่าริม๑ทางด๑าน ห๑่างประมาณ 30 เมตร พอมองเห๑นกัน แล้วค่อยๆ ทรุดตัวลงนั่งฟังเสียง ขณะนี้เองเงชาย บุญคำ และกะห๑ยั้น ก็วางห๑าบลงพากันแยกย้ายเงี๑ยๆ ไปตามด๑ันไม้

แม้จะไม่รู้แน๑ว่ามีอะไรเกิดขึ้น คณะนายจ๑้างทั้งสามก็เคลื่อนเข้ายึดโค๑นไม้ใหญ่ ด้วยสัญ๑ชาตญาณอันเคยชิน ช่วยกันม๑งไปรอบๆ

กรุ๑ใหญ่ต่อมาจึงเห๑นคนเหล่านั้น เข้าไปรวมกลุ่ม๑กับจอมพราน ชุบชิ๑บหาเหมือนจะหาหรืออะไรกัน จากนั้นก็เดินกลับเข้าประ๑จำที่ รพินทรสาวเท้าส๑วๆ เข้า๑มาที่คณะนายจ๑้าง

“เร๑ากำลังด๑กอยู่ในสาย๑ตาของพวกมันแล้วครับ มันก็ตามด๑ู๑มาทุกระยะ ตั้งแต่ข๑มลำธารตั้งอยู่ในระยะห๑่าง นั้นไม่ใช่เสียงนกหรือ๑ แต่เป็นสัญญาณส่ง๑ว่าบอกกันเป็นระยะของพวกมัน”

เขากระชิ๑บเบาๆ พ๑างโบ๑กมือเป็นสัญญาณให้พวก๑าหน้าที๑ลูก๑า๑บ นำส๑มภาระ๑กระชั้น๑ข๑วนใกล้เข้า๑มา

“ถ๑้า๑นั้นมีหวังได้ปะ๑ะ๑อีกแน๑”

ไชยยันต์คำ๑ราม ตาล๑กว๑ว พ๑งม๑งไปย๑งราว๑าซึ่งเห๑นแต่ด๑ันไม้

“แบบนี้รู้ได้ชัดเลยว่าพวกมันจะต้องมีอยู่จำนวนไม่น้อยทีเดียว เสียงนกระวังไพรที่ดังแว่วๆ อยู่ที่นี่หรือ...เป็นเสียงของพวกมัน?”

เชษฐาถาม

ต่างเงี้ยวคอยจับฟังเสียงนกที่ดังใกล้ ใกล้ เป็นจังหวะรับกันอยู่ขณะนี้อีกครั้ง ด้วยลมหายใจไม่ทั่วท้อง สำหรับคณะนายจ้างไม่มีทางจะจับความผิดแตกต่างไปได้เลย มันก็คือ เสียงนกระวังไพรซๆ ในหูที่เงี้ยวดับอยู่ แล้วก็จ้องมายังพรานใหญ่ เห็นใบหน้าเกรียมกร้านนั้นยิ้มแฉ่งๆ

“ความจริงมันก็เหมือนเสียงนกมากที่สุด แต่หูป่าแยกออกว่านกร้องจริง หรือว่าเกิดจากการเลียนเสียง ที่แรกผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่กะหย็น บุญคำและเงี้ยวมีความรู้สึกตรงกันกับผม เมื่อมันเป็นเสียงที่เลียนขึ้น มันก็ต้องมีความหมายอะไรสักอย่าง ผมไม่แน่ใจว่าเป็นสัญญาณบอกข่าวการเคลื่อนไหวของพวกเราในขณะนี้”

คารินกายสันน้อยๆ ขึ้นมาอีกครั้ง มือเท้าเย็นแทบจะระงับอาการตื่นเต้นไว้ไม่ได้ คืบปีนขึ้นจากช่องข้างเอวขึ้นมามาดูกระสุนเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง เดี่ยวนี้หล่อนไม่มีความเห็นอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะคอยมองดูกิริยาท่าทีของบุคคลทั้งสามที่อาวโศกว่า และปฏิบัติเป็นเพียงผู้ตามประการเดียว

“จะเอาอย่างไร เดินต่อไป หรือเตรียมตั้งรับ”

เชษฐาหยังความเห็น

“ยังไม่แน่ว่ามันจะโจมตีเราในระยะนี้หรือเปล่า ถ้าหยุดก็ทำให้เสียเวลาไปเปล่าๆ อีกอย่างหนึ่ง ถ้ามีดลงในบริเวณนี้เราจะเสียเปรียบ ผมว่าเดินต่อไปตามปกติดีกว่า คอยฟังเสียงเอา”

“ตกลง ทุกสิ่งทุกอย่างแล้วแต่คุณ พวกเราอ่านรูปการไม่ได้ดีไปกว่าคุณหรือผู้กอง”

หัวหน้าคณะพยักหน้าบอกมาอย่างตัดสินใจง่ายๆ รวดเร็วฉับไวแบบเอาไหนเอากัน สมกับที่เป็นนายทหาร ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่รพีพิณพอใจมาแต่ไหนแต่ไร

“คุณชายกับคุณไชยยันต์กรุณาลงไปคุมอยู่ท้ายขบวนนะครับ คุณหญิงอยู่ข้างหน้ากับผม แต่ขอให้เดินใกล้บุญคำไว้ อย่ากระชั้นหลังผมให้มากนัก”

เขากำหนดแผน วางรูปขบวนในทันทีนั้น

“ไม่มีการขัดแย้งโต้เถียงจากใครทั้งสิ้น ในภาวะหน้าส่วหน้าขบวนเช่นนี้ ทุกคนยอมเข้าใจดีว่าสิ่งที่รพีพิณ พไรวัลย์ กำหนด ย่อมเป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว

เสียงนกเหล่านั้น ยังคงได้ยินอยู่เป็นระยะๆ ทุกคนใช้สายตาดูอย่างเต็มที่ ตำรวจดูตามโคนต้นไม้รวมทั้งกิ่งก้านพุ่มพวงที่สูงขึ้นไปอย่างไม่ไว้วางใจ แต่ก็ไม่พบวิเวกกระโตกกระตากใดๆ

ต่อมาอีกรู้อย่าง ท่ามกลางการเคลื่อนที่ไปอย่างระมัดระวังจนทุกฝีก้าว เสียงนกร้องหรืออีกนัยหนึ่งสัญญาณส่งข่าวของพวกสาเงี้ยวก็เงียบหายไป

ทุกสิ่งทุกอย่าง มันเต็มไปด้วยความลึกลับแฝงเงื่อนงำ

ไม่นานนัก รพินทร์ก็นำตัดปารกเข้าสู่ทางด่านข้างเก่าๆ เส้นหนึ่ง เขาตรวจเข็มทิศอยู่จิตใจ ก็ยึกเส้นทางด่านที่บัดนี้มันเป็นต้นไม้เล็กและเถาว์วัลย์ขึ้นเกาะๆ แล้วทรุดตัวลงนั่งพิจารณาก้อนหินเล็กๆ กลางทางด่านก้อนหนึ่ง ซึ่งมีรอยพลิกหงายขึ้น อันเนื่องมาจากถูกสะดุดหรือเหยียบไว้ ด้านที่เคยจมดินอยู่ยังปรากฏรอยดินขึ้นๆ

คารินก็ตามเข้ามาถึง ใช้สายตาเป็นคำถาม แต่พรานใหญ่ไม่ได้ปริปากคำใด กวาดสายตาไปรอบๆ อึดใจต่อมาก็ลุกขึ้นตรงเข้าไปตรวจสอบดูกิ่งไม้เล็กๆ อีกกิ่งหนึ่งริมทาง มันมีรอยหักใหม่ๆ ยางยังสด

ขบวนทั้งหมดหยุดชะงักลงชั่วขณะ เชษฐา ไชยยันต์ ผู้คุมอยู่ท้ายขบวนแซงขึ้นมาโดยเร็ว แล้วก็เห็นหลักฐานนั้นโดยการบ้วนปากของคาริน

“พวกมันแน่ เสียงนกที่ได้ยินเป็นเสียงสัญญาณส่งข่าวบอกกันจริงๆ”

ไชยยันต์กระซิบ

“น่าแปลก ที่อยู่ๆ มันก็หายไป จะเอายังไงกันแน่ ก่อนที่เราจะมาถึงนี้ พวกมันส่วนหนึ่งผ่านมาทางบริเวณนี้ ถ้าทายไม่ผิด พวกคักหน้าคักหลังเรามาตลอดทุกระยะ”

หัวหน้าคณะหรีดตาลง พิมพ์ออกมาจากลำคอ

“ตอนนี้อาจห่างออกไปมากแล้วก็ได้...”

พรานใหญ่บอกอย่างไ้ตรงตรง

“รีบเดินเถิดครับ ผมคิดว่าอีกประมาณชั่วโมงหนึ่งเราควรจะถึงป่าโปร่ง สลับไปกับทุ่งริมเชิงเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง ชัยภูมิตอนนั้นจะให้ความปลอดภัยแก่พวกเราเพิ่มขึ้น และจะใช้พักแรมคืนนี้ด้วย!”

เชษฐาเหลือบมองดูนาฬิกาข้อมือ ขณะนั้นมันชี้บอกเวลา 15 นาฬิกาเศษเล็กน้อย ครั้นแล้วหันที่นั่นเอง ก่อนที่ใครจะทันเคลื่อนไหวอย่างใดต่อไป คะหยิ่นก็ทำหูฟุ้งขึ้น

“กะหยิ่นได้ยินเสียงกิ่งไม้ลั่น!”

อดีตหัวหน้าบ้านหล่มช้างอุทานออกมาด้วยเสียงดังไม่เกินกระซิบ

ทุกคนกลั่นลมหายใจ

และก็จริงดังว่า มีเสียงแหวกกิ่งไม้ และฝีเท้ายำเกรกกรากอย่างรีบร้อนมาตามทางด่านเบื้องหน้า ไม่ห่างออกไปนัก เพียงแต่พงเถาว์วัลย์และบริเวณอันเป็นลอนคลื่นของทางด่านนั้นบังไว้ไม่ให้เห็นต้นเหตุที่มาของเสียง

“คนแน่ กำลังเดินสวนทางมา”

บุญคำเอ่ยขึ้นอย่างล่ำลือลั่น

“เตรียมพร้อม เข้าที่กำบังก่อน!”

เชษฐาสั่งโดยเร็ว แม้สมองจะเต็มไปด้วยปัญหา

ทั้งคณะหลบออกนอกทางอย่างรวดเร็ว ปรากฏเข้ายึดที่กำบังอันสุดแต่จะหาได้ในบริเวณข้างเคียงนั้น ไรเฟิลทุกระบอกถูกปลดห้ามไก พร้อมทั้งจะส่งกระสุนออกไปได้ทุกขณะ รพินทร์เข้าไปรวมกลุ่มกับคณะนายจ้างทั้งสาม ซึ่งยึดจุดหินใหญ่ก้อนหนึ่งริมทาง เขาเองก็เต็มไปด้วยปริศนาที่ขบไม่แตก มันเป็นเรื่องของคนแน่ๆ กำลังเดินสวนทางมา จากสำเนียงการเคลื่อนไหวบอกได้ชัดว่าเป็นคนเดียว

ทว่า จะมีมนุษย์คนไหนเข้ามาเดินผ่านอื้อระเหยอยู่ในเขตมนุษย์ผิวกินคนเช่นนี้ เสียงที่ย่ำมาตามทางด่านมันย่อมเป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นเสียงของพวกสาวกเขียว

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาทุกขณะอย่างคนเดินบุกดงตามปกติ ไม่ได้มาอย่างมีเลศนัย หรือระแวงระวังต่อสิ่งใดทั้งสิ้น นอกจากจะตั้งหน้าตั้งตาเดินถ่าเดียว เชษฐากับไชยยันต์หันมามองหน้าพรานใหญ่ รพินทร์หน้าผากย่น หรีตาลง พุงจับไปยังทางด่านเบื้องหน้าไม่กะพริบ และแล้วทั้งคณะก็ยิ่งพบกับคุณความงามงเพิ่มขึ้นเหลือขนาด เมื่อได้ยินเสียงกู่โหวกขึ้น มันเสียงกู่เรียกตามธรรมเนียมของพวกเดินป่าทั้งหลาย

“เอ๊ะ! ยังไงกันนี้ เสียงกู่เรียก....”

หัวหน้าคณะระเบิดออกมาเบาๆ อย่างสุดพิศวง

“ใครที่ไหน ดันมาผ่านอยู่แถวนี้ แปลกจริง!”

ไชยยันต์ร้องขึ้นบ้าง

“อาจเป็นพวกชาวป่าหลงทางก็ได้ ทำไมไม่กู่ตอบออกไป”

คารินกล่าวอย่างร้อนใจ หล่อนกระสับกระส่ายไม่ผิดไปจากทุกคน

“เฉยไว้ก่อน อย่าเพิ่งตอบออกไป ถ้าเป็นชาวป่าหลงทางจริงประเดี๋ยวก็จะต้องโผล่ออกมาให้เห็น เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว”

พรานใหญ่กระซิบบอกอย่างเคร่งขรึม

อีกหกพรานที่แยกย้ายกันชุ่มอยู่ตามที่ต่างๆ ก็ไม่มีใครให้เสียงตอบเสียงกู่ขึ้นออกไป นอกจากจะสงบนิ่ง

และก็จริงดังว่า ครูใหญ่ร่างเล็กผอมเกร็งร่างหนึ่งในชุดสีดำกางเกงครึ่งแข้ง โปกหัวสูงมือถือดาบ ไหล่สะพายปืนยาว ก็โผล่ขึ้นมาจากยอดเนิน แล้วเดินตรงลงมาตามทางด่าน ป้องปากแหงนหน้ากู่ลั่นเสียงก้องไปทั้งป่าอีกครั้ง

ประมาณอีก 20 ก้าว ชายชาวป่าผู้นั้นจะเดินเข้ามาถึงก้อนหินที่คณะของเชษฐาหลบกำบังอยู่ รพินทร์ก็พรวดออกจากที่ซ่อน ร้องทักออกมาด้วยน้ำเสียงหนักๆ เต็มไปด้วยความตึง

“ล่าป่า! นั่นเจ้าเองดอกรี!”

พรานป่าผู้นั้นชะงัก ลืมตาโพล่งจ้องตะลึงมา แล้วก็ร้องลั่นขึ้น

“นาย! ดาข้าผาดไปหรือเปล่า นายจริงๆ นั่นแหละ”

มันเป็นภาษาชาวเขาแขนงหนึ่ง ซึ่งคณะผจญภัยชาวกรุงไม่สามารถจะเข้าใจได้ นอกจากจะเห็นได้โดยลักษณะท่าทีว่าพรานใหญ่และชายชาวป่าผู้นั้น ทักทายกันอย่างคุ้นเคยกันมาก่อน

พร้อมกับอุทาน ร่ามนั้นก็ตรงรี่เข้ามาหาพรานพิทร์โดยเร็ว เท่าๆ กับที่พรานพื้นเมืองอีกสี่คน ก็พรวดพราดออกมาจากที่ซ่อน คณะนายจ้างทั้งสาวเหลียวมองดูหน้ากันเอง แล้วจึงเคลื่อนกายออกมาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ มองดูการพุดจากระหว่างจอมพรานกับชายผู้นั้นอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก พรานทั้งหกก็ตึงล้อมเข้ามาฟังอยู่ด้วยสีหน้าอันตึงตั้น

พักใหญ่ของการเจรจากันด้วยสำเนียงเร็วเร็วปรือ จอมพรานก็หันมาทางคณะนายจ้างของเขา ด้วยสีหน้าร้อนรน กระสับกระส่าย

“เจ้านี่ชื่อสา่งป่า เป็นพรานชาวต่อสู้อยู่ในเขตกะยา คู่กันเคยกับผมดีมาก่อน มันนำฝรั่งนักสำรวจสองคนฝ่าเมียดันทางจากจอโหลง ออกสำรวจหาสมุนไพรและแร่ เลียบลงมาตามลุ่มน้ำสาละวิน ตั้งแต่ต้นเดือนที่แล้ว กำลังจะหาทางตัดเข้าห่มช้าง แต่เจ้าสา่งป่าไม่คู่กันเคยกับป่าแถบนี้ พาหลงเสียก่อน

เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน ลืมตากว้างเต็มไปด้วยความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

“แล้วฝรั่งสองคนฝ่าเมียดันอยู่ที่ไหน?”

เชษฐาร้องถามเร็วปรือ

“ตั้งแค้นปีพักอยู่เหนือลำห้วย เจิงเขาทางด้านตะวันตกออกเฉียงเหนือ ห่างออกไปประมาณสัก 3-4 กิโลเมตรนี่เองแหละครับ ทั้งสองคนนั้นได้ขึ้นเสียงปืนจากพวกเราเมื่อช่วงโมงเศษที่แล้วตอนที่เราปะทะกับสาวเจิง จึงส่งให้สา่งป่าออกเดินค้นหาพวกเรา เพราะขาดเสบียงจำเป็นบางอย่าง เสียงปืนทำให้ทั้งสองคนนั้นเชื่อมั่นว่า จะต้องมีการเดินป่าอยู่ในละแวกใกล้เคียง และเข้าใจว่าเสียงปืนที่ดังขึ้นอย่างขนานใหญ่นั้น คงจะเป็นการยิงช้าง”

“ฝรั่งสองคนนั้นพักอยู่ใกล้ๆ นี่เองนะหรือ....”

เสียงไชยยันต์เกือบจะเป็นตะโกนตาเหลือก

“ผมไม่เข้าใจเลย ฝรั่งสองคนฝ่าเมียดันที่ว่านี้ กับเจ้าพรานต้องสู้กันนี้ มันมีชีวิตรอดอยู่ในดงแถบนี้มาได้ยังไง ท่ามกลางแดนมนุษย์กินคนที่เราเผชิญกันมาหยกๆ”

“อันนี้ผมเองก็ยังไม่ค่อยเหมือนกัน...”

รพิทร์ก็ครिमฝีปาก แล้วหันไปส่งภาษากับสา่งป่าอยู่อีกครู่ใหญ่ จึงหันมาทางคณะนายจ้างอีกครั้ง

“ทั้งสามคนรวมทั้งเจ้าสา่งป่านี่ ไม่รู้สึกตัวเลยครับว่าขณะนี้เข้ามาอยู่ในเขตอันตรายที่สุด เพราะสามสัปดาห์ที่แล้วที่เข้ามาพักอยู่ในแถบนี้ ไม่เคยได้ระแคะระคาย หรือพบเห็นมนุษย์ใดๆ ทั้งสิ้น แม้แต่สัตว์จะเป็นอาหารก็แทบไม่พอ ผมเองบอกกับเจ้าสา่งป่าอยู่หยกๆ นี่ว่าพวกเราเผชิญกับอะไรมาแล้ว มันยังไม่อยากจะเชื่อเลย”

ทุกคนพากันกันไปชั่วขณะ มองตากันเองไปมา ระหว่างนี้รพีรินทร์หันไปพูดกับพรานชาว
ตองสู่อีก ส่างป่าทำหน้าตื่นเล็กน้อยเหมือนจะไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาอธิบาย และไม่มีท่ากังวลเดือดร้อน
อะไรนัก

“เอ เห็นจะไม่ได้การเสียแล้วละมั้ง ฝรั่งเศสคนผิวเมียนั้นท่องไพร เอ้อระเหยเข้ามาสู่คอง
มัจจุราชโดยไม่รู้ตัวเสียแล้ว สวรรค์ยังปราณีเขาอยู่เหลือเกิน ที่อุตส่าห์เหลือชีวิตรอคอยอยู่มาได้
จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ รวมทั้งเจ้าส่างป่าคนนี้ด้วย มันพากันมะงมมะงาหราจริงๆ”

ไชยยันต์หันไปเอ่ยเบาๆ กับเชษฐา ผู้มีสีหน้าเคร่งขรึมอยู่ คารินก็กรากเข้ามาเขย่าแขน
พี่ชายโดยแรง พูดเร็วปรือ

“เราปล่อยเขาตามบุญตามกรรมไม่ได้แล้วละค่ะ พี่ใหญ่ เราต้องช่วยเขา รีบออกเดินทาง
ไปสมทบกับเขาโดยเร็วเถอะค่ะ ก่อนที่จะสายเกินไป”

“คุณคิดยังไง ผู้กอง?”

หัวหน้าคณะถามจอมพราน

“เรากำลังจะเดินทางไปตามจุดหมายของเรา เขาก็จะไปตามจุดหมายของเขา ระยะนี้มัน
เป็นระยะที่ผ่านพบสวนทางกันเท่านั้น เรื่องหลงป่าของเขาไม่น่าจะมีปัญหานัก ในเมื่อส่างป่าพอจะ
รู้แล้วว่าหล่มช้างอยู่ทางด้านไหน อีกอย่างหนึ่ง เส้นทางที่เราจะบ่ายหน้าไปตามจุดหมายวันนี้ มัน
เป็นคนละทางกับที่สองคนนั้นตั้งแคมป์พักอยู่ มันจะทำให้เสียเวลาของเรา สิ่งที่เขาต้องการจากเราก็
เพียงแค่สอบถามถึงทิศทาง และขอเกลือบ้างเล็กน้อย นั่นเราไม่รังเกียจที่จะแบ่งให้เขาไปตามที่ขอ”

รพีรินทร์ตอบเรียบๆ

คารินร้องอะไรออกมาคำหนึ่งดังลั่น มือทั้งสองกำแน่น

“นายพราน! ฉันอยากรู้ว่าจิตใจของคุณเป็นอย่างไร...”

เสียงของหล่อนสั้น ก้าวออกมาขึ้นประจันหน้าพรานใหญ่ จ้องหน้าเขาด้วยประกายตาลุก
วาวอย่างโกรธจัด

“ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่า ทุกชีวิตที่อยู่ในเขตแดนนี้ ตกอยู่ในเงื้อมมือ น้ำใจคุณยังจะไม่คู่คำคูดี
ช่วยเหลือเขาเลยรี เรื่องจะเสียเวลานั้นมันเรื่องเล็ก แต่เรื่องชีวิตของคนมันเรื่องใหญ่ โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่ง ในเมื่อเรายังมีโอกาสที่จะช่วยเหลือเขาได้ คุณจะปล่อยให้สองคนนั้นตกเป็นเหยื่อให้อั้วพวกสาง
เจียวจันรี”

สีหน้าของพรานใหญ่ขรึมสงบเฉยเมยอยู่ตามเดิม ไม่มีปฏิกิริยาเช่นไรกับอาการเกรี้ยว
กราดของนายจ้างสาว ตอบในน้ำเสียงเดิมว่า

“ขออภัย ผมเป็นพรานนำทาง...เป็นลูกจ้าง...หน้าที่ของผมมีอยู่ประการเดียวคือ รักษา
ผลประโยชน์ของฝ่ายนายจ้างอย่างเต็มที่ เมื่อนายจ้างต้องการอย่างไรก็ได้โปรดสิ่ง สำหรับตัวผมเอง
ไม่มีสิทธิ์ในการจะแสดงความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น มันนอกเหนือไปจากหน้าที่”

ราชสกุลสาวกัศริ์มฝีปากแน่น นัยน์ตาเป็นประกายขุ่นแค้นชิงชัง พูดออกมากร้าวๆ เฉียบ

“ดีแล้ว ถ้านั่นฉันจะออกคำสั่งกับคุณเดี๋ยวนี้ เปลี่ยนเข็ม! ตรงไปยังแคมป์ของสองคนนั้น ก่อน เราต้องการพบและหาทางช่วยเหลือเขาเป็นอันดับแรก เรื่องอื่นเอาไว้ทีหลังเข้าใจไหม?”

พรานใหญ่ก็มิรีบรับคำสั่งนั้น

“เข้าใจและปฏิบัติตามคำบัญชา!”

แล้วเขาก็หันไปส่งภาษากับช่างป่าพรานชาวตองตู จากนั้นก็ตะโกนออกคำสั่งกับคนทั้งหก ทั้งหมดเข้าประจำที่หาบหามตามเดิม ช่างป่าก็ออกเดินนำลี้ไปเบื้องหน้า คารินยังคงจ้องหน้า รพินทร์เขม็งอยู่เช่นนั้น แต่พรานใหญ่ไม่สนใจ ออกเดินตามหลังช่างป่าไป ขบวนทั้งหมดก็เริ่มเคลื่อน

เขมฐากับไชยยันต์เร่งฝีเท้าขนานเข้ามา ทั้งสองไม่สนใจกับอาการระหองระแหงเป็นเกลียว ระหว่างคารินกับรพินทร์ เพราะรู้นิสัยของทั้งสองฝ่ายดีอยู่แล้ว คาริน วราฤทธิ์ มักเอาแต่ใจ และฉุนเฉียวโดยห่อนเหตุผลอยู่เสมอกับพรานนำทางเท่าๆ กับที่รพินทร์ก็เป็นคนแข็งกระด้าง เอาใจอ่อนโยนต่อสองนายจ้างผู้เป็นเพศชายเพศเดียวกันได้ แต่จะไม่สนใจกับนายจ้างสาวสวยเอาเสียเลย

“อยากรู้เหลือเกิน ฝรั่งเศสคนผิวเมียนั้นเป็นใคร ทำไมถึงอุตริกล้าหาญชาญชัยไม่เข้าเรือนูกป่าฝ่าดงมาถึงนี้ คิดไม่ถึงเลยว่าจะพบมนุษย์ที่เจริญแล้วบุกเข้ามาถึงถิ่นนี้”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นอย่างร้อนใจ

“พวกที่เข้าป่าแล้วสูญหายไปเลย โดยไม่โผล่ออกมาอีกก็คือพวกอย่างนี้ยังงี้เล่าครับ ผมก็อดประหลาดใจไม่ได้เหมือนกันว่า ทำไมสองคนนั้นถึงดันดันมาถึงนี้ ทั้งๆ ที่ผมเองก็พอจะรู้จักเขา ทั้งคู่คุ้นมาก่อนเหมือนกัน”

“คุณรู้จักคนคู่นั้นมาก่อน?”

ทั้งสองร้องออกมาพร้อมๆ กัน จ้องหน้าเขา

รพินทร์อดควันนุหรีลึกลับ แล้วเหวี่ยงกระเด็นไปริมทาง

“ครับ สเตเกล ฮอฟมัน กับมาเรีย ฮอฟมัน สามีเป็นยิว เยอรมัน แต่ภรรยาเป็นลูกผสมฝรั่งเศส คือเตอร์ฮอฟมันเคยเป็นศาสตราจารย์สอนธรณีวิทยาอยู่ในซอร์บอน มิวนิค ชำนาญในเรื่องแร่และสมุนไพร ส่วนมาเรียเป็นนักนิรุกติศาสตร์เท่าๆ กับนักล่าสัตว์ สองคนผิวเมืงตะลุยกป่าแทบทุกแถบมาแล้วทั่วโลก ระหว่างนี้หันมาสำรวจป่าเอเชีย ความจริงผมก็เดาไม่ออกเหมือนกันว่าช่างป่าเป็นพรานนำทางให้คนผิวขาวที่ไหน พอฉันบอกรูปร่างลักษณะ และเรียกชื่อเล่นของเขาซึ่งพวกชาวเขาทั้งหลายเคยเรียกเป็นสมญา คือพวกนั้นเรียกเขาเปลออกมาแล้วได้ความว่าง ‘นายเคราเหลือง’ ผมก็จึงแน่ใจว่าจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากคือเตอร์ฮอฟมัน ลักษณะภรรยาของเขาที่ช่างป่าบอกก็ตรงกันกับมาเรีย ความจริงทั้งคู่เป็นนักสำรวจป่าชั้นดีทีเดียว”

“คุณรู้จักสองคนนี้อย่างไร?”

เขยฐาถามโดยเร็วอย่างตื้นๆ ระคนประหลาดใจ

“ผมเคยรู้จักค็อกเตอร์ซอฟมันตั้งแต่อยู่ในเยอรมนี แต่มาเรียภรรยาสาวของเขาผมเพิ่งจะมารู้จักเร็วๆ นี่เอง ประมาณสองปีก่อนซอฟมันบุกไปพบผมที่หนองน้ำแห้ง ขอร้องให้ผมนำออกสำรวจป่าในละแวกนั้น เอาเมียที่เพิ่งแต่งงานไปด้วย เลยรู้จักกันตอนนั้น”

น้ำเสียงของรพินทร์สื่อความอึดอัดไม่สบายใจบางประการ เมื่อเอ่ยถึงมาเรีย ซอฟมัน ภรรยาสาวของนักธรณีวิทยายิวเยอรมัน จังหวะนี้เองคารินก็เร่งฝีเท้ามารวมกลุ่ม เชื่องไปเบื้องหลังเล็กน้อย จับฟังสนทนาได้อย่างถนัดขึ้น

“นั่นก็เรียกว่าคุ้นเคยกับคุณดีมากก่อนซิ”

“ก็ไม่เชิงครับ”

“ทั้งคุณเป็นคนอย่างไร?”

พรานใหญ่นิ่งไปครู่ แล้วก็ตอบอ้อมแอ้มอย่างเสียไม่ได้ว่า

“ซอฟมันอายุประมาณ 55 ปีครับ แต่ยังดูหนุ่มแข็งแรงอยู่มาก รูปร่างสูงใหญ่ ไว้เครา เป็นนักผจญภัยที่มีอารมณ์ขันอยู่เหมือนกัน ส่วนภรรยาของเขาอายุประมาณ 25-26 ปี ยิ่งป็นได้ดีกว่าสามีเสียอีก”

“สวยไหม?”

คนที่แทรกโผล่ขึ้นลอยๆ คือคาริน

“ประเดี๋ยวก็เห็นเองครับ ถ้าสาวเขียวไม่ตะครุบไปเสียก่อน ระหว่างที่เรากำลังเดินเข้าไปเพื่อพบเขา”

“แปลว่าผิวแก่กว่าเมียมาก?”

เขยฐา สีหน้าคิด รพินทร์ไม่ตอบ ไชยยันต์ก็เอ่ยต่อมา “คุณนำสองคนนั้นสำรวจป่าไปถึงไหน?”

“ความจริงเขาตั้งใจจะมาให้ถึงหล่มช้าง มิกต้องถ่ายหนังมาด้วย นัยว่าต้องการเก็บภาพของชีวิตสัตว์ป่า และชนชาวเขาต่างๆ แต่ผมนำเขามาได้ถึงแค่เขาไลน์เท่านั้น ก็เลยบอกเลิกสัญญา กลับเสีย”

“ทำไมล่ะ?”

คารินสอดถามอีกครั้ง

“ผมไม่สะดวกใจบางประการ”

พรานใหญ่ตอบห้วนๆ เร่งฝีเท้าขึ้นอีก

“ไม่สะดวกใจในเรื่องอะไร ถ้าไม่มีความลับจนเกินไปนัก”

ราชสกุลสาวคู่รัชกกระชั้นเข้ามาอย่างไม่ลดละ พรานใหญ่เฉยเสีย พี่ชายจึงสะกิดแขนน้องสาวเตือนให้สงบ แล้วถามเปลี่ยนเรื่องมาว่า

“แล้วพอรู้ไหม ไปยังไงมายังไง สองคนนั้นจึงบุกเข้ามาถึงนี่”

“ผมก็ยังไม่ทราบแน่เหมือนกันครับ สอบจากช่างป่าได้ความว่า ทั้งสองคนนั้นไปว่าจ้างมันให้นำทางจากจอโหลงในเขตกะยา แล้วก็ออกเดินทางกันมา เดิมทีจะบุกเข้ามาทางด้านพม่า หรือออกไปจากเขตไทยยังไม่ทราบ ประเดี๋ยวถ้าพบกันก็คงรู้เรื่อง”

“แล้วเจ้าช่างป่านั้นล่ะ คุณรู้จักมันมานานแล้วกระมัง?”

“เกือบสิบปีแล้วครับ ตั้งแต่ผมยังไม่ออกจากตำรวจสมัยตระเวนอยู่แถวแม่ฮ่องสอน ไม่ได้พบกันมาหลายปีแล้ว พอผมจะมานุกเบิกอยู่ที่หนองน้ำแห่งนี้ ก็ไม่เคยได้พบกับมันอีกเลย จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ เห็นทีแรกนึกว่าฝันไปเหมือนกัน”

“เป็นมือพรานขนาดไหน เจ้าช่างป่านี่ แล้วทำไมถึงพานายจ้างหลงเตลิดเปิดเปิงมาถึงนี่”

“ไชยยันต์สงสัย จ้องมองรูปร่างเล็กผอมเกร็งของชายชาวตองตู ที่เดินนำคุ่มๆ อยู่เบื้องหน้า

“เท่าที่ผมรู้จัก ในเขตรัฐกะยาแล้ว ช่างป่าเป็นพรานใหญ่มือดีคนหนึ่งทีเดียว แต่พลาดท่าอย่างไรก็ไม่ทราบ ถึงได้พากันเปิดเปิงมาถึงนี้ จะเรียกว่าหลงทีเดียวนั้นก็ไม่ได้ ช่างปากำลังจะหาทางตัดเข้าหล่มช้างตามประสงค์ของนายจ้าง แม้จะไม่พบเราอีกสองสามวันก็คงไปถึงได้เอง ถ้าไม่เกิดอันตรายขึ้นเสียก่อน การเดินผิเดเส้นทางทำให้เสบียงจำเป็นที่เตรียมมาขาด เห็นช่างป่าบอกว่าสองวันมาแล้วไม่ได้อะไรสักอย่าง นอกจากชุดตัวคุ่นย่างไฟกินกัน เกลือกก็ต้องอาศัยเอาจากดินโป่งมาอาทิตย์เต็มๆ แล้ว”

“ไม่เลว คุณนี่จะต้องเป็นนักผจญภัยชั้นยอดเยี่ยมทีเดียว”

เชื้อพระวงศ์หนุ่มหัวหน้านักคณะพิมพ์

“แต่ผมสงสัย คือเตอร์ฮอฟมันพูดจาดูเหมือนจะรู้เรื่องกับช่างป่าคนนำทางได้อย่างไร”

“ข้อนั้นไม่ต้องห่วงเลยครับ ฮอฟมันใช้ชีวิตลุ่มอยู่ในป่าพม่ามาหลายปีติดแล้ว พูดภาษาพม่าและชาวเขาได้ทุกแขนงอย่างคล่องแคล่ว ตัวเองก็แทบจะเรียกได้ว่าเป็นพรานมือดีคนหนึ่งเหมือนกัน ไม่ใช่พวกนักสำรวจป่าประเภทฉาบฉวย”

“แม่เมียก็เห็นจะทายาเลชชี่ ไม่นั่นจะตามตัวออกมาอย่างนี้ได้ยังไง?”

เสียงจอมพรานหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ก็รู้สึกว่าจะไปกันได้ดีมาก ฮอฟมันเคยคุยให้ฟังว่า ไม่ว่าจะในแถวคองโก อะเมซอน แอปปิมาลิส เมียเขาเป็นเพื่อนคอยติดตามไปด้วยเสมอ หล่อนช่วยให้เขารอดตายจากควายป่า แอฟริกันในทุ่งซาฟารี ขณะที่เขายิงถึงห้านัดหมดซอง กระสุนไรเฟิลที่ถืออยู่ และมันยังไม่ล้ม ชาร์จรีเข้ามา มาเรียยิงสกัดช่วยไว้ด้วยกระสุนเพียงนัดเดียว ควายตัวนั้นกะมัน้ำแล้วหงายท้องลง ตรงหน้าเขาห่างเพียงไม่กี่วา เขานึกว่าเขาตายแล้วเหมือนกัน เลยเกิดพอใจรักใคร่กันตั้งแต่นั้น และแต่งงานกันที่สุดในที่สุด”

ไชยยันต์ผิวปากหวิว ลืมตาโต อุทานออกมา

“โอโฮ! เก๊าะชั้น ‘ควิน’ เลชชี่ แม่หม่อมมาเรียคนนั้น”

“นั่นเป็นคำบอกเล่าที่ผัวคุยให้ผมฟังครับ แต่เท่าที่เห็น หล่อนเคยเอาเป็นสำหรับยิงช้างมา ยิงกระรอก โดยวิธีเดียวกับที่เราแทงบิลเลียด คือกระตบซึ่งให้ลูกสะท่อนกระเด็นไปตามที่หมายไว้ วิธียิงของหล่อนก็คือ กะยิงเฉียงกระรอกให้สะเทิดเปลือกไม้ที่กระเด็นออกเพราะความแรง ปลิวไป กระตบหัวกระรอกตกลงมาตาย”

อดีตนายทหารปืนใหญ่อ้าปากค้าง หันมาสะกิดแขนเพื่อนสาวพลางกระซิบ

“น้อย! ตัวจะเจอคู่แข่งเข้าให้เสียแล้วละมัง”

คารินนัยน์ตาเป็นประกายขึ้นด้วยความตื่นเต้นสนใจ เดียวนี้หล่อนมีความรู้สึกละกอยจะ พบเห็น มาเรีย ฮอฟมัน โดยเร็วที่สุด

“ฉันไม่คิดจะไปแข่งอะไรกับเขา ไม่ว่าจะในด้านใดหรอก แต่ก็อยู่อย่างเดียวนั่น คือรู้สึกตื่นเต้นใจที่จะได้พบเพื่อนผู้หญิงสักคนหนึ่งกลางป่ากันดารอย่างนี้โดยไม่คาดฝันมาก่อน มันพิสูจน์ให้เห็นได้ชัดหรือยังว่า ผู้หญิงนั้นไม่ใช่เพศที่จะมาดูละกันง่ายๆ หล่อนอาจมีความสามารถเหนือผู้ชายเสียอีก ฉันนึกพอใจเขาตั้งแต่มองไม่เห็นตัวแล้ว เขาเป็นผู้หญิงที่ดีมาก อุตส่าห์ติดตามสามีไปทุกแห่ง แม้ว่าจะยากแค้นกันดารลำบากยากเย็นสักขนาดไหน เป็นทั้งเพื่อนใจ และเพื่อนตายทีเดียว มันหาได้ไม่มากนัก คือกเตอร์ฮอฟมัน โชคดีมากที่เลือกภรรยาได้แบบนี้”

เพราะต่างคนต่างเดิน จึงไม่มีใครสังเกตเห็นอาการของพรานใหญ่รพินท์ สีหน้าของเขา เอียนๆ เมื่อได้ยินราชสกุลสาวเอ่ยสรรเสริญถึงภรรยาสาวของนักสำรวจป่า ผู้อายุต่างกันถึงสองรอบ กว่า...สามีผู้มองเห็นทุกอย่างในแง่ดีงาม และออกจะงุ่มง่ามไปสักหน่อย เมื่อเปรียบเทียบกับวัย ฉกรรจ์และร้อนแรงประหนึ่งเถาเลื้อยของเมียสาว...เขาไม่อยากจะคิดถึงหล่อนเลย มาเรีย ฮอฟมัน ผู้มีแววตาและเนื้อหนังมังสาเยี่ยฟ้าทำอารมณ์ชายคนนั้น!

“ไม่มีใครรู้จักหล่อนดีไปกว่าเขาหรอก

แม้แต่สามีวัยกลางคนก่อนไปในทางขวาของหล่อนเอง!!

“ไปยังไงมายังไง หล่อนจึงช่วยเขาไว้ได้พ้นจากควายป่าบ้าเลือดตัวนั้น เหตุการณ์มัน เกิดขึ้นก่อนหน้าแต่งงานไม่ใช่หรือ ฟังตามที่คุณเล่า”

เขษฐาถามขึ้นบ้างอย่างต้องการจะสอบประวัติของบุคคลที่เขา กำลังจะไปพบปะไว้เป็น ทูลล่วงหน้า

“ขณะนั้นมาเรียเป็นลูกสาวของพรานคุ้มกันประจำอยู่ในเขตป่าสงวนครับ ฮอฟมันเป็น นักล่าสัตว์ที่ดีตัวเข้าไปทำการขอล่าสัตว์ในฤดูพัก่อน บังเอิญพ่อไม่สบายออกป่าไม่ได้ก็เลยให้ลูกสาวทำหน้าที่แทน ครั้งแรกฮอฟมันก็ไม่เชื่อเหมือนกันว่า หล่อนจะทำหน้าที่เป็นพรานคุ้มกันเขา แทนพ่อได้อย่างไร แต่ก็ยินดีไปกับหล่อน เพราะหล่อนสวยมาก พอเกิดเรื่องอันตรายมาถึงเขาจริงๆ หล่อนก็สามารถป้องกันเขาไว้ได้จริงเหมือนกัน”

“ฟังจะมากบอกเอาเดี๋ยวนี้เองว่า เมียของตานั้นเป็นคนสวย”

เสียงดังแว่วมาเบาๆ จากน้องสาวของนายจ้าง เหมือนจะเอ่ยกับตนเอง ข้าเลี้ยงดูจอมพรานนิคหนึ่งด้วยหางตา แล้วก็เกิดปัญหาขึ้นมาฉับพลัน อยากรู้กันว่า...ทำไมตอนที่ออฟมันมาจ้างให้ช่วยนำสำรวจป่า จึงต้องเลิกสัญญาจ้างเสียกลางคันอย่างที่เราขยี้ก ทำท่าปัดๆ บังๆ ไว้ เกิดอะไรขึ้น?

นั่นเป็นแค่เพียงคิดอยู่ในใจของคาริน วราฤทธิ์

“ผมยังนึกไม่ออกว่าเราจะทำยังไงกัน ในการพบสองคนผิวเมียน...”

รพินทร์เอ่ยขึ้นอย่างอึดอัดมีกังวล

“เราพอจะช่วยเหลือในด้านแบ่งเสบียงให้เขาได้ แต่เราก็พอจะอธิบายให้เขาฟังได้ว่าขณะนี้เขาตกอยู่ในเขตอันตรายเช่นไร เขาอาจเชื่อหรือไม่เชื่อ นั่นสุดแล้วแต่ ทว่าที่สำคัญที่สุดก็คือเราไม่สามารถจะย้อนกลับไปหล่มซ้างกับเขาได้ เท่าๆ กับที่เขาถึงคงไม่คิดจะไปเทือกเขาพระสิริกับเราแน่ๆ แล้วทีนี้จะทำกันอย่างไร เราอยู่กับเขาได้เพียงชั่วขณะเท่านั้น ต่อไปก็ต้องแยกทางกันแล้ว”

คำพูดของพรานใหญ่ ทำให้เชษฐาและไชยยันต์ต้องใช้เวลาคิดอย่างหนัก แน่ละ มันเป็นปัญหาที่เดียวในข้อนี้

ในที่สุดหัวหน้าคณะก็ตบไหล่จอมพรานเบาๆ บอกมาว่า

“เรื่องนั้นไว้ค่อยคิดเถอะรพินทร์ ก่อนอื่นเราพบเขาเสียก่อน ผมเองก็กำลังนึกอย่างที่คุณพูดนี้เหมือนกัน”

“ผิคนักก็พยายามชวนให้ร่วมทางไปกับเราเสียด้วยก็แล้วกัน ไหนๆ ทั้งคู่ก็นักเป็นนักผจญภัยอยู่แล้ว” ไชยยันต์ว่า

“ดีเหมือนกัน ฉันจะดีใจมากทีเดียวถ้าได้เพื่อนผู้หญิงร่วมทางไปด้วยสักคน”

คารินกล่าวเสียงใส

ประมาณครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น ก็เข้าสู่เขตป่าโปร่งบนเนินเขาเตี้ยๆ ลูกหนึ่ง สลับไปด้วยก้อนหิน มองเห็นธารน้ำไหลคดเคี้ยว ลักษณะเกือบจะเหมือนๆ น้ำตกน้อยๆ อยู่ยังโตรกเบื้องล่าง ด้านซ้ายไม่ห่างลงไปเท่าใดนัก ส่างป่านำดินเลาะไหลไป อีกครู่ก็หยุดรอรพินทร์ แล้วชี้มือไปยังพุ่มไม้เขียวๆ ริมเชิงผาเบื้องหน้าตอนหนึ่ง ดำลงไปกว่าระดับที่ยืนอยู่เล็กน้อย

“นายฝรั่งกับนายเหมมัมพักรออยู่ที่ผานั่นแหละ”

“ให้สัญญาตามเข้าไปก่อน” เขาสั่ง

พรานชาวตองสูปากป้อมกู่ก้องออกไป พลางก็ก้าวออกเดิน ทั้งหมดเคลื่อนไหวต่อ เพียงจิตใจเดียวนั้นเองต่างก็เห็นร่างของชายหญิงผิวขาวคู่หนึ่ง โผล่ออกมาจากเหลี่ยมโขดหิน พร้อมด้วยไรเฟิลถืออยู่ในมือ ตะโกนส่งภาษาตบออกมา พอมองเห็นคณะทั้งหมดที่ตรงเข้าไป ก็มีอาการงุนงงประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว แล้วก็ปริ่สวนเข้ามาอย่างรีบร้อน

พอเดินเข้ามาใกล้กันในระยะ 10 ก้าว ทั้งคู่ลืมหันออกมามองดังลั่น

“ไพรวัลย์ คุณหรือนั่น?”

พร้อมกันก็ถลันปราดเข้ามาอย่างคึกคักเหลือที่จะกล่าว ส่งเสียงทักทายจนฟังไม่ได้ศัพท์ ชายเยอรมันผู้มีเคราสีทองขึ้นคก ร่างล่ำสันสูงใหญ่แข็งแรง กราดเข้ามาจับรพินทร์เข้าโดยแรง ส่วนหญิงสาวผู้มีดวงตาสีเขียว ผมสีน้ำตาลอ่อน ยืนเบิกตาโต สีหน้าแสดงความปิติยินดีอยู่ใกล้ๆ

จอมพรานยิ้มกร้านๆ จับมือ ดร.ฮอฟมันกระชับแน่น พอมองไปทางมาเรียผู้มาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ หล่นก็พวเข้ามามองเกือบประชิดตัวเขาแทบจะโผกอด พุดเร็วปรืดกระหืดกระหอบด้วยความดีใจ

“มิสเตอร์ฮันเตอร์จริงๆ นั่นแหละ โอ! สวรรค์! หวังว่าตาของเราคงไม่ฝ้าไปนะ สเตเกิล”

ประโยคหลังหล่นหันไปถามสามี อาการของสามีภรรยานักผจญภัยผิวขาวทั้งคู่ อยู่ในอาการลิงโลดจนบอกไม่ถูก

“ไม่ฝ้าไปหรอก มิสซิสฮอฟมัน ผมรู้ว่าคุณทั้งสองตั้งแต่พบกับช่างปาแล้ว”

เขาตอบพร้อมกับหัวเราะเบาๆ ดร.ฮอฟมันส่งเสียงอ่าๆ ออกมาดังลั่น ไม่ยอมปล่อยมือเขา เอาแขนอีกข้างหนึ่งโอบกอดไว้อย่างสนิทสนม

“เหมือนโลกมันกลม เมื่อเข้านี้ผมยังพูดกับเมย์ถึงคุณอยู่เลย เพื่อนยาก เมย์เขาบอกว่า ถ้าพรานนำทางของเราคือ รพินทร์ ไพรวัลย์ แทนที่จะเป็นเจ้าช่างปาลี้ลิ่งคนนี้ เราก็คงไม่ต้องมาผจญจุดหมายกันตั้งร่วมอาทิตย์อย่างนี้ ให้ตายเถอะ เห็นหน้าคุณเหมือนเห็นพระเจ้ามาโปรดจริงๆ”

ทักทายกันอีกเพียงสองสามประโยค รพินทร์ก็แนะนำสองสามีภรรยาให้แก่คณะนายจ้างของเขา

ทั้งคู่กรากเข้ามาทักทายกับคณะของเขษฐาด้วยมิตรภาพของนักท่องไพร ที่ต่างมาพบปะกันกลางดงกันดาร ทั้ง ดร.ฮอฟมันและมาเรียพูดอังกฤษได้คล่องแคล่วด้วยกันทั้งคู่ เท่าๆ กับที่ฝ่ายของเขษฐาก็ล้วนพอจะเข้าใจภาษาเยอรมันอันเป็นภาษาเดิมของคนทั้งสองได้พอสมควร

การสังสรรค์โอภาปราศรัยจึงไม่มีอะไรเป็นอุปสรรค และสามารถเข้ากันได้อย่างรวดเร็ว เหมือนเคยรู้จักกันมาก่อนนานปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสามีภรรยาผู้นั้นหันมาเห็นคารินเข้า ก็แสดงความพิศวงประหลาดใจอย่างยิ่ง ทันทีที่รพินทร์แนะนำ มาเรีย ฮอฟมัน โผเข้ากอดราชสกุลสาวทันที

“ที่รัก! ฉันไม่เคยฝันมาก่อนเลยว่า จะมาได้เพื่อนร่วมเพศเดียวกับฉันในสถานที่เช่นนี้ โอ! ดีใจจริงๆ ดีใจเสียยิ่งกว่าได้พบมิสเตอร์ฮันเตอร์คนนี้อีก เราเป็นเพื่อนกันนะ”

คารินหัวเราะเสียงใส นัยน์ตาเป็นประกายกอดตอบ

“เช่นเดียวกัน ฉันรู้ล่วงหน้าจากพรานของเราอยู่แล้วว่า จะได้พบเธอซึ่งเป็นผู้หญิงดีใจมาก่อนเธอเสียอีก”

“เธอสวยน่ารักเหลือเกิน บอกซิ ทำไมถึงบุกป่าฝ่าดงมากับเขาด้วยอย่างนี้ ฉันแทบไม่เชื่อสายตาเมื่อเห็นเธอ?”

“แต่เธอกลับส่ายเกินกว่าที่ฉันคาดหมายไว้...”

นักมานุษยวิทยาเชื้อพระวงศ์ตอบเพื่อนใหม่ของหล่อนอย่างแคล่วคล่องทันกัน ต่างจ้องตาและต่างยิ้มให้กันอย่างถูกอัธยาศัย

“และก่อนที่จะถามฉันอย่างนี้ ไม่คิดที่จะถามตัวเธอเองบ้างหรือกริ ฉันก็ประหลาดใจอยู่เหมือนกันว่า เธอมาบุกป่าอยู่กับสามีเพียงสองคนได้อย่างไร”

“สเตเกล!”

มาเรีย ฮอฟมัน เบิกตาโต หันไปร้องเสียงดังกับสามีด้วยน้ำเสียงตื่นใจ

“ในโลกอันกว้างใหญ่ที่ฉันผ่านมาแล้วแทบทุกมุม รู้สึกว่าเพิ่งจะมาได้เพื่อนถูกใจเอาเดี๋ยวนี้เอง”

“ฉันเพิ่งจะได้ยินจากไพรวัลย์เดี๋ยวนี้...”

สามีร้องบอกมาปนหัวเราะเสียงดัง

“สุภาพสตรีผู้นั้นคือดอกเตอร์วราฤทธิ์ แพทย์และนักมานุษยวิทยา น้องสาวของท่านทูต หัวหน้าคณะ เป็นนักผจญภัยสาวที่ไม่ได้น้อยหน้าไปกว่าเธอเลย เมย์”

“โอ! วิเศษจริง ฉันนึกว่าฉันผิดเพศอยู่คนเดียว เดี่ยวนี้ได้มาพบเพื่อนเข้าแล้ว ว่าแต่ที่รัก... จะให้ฉันเรียกเธอว่าอย่างไรดี”

“เรียกฉันง่ายๆ ว่าน้อย”

“เรียกฉันว่าเมย์นะ น้อย”

“ตกลง เมย์”

แล้วทั้งสองก็หัวเราะให้แกกันอย่างแฉ่มชื่น

ดอกเตอร์สเตเกล ฮอฟมัน เป็นคนในวัยประมาณ 55-56 ปี ตรงตามที่รพินทร์บอก แต่ความแข็งแรงกำยำ และอารมณ์ที่ร่าเริงอยู่เป็นนิจ อย่างนักเผชิญโชคเผชิญภัยที่ไม่อาทรต่อชีวิต ทำให้เขาแลดูแข็งแรงกระชุ่มกระชวยกว่าวัย เคราตกของเขาที่ยาวลงมาประมาณคืบ ลักษณะจะไว้อยู่เป็นประจำไม่ว่าในป่าหรือในเมือง จึงควรแล้วที่จะเกิดสมญาเรียกกันติดปากในหมู่พวกบ้านป่าทั้งหลายว่า ‘นายเคราเหลือง’ อย่างที่พรานใหญ่บอกไว้ล่วงหน้า

ส่วนมาเรีย ฮอฟมัน เพียงมองเห็นหน้าตาครั้งแรก ไชยยันต์ อนันตรัย ก็ถึงกับกระเด็นน้ำลายลงคออันแห้งผาก รู้สึกซ่าๆ ที่หัวใจอย่างไรบอกไม่ถูก เขาไม่กล้าที่จะมองหล่อนด้วยสายตาตรงนัก และนี่ออกในทันทีว่า...อะไรเป็นความลำบากใจของจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ ในการที่ครั้งหนึ่งเคยรับจ้างนำทาง แล้วก็ต้องบอกเลิกสัญญาเสียกลางคัน ตามที่เจ้าตัวเล่าให้ฟังไว้อย่างกำกวมขณะที่เดินทางมาเมื่อครั้งนี้

หล่อนสูงขนาดไล่เลี่ยกับคาริน แต่อบอวลบึกบึนกว่ามาก กล้ามเนื้อที่ทรวงอกและตะโพกแลเป็นมัด แทบจะคันซุดเดินป่าอันพิศ แต่หละหลวมนั้นให้ระเบิดปรือออกมา โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งตะโพกของหล่อนหนาเอาจริงๆ รับกับท่อนขาอวบใหญ่กลมเรียวยาว ดูเต็มไปด้วยพลัง เอวก้าว
 พายขึ้นไปยังช่วงบน ลักษณะตัววิกลายๆ

อะไรก็ไม่ร้ายเท่ากับดวงตาสีเขียว เป็นประกายแวววาวเจิดจ้าคู่กัน มันเป็นดวงตาฝรั่งเศส
 ตามเชื้อสายข้างมารดาของหล่อน สาดแสงชนิดหนึ่งพรายพรายออกมาตลอดเวลา ชนิดทำให้ผู้ชาย
 ทุกคนต้องกระอักกระอ่วนบอกไม่ถูก สมสัทรายก่อนข้างยาว แต่มักเป็นหางม้าไว้ด้วยเชือก มีขน
 น้ำตาลอ่อนๆ ขึ้นปกคลุมไปหมดทั้งกายแลเป็นปุยละเอียดอ่อนนุ่ม

แม้จะอยู่ในเสื้อลำตัวแบบผู้ชาย ก้อนเนื้อทั้งสองลูกบนทรวงอก ก็ยังดันพุ่งทะลักล้นปรี
 ออกมาเป็นจุดเด่นชัด โดยเฉพาะยามเมื่อพบปะปราศรัยกันอยู่เช่นขณะนี้ ดูหล่อนไม่สนใจนาพา
 อะไรกับมันนัก เคยปล่อยให้มันอยู่ตามธรรมชาติโดยสบายอย่างไรก็อย่างนั้น ถัดดูม้วนไฉนมันๆ
 เพียงแต่สามเม็ดข้างล่างเท่านั้น หล่อนไม่มีราเชียร์หรือเสื้อชั้นใน ฐานของภูเขาทั้งสองลูกจึง
 ปรากฏออกมาเกือบก่อน มีเหรียญโลหะอันขนาดใหญ่กว่าเหรียญบาทเล็กน้อย แขนงด้วยเชือกถัก
 คล้องคอห้อยอยู่ ปลายจมุกเชิดส่ออารมณ์เรึงโรจน์อยู่เป็นนิมิต ริมฝีปากล่างหนามักจะเคลื่อนไหวม้วน
 เข้าออกตลอดเวลาที่พูด

ไฟป่า อยู่ในเลือดเนื้อและอารมณ์ของหล่อน!

ไชยยันต์บอกกับตนเองอย่างพรั่นใจ ขณะที่สัมผัสมือทักทาย หล่อนบีบมือเขาแน่น
 กระชับเสียยิ่งกว่าที่เขาจะบีบหล่อนเสียอีก สามีมองหล่อนล่งวัยไปเสียหน่อยแล้ว สำหรับภรรยา
 สาวเลือดผสมผู้นี้ ต่อให้เป็นคนกระฉับกระเฉงสักขนาดไหนก็ตาม อย่างนี้เองนี่เล่า ยอดชาย
 นายพรานของเราจึงส่ายหน้า...อดีตนายทหารปืนใหญ่คิด

เขารู้สึกอย่างไรบ้างไม่มีใครทราบได้ แต่น้องสาวผู้มีความสังเกตอันละเอียดถี่ถ้วน
 จับใจ เห็นพี่ชายชำเลื่องอยู่ที่แม่สาวเลือดฝรั่งเศสผสมเยอรมันอยู่บ่อยๆ เหมือนกัน พร้อมกับคิ้วที่
 ขมวดนิคๆ

มาเรียสนิทสนมเป็นกันเองกับทุกคนในคณะ ที่เพิ่งจะถูกแนะนำให้อู้จัก สามีมองเธออยู่
 แล้ว แต่สำหรับหล่อนเป็นต๋อยหอย รู้สึกมีความสุขมากที่ได้พบกับคณะของเขารู้จัก ลักษณะของ
 หล่อนที่หันไปพูดหยอกล้อรพิทร์ ทำให้ดารินจับได้ในทันทีว่าทั้งสองคุ้นเคยกันมาเช่นไร และ
 รู้สึกว่าคือกเตอร์ซอฟมันสามีมองใจกว้างพอใช้ทีเดียว สำหรับภรรยาสาวสวยของเขา หรือมิฉะนั้น
 ก็คงรู้จักกันมาอย่างซาบซึ้งดีแล้ว

ลักษณะท่าทีของคนทั้งสองสดชื่นร่าเริงเป็นปกติดี ไม่มีอาการส่อแววกังวลทุกซักร้อน ราว
 กับว่าทั้งคู่จะมองเห็นดวงมหากาฬอันลึกลับที่แวดล้อมรอบกายอยู่นี้ เป็นวนอุทยานที่ชวนกันมา
 ปิกนิกอย่างแสนสุข ผิดกับความรู้สึกของฝ่ายเขารู้จัก ทุกคนในขณะนี้เผลอตรงข้าม

ทั้งคู่จะรู้สึกตัวแต่สักนิดก็หาไม่ว่า แวดล้อมรอบกายในขณะนี้มันเต็มไปด้วยอันตราย
 อันน่าสยดสยอง แล้วก็อดที่จะประหลาดใจไม่ได้ว่า บุคคลทั้งสอง รวมทั้งเจ้าพรานต้องผู้มีชีวิต
 เหลือรอดอยู่ในดงนี้มาได้ได้อย่างไร จนกระทั่งมาพบกันเข้าโดยไม่ได้แม้แต่แววของพวกมนุษย์กัน

คนนางเขียว ที่ออกมาเหยื่อไปตลอดทั้งดง เรื่องที่จะให้เข้าใจว่าเจ้าผีดิบพวกนั้นยังค้นไม่พบหรือ ไม่ได้ร่องรอยอะไรของสามีภรรยาผิวขาว และพรานพื้นเมือง ย่อมเป็นไปได้

บางที อาจเป็นไปได้เหมือนกันในข้อที่ว่า นางเขียวยังรอโอกาสอะไรสักอย่างหนึ่ง ก่อนที่จะจู่โจมเข้าเล่นงานคณะสามคนนี้ เพียงแต่ว่า...โอกาสนั้นยังมาไม่ถึง และต้องจัดว่าเป็นโชคดียิ่งที่สุด ที่คณะของเขษรเข้ามาพบเข้าเสียก่อน คณะผจญภัยชาวพระนครพากันครุ่นคิด แต่ไม่มีใครเอ่ยคำใดเกี่ยวกับเรื่องนี้ออกมา ท่ามกลางบรรยากาศที่โศกเศร้าสลด

มาเรียกรากเข้ามาล้วงกระเป๋าเสื้อพรานใหญ่ซึ่งๆ หน้าอย่างถือสนธิ ดึงเอาบุหรืออกมาทั้งซอง หยิบมาคาบตัวหนึ่งที่เหลือโยนไปให้สามี ไชยยันต์ก็ขีดไลท์เตอร์ส่งไปให้ทั้งสอง ซึ่งแย่งกันจูดสูบอย่างกระหาย แม่สาวเลือดร้อนเหลือบตาสีเขียววาววามขึ้นสบไชยยันต์ พร้อมกับแหงนหน้าพ่นควัน

“ขอบคุณค่ะ!...”

หล่อนพูดเสียงใส ยิ้มให้พร้อมกับหรีดანიคหนึ่ง

“นี่เป็นบุหรืตัวแรกของเรหลังจากอดมาเกือบสองอาทิตย์เต็มๆ แล้ว มัวแต่เดินเดินที่ได้พบจนลืมหายก พอนึกขึ้นมาได้ก็แทบทนไม่ไหวต้องปล้นเอาจากมิสเตอร์ฮันเตอร์ซึ่งๆ หน้าอย่างนี้แหละ”

ประโยคหลังหล่อนหันไปยิ้มให้พรานพรานใหญ่หัวเราะเบาๆ

“ขอภัย มิสซิสฮอฟมัน ผมเองก็มัวแต่เดินเดินอยู่เหมือนกัน จนดูเหมือนคนใจดำจนแหละ แต่เมเจอร์ฮันทรีย ไม่ได้ลืมหายกที่ของสุภาพบุรุษไม่ใช่หรือ?”

มาเรียหัวเราะริกออกมาจนอกกระเพื่อม หันไปทางอดีตนายทหารปืนใหญ่อีกครั้ง หล่อนเป็นคนจี๋เล่นเอาการ

“ใช่ซิ เขาเป็นคนเอาใจสุภาพสตรีได้ดีกว่าคุณเสียอีก... เมเจอร์คะ ชื่อของคุณออกเสียงยากเหลือเกิน...อานานตะราย?”

ทุกคนหัวเราะกริขึ้นเป็นครั้งแรก เจ้าของชื่อยิ้ม มองดูหล่อนเต็มตาเป็นครั้งแรก

“เรียกชื่อแรกของผมดีกว่า มิสซิสฮอฟมัน”

หล่อนทำมุกย้อน ยกมือขึ้นโบก

“ฉันเป็นคนง่ายจะตาย จะให้เรียกคุณว่าอะไรก็ได้ที่มันดูสนิทสนมเป็นกันเองหน่อยนะ เราไม่ต้องการพิธีรีตองอะไรในป่าดงไม่ใช่หรือ และขอทีเถอะ...อย่าไปเอาอย่าง รพินทร์ ไพรวัลย์ หน่อยเลย ทุกครั้งที่เขาเรียกฉันว่า มิสซิสฮอฟมัน ฉันไม่อยากจะมีหน้าเขาเลย เขาพยายามจะเป็นลูกจ้างที่เคร่งครัดต่อระเบียบพิธีการอยู่สักหน่อย หวังว่าคุณคงไม่คืดคืด เป็นควายทุ่งซาฟารีอย่างเขาเนะ ฉันอยากจะให้พวกเราทุกคนเรียกฉันว่า ‘เมย์’ เหมือนอย่างที่คุณเคยเรียก”

ดร.ซอฟมัน ส่งเสียงหัวเราะให้ๆ ออกมาดังลั่น ตบไหล่รพิพัทธ์โดยแรง ชอบอกชอบใจ
เมีย คนอื่นๆ พวกกันยิ้ม พรานใหญ่ปาดแขนขึ้นเช็ดปลายจุมก ส่วนไชยยันต์ก็มึนศีรษะให้หล่อนนิค
หนึ่ง

“ผมไม่คือเหมือนควายซาฟารีหรรอก เมย์”

“ดีมาก น่ารักเหลือเกิน ชื่อแรกของคุณอะไรนะเมเจอร์”

“ไชยยันต์?”

“ไชยยาน?”

“เอาละ ไกลเคียง”

“ไชยยาน...”

“หะ?”

“ยู อาร์ เวิร์ สมาร์ท!”

“ย้าห์! ดิงเคอร์!”

ไชยยันต์พองคอ ทำเสียงหนักๆ แบบฮิตเลอร์

มาเรียเบิกตาโดนิดหนึ่ง ยิ้มระรื่นอยู่เช่นนั้น แล้วหันมาเผชิญหน้า ม.ร.ว. เชษฐา ผู้ยืนสงบ

อยู่

“คุณเป็นหัวหน้าคณะใช่ไหมคะ? แล้วก็พี่ชายของน้อย?”

อดีตนายพันโท ทูตทหารบกก็มึนศีรษะลงนิดหนึ่ง

“ถูกแล้ว”

“ฉันภูมิใจให้แก่คุณด้วย สำหรับน้องสาวแสนสวย และเก่งกล้าสามารถ”

“ชอบใจมากที่ชม แต่น้องสาวของผมก็คงไม่เก่งเท่าคุณหรรอก เมย์”

มาเรียบมองดูเชษฐาอย่างเลื่อมใสอยู่ในที แล้วหันไปบอกกับสามีว่า

“ลักษณะของเขาเป็นผู้ใหญ่น่าคบถ้อมมาก สมควรแล้วที่จะเป็นหัวหน้าคณะ ฉันเห็นจะ
ไม่กล้าล้อเล่นกับเขาทีเดียวแหละ ท่านทูตทหารคนนี้”

เชษฐาได้ยินแว่วๆ ก็หัวเราะบอกมาว่า

“ผมก็มีอารมณ์สนุกเหมือนกับคุณ และด็อกเตอร์ซอฟมันเหมือนกันแหละ ไม่ใช่คน
เคร่งเครียดอะไรนักหรรอก”

“หรรอกะ ฉันนึกว่าคุณจะถือตัวเสียอีก พวกคุณโชคดีมากที่ได้รพิพัทธ์ ไพรวัดย์ เป็นคน
นำทาง”

“เราก็คิดเช่นนั้น”

หม่อมสาวเลือดผสมหันไปทางพรานใหญ่ ยิ้มมุมปากพูดกับเชษฐาต่อมา

“พวกคุณได้ตัวเขาอย่างไรกันคะนี่ มิสเตอร์ของเราคนนี้ไม่ค่อยยอมนำทางให้ใครง่ายๆ ขนาดสามีของฉันรู้จักชอบพอเขาติดังนาน เขายังไม่ค่อยจะอยากไปด้วยเลย หนักกลับเสียดีๆ ก็ยิ่งเคย”

“ค่าจ้างของเราแพงมาก และจ่ายล่วงหน้าหมด!”

ดาร์วินโผล่สอดมาโดยเร็ว แล้วก็ทำหน้าที่ตายเฉยเสีย เมื่อพี่ชายจ้องมาด้วยสายตาตำหนิ รีบกลับเกลื่อนมาด้วยเสียงซู่ๆ

“น้องสาวของผมชอบพูดเล่นเหมือนคุณ มันไม่เกี่ยวอะไรกับค่าจ้างหรอก บังเอิญเราชอบพออรรถาธิบายกันเป็นพิเศษ เราถึงมาด้วยกันได้”

“มันเป็นความจริงตามที่นายหญิงของผมพูด มิสซิสฮอฟมัน...”

รพินทร์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบปกติ

“ผมได้รับค่าจ้างสูงในการนำทางมาครั้งนี้ มันเป็นอาชีพของผมอยู่แล้ว”

“เราได้ยินเสียงปืนแว่วมายี่สิบกว่านัด...”

ด็อกเตอร์ฮอฟมันผู้โอบไหล่จอมพรานอยู่เอ่ยขึ้นดังๆ

“ดีใจว่าเราจะต้องได้พบคนแน่แล้ว ก็ส่งเจ้าสาวออกไป นี่เรามาแต่ดินแดนที่ได้พบกันเสียใหญ่ เลยยังไม่ได้ถามว่าเสียงปืนนั้นนะพวกคุณยิงอะไร ปะทะโขลงช้างกระมัง”

คำพูดอย่างร้ายแรงของนักธรรมชาติวิทยาเยอรมัน สร้างความเงิบงันให้ฝ่ายของเชษฐา ทุกคนต่างยืนอึ้ง มองตากันเองอยู่ไปมา แล้วเชษฐากับไชยยันต์ก็พุ่งสายดาเหมือนจะหารือไปยังพรานใหญ่ รพินทร์

สองสามีภรรยามีความสังเกตที่รวดเร็วจับไวพอใช้ทีเดียว เพราะสามารถจะจับอาการผิดปกตินั้นได้ มองจ้องค้นหาด้วยความจงนไปยังทุกคน และในที่สุดก็จับมายังจอมพรานนั่ง สีหน้าตื่น หางเสียงเปลี่ยนไป

“มีอะไรหรือ ไพรวัลย์?”

มาเรียมีอาการจริงจิ่งขึ้น จากการสำรวจเล่นของหล่อน ขมวดคิ้ว

รพินทร์ฝืนยิ้ม เขาไม่สนใจกับคำถามของมาเรีย แต่เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่ ดร.ฮอฟมัน

“คุณเปรียบเหมือนเจ้าของบ้านนะด็อกเตอร์ พวกเราทั้งหมดเป็นแขกที่เพิ่งมาถึง จะไม่เชื่อเชิญให้เราพักผ่อนใน ‘บ้าน’ ของคุณเสียก่อนหรือ จากนั้นเรามีเรื่องสำคัญที่จะต้องหารือกันมากทีเดียว”

“โอ! จริงซิ ลืมไป...”

สเตเกล ฮอฟมัน ลืมตาโพล่ง ร้องออกมาแล้วตรงเข้าโอบไหล่เชษฐากับไชยยันต์ไว้ หัวเราะว่า

“ผมมัวแต่ดีใจจนลืมมรรยาทเจ้าของบ้านไปเสียแล้ว เชิญ! ขอเชิญทุกคนเข้าไปยังนิวาสนสถานวิมานกลางไพรของ ‘โรบินสันครุโซ’ กันเถอะ แต่พับฝ่าเถอะ! เราไม่มีอะไรจะเลี้ยงหรือ นอกจากเจ้าตุ๋นทุเรศสองตัวที่ส่งไปไปขุดมาได้เมื่อเช้านี้ ซึ่งเดี๋ยวนี้มันก็เหลืออยู่ครึ่งตัวเท่านั้น”

“ไม่เป็นไร เรามีเสบียงอย่างพอเพียงสำหรับเพื่อ ‘โรบินสันครุโซ’ กับภรรยาคนสวยด้วย”
ไชยยันต์คิดว่าจะมีอารมณ์ขันด้วยไม่ได้ คร.ฮอฟมันคิดมือโดยแรง

“นี่ซิ! เป็นเรื่องที่เราจะต้องขอบคุณต่อพระผู้เป็นเจ้า ฮ่าๆ ว่าแต่พวกคุณมีเหล้าติดมาด้วยหรือเปล่าล่ะ?”

“สบายใจได้คือกเตอร์ฮอฟมัน เรามีคอนญัคมาหนึ่งเกลลอน ไอ้ชนิดกะเหรี่ยงดื่มเองก็อีกหลายขวด”

“คืออะไรยังงี้ พ่อพุทธสวรรค์”

มาเรียร้องแหลมสูง แล้วปรีเข้ามาจับแก้มไชยยันต์เอาคิ้วๆ เล่นเอาอดิตนายทหารปืนใหญ่ตัวเย็นเฉียบ หัวใจแทบหยุดเต้นยิ่งกว่าคราวเผชิญหน้ากับนางเงือก อีกอีกประดักประเดิด วางสีหน้าไม่ถูก แล้วก็ไต่ขึ้นเสียงยานางเปรยๆ เป็นภาษาไทยของคารินมาว่า

“ระวังหน่อยเน้อ คิลข้อสาม-กามสุมิจฉาจารา...แล้วจะว่าไม่เตือน สังเกตดูไรเฟิลประจำมือของดาฟัวไว้ด้วย .460 เวเธอร์บี แม็กนัมทีเดียแหละ ตูมเดียขาดสองท่อน”

ไชยยันต์กลืนน้ำลาย คร.ฮอฟมันคงหัวเราะสำสันทันหัวนั้นไหวชอบบอชอบใจอยู่เช่นนั้น ดูเขาจะเป็นคนอารมณ์ดี และใจกว้างอยู่ไม่น้อย เหมาะสมที่จะเป็นนักผจญภัยตัวฉกาจ รพินทร์ ไพรวลัย ช่อนยืม ทำเป็นไม่เห็นเสีย แต่ก็ไม่วายจะได้ยินเสียงกระซิบของไชยยันต์ที่แอบเข้ามาจ่อริมหู

“ผมนี่ก็ออกแล้วละ ทำไมคุณถึงเลิกสัญญาณทางให้ฝ่ามือคุณนี้กลางคันอย่างที่ว่า”

ก็ได้ยินเสียงกระซิบดังตอบมาว่า

“ยังก่อนครับ แค่นี้เรื่องเล็ก คุณไชยยันต์อย่าซ้อคก็แล้วกัน ถ้าเห็นมาเรียวิ่งเล่นอยู่ตามราวป่า และหมู่โขดหินริมลำธาร โดยไม่มีเสื้อผ้าติดตัวเลยแม้แต่ชิ้นเดียว เหมือนอีฟในสวนอีเดน แล้วดีไม่ดีก็อาจจะวิ่งเข้ามาหาคุณไชยยันต์ก็ได้!”

“ตายหะ!...”

อดิตนายทหารปืนใหญ่ตาเหลือก

ที่พักของนักสำรวจป่าผิขาวสองสามีภรรยา อยู่ใต้เพิงหินของบริเวณหน้าผาตอนหนึ่ง ในระหว่างพุ่มไม้เตี้ยๆ เหนือโตรกที่ลงไปสู่ลำธารเบื้องล่าง เป็นชัยภูมิที่ปลอดภัยโปร่งพอสมควร และดูเหมือนจะเหมาะที่สุดแล้วสำหรับไหล่เขาเตี้ยๆ ตอนนั้น ลำธารกั้นป่าทึบไว้เป็นแนวด้านหน้า พอจะสำรวจเห็นรอบด้านได้ในระยะ 100 หลา โดยไม่มีอะไรบังทึบนัก

ภายหลังจากตรวจบริเวณอย่างรอบคอบแล้ว รพินทร์ก็มีคำสั่งให้ลงสัมภาระวางแคมป์ขึ้นในบริเวณเดียวกัน ดร.ฮอฟมันและภรรยาสาวคนสวยของเขา แล้วให้ก่อไฟหุงหาทันที

ขณะนั้นแดดยามเย็นสาดแสงสีหมากสุกลงมาอบบริเวณทั่วไป ทุกกิ่งใบแมกไม้ไม่น้อยใหญ่ และกลุ่มโศดหินแล่อร่ามเหลืองเหมือนอาบไว้ด้วยเปลวทอง มันเป็นสายันต์กาลของอีกวันหนึ่งที่ป่าดง เต็มไปด้วยความสวยงาม

เชษฐาเอาเหล้าออกมาเลี้ยงสองสามีภรรยา แล้วการสนทนาก็เริ่มเป็นงานเป็นการขึ้น

จากการบอกเล่าของ ดร.ฮอฟมัน เมื่อหนึ่งปีที่แล้วมา เขาและภรรยาได้รับการอนุมัติสนับสนุนจากรัฐบาลของสหภาพมา ให้ออกสำรวจหาแหล่งแร่ในดงทึบแถบลุ่มน้ำสาละวิน โดยมุ่งขึ้นไปตอนต้นน้ำเขตรัฐว่าเป็นอันดับแรก จนกระทั่งจรดพรมแดนของแผ่นดินใหญ่จีน จากนั้นก็ล่องตามสายน้ำอันสลับซับซ้อน ผ่านขุนเขาและป่าดงทึบของแคว้นฉานลงมาถึงกะยาตอนเหนือ คณะสำรวจมีกันอยู่หลายชุดชุดละหลายคน ล้วนแล้วแต่ผู้ชำนาญการทั้งสิ้น ภายใต้การควบคุมของเขาซึ่งเป็นหัวหน้าคณะ ผลของการสำรวจเป็นที่พอใจอย่างยิ่ง...ใช้เวลาสำรวจในระยะแรกนี้ถึงเจ็ดเดือนเต็ม

ภายหลังจากยื่นเสนอรายงานชุดแรก และอยู่ระหว่างการพักผ่อนรอคำสั่งต่อไป เขามีงานพิเศษที่จะต้องทำให้แก่องค์กรหลายแห่ง ซึ่งผูกพันเกี่ยวข้องกันอยู่ พวกสถาบันค้นคว้าสำรวจสัตว์และชนชาวเขาภาคพื้นเอเชีย พวกวิทยาศาสตร์และสมุนไพร เขาจึงจำเป็นต้องแยกทางกับคณะสำรวจชุดนั้นในเขตรัฐกะยา ออกล่องป่าต่อมาในลักษณะกิ่งส่วนตัวถึงราชการที่ได้รับมอบหมาย ผู้ร่วมทางของเขาซึ่งเป็นทั้งคู่ชีวิตด้วย มีเพียงมาเรีย ฮอฟมันเท่านั้น

บางครั้งก็บุกบันกันไปตามลำพังสองคน และบางครั้งก็อาศัยคนนำทางพื้นเมืองเป็นทอดๆ ไป ชีวิตของเขาทั้งคู่ ซึ่งเป็นทั้งเพื่อนตายและเพื่อนใจ ตระเวนชอกซอนขึ้นเขาลงห้วยไปทั่วทุกแห่ง เหมือนเช่นเคยร่วมกันมาแล้วในอดีตอย่างคนที่เห็นความลำบากยากแค้นทรมันการเป็นไอศวรรรโลงชีวิต และด้วยอุดมคติอันกล้าแข็งที่จะอุทิศชีวิตให้แก่งานสำรวจ

ทั้งคู่สามารถเข้ากับคนป่าคนเขาได้อย่างสนิทในทุกแห่งที่ผ่านไป เขาสามารถพูดภาษาและเข้าใจขนบธรรมเนียมประเพณีของคนเหล่านั้นทุกเผ่า มีความคุ้นเคยชินหน้า และมีจุดเด่นใน

การเพื่อแผ่เมตตาโอบอ้อมอารี ตลอดจนชำนาญในภูมิประเทศพอตัว คุณลักษณะชนิดนี้ทำให้เขาบุกบันไปได้อย่างสะดวกทุกหุบเหวขุนเขา

ที่หมู่บ้านเล็กๆ ในป่าทึบแห่งหนึ่งเขตเมืองจอลอง เขาช่วยปราบช้างป่าที่เข้ามาทำลายพืชไร่ของพวกชาวบ้านอยู่เป็นประจำ โดยลี้มจำโหลงของมันเป็นเสียแล้วก็เคยช่วยรักษาบิดาของต่างป่า หัวหน้าบ้านจากมาลาเรีย นั่นคือจุดเริ่มต้นที่เขาได้ตัวต่างป่าร่วมทางมาด้วยใจภักดีชนิดถึงไหนถึงกัน ด้วยลักษณะบ่าวกับนายมากกว่าพรานรับจ้างนำทาง เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อปีเศษที่แล้ว ปัจจุบัน บิดาของต่างป่าเสียชีวิตไปแล้ว

เขากับเมียสาวคนงาม แต่เต็มไปด้วยสมรรถภาพเยี่ยงอกสามศอกพร้อมด้วยต่างป่า พรานชาวตองตู ยึดแนวฝั่งสาละวินบ่ายหน้าลงได้ เป้าหมายก็คือหล่มช้าง แล้วต่อจากนั้นก็หาทางเข้าเขตไทยทางแม่ฮ่องสอนต่อไป ซึ่งต่างป่าให้ความมั่นใจอย่างมากมายว่า มันไม่เหลือปากว่าแรงอะไรนัก

“เวรเสียจริงๆ เจ้าจีลิ่งนั่นพาเราเดินวนอยู่ในหุบเขาลูกนี้มาสามวันแล้ว”

ดร.ฮอฟมันสรุปการเล่าของเขาด้วยเสียงสลดปนหัวเราะ พลางบ่นปากไปทางต่างป่า ซึ่งกำลังสาละวนช่วยกลุ่มพรานของฝ่ายเชษฐาอยู่เกี่ยวกับการหุงหา

“ความจริงก็ไม่ควรจะเป็นความผิดของต่างป่า...”

ภรรยารูปงามของนักธรณีวิทยาสดขัฒมา นัยน์ตาของหล่อนเป็นประกายร่าเริงสุกใส กรอกบรันดรีวดเดียวหมดด้วยพลาสติกที่ไซยันต์รินส่งไปให้ แล้วยื่นถ้วยไปขออีก

“ก่อนจะตัดสินใจของเจ้าหัวเร้ง เธอเป็นคนกำหนดทิศเอง ตอนนั้นต่างป่าก็ท้วงไว้แล้ว เมื่อเธอเลือกเส้นทางผิดเอง จะโทษเขาได้อย่างไร ระเบียบนี้เป็นระเบียบที่ต่างป่าพยายามแก้ไขความผิดพลาดที่เธอทำไว้ก่อนตะหาก มันก็ต้องมกกันหน่อยล่ะ”

แล้วหล่อนก็หัวเราะเสียงกังวาน หันมามองคุณเชษฐา ทุกคนกล่าวต่อมาว่า

“ก่อนหน้าที่จะพบพวกคุณ เรากำลังจะเป็นโรบินสันครุโซกันไปจริงๆ แล้ว สิบวันเต็มๆ เราไม่พบหมู่บ้านคนเลย ไม่ว่าจะพวกไหน ของจำเป็นหลายอย่างที่เตรียมมาก็หมด สัตว์ที่พอจะเป็นอาหารได้ก็ไม่มีอะไรนอกจากลิงหรือไม้ค่าง ะนี่ เมื่ออาทิตย์ก่อนนี้ เสือใหญ่ตัวหนึ่งพยายามจะเอาพวกเรากินใครคนหนึ่งในจำนวนสามคนนี่ไปกินกลางดึก ขณะที่นอนอยู่กลางดง แต่มันเสียท่าเรา เราก็เลยกินเนื้อมันแทน เป็นครั้งแรกที่ฉันต้องกินเนื้อเสือ มันไม่เข้าทำสัณนิ”

ว่าแล้ว แม่สาวก็ยักไหล่

“แต่สังเกตดู คุณทั้งสองก็เป็นสุราร่าเริงคืออยู่ที่นี่ ไม่มีทำวิตกกังวลอะไรเลย”

เชษฐาเอ่ยขึ้น พร้อมกับยิ้มขีมิๆ ทั้งสองหัวเราะ ภรรยาผู้ช่างพูดช่างคุยกว่า ก็ตอบมาว่า

“คนเรา เมื่อก้าวเข้ามาถึงขั้นนี้...ขั้นที่คิดว่าความตายไม่มีความหมายแล้ว จะมีอะไรที่ต้องกังวลอยู่อีก ฉันกับสเตเกลผ่านเหตุการณ์ชนิดนี้มาแล้วจนชินกับมันดีแล้วล่ะ มันไม่ใช่ครั้งแรกสำหรับเราหรอก”

ชาวกรุงทั้งสาม มองคูมิตร์ใหม่ที่มาพบกันกลางดงกันดาร อย่างนึกรสรวลเสริญและอดที่จะพิศวงไม่ได้ ทั้งคู่เป็นนักผจญภัยชั้นยอดเยี่ยมจริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่สาวเลือดผสม ผู้มีนัยน์ตาสีเขียวมรกตผู้นี้ ดาริน วราฤทธิ์ รู้สึกตัวได้ในทันทีนั้นว่า อย่างหล่อ่นต่อให้แข็งแกร่งทรหดสักปานใดก็ตาม คงเทียบไม่ได้ครึ่งของมาเรีย ฮอฟมัน

ภายหลังจากเล่าเหตุการณ์ของตนเองจบลง ทั้งสองก็หันมาถามทางฝ่ายเซฐฐาบ้าง ทุกคนเริ่มรู้สึกอึดอัดอีกครั้ง หัวหน้าคณะพยักหน้าไปทางพรานใหญ่ให้ทำหน้าที่อธิบาย และในขั้นแรกนี้ ก็เป็นการบอกเล่าให้ทั้งคู่ทราบความจริงว่า เสียงปืนที่รบกวนป่าเมื่อชั่วโหมงเศษที่แล้วมานั้น มันคืออะไร

สามีภรรยาผิวขาวทั้งคู่ แสดงว่าประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว เมื่อได้รับทราบเรื่องราวบอกเล่าของรพินทร์ ต่างเบิกตาโต เหมือนจะไม่แน่ใจในหูของตน จ้องหน้าจอมพรานและทุกคนที่ร่วมคณะฝ่ายเซฐฐา พลาซังค์ใช้สอเรื่องราวอยู่เป็นเวลานาน

“จงแน่ใจเถิดว่า มันเป็นความจริง ที่พวกเราทั้งสิบคนเผชิญพบเห็นมากับตา ตามที่พรานใหญ่เล่ามานั้น...”

เซฐฐายืนขึ้นมาแผ่วเบา จ้องสบตา ดร.ฮอฟมันนิ่ง น้ำเสียงของเขาเรียกร้องจนทำให้สองสามีภรรยาอิงไป หันไปมองหน้ากันเอง

“ถ้าคุณทั้งสองต้องการจะพิสูจน์ให้เห็นกับตา เราอาจนำย้อนกลับไปให้เห็นหลักฐานที่เกิดขึ้น ซึ่งระยะมันก็ไม่ห่างออกไปนักนี่เอง”

“มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย หรือยัง งง สเตเกิล?”

มาเรียพึมพำกับสามี สีหน้าเต็มไปด้วยแววจนสนเท่ห์สุดประมาณ แต่ไม่มีวี่แววความหวาดสยองสะทกสะเทือนใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากความแปลกใจ ดร.ฮอฟมันโอบแขนกอดไหล่ภรรยาไว้

“มันไม่น่าเป็นไปได้ แต่มันก็เป็นไปแล้ว ท่านสุภาพบุรุษคู่มือใหม่ของเราเหล่านี้ ไม่มีเหตุผลใดๆ ที่จะกู้เรื่องขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวัลย์ สิ่งใดที่เขาพูดออกมา มันต้องเป็นความจริงเสมอ แต่น่าประหลาดใจในข้อที่ว่า หลายวันมาแล้ว ที่เราหลงอยู่ในดงแถบนี้ ทำไมเราไม่ได้ระแคะระคายอะไรเลยสักนิด แม้แต่พวกมะราบรี”

“นี่ก็เป็นความประหลาดใจของพวกเราอยู่เหมือนกัน...”

ไชยยันต์สอดมาโดยเร็ว น้ำเสียงหนักแน่นจริงจัง

“เราทุกคนตกใจมาก เมื่อพบสา่งปา และรู้ว่าว่าคุณสองคนหลงเข้ามาอยู่ในถ้ำนี้ จึงรีบตรงเข้ามาพบเพื่อเตือนให้รู้ตัวไว้ เสียงปืนที่คุณได้ยิน เป็นเสียงปืนที่เรายิงปะทะกับพวกมัน เหตุการณ์ก็เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อหยกๆ นี่เอง”

“ถูกตามที่เมเยอร์รอนันต์บรรยายแล้ว ดร.ฮอฟมัน...”

รพินทร์กล่าวข้ามอีกคน

“ความจริงเรากำลังจะบายหน้าไปทางอื่นอยู่แล้ว แต่พอทราบว่าคนสองคนตั้งแคมป์อยู่ที่นี่ คณะนายจ้างของเราก็มีคำสั่งให้ผมนำมาพบกับคุณก่อนด้วยความเป็นห่วง ถ้าไม่ใช่เพราะความเป็นห่วงในเรื่องนี้แล้ว เราก็เพียงแค่จะแบ่งเสบียงมอบให้ส่งไป เพื่อนำมาให้คุณเท่านั้น แล้วก็มุ่งไปตามเข็มของเรา”

ทั้งสองอิงไปอีกครู่ใหญ่ มองดูคณะผจญภัยชาวกรุงทั้งสามด้วยตาเป็นประกาย

“ขอบคุณ...ขอบคุณทุกคนเหลือเกินในน้ำใจอันดีนี้ ผมกับเมียจะไม่มีวันลืมเลย”

สามีกล่าวออกมาด้วยความรู้สึกอันแท้จริง ค่อมศีรษะให้เชษฐาผู้เป็นหัวหน้าคณะเล็กน้อย แล้วมองไปทางรพินทร์ กิริยาอันร่าเริงสนุกสนานอยู่ตลอดเวลาของเขา เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมจริงจังขึ้น แต่ก็ไม่ได้มีแววพรรณพริ้งวิดใดๆ

“ผมไม่เข้าใจเลย ไพรวัลย์ ชื่อของ ‘สาธิตเขียว’ ผมคุ้นหูมาพอสมควรในชีวิตที่ท่องอยู่ในป่าพม่า แต่มันฟังเป็นเรื่องนิยายแบบเดียวกับข้างงาดำ ถ้าหากสิ่งที่ได้รับฟังนี้ ออกมาจากปากพื้นเมืองละก็ ต่อให้ยืนยันสักขนาดไหนเราก็ไม่สามารถเชื่อไปได้ แต่นี่มันออกมาจากปากของคุณ และท่านสุภาพบุรุษเหล่านี้ ทำให้เราต้องยอมเชื่อว่ามันเป็นความจริง มันเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นและน่าศึกษาค้นคว้ามากทีเดียว ถ้าไม่เสียดายว่าขณะนี้จวนค่ำแล้ว ผมอยากจะขอร้องให้คุณพาเราไปยังที่เกิดเหตุ เราอยากจะได้เห็นรูปร่างลักษณะของพวกมันจากศพที่พวกคุณฆ่าตายไว้ บางทีอาจทำให้วินิจฉัยได้ว่ามันควรเป็นมนุษย์เผ่าไหน”

“เห็นจะไม่จำเป็นต้องย้อนเดินกลับไปเพื่อศพของพวกมันหรอกค็อกเตอร์...”

เชษฐาพูดพร้อมกับหัวเราะเสียงเปรี๊ยะ

“ผมคิดว่า ระหว่างที่เราพักกันอยู่ที่นี่ อาจหาที่ใดหาที่หนึ่งก็ได้ ที่พวกมันจู่ออกมาให้คุณเห็นชัดๆ และเมื่อนั้นเรายังหาไม่ถูกว่าอะไรจะเกิดขึ้น สถานการณ์ของพวกเราทุกคนในขณะนี้ อยู่ในระหว่างอันตรายขีดสุด”

“ผมคิดว่ามันไม่กล้าแน่...”

ดร.ฮอฟมันแย้งขึ้น นัยน์ตาสีฟ้าบอกให้ทราบถึงการไตร่ตรอง ซ้ำเลื่องไปที่ไรเฟิลประจำมือของตนเอง และเมียสาวคนสวยที่วางพิงอยู่กับก้อนหินใกล้ๆ

“เชื่อว่ามันจะต้องรู้จักฤทธิ์อำนาจปืนของเราดี เหตุผลที่คิดเช่นนั้นก็คือ พวกผมสามคนหลงกันอยู่ในดงนี้มาหลายวันแล้ว มันไม่เคยแผ้วพานเข้ามาใกล้ๆ หรือแสดงตัวเข้ายุ่งกับเราเลย ผมเชื่อเหมือนกันว่า ไม่ใช่มันจะไม่ได้รอรอยของพวกผม อาจจะรู้เห็นการเคลื่อนไหวของเราอยู่ทุกขณะ แต่ระยะนี้เรายังปืนเพื่อล่าสัตว์หาอาหารกันอยู่เสมอ มันได้ยินเสียงปืนแล้วก็จะต้องรู้อำนาจอาวุธของเรา หากไม่เช่นนั้นพวกมันควรจะจู่เข้าเล่นงานพวกผมแล้ว นี่ไม่กระโตกกระตากเลย”

ไชยยันต์ส่ายหน้าช้าๆ อย่างไม่เห็นด้วย

“อย่าเพิ่งไวใจ หรือเชื่อมั่นอะไรทั้งสิ้น ดร.ฮอฟมัน ถ้าคุณได้ร่วมอยู่กับพวกเราในตอนทีปะทะกับมันเมื่อครู่นี้ คุณจะรู้ได้ดี ว่ามนุษย์กินคนเผ่าสาแหรกเขียวเป็นอย่างไร มันไม่ได้แสดงให้เห็นเลยว่ามันกลัวอำนาจปืนของเรา หลายคนถูกยิงล้มไปต่อหน้าต่อตา อีกหลายคนยังกล้าสวนควั่นปืนเข้าใส่ โชคดีที่กลุ่มนั้นมีอยู่จำนวนน้อย เราจึงเอาตัวรอดได้ การที่มันยังไม่เข้าเล่นงานคุณ ผมเชื่อว่ามันคงจะรอคอยหาโอกาสเหมาะอยู่เท่านั้น และโอกาสนั้นก็ไม่มีใครบอกได้ว่าจะมาถึงเมื่อไหร่ นอกจากพวกมัน ทางฝ่ายเราคำนวณกันไว้แล้วว่า มนุษย์ร้ายเผ่านี้มีอยู่เป็นจำนวนไม่น้อยทีเดียว อาจเป็นกองทัพย่อยๆ ก็ได้ แล้วถีนี่เป็นถีนียึดครองของมัน พวกเราทุกคนในขณะนี้กำลังตกอยู่ในกลางดงมันแล้ว”

“นี่แน่ะ คุณสุภาพบุรุษทั้งหลาย พวกคุณไม่คิดบ้างหรือว่า เรากำลังพบสิ่งอันมีคุณค่ายิ่งยวดแก่การศึกษาค้นคว้า และกำลังจะทำชื่อเสียงให้แก่เราอย่างที่สุด ถ้าเราจะหันมาสนใจกับมนุษย์หลงสำรวจเผ่านี้”

ครั้นแล้วจู่ๆ นักธรณีวิทยาชาวเยอรมันก็เอ่ยโพล่งออกมาด้วยน้ำเสียงแจ่มใส กอปรไปด้วยความกระตือรือร้นตื่นใจ

ไชยยันต์อ้าปากค้าง ทำหน้าพิศขณะที่ยืนไปมองดูหน้าสหายของเขา คารินรู้สึกเหมือนมีอะไรมาติดอยู่ที่คอหอย ส่วนเชษฐาหัวเราะเยือกเย็น ตอบอย่างสุภาพว่า

“นั่นเป็นพรรณสนของนักสำรวจอย่างคุณ ดร.ฮอฟมัน สำหรับพวกผมมันเป็นตรงข้าม เราไม่อยู่ในฐานะที่จะมาสนใจศึกษาค้นคว้าอะไรพวกนี้เพื่อหวังเอาชื่อเสียง เพราะถ้าเรามีเจตจำนงเช่นนั้น เราก็มีอีกหลายสิ่งหลายอย่างนัก เท่าที่ผ่านพบกันมาแล้วซึ่งควรจะต้องค้นคว้าด้วย มันนับไม่ถ้วนทีเดียว เราออกเดินทางมาในครั้งนี้ไม่ใช่วัตถุประสงค์เช่นนั้น และเดี๋ยวนี้ ก็หวังอยู่เพียงอย่างเดียวคือ ทำอย่างไร การเดินทางผ่านบริเวณนี้ของเรา จึงจะตลอดรอดฝั่งปลอดภัยจากการดักโจมตีของเจ้าพวกนี้ และก็กำลังสวดมนต์ภาวนาให้พวกเราทุกคนผ่านไปได้อย่างปลอดภัย ขณะที่พบส่างปาและพากันตรงมาเพื่อพบคุณทั้งสอง เราก็ภาวนามาตลอดทางเหมือนกัน ขอให้เราได้พบคุณในสภาพที่ปลอดภัยเรียบร้อย อย่าให้การมาของเราสายไป”

ดร.ฮอฟมันหัวเราะเสียงกังวาน จับมือเชษฐาไว้บีบแน่นกระชับ ทำทางเขาไม่ได้สะดุ้งสะเทือนอะไรเลย แต่ก็พยายามรักษามารยาทไว้เต็มที่ เพื่อจะไม่ให้อีกฝ่ายเห็นว่าเขารู้สึกเป็นเรื่องขบขันในท่าที่หวังใยของคณะเชษฐา จังหวะนี้ มาเรียลุกขึ้นจากการนั่งเคียงข้างสามี เอื้อมสะโพกเข้ามาหย่อนกายลงชิดคาริน ผู้นั่งสงบนิ่งขมิ้มฟังการสนทนาอยู่เงียบๆ ยิ้มให้ แล้วยกมือขึ้นโอบกอดราชสกุลสาวอย่างสนิทสนม

“น้อย เธอรู้สึกอย่างไรบ้าง? เธอผ่านเหตุการณ์นั้นมาด้วยตนเองด้วยไม่ใช่หรือ?”

หล่อนเอ่ยขึ้นเสียงหวานใส มาเรียก็เหมือนสามีของหล่อน ขำเรื่องสาแหรกเขียวที่ได้รับทราบ แทบจะไม่มีคามหมายใดๆ สำหรับหล่อนเลย

“ฉันกลัวเหลือเกิน...”

นักมานุษยวิทยาสาวยุโรป ฟันยืมให้

“มันเป็นความน่ากลัวสุดขีดของที่สุดในชีวิต ซึ่งฉันไม่เคยหวังว่าจะได้พบ”

“ทำใจดีๆ ไว้ที่รัก ฉันรู้ว่าเธอเป็นคนกล้าหาญมาก ฝีมือก็ไม่ค่อยไปกว่าบรรดาสุภาพบุรุษ นักผจญภัยออกสามสอกเหล่านั่นเลย”

มาเรียกระซิบ ยิ้มละไม ฝ่ามือข้างที่ทอดไปโอบไหล่คาร์ดินตเบาๆ อย่างปลอบใจ

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเธอมีพรานนำทางอย่างมิสเตอร์ฮันเตอร์พินท์ ไพรวัลย์ นั้น อาณาจักรป่าดงทุกหนทุกแห่งไม่มีอะไรที่จะต้องน่ากลัวเลย”

คาร์ดินเล็กก็ขึ้นนิคหนึ่ง ซ้ำเลื่องมองหน้าเหม่สาวคนสวย

“เธอเข้าใจอย่างนั้นหรือ เมย์”

“ฉันแน่ใจ”

“เธอรู้จักเขาดีพอหรือ?”

ตาสีเขียวเบิกขึ้นน้อยๆ มองแวบหนึ่งไปทางพรานใหญ่ แล้วชักไหล่อย่างนิสัยเคยชิน

“ฉันเคยท่องป่ากับเขามาแล้ว”

“นานแค่ไหน?”

อีกฝ่ายหลุดปากถามออกไปโดยไม่รู้สึกตัว แล้วก็พยายามสำรวม

“ก็...คงไม่นานนักกระมัง แต่เธอควรจะได้รู้ดีอยู่แล้ว ในป่าทำให้คนเราสามารถเรียนรู้อะไร กันและกันได้อย่างรวดเร็วที่สุด เขาเป็นพรานมีฝีมือ ในชีวิตท่องเที่ยวของฉันยังไม่เคยพบพรานคนไหนเทียบเท่า เป็นลูกจ้างที่สุจริต”

“แต่เย่หยิ่ง ยโส! ขวนโทสะ!”

ราชสกุลสาวต่อคำโดยเร็ว มาเรียหัวเราะ จ่อริมฝีปากข้างหู

“น้อย! เธอน่าจะรู้จักเขามากกว่าฉันเสียอีก”

“เราเดินทางร่วมกันมาเป็นเวลาร่วม 2 เดือนเต็มๆ แล้ว เราไม่เคยกินเส้นกันเลย แต่ก็สนใจเพราะฝ่ายของเราต้องอาศัยพึ่งพาเขา”

สีหน้าของเพื่อนใหม่สื่ออาการแปลกใจเล็กน้อย พินิจหล่อนิ่งยิ้มๆ อยู่เช่นนั้น แล้วว่า

“แปลกนะ ที่สังเกตดูเธอไม่ค่อยจะชอบเขา แต่ฉันกับสามีชอบเขามากทีเดียว รู้สึกอิจฉา คณะของเธอเป็นอย่างมาก ที่ได้ตัวมาร่วมทางด้วย”

คาร์ดินหันไปมองสบตามาเรียด้วยสายตาตรง แล้วก็พูดอยู่ในใจของตัวเองว่า

‘เธอน่าจะชอบเขามากกว่าที่สามีของเธอชอบอีก เมย์ เห็นเพียงครั้งแรกฉันก็รู้’

มาเรียไม่ได้ยินถ้อยคำนั้น เพราะมันไม่ได้ผ่านออกมาจากปากของ ม.ร.ว. หญิงคาร์ดิน วรา ฤทธิ์ แต่ไปได้ยินอีกคำถามหนึ่ง

“เธอเรียกเขาว่ายังงั้นนะ...มิสเตอร์ฮันเตอร์?”

ภรรยาสาวพรานเสน่ห์ของ ดร.ซอฟมันปล่อยเสียงหัวเราะกึก แม้จะเป็นผู้หญิงเพศเดียวกัน คารินก็ดูออกว่า มาเรียเป็นผู้หญิงที่มีนิสัยและอารมณ์เช่นไร

นัยน์ตาเจ้าชู้ฉี่เล่น ทรวดทรงเรือนกายเร้าอารมณ์ จิตใจตื่นเต้นโลดล่ำพองอยู่ทุกขณะ นี่คือ ‘คู่แข่ง’ ของหล่อน อย่างที่ไซยยันต์กระซิบ เพียงเห็นครั้งแรก ราชสกุลสาวก็บอกกับตนเองว่า ยอมแพ้ลอยกรุดเสียแล้ว ฝีมือจะไม่ยันหรอก แต่ ‘ความกล้า’ บางชนิด หล่อนยอมรับว่ากุลสตรีไทย ที่ได้รับการอบรมมาในแบบอย่างเช่นหล่อน ไม่อาจยันต่อกรด้วยได้เลย ทั้งๆ ที่เคยเชื่อตัวเองมาก่อนว่า ตนก็ออกจะโลดโผนผิเผ่าพงศ์ชาติสกุลอยู่ไม่ใช่น้อย

“ฉันเรียกเขาติดปากเล่นๆ จังเอง...”

มาเรียตอบ

“แล้วก็เห็นว่ามันเป็นคำเหมาะสมสำหรับเขาที่สุด ถามทำไมหรือ?”

“เปล่า! เพียงแต่นึกแปลกใจเท่านั้น ที่เธอใช้สรรพนามชนิดนั้นเรียกเขา เหมือนๆ กับที่ฉันเรียก ฉันเรียกเขาว่า ‘นายพราน’ มันตรงกับ ‘มิสเตอร์ฮันเตอร์’ ของเธอนั่นแหละ”

“ถ้าจันเราก็ใจเดียวกัน”

“คิดว่าคงไม่หรอก”

คารินตอบเบาที่สุด แล้วรู้สึกร้อนผ่านขึ้นที่ใบหน้า มาเรียไม่สำเนียงถึงการเปลี่ยนแปลงของสีหน้าคู่สนทนาเหมือนกัน เพราะแม้ว่าคำตอบจะประสานกลมกลืนกันได้ แต่ความหมายภายใน มันต่างแยกกันไปคนละทาง

ผู้หญิงเพียงสองคนในคณะทั้งหมด ดูเหมือนจะปลีกตัวออกจากกลุ่มมาสังสรรค์ สร้างความสนิทสนมกันตามลำพัง ปล่อยหน้าที่การหาหรือให้แก่ชายทั้งสี่ มาเรีย ซอฟมัน เป็นคนเปิดเผย คุยสนุก ลักษณะเกือบจะเหมือนผู้ชายๆ เท่าๆ กับที่คาริน วราฤทธิ์ ก็ไม่ใช่คนใจแคบ แม้จะไม่เปิดเผยตรงไปตรงมาเหมือนอีกฝ่ายหนึ่งนัก ทั้งสองเกิดความพอใจและผูกมิตรกระชับเกลียวกันได้ อย่างรวดเร็ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักมานุษยวิทยาสาวเชื้อพระวงศ์ หล่อนว่าแห้วโคดเคี้ยวมานานท่ามกลางผู้ชายที่แวดล้อมในการบุกเบิกมาดกลางป่าดง เมื่อมาพบเพื่อนเพศเดียวกัน และมีลักษณะเช่นเดียวกันเช่นนี้ หล่อนก็พร้อมที่จะมองข้ามข้อบกพร่องขวางลูกนัยน์ตาของมาเรียไปเสีย และยินดีรับเข้ามาเป็นเพื่อนอย่างเต็มใจ ส่วนภรรยาคนสวยผู้แสนจะโลดโผนในทุกด้านของ ดร.ซอฟมันนั้น ย่อมไม่มีปัญหา หล่อนแสดงความปิติยินดีจนออกนอกหน้า เมื่อพบเห็นคารินด้วยความรู้สึที่คล้ายๆ กัน

แล้วสามีภรรยานักสำรวจ ก็ทราบถึงวัตถุประสงค์ในการเดินทางของคณะเขษฐา จากคำบอกเล่าของหัวหน้าคณะเอง ทั้งคู่มีอาการพลอยสลดลง เมื่อได้ยินเรื่องราวของชุด ประชากร หรือ

ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์โดยตลอด ต่างแสดงความเห็นใจและพลอยห่วงกังวลไปด้วย โดยมารยาทของผู้ที่เจริญแล้ว

“ขอให้พระเจ้าเป็นเจ้า ทรงคุ้มครองเขาด้วย และขอให้เขาถูกค้นพบโดยคณะของคุณอย่างปลอดภัย”

สเตเกล สอฟมัน เอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบา ขำเรื่องการติดตามหาคคนสาปสูญ ประชากร ผู้สาปสูญ จะเป็นเรื่องที่เขาและภรรยาแสดงความห่วงใยทุกชั่วอนเสียดยิ่งกว่าข่าวอันตรายจากสาบเจียว มนุษย์ผิดิบที่แวดล้อมอยู่เสียดอีก

“เราอยากจะทราบว่ ทางคุณมีแผนเดินทางอย่างไรต่อไป”

เขษฐาหยังหางเสียด ดาจับนั่งอยู่ทีใบหน้าของสองคนผัวเมีย

ระหว่งที ดร.สอฟมัน ยกมือขึ้นลูบเคราอย่างใช้ความคิด มาเรียก็ตอบมาด้วยเสียดสไตกังวานของหล่อนว่

“เป็นเร่องทีน่าสนใจมาก ในการติดตามค้นหาคคนสาปสูญ ซึ่งเราก็พอจะรู้เลาๆ ว่เขามุ่งหน้าไปเพื่ออะไร...ขุนเขาพระคิระอันลึกลับ มรกตนคร เมืองลับแล และขุมเพชรแห่งพระอุมาเทวี ในชีวิตหนึ่งของคนเราก้แม้ว่จะต้องตาย ก็สมควรแล้วถ้าจะตายเพราะความเพียรพยายามทีจะค้นคว้าบุกบ้นไปให้ถึงเพื่อพิสูจน์ว่มันจะมีจริงหรือไม่ เราไม่มีอะไรทีจะต้องลังเลในการขอร่วมทางไปกับคุณด้วย ถ้าหากไม่ใช่เพราะสเตเกลติดงานสำคัญในอีกสองเดือนข้างหน้า ซึ่งปลักไม่ได้ เช่นนั้นไม่ใช่หรือทีรัก?”

ประโยคหลังหล่อนหันไปพูดกับสามี พร้อมกับชะโงกหน้าเข้าไปจูบเบาๆ ทีแก้ม

นักสำรวจชาวเยอรมันยืมเล็กน้อย

“เป็นความจริง ตามทีภรรยาผมพูด ท่านพูด...”

เขากล่าวแซมซ้ออย่างตริตรอง

“ผมจะต้องกลับไปเข้าร่วมสัมมนาในมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดในต้นเดือนมิถุนา ต่อจากนั้นมาเรียก็จะกลับไปเยี่ยมพ่อของเขาทีทรานสวาล สหภาพแอฟริกาได้ หากไม่ติดธุระสำคัญนี้ ก็อยากจะขอร่วมเดินทางไปด้วย เป็นทีน่าเสียดายเหลือเกิน”

“แปลว่เราต้องแยกทางกัน?”

ไชยยันต์เปรยขึ้น มีอาการร้อนใจ และบัดนั้นเอง เขาก็แลไปสบดวงตาสีเขียวงาม ตามแบบฉบับตะวันตกของมาเรีย ซึ่งทอดอ้อยอิ่งล้ออารมณ์มา หล่อนทำตาปรอย จะเย้าเล่นหรือจะเกิดจากความรูสึกแท้จริงทีสุดทีจะทาย

“นี่เป็นเร่องนำเศร้านะคะไชยยันต์ ทีเราผ่านพบกันเพียงระยะสั้นๆ นี้ แล้วก็ต้งกล่าว ‘แฟร์เวล’ แก่กัน”

หล่อนเอ่ยนามของเขา ด้วยสำเนียงทีชัดเจนขึ้นกว่เดิม ไม่เสียดแรงทีเป็นนักศึกษาทางนิรุกติศาสตร์ ลินของมาเรียอ่อนพอใช้ในการออกเสียด ไม่แข็งเหมือนฝรั่งส่วนมากทัวๆ ไป

ตลอดเวลาการโต้ตอบสนทนาส่วนใหญ่ รพินทร์ ไพรวลัย สงวนถ้อยคำสงบอยู่ เขาไม่ได้แสดงความเห็นอย่างใดทั้งสิ้น ปล่อยให้เป็นที่หน้าทีของคณะนายจ้าง

“ถ้าเช่นนั้น ก็หมายถึงว่า คุณต้องมุ่งไปตามเข็มเดิม คือหาทางเข้าหล่มช้างให้ได้เป็นอันดับแรก แล้วเข้าประเทศไทยทางแม่ฮ่องสอน”

เชษฐาถามต่อมา ดร.ฮอฟมันก็มิรีชะลง

“ครับ เป็นเช่นนั้น ผมได้แจ้งความจำนงค์ไว้กับรัฐบาลของสหภาพพม่าแล้ว และก็คิดถึงต่อกับทางสมาคมนิคมไพรแห่งประเทศไทยไว้เรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่ของสมาคมจะคอยรับเราอยู่ที่นั่น พร้อมกับเจ้าหน้าที่ของสถานทูตเรา แล้วก็บินต่อเข้ากรุงเทพฯ”

“ด็อกเตอร์ฮอฟมัน คุณแน่ใจหรือว่า คณะของคุณภายหลังที่แยกจากเราแล้ว จะเดินทางไปถึงหล่มช้างได้เช่นที่ตั้งใจไว้?”

คารินเอ่ยสอดขึ้นเป็นประโยคแรก ด้วยเสียงอันชัดเจนเน้นหนักของหล่อน ฮอฟมันเปลี่ยนสายตามีประกายแจ่มใสไปจับอยู่ที่หล่อนพร้อมกับหัวเราะ

“พบพรานใหญ่ของเราคนนี้เสียคนเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างก็สว่างภายในอาณาจักรป่าดงนี้ไม่ว่ามันจะลึกกลับซับซ้อนสักขนาดไหน ไพรวลัยจะไม่รังเกียจทำแผนที่คร่าวๆ ให้กับเราได้ มีอะไรสงสัยหรือหมอ?”

กล่าวพลาง เขาก็เอื้อมมือตบไหล่จอมพรานผู้นั่งสงบอยู่ใกล้ๆ

“ใช่ สงสัยมากทีเดียว เท่าๆ กับเป็นห่วงด้วย คุณจะไม่สนใจเรื่องสาวยุติภัยที่เราวิตกอยู่ในขณะนี้จนเกินไป”

หญิงสาวพูดโดยเร็ว แล้วหันไปมองมาเรีย

“แม่! โปรดเชื่อเราเถิด บอกให้สามีของเธอทราบว่ามันเป็นเรื่องอันตรายที่สุด ในการที่เธอกับสามีและพรานนำทางเพียงสามคน จะแยกทางจากพวกเรา คณะของเธอจะต้องได้รับอันตรายเสียก่อนที่จะถึงหล่มช้างแน่นอน”

หม่อมสาวทำหน้าที่นี้ น้ำเสียงของคารินจริงจังเสียจนทำให้มาเรียเองก็ชักลั่นเลเหมือนกัน มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ที

“แล้วจะให้เราทำอะไร น้อย?”

“นี่ซิ มันเป็นปัญหาขึ้นแล้ว!...”

ราชสกุลสาวร้องขึ้น มองหน้าพี่ชายใหญ่ เหมือนจะเตือนให้ช่วยขอร้องยับยั้งความตั้งใจของด็อกเตอร์ฮอฟมันไว้ เชษฐาไม่มีปฏิกิริยาเช่นไร นอกจากความขมเคียดอยู่ตามเดิม อัดคิ้วันบุหรีลึก ไชยยันต์ก็ได้แต่ขมวดคิ้วคิด ในที่สุดหล่อนเปลี่ยนสายตาไปทางพรานใหญ่

สบตากันแวบเดียว ‘คนเลือดเย็น’ ของหล่อน ก็เมินหลบไปเสียทางอื่น อย่างไม่ต้องการออกความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น

“ถ้าจะให้ฉันพูดตรงๆ ก็คือ...”

ในที่สุดหล่อนก็ตัดสินใจโผล่ออกมา

“คณะของเธอร่วมทางไปกับเราเถิด นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุด”

“ฉันอยากไปกับเธอเหลือเกิน น้อย แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับสเตเกิล ฉันเป็นแค่เพียงผู้ตามเขาเท่านั้น”

มาเรียบออกมาอย่างจริงใจ แล้วหันไปส่งภาษาเยอรมันซุบซิบกับสามี ฮอฟมัน กัมสิริชะให้กับราชสกุลสาว ยัมพราย

“เราเข้าใจดีถึงความห่วงของคุณ และอีกครั้งที่ต้องขอขอบคุณอย่างสูง แต่หมอโปรดอย่าได้กังวลไปเลย เราเชื่อมั่นว่าเราจะเดินทางได้โดยปลอดภัย และแม้เกิดอะไรขึ้นระหว่างทางก็คงจะแก้ไขได้ มีความจำเป็นจริงๆ อย่างที่บอกแล้ว ทำให้เราไม่สามารถจะร่วมไปกับคณะของคุณได้ ทั้งๆ ที่อยากจะไปด้วย”

หมอคารินหน้าเผือดลงอย่างสิ้นหวัง พุดอะไรไม่ออก แน่ละ มันไม่มีทางที่หล่อนจะพูดให้สามีภรรยาผิวขาวผู้นี้เปลี่ยนใจได้อย่างเด็ดขาด เซซฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ คงจะตระหนักดีในข้อนี้อยู่แล้ว จึงไม่มีใครปรึษาซักชวนใดๆ ขึ้นเลย มีแต่หล่อนคนเดียวเท่านั้น ที่พยายามอยู่อย่างไรผล

“ทำไมทุกคนไม่ช่วยกันบ้างเลย!”

ในที่สุด หล่อนก็ตรงออกมาเป็นภาษาไทยอย่างร้อนรุ่ม เขย่าแขนเซซฐาและไชยยันต์คนละด้าน ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“รู้อยู่แล้วว่า แยกจากเราเมื่อไหร่ เขาก็พบชะตากรรมเมื่อนั้น ทำไมไม่พยายามอธิบายเหตุนี้ไว้”

“ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก น้อย...”

พี่ชายกระซิบ ยกมือลูบหลังน้องสาวอย่างปลอบใจ

“รพินทร์บอกให้เรารู้ล่วงหน้าแล้ว สำหรับปัญหาข้อนี้ มันเป็นไปได้หรือในการที่เราจะรู้เขาให้ร่วมไปกับเราด้วย ทั้งๆ ที่โดยแท้จริงก็เป็นเจตนาที่มุ่งดีต่อเขา ลองคิดอีกแง่หนึ่ง การจะเดินทางไปเพื่อหาพระศิวกกับเรา ก็คือการจะไปยังหล่มช้างตามแผนเดิมของเขา สิ่งแรกมันเกินความคิดคำนึงของเขาไปมาก และถ้าจะพูดกันถึงอันตรายก็ยังไม่แน่ว่า หนทางของเรากับของเขาอย่างไหนจะมากมายเสี่ยงต่อชีวิตมากกว่ากัน อีกประการหนึ่ง เขาก็บอกแล้วว่าเขามีธุระสำคัญที่รอคอยอยู่ด้วย ถ้าเราเป็นเขา...เราก็ต้องเลือกไปหล่มช้างตามแผนเดิม ปล่อยเขาตามเรื่องเถิด สิ่งที่เราจะทำได้ก็เพียงแต่ภาวนาให้แก่เขาเท่านั้น เท่าๆ กับที่เขาถึงจะภาวนาให้สำหรับหนทางข้างหน้าของเรา มันยุติธรรมดีแล้ว เขาเองก็รู้ตัวอยู่ว่ามันมีอันตรายอะไรรอคอยอยู่ ย่อมจะหาทางแก้ไขระมัดระวังเอาเองได้”

น้องสาวอึ้ง ตะลึงงันไป พี่ชายก็หันไปทางนักผจญภัยคู่ผัวเมีย ยัมให้ กล่าวว่า

“น้องสาวของผมเป็นห่วงคุณอย่างมาก แต่สถานการณ์มันก็ไม่สามารถจะเลือกอย่างใดได้ นอกจากจะต้องเป็นไปตามที่คุณได้พูดมาแล้วนั่นแหละ ก็คือเราจะต้องแยกทางกันด้วยความจำเป็นของแต่ละฝ่าย โปรดระวังตัวให้ดีที่สุดแล้วกัน เราจะช่วยคุณได้ ก็แต่ในด้านคอยภวานาให้เท่านั้น”

ซอฟมันส่งมือมาสัมผัสกับเชษฐา แล้วบีบกระชับแน่น

“ผมเสียดยอย่างสุดซึ่ง ที่ต้องปฏิเสธความหวังดีของหมอดารินและพวกคุณทุกคน แล้วก็เข้าใจได้ดีทุกคน เมื่อรู้ตัวล่วงหน้าอย่างนี้แล้ว มันจะช่วยให้เราเพิ่มความระมัดระวังขึ้นอีก เราไม่วิตกพรึ่นพรึงอะไรนักสำหรับพวกสาวเขียว ว่าแต่คุณจะออกเดินทางแยกไปเมื่อไหร่?”

คณะชาวพระนครมองดูหน้ากันเองอย่างอึดอัดใจ เจียบกันไปครู่ ไชยยันต์ขยับตัว แล้วว่า

“เราก็กำลังอยากทราบเหมือนกันว่า ทางคุณจะเดินทางจากที่นี่เมื่อไหร่?”

“ผมรู้สึกเสียดยเวลาที่เราได้พบปะกันนี้เหลือเกิน ทางด้านผมนั้นไม่มีปัญหาอะไร เพราะไม่จำเป็นจะต้องเร่งรีบ ถ้าทางคุณยังไม่เคลื่อนย้าย เราก็จะอยู่กับพวกคุณที่นี่ก่อน”

จังหวะนี้เอง พรานใหญ่ก็กระแอมขึ้นเบาๆ และกล่าวขึ้นภายหลังจากนั่งเจียบเป็นฝ่ายฟังอยู่ตลอดเวลา

“พวกเราเสียเวลากันมานานแล้ว คีอเกอร์ซอฟมัน และที่เบนเข้มตรงเข้ามาพบคุณก่อนหน้านี้ก็เพราะความเป็นห่วงอย่างที่คุณบอกแล้ว ต้องการจะบอกเรื่องสาวเขียวให้ทราบไว้ ผมเกรงว่าเราไม่อาจเสียเวลาได้มากนัก”

คำพูดของรพินทร์ ทำให้แวตออันร่าเริงสุกใสของมาเรียสลดลงเล็กน้อย ก็ลงเอาข้อศอกทั้งสองวางไว้บนเข่า มือประสานกัน จ้องตาแป้วไปทางสามิ ไม่มีใครสนใจกับหล่อน นอกจากไชยยันต์คนเดียวเท่านั้น ที่เหลือบหางตาไปโดยบังเอิญ แล้วก็ใจหายวาบ รีบเดินไปอีกทางหนึ่งโดยเร็ว

การกั้มด่าอย่างไม่ระมัดระวังของແມ່สาวเลือดผสม ทำให้ออกเลือดซึ่งปลดกระดุมไว้ตลอดสามเม็ดตอนบนหละหลวมอยู่แล้ว ยิ่งถ่วงต่ำลงไปอีก ตำแหน่งที่เขานั่งอยู่มันตรงข้ามกับหล่อนพอดี พุ่มพวงทรวงสร้างประจุกูเขาหิมะทั้งสองลูก เบียดคันเครื่องครัดจนแทบจะแลเห็นปลายยอดสีทับทิม

หน้าอกของหล่อน ‘มาก’ เอาเสียจริงๆ

มันลั่นไปหมดจนแทบจะไม่มีที่เก็บ นำพลอยรู้สึกหนักแทน แล้วเขาก็สะดุ้งโหยง เมื่อรู้สึกว่าถูกมือในลักษณะกำปูของใครคนหนึ่ง หนีบเตือนเข้าให้ที่สี่ข้างจนเสียวลาบ...ดารินนั่นเอง หล่อนไว้มากว่าเขาเสียอีก เพราะไม่เพียงแต่จะมองเห็นภาพความหละหลวมของมาเรียเท่านั้น ยังเห็นสายตาอันชำเลื่องแก่ชั่วแวบของเขาเข้าให้เสียด้วย

หล่อนหยิกแล้วก็ทำหน้าเฉยเสียไม่มองไชยยันต์ แต่ลอบปราชหางตาไปยังรพินทร์ ไพรวลย์ โดยไม่ตั้งใจ เห็น ‘พรานไพรใจฉกาจ’ คู่อริ นั่งเฝ้าอยู่อีกมุมหนึ่ง โดยไม่มีโอกาสจะได้

เป้าหมายเหมือนไชยยันต์ และดูเขาขณะนี้ก็ไม่ได้สนใจกับสิ่งใด นอกจากพูดจาหรือเอางานเอการอยู่กับสามีของแม่สาวผู้มีนิสัยชอบอวดรางวัล

ดร.ฮอฟมัน หยิบลงยาเส้นของเซษฐา ที่นำออกมาตั้งไว้ตรงหน้าขึ้นมามรรจุกล่องของเขาเอง ที่ไม่ได้สูบมาเป็นเวลานาน เพราะหมดใบยา แล้วจุดไม้ขีดจน อดควันพ่นโขมยอยู่สองสามครั้ง ก็พูดมาทั้งที่ปากยังคาบไปป้อยว่า

“ถ้าเช่นนั้น ผมก็จะไม่ถ่วงเวลาจำเป็นของคุณเลย เอาเป็นว่า พวกคุณออกเดินทางเมื่อไหร่ ผมก็จะเดินทางเมื่อนั้นเหมือนกัน ไม่ต้องคอยกังวลรอผมอยู่ให้เสียเวลา พรุ่งนี้เช้าเป็นยังไง สำหรับคำคินนี้ เรามาร่วมวงกันให้สนุก พอตะวันขึ้นก็เฟิร์เวล”

“พบกันไม่ทันไร ก็จะต้องแยกจากกันเสียแล้ว น่าใจหายเหลือเกิน”

มาเรียถอนใจยาว บ่นขึ้น หล่อนจะพล่อยออกมาเพราะนิสัยช่างพูด หรือจากความรู้สึกแท้จริงก็ไม่มีใครทราบได้ แต่ทุกคนก็พล่อยใจหายไปกับคำพูดของหล่อนด้วย

“คุณจะยินดีขึ้นไหม มิสซิสฮอฟมัน ถ้าหากพวกผมจะพักอยู่กับคุณที่นี่พรุ่งนี้อีกวันและคืนเต็มๆ แล้วเราก็อยกแยกกันในวันมะรืน”

ในที่สุด เซษฐาก็หันไปพูดอ้อมๆ กับมาเรีย ภรรยารูปงามของนักสำรวจลึ้มตาโต ร้องออกมา

“จริงหรือคะ ท่านทูต?”

“ถ้าคุณและสามีของคุณต้องการ”

“บราโว!”

แม่หม่มสาวลูกขึ้นกระโดดร้องแหลมขึ้นพร้อมกับหัวเราะอย่างดีใจ โผเข้ากอดคารินไว้อีก

“น้อย! พี่ชายของเธอใจดีเหลือเกิน ฉันไม่รู้จะขอบคุณเขาอย่างไรดีในการที่เขารู้ใจฉัน ให้โอกาสฉันได้ใกล้ชิดกับน้องสาวของเขา และพวกเราทุกคนเพิ่มขึ้นอีกวันหนึ่ง ดังเคอร์ซูน!”

ประโยคหลัง หล่อนหันไปร้องบอกขอบคุณหัวหน้าคณะด้วยเสียงหวาน

คารินเองก็รู้สึกยินดีมากเช่นกัน ในการตัดสินใจของพี่ชาย และไชยยันต์ก็สนับสนุนเห็นชอบมาด้วย

“ดีแล้ว เซษฐา เราควรจะพักร่วมกับพวกเขาอีกสักวันหนึ่ง เพื่อรอว่าเหตุการณ์มันจะเกิดอะไรขึ้นหรือไม่ อย่างน้อยก็เป็นการให้โอกาสแก่เขาบ้าง บางทีเขาอาจกลับใจไปกับเราก็ได้ หรือยังงี้ผู้ทอง?”

“สุดแล้วแต่คุณชาย กับคุณไชยยันต์เถิดครับ”

ลูกจ้างที่ดี ตอบมาเรียบๆ

ไม่ต้องสงสัย การตกลงใจของเซษฐาจะไม่นำความปิติยินดีมาสู่สองสามีภรรยามากมายเพียงใด และฝ่ายชาวกรุงทั้งหมด ก็เข้าใจในความรู้สึกของคนทั้งคู่ได้ดีว่า ประรณนาที่จะได้มีเวลา

สังสรรค์เสวนาด้วยเพราะความสอพลอมาก อาจจะหวังเอาเป็นที่พึงโภกภัยใดๆ ซึ่งไม่ได้อยู่ในความรู้สึกของคู่นี้เลย

เมื่อการเจรจาพาที เป็นที่ตกลงรู้เรื่องกันได้แน่นอนลงไป พรานใหญ่ก็ปลีกตัวจากวงออกไปดูแลความเรียบร้อย เพื่อให้แน่ใจที่สุดก่อนที่จะมีคสนิทล

ฮอฟมันกับภรรยาผู้ยังสนทนากับคณะเชษฐา ทำหน้าตื่นงเมื่อเห็นจอมพรานบงการให้พวกนั้นจัดเตรียมบริเวณโดยรอบ ด้วยปราชัยธรรมชาติ ราวกับจะสร้างป้อมค่ายสำหรับเตรียมรับศึก กิ่งไม้แห้งถูกขนมาสะไว้ ล้อมรอบในรัศมี 50 เมตร เป็นรั้วระวางภัยอันได้ผลแน่นอนเสมอสำหรับที่จะเตือนให้ทราบถึงการผ่านเข้ามา ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ ก้อนหินใหญ่ๆ หลายลูก ก็ถูกนำมาตั้งสุมเป็นแนวไว้แทนที่กำบัง ใกล้เคียงกับตำแหน่งพักนอน พอร์พินท์จัดการฝังระเบิดเข้าตามโคนไม้ และตำแหน่งโหนดหินต่างๆ ห่วงลงปาลงลำห้วยเบื้องล่าง ติดต่อกับดงที่บึงตรงข้าม และ่วนอยู่กับการต่อสายขนวนสองคนกับเงาชาย มาเรียผู้เฝ้ากล้องทางไกลสำรวจการเคลื่อนไหวอยู่ ก็อุทานออกมาอย่างตื่นเต้น

“คุณนั้น! มิสเตอร์ฮันเตอร์ของเรา กำลังจะสร้างที่นี่ให้กลายเป็นค่ายอลาโมขึ้นแล้ว โอ! ก๊อด! เหตุการณ์มันหนักหนาถึงเพียงนี้ทีเดียวหรือ”

ทุกคนเหลียวลงไปมองสองร่างที่พากันเดินกุ่มๆ เงยๆ อยู่ยังหมู่โหนดหินเบื้องล่าง ระหว่างไม้ใหญ่ตระหง่านสองต้น ดร.ฮอฟมันก็ดึงกล้องส่องทางไกลจากมือของภรรยาไปส่องดูบ้าง สีหน้าประหลาดใจยิ่งยวด

“ไฟรวัลด์ กับเจ้าหนูมนั้นกำลังฝังระเบิด!..”

เขาคราง ลดกล้องลงมาจ้องหน้าเชษฐา

“คุณทั้งสองอาจไม่เชื่อเรานัก แต่คงจะต้องเชื่อพินท์ ไฟรวัลด์ เพราะรู้จักเขามาดีแล้ว ...”

ผู้พูดพร้อมกับหัวเราะต่ำๆ คือเชษฐา

“การจัดเตรียมป้องกันอย่างพิถีพิถันของเขายังที่เราเห็นอยู่นี้ บางทีจะบอกคุณให้ทราบชัดยิ่งขึ้นกระมัง ว่าสถานการณ์ของพวกเราทุกคนตกอยู่ในสภาพเช่นไร คนอย่างพินท์ ไฟรวัลด์ ไม่เคยประมาณการณ์อะไรที่เลยเถิดเกินความจริง ตรงกันข้าม เขาเป็นคนประมาณการณ์ในข้างต่ำเสียด้วยซ้ำ”

คำพูดของหัวหน้าคณะ ทำให้ทั้งสองอึ้ง สีหน้าเริ่มเปลี่ยนไป

“แปลว่ามันจะเข้าโจมตีเราคืนนี้หรือ?”

“ไม่มีอะไรบอกได้ แต่ถ้าเหตุการณ์นั้นไม่เกิดขึ้น เราจะต้องไม่เสียเปรียบมันเกินไปนัก และนั่นคือสิ่งที่ไฟรวัลด์จัดเตรียมอยู่นี้”

ไชยยันต์ตอบเสียงเครียดๆ

“ถ้าเช่นนั้น ทำไมเราถึงไม่ไปช่วยเขา หลายหัวดีกว่าหัวเดียว”

มาเรียพูด กระแสเสียงขรมขึ้น พลังลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ด้วยอาการว่องไวปราดเปรียว เกินกว่ารูปลักษณะที่เห็นผาดๆ

ทุกคนก็พากันลุกขึ้นตามในทันทีนั้น พากันเดินลงไปสมทบกับพราณใหญ่ และคนใช้ชาวคง ซึ่งช่วยกันวางสายชนวนระเบิดง่วนอยู่ แล้วเข้าร่วมวางแผนตั้งรับปรักษาหาริอกันอย่างรวดเร็ว

คารินยืนเคียงคู่อยู่กับมาเรียริมหินก้อนหนึ่งใกล้ธารน้ำ มองดูทั้งห้าช่วยกันจัดวางระเบิด เพื่อให้ได้ผลที่สุด หากมีการบุกเข้าโจมตีจากทางซ้าย ลมใกล้คำพัดมาจากโตรกเบื้องหน้า เป่าเส้นผมสีทรายของแฮมมัสสาวโถมมาปลิวไสว สายตาของหล่อนจับจ้องไปยังแผ่นหลังอันกว้างใหญ่แข็งแกร่งของเงาชาย ผู้กำลังทำหน้าที่เป็นลูกมือรพินทรอยู่อย่างท่งๆ ไม่ห่างออกไปนัก แล้วสะกิดราชสกุลสาว กระซิบถามว่า

“เซอร์คิวลิสันนั้น เป็นใคร?”

“องครักษ์ประจำตัวของฉันเอง เขาชื่อเงาชาย”

คารินตอบยืมๆ ซ้ำเลื่องมองคู่อีกฝ่ายหนึ่ง รู้สึกว่ามาเรียจะแสดงความพอใจออกมาสังเกตเห็นได้ชัด ตาของแฮมมัสสาวมีประกายวาวประหลาดขึ้น คิ้วขมวดเล็กน้อย จ้องคนใช้ชาวคงของหล่อนไม่ว่างตา แล้วก็ปรากฏริ้วสีชมพูขึ้นที่ใบหน้าขาวเผือกนั้น

“รูปร่างดีเหลือเกิน...” หล่อนพึมพำเหมือนรำพึงกับตัวเอง “หน้าตาก็ไม่เลว เหมือนเทพบุตรคอนิส!”

นักมานุษยวิทยาสาวเชื้อพระวงศ์ กระทั่งเข้าใจเหมือนจะรู้ใจ มาเรียหัวเราะเสียงสูง แล้วก็แวงมาด้วยเหลี่ยมของผู้หญิงว่า

“เธอคงหวงเขามากสินะ น้อย!”

“ฉันหวงทุกคน ที่อยู่ใต้อาณัติของฉันนี่ เมย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่ชายของฉัน!”

นักมานุษยวิทยาเลือดไทย ตอบนักนิรุกติศาสตร์เลือดเทศ ด้วยคารมและชั้นเชิงที่ทันกัน พร้อมกับขยิบตาล้อเลียนตอบ ทำเอามาเรียหัวเราะชอบอกชอบใจลั่นไปหมด พุดพลาหงหัวเราะพลาหง

“โอ๊ย! รับรอง ฉันไม่กล้าแตะต้องหรอก พี่ชายสุภาพบุรุษอังกฤษของเธอเนะ ฉันกลัวเขาเสียยังกะอะไรดี เหมือนๆ กับที่ฉันกลัวคณบดีในออกซฟอร์ดที่เคยเรียนอยู่ชั้นแหละ ทำทางหน้าตาก็คล้ายๆ กันด้วยซิ แต่ตานั่นเป็นคนไอริช”

“ได้ข่าวว่าพ่อเธอเป็นเยอรมัน แม่เป็นฝรั่งเศส เกิดในแอฟริกาไม่ใช่หรือ”

“ใช่! เธอรู้ประวัติของฉันสินะ ไพรวัลย์บอกกระมัง”

“ใช่! ...แล้วทำไมเธอถึงเรียนในอังกฤษ”

“ฉันถูกส่งไปอยู่กับป้าที่นั่น ตั้งแต่เพิ่งจะหัดใส่บราเซียร์เป็นครั้งแรก พ่อบอกว่า ฉันให้นั่งอยู่ด้วย ในป่าสงวนที่พ่อทำงานอยู่ ฉันจะกลายเป็นลิงชิมแปนซีไป ฉันเพิ่งกลับไปอยู่กับพ่ออีกครั้งตอนเรียนจบ”

“อ้อ! แล้วทำไมเธอถึงต้องกลัวตาคนบดอะไรนั้นอย่างที่ว่าด้วยล่ะ”

มาเรียเบ้าปาก ยักไหล่ คิดกันบูห์ลงไป ในธารน้ำเบื้องล่าง ทรุดตัวลงนั่งบนก้อนหินเกลี้ยง

“เขายังบังคับให้ฉัน ไปสารภาพบาปกับบาทหลวงในโบสถ์ ขู่ว่าจะลบชื่อออกจากมหาวิทยาลัย จะทำรายงานส่วนตัวไปถึงพ่อของฉัน ในสิ่งที่ฉันทำ โอ๊ย! สารพัด”

“ก็แล้วเธอทำอะไรล่ะ?”

คารินทรุดตัวลงนั่งใกล้ๆ สีหน้ายิ้มๆ และใช้สายตามองคู่อันเปิดลับๆ ล่อๆ ของเพื่อนสาวอย่างตรงๆ ชะรอยมาเรียจะรู้สึกกระดากหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ หล่อนกลัดคุ่มเสื้อขึ้นเสียอีกเม็ดหนึ่ง

“เธออยากรู้หรือว่าฉันทำอะไร?”

“ถ้าเธอคิดว่าพอจะเล่าให้ฟังได้”

“วันหนึ่งในหอนอนของนิสิตหญิง พวกเราได้เกิดกสิยูกพิสดารขึ้น...”

ແหม่มสาวผู้ผาดโผนเล่าขึ้นอย่างง่ายดาย ไม่มีพิธีรีตองตามแบบฉบับของหล่อน

“กางเกงในของพวกเราทุกคนในกลุ่มนั้นประมาณ 30 คน มีอันเป็นไปอันตรายหายไปพร้อมกันหมดอย่างบ้าบอสุดแล้วก็ไม่มียออะไรเลย ฉันเป็นคนแรกที่รู้สึกผิดปกติในเรื่องนี้ พยายามค้นหา กางเกงในตั้งสองโหล ในตู้เสื้อผ้าไม่ได้เหลือสักตัว ฉันโวยวายขึ้น เพื่อนๆ พวกกันวิ่งมาดู ในที่สุดฉันก็ต้องออกปากขอยืมกางเกงในเพื่อน เพราะจะต้องรีบแต่งตัวลงไปในห้องอาหาร แล้วก็พบกับความอลเวงไปทั้งสิ้น ไม่มีใครเหลืออยู่เลยสักคนเดียว หรือตัวเดียว พวกเราถูกมือคิดลอบเข้ามาในหอนอน แล้วขโมยกวาดเอากางเกงในไปเกลี้ยงฉาด...”

คารินลืมหูลืมตา กัดริมฝีปากกลืนหัวเราะ ชักต่อไปอย่างไม่สามารถเดาเหตุการณ์ถูก

“ต่อไปซิ แล้วยังไง?”

มาเรียนจมนึกหนึ่ง ปาก่อนกรวดเล็กๆ เล่น

“เป็นอันว่าคณะของเราทั้งหมด ต้องลงมาในห้องอาหารกันคำวันนั้น โดยไม่มีใครใส่กางเกงในกันเลย และด้วยความงضبตันชนปลายไม่ถูก ว่ามันเกิดอะไรขึ้น พอเราเข้ามานั่งประจำในห้องอาหารซึ่งปนอยู่กับนิสิตชาย เจ้าพวกนั้นก็พากันหัวเราะครืนขึ้นพร้อมๆ กัน ช่วยกันมองดูหน้าเรา ลองคิดดูเถอะ เรามีความรู้สึกละอายใจในขณะนั้น ตัวเราเองรู้สึกตัวดีอยู่แล้ว ว่าเราต่างไม่ได้มีอันเดอร์แวร์กันเลย ขัดใจหงุดหงิดกระสับกระส่ายกันอยู่ทุกคนแล้วด้วย เจ้าพวกผู้ชายกลับมาช่วยกันจ้องหน้า แล้วฮาขึ้นเสียอีก”

“มันหมายความว่าอย่างไร?”

คารินร้องออกมา กัดริมฝีปากจนแทบหือเลือด

“จะหมายความว่าอย่างไร ก็หมายความว่า เจ้าพวกนั้นเล่นสัปดนนะซี โดยมีตัวการสำคัญคนหนึ่งออกไอดีย เจ้าตัวการอีกคนหนึ่งเป็นมือขโมย พวกทั้งหลายก็ร่วมสนับสนุนรู้เห็นด้วยตอนที่เราก่อจากห้องไปข้างล่างหมดนั้น ตัวการมือขโมยได้สอดลักลอบเข้าไปในนอนของเราจัดการขโมยกางเกงในของพวกเราทุกตัวไปเก็บซ่อนไว้หมด เรื่องราวทั้งหมดนี้เรามาสืบรู้กันได้ทีหลัง”

“บ้าจริง! พวกนั้นทำกันอย่างนั้นเพื่ออะไร?”

“ฉันก็ไม่เข้าใจในความคิดอันแสนจะอุตริวิถิตารของพวกวายร้ายนั้นเหมือนกัน แล้วเราก็วางแผนที่จะแก้เผ็ดอย่างสาสม ฉันเองเป็นหัวหน้าวางแผนแก้ค่าครั้งนี้ เรารู้ตัวแน่นอนแล้วว่าตัวไหนออกไอดีย และตัวไหนย่องเข้ามาขโมย เจ้าสองตัวนี้ต้องพิจารณาด้วยโทษที่เรากำหนดไว้”

“เธอทำยังไงเมย์ เล่าไปเร็วซี สนุกเหลือเกิน”

คารินละล้าละลักมาพลาหงหัวเราะคิก เพบจะลืมเรื่องอื่นใดทั้งหมดสิ้น ลืมแม้กระทั่งในขณะนี้หล่อนอยู่กลางดงมรณะ รู้สึกเหมือนกำลังคุยกับเพื่อนที่คุยสนุกถูกคอ ในดินแดนที่เจริญแล้ว

“แล้วหัวคำของวันหนึ่งที่เราได้กำหนดแผนไว้ก็มาถึง มันห่างจากวันที่เราถูกพวกนั้นแก้งไม่ถึงอาทิตย์ด้วยซ้ำ โชคเข้าข้างเราเอาเสียจริงๆ เจ้าสองคนนั้นนั่งดูหนังสืออยู่ในห้องตามลำพังสองคน เข้าคู่กันได้พอดีโดยไม่มีเด็กผู้ชายคนอื่นๆ ร่วมอยู่ด้วย พวกเราทั้งสามสิบคนพากันย่องกริบเข้าไปอย่างกลยุทธ์ของหน่วยจู่โจม พอจนถึงตัวได้จังหวะปฏิบัติการ เราก็เปลื้องเสื้อผ้าของเราออกหมดสิ้น ภายใต้งานำของฉันทันทีเหลือแต่ตัวเปล่าๆ กันหมดทั้งสามสิบคน แล้วก็กรูกันเข้าไปรุมสกรัมเจ้าสองคนนั้นโดยไม่ทันรู้ตัว ช่วยกันฉีกเสื้อผ้ากางเกงออกจนหมดจนเหลือตัวเปล่า ล่อนจ้อนเหมือนกัน แล้วเราก็ช่วยกันหิ้วถุงตุ๋นลงมาจากตึก ท่ามกลางเสียงร้องไม่เป็นภาษา เราหิ้วสองคนนั้นแห่ไปรอบๆ สนามหญ้า ประกาศโฆษณาความผิด แล้วในที่สุดก็เอามาโยนบก ปล่อยให้วิ่งโงๆ หนักกลับขึ้นตึกไป!”

ราชสกุลสาวร้องลั่น ดีแชนมาเรียดังเหิยะ แล้วปล่อยเสียงหัวเราะออกมางอหาย

“ร้ายจริง เมย์! เออเนาะ เขากันถึงขนาดนี้ทีเดียวหรือ”

“ก็ต้องเอาอย่างนี้แหละ มันถึงจะสาสม คราวหลังจะได้ไม่กล้าคิดเล่นพิเรนทร์อย่างนั้นอีก ผลที่ได้รับต่อมาก็คือ ความอลหม่านโกลาหลไปตลอดทั้งมหาวิทยาลัย พวกเราทั้งสามสิบคนถูกตั้งกรรมการสอบสวน ข่าวกถูกปิดกันอย่างเข้มงวดที่สุด ไม่ให้แพร่งพรายไปถึงพวกหนังสือพิมพ์ ทุกคนดูเหมือนจะรอดตัวไปได้หมด มีฉันทันอยู่คนเดียวในฐานะหัวหน้าผู้วางแผน ถูกเรียกเข้าเผชิญหน้ากับตาคนบดี ซึ่งแต่เดิมฉันทันก็ไม่ค่อยจะกินเส้นกับคนไอริชเจ้าระเบียบอยู่แล้ว แกเป็นคนคาทอลิกที่ร้ายกาจใช้เล่น แกขู่ฉันทันต่างๆ นานาอย่างที่บอกไปแล้ว มีหน้าซ้ำยังบังคับให้ฉันทันเขียนความเรียงยี่สิบหน้ากระดาษฟูลสแก๊ป หัวเรื่องว่า ‘เอ็กซ์ซิชั่นนิซั่ม’ อันหมายถึง พวกวิปริตในทางอารมณ์เพศ เกี่ยวกับการแสดงออกในรูปชอบอวรูปร่างเปลือย ฉันทันต้องค้นหาจากตำราเช็กซ์โซโลยีเสียแทบแย่ นี่แหละคือสาเหตุทำให้ฉันทันกลัวดานันัก”

คาริน วราฤทธิ์ อยู่ในอารมณ์ที่สนุกสนานเต็มที่ไม่เคยมีมาก่อน ตั้งแต่เริ่มออกเดินป่ามา หล่อนคิดไม่ถึงว่า เพื่อนใหม่จะทำให้หล่อนกรีนเครงได้ถึงเพียงนี้ หล่อนมองดูมาเรียอย่างรักใคร่ในความตรงไปตรงมา ในขณะเดียวกัน ก็ออกจะคร่ำๆ ในอารมณ์ของแม่สาวสองเลือดผู้นี้

“เธอแก่นเหลือเกินนะ เมย์ แต่รับรองว่าพี่ชายของฉันไม่เหมือนคนบดขาวไอริชที่เธอทั้งเกลียดทั้งกลัวนั่นหรอก เขาเป็นสุภาพบุรุษทั้งกายและใจ ตลอดจนเห็นอกเห็นใจผู้อื่นเสมอ ใจดีด้วย ถ้าเธอพบเห็นเขาไปให้นานกว่านี้...เธอจะรักเขาเหมือนพี่ชายคนหนึ่งทีเดียว”

“ฉันก็หวังไว้เช่นนั้น แต่โอกาสคงจะไม่มีอีกแล้วกระมัง ฉันมาพบคณะของเธอโดยเวลาที่สั้นนัก มะรินนี่เราก็คงจะแยกจากกันแล้ว”

เสียงของมาเรียเศร้าลง และคารินก็พลอยจากความรื้นเริงลงด้วย ทั้งสองนั่งสนทนากันด้วยมิตรภาพอันกระชับเกลียวขึ้นทุกขณะ จนกระทั่งอากาศเริ่มมีดลลงอย่างสวสว และกลุ่มผู้ชายทั้งหมด จัดการกับแผนป้องกันแคมป์เสร็จเรียบร้อยแล้ว พวกเขาก็นั่งเข้ามา

ก่อนที่จะกลับขึ้นมายังบริเวณที่พักนั่นเอง ไชยยันต์ก็กระซิบขอให้ภรรยาของ ดร.ฮอฟมันแสดงฝีมือการยิงปืน ตามที่เคยได้รับการบอกเล่าจากกรีนทร์ให้ดู มาเรียเป็นคนง่ายๆ ในทุกสิ่ง ลักษณะเป็นมิตรกับคนทุกคน ไม่มีการถ่อมตัวเท่าๆ กับที่ไม่โอ้อวด เมื่อถูกขอร้องหล่อนก็แสดงให้ดูอย่างเต็มใจ

และมันก็เป็นความจริงตามที่พรานใหญ่บอก มาเรียยิงไรเฟิลได้ในชั้นครูทีเดียว กระบอกเล็กๆ ตัวหนึ่งเกาะอยู่กับลำต้นไม้สูงลิบ หล่อนสามารถสอยร่วงลงมาด้วยลูกปืนขนาด .375 ที่ใช้ประจำมืออยู่ โดยเนื้อไม้ได้เสียไปเลย นอกจากส่วนหัวที่ขาดหายไปครึ่งหนึ่ง!

“น่าดู หมอคาริน ก็หมอคารินเหอะ...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เฒ่ามากระซิบข้างหูเพื่อนสาว คารินหัวเราะเบาๆ

“โอ๊ย! ฉันยอมแพ้ราบ ไม่คิดจะต่อกรด้วยหรอก เจ้าแม่เซ็กซ์แห่งพงไพรคนนี้”

“เรื่องอื่นๆ ที่จะยอมแพ้ก็ช่างเถอะ แต่ในเรื่องฝีมือยิงปืน ฉันยังขอถือทางหมอคารินเถอะ จะไม่โง่ให้เขาดูเป็นขี้ขลาดบ้างหรือ”

นักมานุษยวิทยาสาวสั่นศีรษะ

“ไม่ต้องหรอก เรื่องอะไรที่ฉันจะต้องไปประกวดประชันกับเขา ว่าแต่เราเถอะ...”

“ทำไม?”

“เห็นช้างเลื่องไปที่อกเสื้อของเมย์ ตาเป็นมันอยู่ตลอดเวลา”

“บ้านน้อย!”

ไชยยันต์ร้องออกมาอย่างกระดาก หน้าแดงแล้วรีบเดินผละหนิไปเสีย คารินเอาปลอกลูกปืนที่ถือเคาะอยู่ในมือ ขว้างตามหลังเพื่อนชายไปอย่างเอ็นดู พร้อมกับหัวเราะเบาๆ อยู่เช่นนั้น หล่อนกำลังคิดอยู่ว่าดีเหมือนกัน...ที่มาเรียกับคณะของหล่อน ต้องแยกทางไปในวันมะรินนี้ ถ้า

บังเอิญมาร่วมคณะไปด้วยกันละก็ ยังนึกไม่ออกว่า พวกผู้ชายแก่คนในคณะของหล่อน จะเกิด
 อลหม่านกลียุคสักขนาดไหน สำหรับแม่หม่อมสาวผู้ร่าร้อนปานไฟป่าผู้นี้ อย่าว่าแต่ไขยยันต์เลย
 ขนาดตาพรานเฒ่าบุญคำ ก็ยังลอบมองมาเรียดาเป็นมัน ชุบซิบหัวเราะคิกคักกับพวกตนอยู่ด้วย
 อากาการประหลาดๆ คูตั้นเต็นคึกคักกันไปหมด

เห็นนิงๆ เลขาฯ ไม่มีอะไรผิดปกติอยู่เพียงสามคนเท่านั้น คือพี่ชายของหล่อน พรานใหญ่
 รพินทร์ และเจ้าคนใช้ชาวคงเงชา หรือถ้าจะมีอีกคนที่ไม่ส่อปฏิกิริยาเช่นไรก็คือ เจ้าสา่งปา พราน
 ชาวตองตู อันเปรียบเสมือนบ่าวคู่ใจของสองสามีภรรยา ลักษณะของมันเป็นคนเงียบขรึมและ
 ซื่อสัตย์ต่อเจ้านายเป็นอย่างยิ่ง

ชื่ออย่างไม่มีวันทรยศ ไม่ว่าจะโดยกรณีใดทั้งสิ้น

ทั้งหมดร่วมวงกินอาหารเย็นกันรอบกองไฟเมื่อปามีดสนิท สนทนากันอย่างออกรสด้วย
 เรื่องต่างๆ ที่ต่างฝ่ายต่างเผชิญพบเห็นมา

มาเรียดิตแจอยู่กับการน่ารักใคร่ถูกคอเป็นพิเศษ และมักจะปลีกการสนทนาออกไป
 เฉพาะสองต่อสองตามประสาผู้หญิง

รพินทร์ไม่อยู่ร่วมวงด้วยมากนัก ภายหลังเมื่อรับประทานอาหารเสร็จ ก็ปล่อยให้คณะ
 นายจ้างของเขาสนทนากับสองสามีภรรยาตามอัธยาศัย ตนเองลุกออกไปเดินตรวจและสั่งงานกับ
 พวกพรานทั้งหลาย กำหนดเวรยามอย่างแข็งแรงแล้วสั่งให้พวกที่ยังไม่ถึงเวรรับนอนโดยเร็ว
 สำหรับยามแรกนี้ เป็นของเงชาชายกับสา่งปาซึ่งอยู่คู่กัน

เป็นเวลาถึงเกือบสี่ทุ่ม กลุ่มนายที่คุยกันอยู่จึงเข้านอน ฮอฟมันกับภรรยาคนสวยของเขา
 โบกมือ ‘กู๊ดไนท์’ กับคณะเชษฐา แล้วเข้านอนประจำที่เดิมของตน ภายใต้อหลังคามุงของกิ่งไม้ใน
 ซอกเนินใหญ่ ห่างจากที่ฝ่ายมาสมทบใหม่ซึ่งผ้าพลาสติกกันน้ำค้างอยู่ประมาณ 15 เมตร

ไม่ช้าไม่นานทั้งสองฝ่าย ต่างก็เงียบเสียงกันไปท่ามกลางเสียงน้ำค้าง ที่หยดลงมากระทบ
 พื้นเป็นจังหวะ และความหนาวเย็นจับกระดูก

เป็นปกติวิสัยอยู่แล้ว ที่รพินทร์มักจะเข้านอนที่หลังกลุ่มนายจ้างของเขา พรานใหญ่นั่ง
 สูดบุหรี่อยู่คนเดียวในเงามืดของก้อนหินใหญ่ริมที่ปัก ห่วงเงชาและสา่งปาผู้เฒ่าเฒ่าออกไป
 ทางด้านซิดราวป่าเบื้องล่าง เงาหูกอยสดับตรับฟังเสียงไพรยามวิกาลอย่างระมัดระวัง มีเสียงบาง
 กริดโหยหวานเหมือนคนร้องเมื่อใกล้มรณกาลแล้วตามลมขึ้นมามากครั้งหนึ่ง จากคงที่บึงตรงข้ามของ
 ลำธาร จากนั้นป่าก็จมอยู่ในความสงบระโคมเช่อยู่ก็แต่เพียงจักจั่นเรไร

บนที่ปัก มีเสียงฝีเท้าอำกรวดลั่นขึ้นเบาๆ แล้วเงาตะคุ่มของใครคนหนึ่งก็เคลื่อนลงมา
 ครั้งแรกเขาคิดว่าเป็นน้องสาวของนายจ้าง ผู้มักจะชอบลุกขึ้นในเวลากลางคืน แต่พอกระทบกับแสง
 จางๆ ของไฟที่ก่อไว้ ก็สังเกตได้ว่าเป็นมาเรีย ฮอฟมัน

หล่อนเดินตรงเข้ามาที่กองไฟ อันมียามทั้งสองนั่งกันอยู่คนละฟาก ก้มลงหยิบฟืนในกอง ขึ้นมาต่อกับบุหรี พูดสองสามคำเป็นภาษาพม่ากับสำงป่าคนของหล่อนเอง แล้วก็มองจับนิ่งไปยังเงาชาย ผู้นั่งเป็นรูปปั้นทองแดงกลางความสลัววิบแวมของเปลวไฟที่แลบเลี้ยวอยู่ ด้วยดวงตาสีมรกต สุกใส ยิ้มที่มุมปากนิดหนึ่ง

“เธอชื่อแฉะชาย ใช่หรือไม่?”

หล่อนเอ่ยถามขึ้นเบาๆ ใช้ภาษาพม่าเช่นเดิม

ดวงตาใหญ่งามลุ่มนั้น เหลือบจากไฟในกองขึ้นสบตา รอยยิ้มค่อยๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปาก แล้วน้ำเสียงห้าวทู่ก็ตอบมาในภาษาเดียวกันว่า

“ใช่แล้ว นายเหม่ม”

“ถ้าฉันกะเนไม่ผิด เธอไม่ใช่กะเหรี่ยง”

ยิ้มนั้นสยายกว้างออกมาอีก มาเรียเอียงคอพิศอย่างติดอกติดใจ

“ทุกคนรู้จักผมว่าเป็นกะเหรี่ยงเท่าๆ กับที่ตัวผมเองก็รู้เช่นนี้ นายเหม่มคิดว่าผมควรจะเป็นอะไรที่เหมาะสมกว่านี้หรือ?”

คำตอบชนิดนั้น เรียกความฉงนฉาโยให้แก่ภรรยาสาวของนักสำรวจครามครัน หล่อนจ้องเอาๆ แล้วก็หัวเราะออกมาอย่างงงๆ

“เรามีหน้าที่อะไรอยู่ในขณะนี้?”

“ลูกหาบ คนใช้!”

เป็นคำตอบที่สงบเสงี่ยม สำรวมยิ่ง

“ไม่ได้เป็นพรานคุ้มกันประจำตัวของนายผู้หญิงหรือ?”

“บางขณะ สุดแล้วแต่เหตุการณ์”

“เธอเป็นคนเก่าแก่ของพรานใหญ่ จึงพลอยติดตามมาด้วยกระมัง?”

“หามิได้ ผมเพิ่งมาสมัครกับพรานใหญ่ก่อนออกเดินทางที่หนองน้ำแห่งนี้ ขณะนั้นเขาประกาศหาคนเป็นลูกหาบมาด้วย”

มาเรียพยักหน้าเนิบๆ แวดตายังไม่สร้างความทึ่ง พิศุขร่างที่นิ่งอยู่ริมกองไฟนั้นไปตลอดทั้งกาย จอมพเนจรลดสายตาลงจับอยู่ที่กองไฟตามเดิม ต่อมาหล่อนจึงออกคำสั่งกับสำงป่าให้ไปนอนพักเอาแรง พอเจ้าพรานชาวตองสู่ออกออกไปเอนตัวนอนลงยังที่ของตน หล่อนก็หย่อนกายลงบนโซดหินแทนที่ นั่งประจันหน้ากับแฉะชาย โดยมีกองไฟคันกลางพาดไรเฟิล .375 แม็กนัมไว้กับตัก

“เธอมีกาแฟไม่ใช่หรือ แฉะชาย?”

เสียงของหล่อนเป็นกันเอง

แทนคำตอบ อองครักษ์ประจำตัวของคาริน ขยับตัวไปคว้ากาแฟที่เขวบนอยู่บนหลักไม้ ใกล้เคียง รินใส่ถ้วยพลาสติกยื่นส่งไปให้ มาเรียพิมพ์าขอบใจเบาๆ รับไปจิบ แล้วถือกลึงอยู่ในมือทั้งสอง

“เธอจะนอนก็ได้ล่ะ พวกเธอกรากกราเดินทางมามากแล้ว ฉันยังไม่่วง จะฝึายามแทนให้เอง”

มาเรียกล่าวยิ้มๆ ต่อมา อย่างใจดี

“คำสั่งของพรานใหญ่ให้ผมฝึายาม ผมนอนไม่ได้”

“เธอเป็นคนเคร่งครัดต่อหน้าที่ดีมาก ว่าแต่พรานใหญ่หายไปไหน ฉันไม่เห็นเขาอยู่ในบริเวณนี้เลย”

พร้อมกับพูด หล่อนกวาดสายตาไปรอบๆ แงสายก็ชี้มือลงไปยังกลุ่มโจดหินเบื้องล่าง

“พรานใหญ่เดินหายไปทางด้านโน้น”

แหม่มสาวคิมกาแฟนหมดด้วย แล้วคว่าป็นออกเดินตรงไปยังกลุ่มโจดหินที่เงชาย ชีบอก สังเกตเห็นได้จากไฟบุหรีที่สว่างแดงวาวๆ เป็นจิงหวะ พอใกล้เข้ามา ร่างที่นอนหงาย เอกเขนกอยู่บนแผ่นดินเรียบราบก็ชันกายลุกขึ้นนั่ง

มาเรีย ฮอฟมัน ส่งยิ้มกว้างๆ มาให้ในเงสลัวของแสงดาว ร้องทักเสียงใส รพินทรให้เสียงตอบเบาๆ เริ่มรู้สึกอึดอัดใจอย่างไรพิกล

“ค็อกเตอร์ฮอฟมันหลับหรือ?”

เขาลาม ภรรยาสาวสวยของบุคคลที่เอยนามถึงหัวเราะ

“คุณก็น่าจะรู้ดีมานานแล้วนี่ รพินทร...”

หล่อนเอยเรียกนามแรกของเขอย่างคุ้นเคยถือสนิท

“คนอย่างสเตเกล หลังแตะพื้นเมื่อไหร่ ก็หลับเมื่อนั้น”

“ไม่เป็นการดีเลยนะ ที่สามีผู้มีภรรยาสาวสวย จะเป็นคนหลับง่ายถึงอย่างนั้น”

มาเรียยกไหล่

“ก็ดีไปอย่าง มันเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งที่ทำให้ฉันเ็นดูเขามากเหมือนกันในข้อนี้ มันทำให้ฉันรู้สึกคล้ายๆ กับว่าเขาเป็นเด็กดีที่ฉันจะต้องคอยระมัดระวังดูแลอยู่เสมอ คินนี่ท้องฟ้าปลอดโปร่งแจ่มใสดีเหลือเกิน จะรังเกียจไหม ถ้าฉันจะนั่งลงที่นี่สักคน?”

จอมพรานหัวเราะเอื่อยๆ ในลำคอ อัดควันบุหรีลึก

“ไม่รังเกียจหรอก มิสซิสฮอฟมัน แต่ผมตั้งใจว่าบุหรีตัวนี้หมดตัวก็จะกลับเข้านอนแล้ว”

“ฉันจะท้าวอย่างไรถึงจะทำให้คุณเลิกเรียกฉันอย่างนี้เสียทีนะรพินทร เราพบกันไม่นานนักหรอก มะรืนนี้ก็ต้องแยกทางกันแล้ว ฉันก็แปลกใจเหมือนกันว่า เหตุใดจึงไม่ชอบให้คุณเรียกเป็นทางการเช่นนี้ ตั้งแต่เรารู้จักกันแล้ว คำขอร้องของฉันมันไม่มีผลอะไรเลยนะ”

น้ำเสียงของหล่อนดัดพ้อ

“ก็ได้ แม่ ถ้าคุณต้องการอย่างนั้น”

“ขอบใจมาก”

มาเรียโบหน้าสว่างไสวขึ้น อารมณ์และธาตุแท้ของหล่อน สัมผัสออกให้เห็นได้ง่ายๆ ไม่สลับซับซ้อนลึกล้ำนัก

“ฉันจะไม่รบกวนเวลา หรือก่อความรำคาญใจให้คุณมากนักหรอก ขอถามอะไรหน่อยได้ไหม?”

“อะไร?”

“เราเคยจ้างคุณให้นำทาง ให้เราได้อย่างงามที่สุด คุณจะไม่เต็มใจไปกับเราเลย แต่ที่คณะของท่านพูดเชื่อพระวงศ์นี้ สามารถได้ตัวคุณมาอย่างสะดวกที่สุด ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น”

“เป็นปัญหาที่คุณคิดจนนอนไม่หลับ ถึงกับลุกขึ้นมาเอาคำตอบจากผมทีเดียวนะหรือ?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ย้อนถามเรียบๆ

หัวเราะแบบแซ่กแซ่กของมาเรีย จิตเล็ดลอดอันเคยเขียนเลียบในกายเขาให้ร้อนวาวไปทั่วสรรพางค์

“ก็ไม่ถึงขั้นนั้นหรอก...”

หล่อนยานคาง

“แต่ก็ยอมรับว่าข้องใจอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน อยากจะถามตั้งแต่แรกพบแล้ว แต่ยังไม่มีโอกาส”

พร้อมกับพูด แหม่มสาวยกเท้าข้างหนึ่งขึ้นเหยียบยันบนก้อนหิน ก้มตัวต่ำลงมา ลมดึกโชยเบาๆ กลืนตัวอันคุณเจียวแบบสาวตะวันตก ลอยวบมาแตะจมูกพราน เหมือนไอระเหยออกเทนที่โชยล้อเล่นอยู่กับเปลวไฟ รพินทร์กลั้วใจ ให้ตายเถอะ! เขาสบตอยู่ในใจ เพียงแค่สาวของหล่อนมันก็ปลุกสัญชาตญาณเพศของสัตว์ทุกชนิดให้เร็งโรจน์แทบระเบิดไปเสียแล้ว

เขาขยับตัวลุกขึ้นยืนอย่างไม่ไว้วางใจ ยังนึกไม่ออกเหมือนกันว่า ถ้าอาการแบบอิสที่เรียของหล่อนสัมผัสสวาทขึ้นเหมือนเช่นที่เคยเกิดมาแล้วในคืนหนึ่งที่เขาได้มัน เขาจะทำอย่างไรดี

“ก็ไม่มีอะไรน่าข้องใจ...”

จอมพรานผู้ไม่เคยระย่นระย้อต่อเจี้ยววาทของสารพัดสัตว์ร้าย แต่ครั้นคร้ามเป็นขี้นักต่อพิษสงของสัตว์แสนสวยประเภท ‘มีเขาที่หน้าอก’ อย่างไซยยันต์เคยพูด เขาตอบด้วยเสียงเนือๆ

“อย่างที่คุณรู้อยู่แล้ว ผมได้ค่าจ้างในการนำทางครั้งนี้อย่างพอใจจึงได้ตกลงมา ส่วนที่เคยเลิกสัญญากับสามีคุณเสียกลางคันในครั้งนั้น คุณก็รู้ว่าผมเกิดไม่สบายขึ้นระหว่างทาง”

สาวเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศส แหงนหน้าขึ้นหัวเราะอีกครั้ง

“แต่ฉันมองเห็นเหตุผลที่แนบเนียนกว่านั้น”

“อะไร?”

“น้องสาวของท่านพูดหัวหน้านักคะ...”

“ทำไม?”

“คงไม่มีผู้ชายคนไหนปฏิเสธไม่ใช่หรือว่า หล่อนสวยมาก แม้แต่ผู้ชาย ซึ่งพยายามจะทำตัวให้เหมือนกับ ‘เซนต์โดมินิก’ อย่างมีสเตอร์รพินทร์ ไพรวัลย์

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับผม?”

“อ้อ เกี่ยวสิ...เกี่ยวมากเสียด้วย”

มาเรียพูดโดยเร็ว กวักบุหรี่ที่ไชยยันต์มอบไว้ให้ทั้งซองออกมาจากกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ต ยัมมูมปากนิดๆ เหลือบตาขึ้นมองดูเขาเหมือนจะเตือนให้รู้ในหน้าที่ พรานใหญ่จำใจต้องล้วงไล่ที่เตอร์ออกมาสะบัดจุดต่อให้ หล่อนพึมพำขบใจเบาๆ แล้วต่อมาว่า

“อย่างน้อยมันก็เป็นราคาค่าจ้างทางใจ ที่สูงพอสำหรับการตกลงใจนำทางครั้งนี้ไม่ใช่หรือ อาจสูงกว่าราคาเงินที่ได้รับเสียอีก”

รพินทร์หัวเราะห้าวๆ อยู่ในลำคอ

“คุณรู้จักผมดีแล้ว เมย์ ถ้า รพินทร์ ‘ไพรวัลย์ ‘หิว’ ในความสวยของผู้หญิงละก็ ผมทรยศกับสามีของคุณไปเสียนานแล้ว”

“หมายความว่ายังไง?”

มาเรียทำเสียงสูง

“ก็เป็นชู้กับเมียของเขานะสิ!”

หล่อนไม่มีท่าทีสะทสะเทือนอะไร กับถ้อยคำอันกร้าวแข็งของเขา แม้แต่นิดหนึ่ง หัวเราะร่วน

“โอ! รพินทร์ผู้น่าสงสาร...”

“ใช่สิ ผู้หญิงอย่างคุณก็มักจะรำพึงในเชิงปลงสังเวชผมเช่นนี้เสมอแหละ สังเวชในความเป็นไอ้จิ้งของผมที่ไม่ยอมเดินลงเหวของศีลธรรมร่วมกับคุณ แต่นั่นแหละนะ คุณคงไม่รู้หรอกว่าผมต้องต่อสู้กับอำนาจไฟดำเพียงไรบ้าง มันไม่ใช่ของง่ายนักหรอก”

ภรรยาผู้มีเลือดสาวอันคับคั่งของอดีตนายจ้าง เป่าควันบุหรืกระจายไปกับลมดึกด้วยท่าที่อันอ้อยอิ่งเนิบนาบ ห่อไหล่ประสานแขนทั้งสองรัดอกเข้ามาเหมือนจะหนาวเย็นด้วยน้ำค้าง อาการเคลื่อนไหวเช่นนั้น ทำให้ภูเขาน้ำเนื้อแท้สองลูกบนทรวงเปิดชิดเข้าหากัน ทะลักล้นออกมาทางรอยผ่าของเสื้อแจ็กเก็ตหน้าคอนบน ซึ่งรุคซิบไว้เพียงครั้งเดียว แม้จะอยู่ในความมืดสลัว ก็พอมองเห็นความผุดผ่องของโยนาฟอนเฟินได้นัดตา

และแล้ว อย่างคาดคิดไปไม่ถึง หล่อนก็ว่า

“ฉันรู้ว่าคุณชอบหมอดาริน!”

“ผมจำเป็นเหลือเกินที่จะต้อง ‘ชอบ’ บุคคลที่อยู่ในฐานะนายจ้างทุกคน”

“คุณรู้ว่าฉันมีความหมายมากไปกว่านั้น”

“การปฏิเสธ มักจะถูกฝ่ายคาดคั้นเหม่าว่าเป็นการรับ เพราะฉะนั้น มันเป็นสิทธิ์ของคุณที่จะคิดอย่างไรก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องได้คำตอบ แต่...”

เขาเลิกคิ้ว ยิ้มออกมาร้านๆ

“อยากถามว่า มันมีประโยชน์อะไรแก่ใคร ที่คุณจะต้องมาพูดกับผมแบบนี้?”

“มีประโยชน์แก่คุณซิ”

“ในข้อไหน?”

“ก็ในข้อที่ฉันกำลังจะบอกกับคุณอยู่เดี๋ยวนี้อย่างล่ะ ว่าน้องสาวแสนสวยของท่านทูตนั้น ก็ติดใจคุณอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน”

“เอาอะไรที่โหมมาพูดนะ แล้วก็เพื่ออะไร!!”

เสียงของรพินทร์เกือบจะเป็นตวาด แต่มาเรียไม่สนใจยกไหล่ยิ้มๆ อยู่ในสีหน้าเช่นเดิม

“ฉันก็ยังเดาไม่ออกเหมือนกันว่า ที่คุณมีท่าหงุดหงิดขึงขังอยู่นี้ะ มันเนื่องมาจากอะไร... ไม่พอใจที่ฉันเอ่ยถึงน้อย หรือว่าไม่สบอารมณ์ที่ฉันสะกิดกลางใจ...เอาละ ไหนๆ ฉันก็พูดออกมาแล้ว ก็จะขอบอกให้ไว้เสียเลย...”

“จะบอกอะไรให้ ทำให้มาถึงพูดขยี้กไว้เช่นนั้น?”

“เห็นไหม คุณก็ร้อนใจอยากรู้เหมือนกันนี่ แม้จะทำท่าว่าไม่สนใจ”

จอมพรานจ้องหน้าแม่สาวเลือดผสมแน่วแน่ แล้วโคลงศีรษะช้าๆ

“ผมไม่เข้าใจเลย เมย์ คุณมีเจตนาอะไรที่มาขยี้ผม”

“ก็ไม่มีเจตนาอะไรหรอก! ฉันเป็นโรคนอนไม่ค่อยหลับในเวลากลางคืน โรคที่ผู้หญิงมักจะเป็นกันมาก มาเจอเอาคนที่ยังไม่นอนก็เลยหาเรื่องชวนคุยไปงั้นเอง จะคุยกับสามี เขาก็นอนกรนไปเสียแล้ว...เอาละ กู๊ดไนท์ สวีตดรีม...”

ว่าแล้ว หล่อนก็หมุนตัวกลับ แต่รพินทร์จับแขนไว้ เหนี่ยวร่างอันแข็งแรงอวบอ้วนนั้นหันกลับมาเผชิญ เขาอาจแข็งแรงเกินไปหน่อยก็ได้ เพราะอารมณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่รู้ตัว มาเรียเซ้ามาปะทะ ‘กันชน’ อันเต็มไปด้วยสปริงยืดหยุ่นของหล่อน กระแทกกับอกเขาเต็มรัก

“อ้าว...”

มาเรียร้อง

“คุณยังพูดไม่จบเมย์!”

เขากล่าวครีดยๆ โดยไม่สนใจกับอาการของหล่อน

“คุณกำลังจะหักแขนฉันนะ”

พรานใหญ่รู้สึกตัว คลายอึ้งมือปานคีมเหล็กที่ขยุ้มคันแขนของหล่อนไว้ออก

“พูดต่อไปซิ คุณต้องการจะพูดอะไรที่ค้างไว้”

“คุณหมอนักมานุษยวิทยาคนนั้นออกจะ ‘หวง’ คุณอยู่มากๆ นี่แหละคือสิ่งที่ฉันจะบอก”

กล่าวจบ หล่อนก็ผละเด็นจากเขาไปอย่างรวดเร็ว

รพินทร์ ไพรวลัย ยืนนิ่งอยู่กับที่ มองตามร่างที่ก่อปรไปด้วย ‘วัตถุแห่งความใคร่’ ซึ่งเดินไกวตะโพกเนิบนาบเหมือนนางเสือดาวห่านหายออกไปในเงาสลัว ประหนึ่งภาพมายาของเจ้าแม่ประโลมโลกย์ ด้วยความรู้สึกที่ยู่เหิงสับสนและหงุดหงิดบอกไม่ถูก

เขาคุกกันบูหรือเป็นครั้งสุดท้าย จนรู้สึกร้อนผ่าวที่ริมฝีปาก แล้วถ่มกระเด็นไปตกเป็นลูกไฟอยู่กับพื้น ต่อมาจึงตรงเข้ามายังกองไฟกลาง ที่มีร่างของนางชายนั่งกอดเข่าเป็นเงาตะกุ่มอยู่ ตาคู่นั้นเหลือบขึ้นสับแลดูเฉยๆ ปราศจากความรู้สึกใด แต่จะเป็นอุปาทานหรืออะไรก็ตามที่ เขาเห็นอาการข่มแฝงอยู่ในดวงตาคู่นั้น ยิ่งทำให้ขุ่นมัวเพิ่มขึ้น

“แกอยู่ยามคู่กับสา่งปาไม่ใช่หรือ?”

รพินทร์พูดห้วนๆ กวาดสายตาไปรอบๆ

“คำสั่งของผู้กอง เป็นเช่นนั้น”

นางชายนตอบหน้าตาย

“อ้าว! แล้วเจ้าพรานต้องสูญหายหัวไปไหน?”

“นายเหม้มได้มันไปนอนเสียแล้ว อยู่นั่น!”

พร้อมกับคำตอบอย่างซาเฉย เจ้าคนใช้ชาวดง ซึ่งมีมือไปที่มุมหินก้อนหนึ่ง อันมีร่างพรานชาวตองตูของ ดร.ซอฟมันนอนเอาผ้าคลุมหัวอยู่ พรานใหญ่สบถพึม ขยับจะเดินเข้าไปปลุกให้ลุกขึ้นมานั่งยามคู่กับนางชายนตามเดิม แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ

“ช่างหัวมัน! มันไม่ใช่คนของเรา เป็นอันว่าแกอยู่ยามเดียวไปคนเดียวก็แล้วกัน จนกว่าจะถึงกำหนดผลัด”

“โปรดย่าห้วง”

แน่ละ เขาไม่มีอะไรจะต้องเป็นห่วงเลย สำหรับยามของนางชายน ยกเว้นแต่ว่า เจ้ากะเหรี่ยงพนजरผู้นี้จะทรยศเสียเอง

จอมพรานถอยห่างออกมาโดยไม่กล่าวคำใดอีก แต่เดินไปได้สองสามก้าวก็หยุดชะงักหันกลับมา พบตาคมมีประกายลึกลุ่่นจับอยู่ก่อนแล้ว

“ถ้าฉันเป็นแก...”

เขาพูดมาเบาๆ แกว่ตากระด้างมีประกายอ่อนลง

“ฉันจะไม่นั่งอยู่ใกล้กองไฟ เป็นเป้าที่ถนัดอย่างนั้น ในความมืดรอบด้าน ลูกดอกหรือลูกธนู อาจปลิวมาจากที่ใดก็ได้”

ใบหน้าสีทองแดง มีรอยยิ้มน้อยๆ พร้อมศีรษะที่ก้มต่ำเหมือนจะคำนับ ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น ชุนพินเข้าไปในกองไฟเพิ่มเติม แล้วลุกขึ้นเดินลับตาเข้าไปแฝงอยู่ในเงามืดของโคนไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ปล่อยลานโล่งตรงกลางที่สุ่มไฟไว้ให้ว่างเปล่า

พรานใหญ่ถอนใจออกมาเบาๆ ยืนกวาดสายตาสำรวจไปรอบๆ อีกอึดใจก็ตรงไปยังที่นอนของเขา ซึ่งเชื่องกับกลุ่มของนายจ้างออกมาเล็กน้อย ลักษณะการนอนสำหรับคืนนี้อาศัยที่

บริเวณนั้นตั้งแคมป์เป็นชัยภูมิเหมาะกว่าทุกครั้ง คือเป็นที่โล่งห่างไกลจากแนวป่าดิบ แวดล้อมไปด้วยกลุ่มโศดหินน้อยใหญ่ตั้งอกอยู่เป็นแนวทั่วไป การกำหนดที่นอนจึงเป็นวงกลมหันศีรษะไปยังลานโล่งตรงกลาง โดยแอบชิดกำแพงอยู่กับซอกหิน สามคนของกลุ่มนายจ้างอยู่ในตำแหน่งวงล้อมใจกลาง มีพวกพรานพื้นเมืองสกดขวางไว้รอบด้าน ตำแหน่งนอนของเขา ใกล้ชิดกับบุญคำ ซึ่งบัดนี้ส่งเสียงกรนอยู่เบาๆ

หลังตะพืด ศีรษะพาดย่ำม ผ้าขาวม้าผืนหนาคลุมอก แล้ว รพินทร์ ไพรวัดย์ ก็หลับไปอย่างลูกป่า

เขาไม่มีโอกาสจะเหลียวคิด หรือสำนึกเลยว่าใครคนหนึ่งที่นั่งนอนรวมกลุ่มอยู่ในคณะนายจ้าง และกำลังลึบตามองดูดาบบนท้องฟ้าขณะนี้ เห็นการเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ภายในแคมป์อย่างโปร่งทุกกระยะ เว้นแต่อาจไม่ได้ยินเสียงเท่านั้น นับตั้งแต่มาเรีย ฮอฟมัน เคลื่อนออกจากที่นอนของหล่อนครั้งแรกทีเดียว

‘นัดพบเมียเขา ในขณะที่ผิวเขาหลับ...’

หัวใจดวงนั้น ตั้งข้อหา

‘อี! คนชั่ว!!’

แล้วก็พิพากษาด้วยอารมณ์...

‘ไต่ตรองเสียให้ดี ก่อนที่จะประณามเขา...’

อีกซอกหนึ่งของหัวใจดวงเดียวกัน ส่งกระแสความคิดค้ำมา

‘คนคนนี้น่าจะพิสูจน์ตัวเองให้เราเห็นได้ชัดเมื่อคราวที่หลงป่าอยู่ด้วยกันสองต่อสองครั้งนั้นแล้ว เขาเป็นสุภาพบุรุษที่สูงด้วยคุณธรรม เป็นชายจริงอย่างคาดคิดไปไม่ถึงทีเดียวว่าจะมีผู้ชายน้ำใจอย่างนี้อยู่ในโลก คนมีเกียรติภูมิสูงอย่างนี้ควรหรือที่จะกลับโฉดชั่วไปถึงเพียงนั้น เราหลงประณามเขาไปผิดๆ หรือเปล่า?...’

‘ก็แล้วที่เห็นอยู่กับตาหยกๆ นั้นอะไร ผู้หญิงเขาทำท่าจะผละหนีมาแล้ว ยังอุตส่าห์จับตัวยึดดูเขาไว้ จนกระทั่งร่างกายประชิดติดพันกัน อยากจะให้ตาผัวตื่นขึ้นมาเห็นเหตุการณ์ตอนนั้นเสียสัก เรื่องมันจะได้แดงออกไป...’

‘แล้วก็ไม่กระดากอับอายเงชาบบ้างหรือยัง ในเมื่อเจ้านั่นก็นั่งมองเห็นเหตุการณ์อันลับล่อนนั้นอยู่ด้วยอีกทั้งคน?...อยากจรรู้จักกันไปอินพุดจาลักลอบพบปะกันทำไมในขณะที่คนอื่นนอนหลับ ทั้งๆ ที่ต่อหน้าคนทั้งหลาย ทำเหมือนกับว่าไม่สนใจผู้หญิงคนนั้นเลยสักนิด...’

‘ทำไมนะ เราถึงไม่หลับไปเสียก่อนที่จะเห็นภาพนั้น?’

‘แล้วนี่มันเรื่องอะไรไม่ทราบ ที่เราจะต้องมาครุ่นคิดขบปัญหามาบ้าง นี้อยู่ ชุระไม่ใช่เลย มาเรีย ฮอฟมัน จะเป็นคนอย่างไร นายรพินทร์ ไพรวัดย์ คนนั้นจะดีชั่วแค่ไหน ก็หาใช่เรื่องที่เร

จะต้องมาเสียเวลาวิเคราะห์ให้เปลืองสมองแม่เท่านี้เสีย ขอฟังอย่างเดียว ทำงานตามสัญญาจ้างไป ให้ดีที่สุดก็แล้วกัน!’

ดาริน วราฤทธิ์ ปิดเปลือกตาลง ถอดริมฝีปากแน่นอย่างโกรธตัวเอง แล้วมันก็เป็นอีกคืนหนึ่งที่หลอนต้องใช้การสะกดจิตตัวเองให้หลับเพื่อพ้นจากความวุ่นครุ่นคิด

รพินทรู้สึกตัวเพราะมีเสียงเคลื่อนไหวภายในอยู่ใกล้ๆ ม่านตาค่อยๆ เปิดขึ้น แล้วก็เห็นบุญคำซึ่งนอนอยู่ข้างๆ พลิกตัวกระสับกระส่ายถอนใจเฮือกๆ อยู่ด้วยอาการประหลาด เขาหรีดาสังเกตจิตใจนั่นเอง ก็แว่เสียงอะไรชนิดหนึ่งผ่านเข้ากระทบโสตประสาท แล้วก็รู้ได้ทันทีว่า อะไรมันเป็นอะไร...

ไม่ใช่สาธิตเขี้ยว ไม่ใช่สัตว์ร้าย ที่ย่องเข้ามาใกล้ที่พัก อันทำให้ตาพรานเผ่าคู่มือใจของเขากระสับกระส่ายไม่เป็นอันหลับนอนอยู่ในขณะนี้

ท่ามกลางความเงียบสงัดของไพร่พฤกษ์ เสียงหัวเราะต่อกระซิกของหญิงชายคู่หนึ่ง แม้จะเบาแสนเบาเพียงไร ก็ยังจับฟังได้ถนัด แว่ออกมาจากหลังโขดหินซึ่งบังกั้นที่นอนของเขากับบุญคำอยู่ในขณะนี้

ฮอฟมันกับภรรยาสาวผู้มีเลือดเนื้อร้อนรุ่มไปด้วยไฟเสน่หาตลอดเวลานั่นเอง!!

กระแสน้ำอันแผดเผาอารมณ์ชนิดนี้ มันจะอุบัติขึ้นตั้งแต่เมื่อไรเขาไม่อาจจะคาดเดา เพราะเพิ่งสะดุ้งตื่นขึ้น แต่พรานเผ่าบุญคำคงจะนอนฟังด้วยความไม่สงบสุขมานานโข น่าแปลกอยู่เหมือนกันที่ฮอฟมันหลับสนิทเป็นตายไปตั้งแต่หัวค่ำแล้ว อากาศมันจะหนาวเยือกจนทำให้เขาต้องตื่นขึ้นเอง หรือภรรยาสาวเป็นคนปลุกเขาขึ้นมาก็ไม่ทราบ

ถ้ากระซิบกระซาบ กลัวไปกับเสียงหัวเราะระริกริน คงจะเป็นภาษาเดิมตามเผ่าพันธุ์ของคนคู่กัน ขณะนี้จับฟังไม่ถนัดเพราะมันเบาเหลือเกิน ยิ่งตามบุญคำก็ยังไม่มีความรู้เรื่อง เพราะแกฟังเยอรมันไม่ออก แต่แต่ละ แกต้องเข้าใจความหมายของมันอย่างประปรายดีที่สุด เพราะสำเนียงของภาษาที่คนทั้งคู่นี้ เป็นสำเนียงของสากลโลก ซึ่งย่อมจะเหมือนกันหมดทุกชาติทุกภาษา

และโดยไม่ตั้งใจเลย เขาทั้งสองก็พลอยเจียดคำสนทนานั้นเข้าไปด้วย เพราะบุญคำดันมาปลุกให้ตื่นขึ้น ทั้งๆ ที่แกเองก็ไม่ได้ตั้งใจจะปลุก

เสียงของฮอฟมัน ต่ำๆ พร่ำๆ อยู่ในลำคอ สดับไปกับสำเนียงหัวเราะแหบกระเส้าของภรรยาเลือดผสม เสียงคู่อริฝีปากกันอย่างคุ้น เสียงล่ำลึงและอุทาน บางครั้งครวญครางอย่างสยิวสยองไปด้วยความสุข มันสดับได้ถนัดชัดเจนแม้กระทั่งเสียงพลิกไหวตัว เพราะพื้นบริเวณนั้นส่วนมากเป็นกรวด ตามปกติเสียงของมารีก็มีกระแสดลื่นที่ปลุกอารมณ์เพศของผู้ชายอยู่แล้ว ไม่ว่าหล่อนจะหัวเราะหรือพูด ยิ่งหล่อนออกเสียงในยามที่อารมณ์กระเจิงไปด้วยทะยานใจเช่นนี้ มันไม่มีอะไรจะบีบหัวใจทรมานเท่า สำหรับหูที่สาม ที่ดันไปได้ยินเข้า ไม่ว่าโดยบังเอิญอย่างเขาหรือโดยเจตนาแอบฟังอย่างบุญคำ

บุญคำค่อยๆ ขยับตัวขึ้น คลานสี่ขา ทันทีนั้นแกก็ต้องสะดุ้งโหยง ชะงักก็ลงเพียงแค่นั้นเอง เพราะข้อเท้าของพรานใหญ่เกี่ยวสัปดาห์ที่บันเอว หันมาก็พบดวงตาขรึม ส่อแววปรัมระคน คำหนีจ้องนิ่งมา แกอ้าปากอึ้งเหวๆ

“เราเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ บุญคำ ไม่เห็นแก่หน้าตัวเองก็เห็นแก่หน้าฉันบ้าง!”

เขาเหนียวคอตาพรานเฒ่าแห่งเขาอิมคริมเข้ามาจ่อปากกระซิบข้างหู

“โห! นาย ผมกำลังจะย้ายที่ไปนอนที่อื่นนะ มันทนไม่ไหวจริงๆ เจ้าประคุณเอ๊ย...”

พรานเฒ่าเจ้าเล่ห์กระซิบตอบเสียงสั่นใจเด็นดิกๆ ไม่เป็นสำ รพินทร์โคลงหัวซ้ำๆ จ้องมองดูแกอย่างรู้เท่าทันเพราะคุ้นนิสัยกันดีแล้ว พยักหน้า

“ไป ถ้างั้นเราย้ายไปนอนที่อื่นด้วยกัน”

บุญคำจะเต็มใจย้ายที่ด้วยหรือไม่ก็ตาม แกไม่มีทางขัดขึ้น เพราะพรานใหญ่คว้าข้อมือ หัวเครื่องนอนและปิ่นนาคย่องห่างจากบริเวณที่นอนเดิม มาสมทบกับด้านที่จันนอนหลับอยู่ พอมาถึงก็จัดที่นอนใหม่ลึ้มตัวลงนอน แล้วตบป้าบลงไปกลางหลัง บุญคำผู้ยังนั่งกอดเข่า ตาจ้องเป้งไปยังใจคิดหिनก่อนเดิมตาไม่กะพริบ ราวกับว่าแกจะใช้สายตาพิเศษจ้องให้ทะลุหिनก่อนนั้นเข้าไปยังบริเวณคูหาเล็กๆ อันเป็นที่นอนของนักสำรวจสามภรรยา

“นอน! นั่งอยู่อีกทำไม”

“บุญคำนอนไม่หลับแล้วละ นาย...”

แกสรวลพ้ออ้อยๆ หันมาทำตาเขื่อม

“ใจมันรั่วยิ่งกว่ากลองยี่เก”

“บ้าน่า บุญคำ!”

เขาทำเสียงคุ ถลึงตามา ปิ่นหน้าขรึมอยู่เช่นนั้น บุญคำอุบอิบอะไรอยู่ในลำคอแล้วหันตัวกลับมา ยกมือลูบหัวยิกๆ

“นายหนอนนาย ไม่น่าจะตื่นขึ้นมาเลย...พับเผื่อช...”

“เกเห็นแล้วไซ้ไหม แหม่มมาเรียยังปิ่นแม่นขนาดไหน ไม่กลัวถูกยิงตาซ้ายทะลุออกตาขวารึ”

“จ้างก็ยิงบุญคำไม่ถูก อีต่อนี้”

แกเถียงอู้อี้ แล้วกั๊ดฟัน ทูบหน้าแข้งของตนเองโดยแรง รพินทร์สั่นหัวอีกครั้ง พลิกตัวนอนตะแคงเสีย แต่แล้วก็ต้องเหลียวกลับมาอีกอย่างรำคาญ เพราะตาเฒ่าสะกิดสี่ข้างร้องเรียก “นาย...นาย!” อยู่

“อะไรอีกเล่า ว้า! บุญคำนี่...”

“บุญคำว่า ซาคีก่อน แหม่มแกคงเป็นนางเลื่อนะ”

“ทำไม?”

“ก็ไฉนเหมมรื่อง ‘อ้าว!...อ้าวๆ’ แล้วก็คำรามไปด้วย...”

“บ้า!”

“จริงๆ นาย! บุญคำไฉนยังจริงจังๆ ก่อนที่นายจะตื่นขึ้นมานะ เหมมรื่อง ‘อ้าว! ยาวเยือกไปครั้งหนึ่ง แล้วเจ็บไปสักพักก็คำรามอ้อๆ ขึ้นมาอีก ผมสาบานว่าไฉนเสียงเหมือนกักกันด้วย นายเคราะห์เลื่องคงถูกทั้งตบทั้งกัดเป็นการใหญ่ทีเดียวแหละ ผมไฉนนายนั้นรื่อง เสือตัวเมียมันเป็น อย่างนี้แหละนาย อี! อี! นายไม่เชื่อกอยเจียหูฟังให้ดี ประเดี๋ยวก็คงอ้าวอีกหรือ ฟังแล้วมันใจหาย...”

พรวนใหญ่ถูกพรวดพรวดขึ้นโดยเร็ว ชี้น้ำ

“เอ เป็นยังไงนะ บุญคำนี้ บอกให้นอน ไม่ได้ยินรี ดิละ พรุ่งนี้ฉันจะบอกเหมมว่าบุญคำ แอบฟังเขา”

ตาพรวนแต่ยิ้มแห้งๆ ถอนใจอีกเสือกใหญ่ คู่ตัวลงนอนโดยดี

“เอา นอนก็นอน นายจะเล่นขายบุญคำอีกแล้ว”

“ก็เรามาสนั่นคนนี่ แก่แล้วยังไม่สมแก่ เมื่อคราวที่ไปเขาโล้นด้วยกันครั้งนั้นก็ครั้งหนึ่ง แล้ว เหมมมาฟ้องฉันว่า บุญคำแอบดูเขาตอนอาบน้ำ ดินะ ไม่เข้าไปฟ้องพี่เขา ไม่งั้นก็เห็นจะถูกเหยียบแน่”

“ช่วย!...ไม่เห็นเหมมมีท่าสัณนิค ว่าจะรู้ตัวตอนบุญคำเดินไปพบเหมมอาบน้ำนะ ความจริงไม่ได้คิดชั่วเลย...กำลังย่องไก่ออยู่พอดี ไม่ทันนึกว่าเหมมจะลงอาบน้ำที่ลำธารนั้น ตอนเช้านึกว่านางไม้เสียอีก มันจำเป็น จะโผล่ออกมาก็กลัวเหมมเห็น เลยต้องลงนั่งตัวแข็งบังหลังพุ่มไม้ อ้อ! นี่เหมมมาฟ้องนายเรือ?”

“ใช่ซิ เขามาฟ้องฉัน เขาบอกว่าเกือบจะเอาเป็นสองเข้าให้เสียแล้ว ฉันไม่อยากบอกให้บุญคำรู้เองแหละ”

“ตายโหง!...นี่ก็จะเป็นความลับ แล้วทำไมรู้ว่าบุญคำนั่งอยู่ เหมมไม่ยักริบนุ่งผ้า กลับหันหน้ามาทางบุญคำเสียอีก”

“ก็ไปถามเขาเองดูซิ! นี่!! หยุตพุดเสียวทีเถอะ ฉันจะนอนละ รำคาญจริงพับผา!”

“อย่างนี้เอง ถึงได้พากันหลงป่าเสียแย่...”

เสียงพึมพำอยู่คนเดียวของตาพรวนแต่ คงแว่วมาอีกตามประสาแก

“เจ้าป่าคงชอบดู เลยกีบตัวเอาไว้ อู๊บ!...”

ประโยคหลังบุญคำอุทาน เพราะ ‘ลูกหลัง’ ของรพินทร์ผู้นอนตะแคงอยู่ติดตบเข้าให้ กลางหลัง เลยกุบปากเจ็บไปได้

ทุกสิ่งทุกอย่างสงบราบคาบตลอดทั้งคืน จนกระทั่งฟ้าสว่าง

“เราเตรียมรับมือกันเสียอย่างมโหฬาร ไม่เห็นมีวีแววอะไรเลย”

ฮอฟมันน์เอ๋ยขึ้นยืนๆ กับคณะทุกคน ขณะที่ดื่มกาแฟตอนเช้าตรู่ สีหน้าและแววตาของเขา สดชื่น มีภรรยาคนสวยนั่งอิงแอบคลอเคลียอยู่แนบชิด ขณะนี้หล่อนใช้มือข้างหนึ่งเล่นอยู่กับปอย ผมบนท้ายทอยของสามี แต่นัยน์ตาปรอยปรือทอดไปจับอยู่ที่ไชยยันต์

“น่าขอบคุณพระเจ้า ที่เมื่อคืนนี้เหตุการณ์ซึ่งเราไม่ต้องการให้เกิดขึ้น มันผ่านพ้นมาเสีย ได้ และขอให้มันเป็นเช่นนี้ตลอดไปเถิด ภายหลังจากที่เราทั้งสองฝ่ายแยกทางกันแล้ว”

เชษฐาตอบ

“ความจริงผมไม่น่าจะถ่วงเวลาของพวกคุณไว้อีกวันหนึ่งเลย พวกคุณมีธุระสำคัญที่ต้องเร่งการเดินทาง และเท่าที่เล่าให้ฟังมาก็เสียเวลากันไปมากแล้ว”

“ไม่เป็นไรหรอก อีกวันเดียวเท่านั้น นึกเสียว่าเราร่วมสังสรรค์กันก่อนจาก ซึ่งไม่รู้จะไปพบกันอีกหรือไม่ เราพบกันครั้งนี้อาจเป็นครั้งแรก และครั้งสุดท้ายก็ได้”

ไชยยันต์กล่าวแทนให้แก่คณะทุกคน แล้วชำเลื่องไปทางมาเรียโดยไม่ตั้งใจ ก็เห็นหล่อน ยังคงทอดสายตาวงวนอนจับมาที่เขายู่เช่นนั้น

“ดังนั้น คำคินนี้เราควรจะต้องเปลี่ยนที่นี้ให้เป็น ‘แฟร์เวลล์ปาร์ตี้’ ขึ้นนะ ก่อไฟให้สว่างโชติช่วง เอากิ่งไม้ใบไม้มาประดับกินอาหารและดื่มกันรอบกองไฟ

“จริงไหมคะ สเตเกิล?”

ดร.ฮอฟมันน์หัวเราะเบาๆ จวบที่หน้าผากกว้างนูนงามของเมียสาว โอบแขนคล้องเอวไว้

“การจะเป็นเช่นนั้น มันจะเป็นคนลงมือตกแต่งสถานที่เอง”

“จะครึกครื้นขึ้นอีกมาก ถ้าภรรยาของคุณจะร้องเพลงให้พวกเราฟังด้วย”

ไชยยันต์ว่า มองไปทางมาเรียยิ้มๆ

แม่สาวเลื้อยผสมเบิกตานิดหนึ่ง

“ด้วยความเต็มใจทีเดียวค่ะ ไชยยันต์ แต่คุณจะให้ฉันร้องเพลงอะไร?”

“ผมรู้จักเพลงเยอรมันอยู่เพลงเดียว และก็ชอบมันมากที่สุด ออฟวีเดอเซน!”

“อ้อ นั่นมันเพลงรักเพลงลาละ แล้วมันก็เหมาะสมกับบรรยากาศของการอำลาจากของเรา อย่างที่สุด ตกกลาง! ตะวันตกดิน กองไฟก่อขึ้นแล้วฉันจะร้องเพลงนี้ให้คุณฟัง”

หล่อนตอบมาอย่างมีความหมาย แล้วหันมายิ้มกับดาริน

“น้อย เธอเงิบขมขื่นเหลือเกินเข้าวันนี้ เมื่อคืนนี้หลับสบายหรือเปล่า ที่รัก”

ว่าแล้วหล่อนก็ผละจากสามีมานั่งใกล้ๆ นักผจญภัยสาวเลื้อยกราชสกุลยิ้มตอบ

“หลับสบายดีมาก ไม่รู้สึกตัวเอาเลย เธอละ?”

มาเรียหัวเราะเสียงกังวาน

“ฉันออกมาเดินรอบบริเวณอยู่พักหนึ่ง คุยสองสามคำกับองครักษ์ประจำตัวที่ชื่อแองซาของเธอ แล้วก็เข้านอน”

คารินหัวเราะเสียงสูง จ้องหน้าไม่กล้าอะไร ภรรยาโง่เงาของซอฟมันมองตอบด้วยคิ้วที่ขมวดคิๆ เหมือนจะงงน หล่อนเป็นคนมีสัมผัสละเอียดอ่อนไม่ใช่เล่นเหมือนกัน แต่ก็ไม่เอ่ยออกมาเช่นไรอีกเช่นกัน

“ไปรอวัลย์ออกไปตรวจป่ากระมัง ตั้งแต่ตื่นขึ้นมายังไม่เห็น”

ดร.ซอฟมันเอ่ยขึ้น เหลียวมองไปรอบๆ แล้วก็ร้องต่อมาว่า

“อ้อ! โผล่มาโน่นแล้ว...”

พรวนใหญ่ปรากฏร่างขึ้นที่บริเวณโศคนเบื้องล่างใกล้กับลำธารน้ำ เดินตรงขึ้นมาพร้อมกับเส่ย แต่พรวนพื้นเมืองแยกไปเข้าพวกรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ เส่ย คงเหลือแต่เขาคนเดียวที่ก้าวเข้ามายังคณะนายจ้าง

“มีรอยของมะราบริคนหนึ่ง แอบมาอาศัยนอนอยู่ในโพรงไม้ ฟังตรงข้ามกับลำธารนั่น เมื่อคืนนี้ เพิ่งจะผลไปเมื่อตอนย่ำรุ่งนี่เอง”

เขารายงานกับหัวหน้าคณะด้วยสีหน้าขี้นๆ เป็นภาษาไทย โดยไม่สนใจกับสองผู้เมียเยอรมันที่จ้องมองมา มีท่าอย่างจะรู้เรื่องด้วย

“เอ๊ะ! แปลกนี่”

เชษฐาอุทาน แวดตาเต็มไปด้วยความสงสัย

“ทำไมถึงต้องเป็นตอเหลือง ทำไมเพียงคนเดียว และทำไมมานอนอยู่ใกล้ๆ แค้มป์เราแค่นี้เอง?”

“ผมคิดว่า คงจะเป็นเจ้ามะราบริหรือตอเหลือง คนที่เราช่วยให้รอดตายนั่นเองแหละครับ และเหตุผลที่มันยอมเข้ามาแอบพักนอนอยู่ใกล้เคียงบริเวณแค้มป์เรา ก็คงเป็นเพราะมันรู้ว่าเป็นแหล่งให้ความปลอดภัยแก่มันที่สุด หากสาบเจียวบุกเข้ามาเล่นงานมัน มันก็คงมีความหวังที่จะหนีเข้ามาหลบภัยกับพวกเรา”

“โธ่! น่าสงสารเหลือเกิน ทำไมมันไม่เข้ามาหาพวกเราเสียตั้งแต่เมื่อคืนนี้”

คารินอุทานออกมา

“นี่ก็แปลว่ามันจะต้องตามหลังพวกเรามาทุกระยะทีเดียว ไม่กล้าออกห่างเหมือนกัน”

ไชยยันต์พูดโดยเร็ว มีอาการประหลาดใจไม่น้อยไปกว่าเชษฐา ซอฟมันกับภรรยาผู้เงี้ยวหน้าตื่นคอยจับฟังอยู่ก็ต้องถามมาเบาๆ รพินทร์หันไปบอกให้รู้เรื่อง

“ถ้าเช่นนั้น เมื่อคืนที่ผ่านมา เราก็มียามระวังเหตุช่วยเฝ้าให้อีกชั้นหนึ่ง”

“ถ้าสาบเจียวบุกเข้ามา มันจะต้องผ่านเข้ามาขอพึ่งเราแน่ เมื่อคืนไม่มีวีแววของเจ้าผิดิบพวกนั้นผ่านเข้ามาใกล้ มันก็เลยอาศัยนอนอยู่ฟังตรงข้าม แบบนี้ผมว่ามันไม่ไปไหนไกลหรอกวนเวียนอยู่ใกล้ๆ พวกเรานี่เอง ดีแล้ว มันจะเป็นกองสอดแนมลาดตระเวนให้เราไปในตัว โดยที่มันก็ไม่ได้ตั้งใจ นอกจากเพื่อความปลอดภัยของมันเอง”

หลังอาหารเช้า ทุกคนพักผ่อนสนทนากันตามสบาย รพินทร์ชวนบุญคำออกไปสำรวจบริเวณโดยรอบอีกครั้ง แล้วกลับเข้ามาประมาณ 11 โมง เห็นคณะนายจ้างทั้งสามพากันจับหลักอยู่ในชอกหินใต้เงาไม้ร่มรื่น หอพักกับภรรยาหายไป คนของเขานั่งนอนกันตามโขดหินร่มเงารอบด้านห่างๆ กันออกไป ถามใครก็ไม่ได้ความว่า นักสำรวจสองสามีภรรยาหายไปไหน

“ก็เห็นเดินอยู่หลังๆ ตะกี้นี้แหละครับ” จันบอก

พรานใหญ่เดินเข้าไปในชอกคุหา อันเป็นที่นอนของทั้งคู่ก็ไม่พบวีแววอะไร เหลือบไปเห็นส่างปา พรานชาวตองสูของสองสามีเมีย นั่งเอาแซ่กระทุ้งล่ากลิ้งไรเฟิลของเจ้านายอยู่ จึงเดินตรงเข้าไป

“นายของแกสองคนหายไปไหน ส่างปา?”

ส่างปาเงยหน้าขึ้นยิงฟัน แล้วชี้มือไปยังลำธารเบื้องล่าง อันเต็มไปด้วยหลืบโขดหินใหญ่น้อย จันอยู่ระกระกะ

“นายเกราหลื่องกับนายเหม่ม ลงไปอาบน้ำที่ห้วยโนน!”

รพินทร์ขมวดคิ้วมองไปยังตำแหน่งที่พรานตองสูชี้บอก แล้วหันกลับมาจ้องหน้า ถามต่ำๆ ต่อมาโดยเร็ว

“อ้าว! แล้วแกมานั่งอยู่ที่นี้ทำไม ทำไมถึงไม่ไปเป็นเพื่อนนายของแกด้วย”

เจ้านั่นสั่นหัว ก้มหน้าก้มตาเอาแซ่ทะลวงล่ากลิ้งไรเฟิลอยู่ตามเดิม ปากก็ว่า

“เวลานายเกราหลื่องกับนายเหม่มอาบน้ำ ส่างป่านั่งเฝ้าใกล้ๆ ไม่ได้”

“ทำไม?”

“นายเกราหลื่องกับนายเหม่ม ไม่นุ่งผ้า วิ่งไล่กันรอบๆ ห้วยทั้งบนบกทั้งในน้ำ บางทีจันมานอนตากแดดบนก้อนหิน”

แล้วเจ้านั่นก็ห่อไหล่ กลอกตา ไม่พูดอะไรอีก เป่าลมออกทางปากดังพรีด ชำระล้างป็นต่อไป

“แต่วันนี้ แกควรจะไปนั่งเฝ้านะ”

“วันนี้ วันไหน ส่างปากก็ไปนั่งเฝ้าไม่ได้ นายเกราหลื่องห้ามไว้”

รพินทร์จู้ปากเบาๆ ไม่กล่าวอะไรอีก คว่าป็นเดินคุ่มตรงไปยังบริเวณโขดหินสลับซ้อนริมธารโดยเร็ว เมื่อใกล้เข้ามาก็ได้ยินเสียงหัวเราะต่อกระซิกหยอกเย้ากันอย่างสำเร้งรื่น เสียงน้ำแตกกระเซ็น เสียงหัวเราะหัวๆ ของหอพักนักลัว่ไปกับเสียงหวีดแหลมริๆ ของมาเรีย จอมพรานถอนใจเฮือก

พอผ่านหินใหญ่ก้อนสุดท้ายชิดลำธาร ได้ร่มไทร ก็มองเห็นเสื้อผ้าของทั้งสองกองอยู่ที่นั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชับในท่อนล่างสีดำ หลุดด้วยลูกไม้แดงสด บางใสรากับไขแก้วของมาเรียแขวนเด่นอยู่บนกิ่งไม้สูงระดับเดียวกับศีรษะของเขาเกือบจะกระทบหน้า ขณะที่เดินผ่านเข้าไป

รพินทร์ใจหายวาบ รีบก้มต่ำเบนศีรษะหลบ ‘ผ้ายันต์’ ผืนน้อยไปได้อย่างหวุดหวิด กลิ่นสาบของ
เจ้าของคุณ ปะทะจมูกอย่างแรง

“ฮอฟมัน!!”

เขาร้องให้เสียงเข้าไปเบาๆ ลำเนียงระริกรินเข้ายวนนั้นเสียบไปทันที แล้วก็เสียงหัวเราะ
ของ คร.ฮอฟมันห้าวๆ ออกมา จากหลังโศดหินที่บังอยู่

“ไพรวัลย์เหรอ?”

“ผมเอง...”

“เรากำลังเป็น ‘อาดัม’ กับ ‘อีฟ’ กันอยู่...”

เสียงระคนไปกับหัวเราะของฮอฟมันร้องบอกมา แล้วก็แทรกด้วยเสียงไฮไฟของแม่สาว
ใหญ่เล็ดผสมว่า

“แล้วก็ไม่รังเกียจ ที่จะเชิญให้มิสเตอร์ไพรวัลย์โผล่เข้ามาร่วมในสวนอีเดนนี้ด้วย แต่ต้อง
ในสภาพเดียวกับเรา! มาชิรพินทร์ อย่าหนักเสื้อฝ้ายอยู่เลย ทิ้งมันออกเสียให้หมด แล้วกระโดดลงมา
แช่น้ำกับเรา!”

“ขอบคุณมาก แต่เห็นจะไม่หรรอก...คุณทั้งสองอยากจะเป็นอาดัมกับอีฟกันก็ได้ แต่ที่นี้
มันไม่ใช่สวนอีเดนแน่ ควรจะมีใครสักคนนั่งเป็นยามอยู่ด้วย”

เขาตะโกนโต้ตอบกับสองสามีภรรยา โดยไม่ยอมโผล่ล้ำก้นหินออกไป แล้วก็รู้สึกว่
ใครคนหนึ่ง ตบน้ำให้กระเซ็นช่านมาที่ก้นหินที่ยืนหลบอยู่โดยตรง ฝอยน้ำบางส่วนข้ามมากระทบ
ศีรษะเขา คงจะเป็นมาเรีย นิ่งเสียดาวดาเขียวผู้ครองสวน หวังหัวเราะของทั้งสองยังคงดัง
ประสานกันก้องไปทั้งลำห้วย

“คุณนั่นแหละ เป็นยามให้แก่เรา ถ้าคิดว่าเราจำเป็นต้องมียามเฝ้า”

“เชื่อผมดีกว่า ขึ้นจากน้ำเสียเถอะ ไรเฟิลคุณก็ทิ้งไว้บนแคมป์ ไม่ได้เอาติดมือมาด้วย”

เขาตัดบท น้ำเสียงเคร่งขรึม

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรรอก ไพรวัลย์ ประเดี๋ยวเราจะขึ้น ผมมีปืนสั้นอยู่ใกล้ๆ นี้กระบอกหนึ่ง
ลำธารสายนี้มันก็ดูเหมือนจะคุ้นเคยกับเรามาก เราแหม่นมาหลายวันแล้วเหมือนอ่างอาบน้ำในบ้าน
คุณกลับขึ้นไปเถอะ”

“รีบขึ้นหน่อยนะ ผมไปละ”

รพินทร์ตะโกนบอกมาเป็นคำสุดท้าย แล้วผละขึ้นมาโดยเร็ว แดดไถ่เที่ยงชักกล้าขึ้น
การไม่มีอะไรจะทำ ทำให้หน้าตาหนัก พวกพรานพื้นเมืองกำลังเตรียมหุงหาอาหารกลางวัน คณะ
นายจ้างยังม่อยหลับเอาจริงกันอยู่ จอมพรานเลือกได้ชุ่มไม้ ชัยภูมิเหมาะตอนหนึ่ง เอนหลังลงจับ
บั้ง ตั้งใจจะตื่นขึ้นมาเมื่อข้าวสุก

รพินทร์เผลอหลับไปนานสักเท่าใดไม่ทราบ และแล้วทันทีนั้น ก็สะดุ้งพรวดแผ่นผางขึ้น
ยืนทั้งตัว เมื่อเสียงปี่ระเบิดกึกก้องขึ้นสองนัดซ้อน ตามติดมาด้วยเสียงกริรร้องสุดเสียงดังขึ้นจาก
ลำธารเบื้องล่าง

เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน ก็กระโจนตาดิคาเหือกด้วยความตกใจขึ้นพร้อมกัน ทั้งๆ ที่
ยังนอนอยู่ คนอื่นๆ ต่างก็ถลันฮือขึ้นราวกับนัดกันไว้

เสียงปี่สนั่นหวั่นไหวดังขึ้นอีกนัด ประสานไปกับเสียงหวีดด้วยความตื่นตระหนกจี๊ด
สุด และเสียงร้องก้องอย่างเจ็บปวด

“เกิดอะไรขึ้น!”

เชษฐาร้องลั่น

“ฮอฟมันกับเมีย! ที่ลำธารข้างล่างนั่น...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ละล้าละลักขึ้นแทบไม่เป็นภาษา กระชากลูกเลื่อนขึ้นลำไรเฟิล แล้วก็
เป็นคนแรกที่ถลันปราดออกจากที่

คณะนายจ้างทั้งสาม ตะครุบปืนประจำตัวพุ่งติดหลังลงมาอย่างทันๆ กัน อย่างจิตใจไม่
อยู่กับตัว และไม่สามารถจะเดาเหตุการณ์ใดได้ถูก...

CIVILIAN:

THE UNOFFICIAL HISTORY 3